

Copyright 1994

Owen Jorgensen

Všechna práva dle mezinárodní a Pan-Americké konvence tiskařských práv jsou vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována v žádné formě bez písemného souhlasu autora. V tom je obsaženo kopírování, ať elektronické nebo mechanické, včetně foto-kopírování, nahrávání, nebo jakýkoli systém uchovávání a opětovného získávání dat. Rozmnožování této knihy bez souhlasu, je porušením mezinárodních tiskařských zákonů.

0398-005

vydavatel originálu:
Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA

Věnování

Nějakému mladistvému na tomto světě, který ve svém životě hledá odpověď na otázky tohoto druhu:

Existuje Bůh? Jestliže ano, kým je?
A kde je? Má tento Bůh zájem o můj život?

Tak tedy tobě, kdo hledáš, je věnována tato kniha.

Protože takto jsem jednou hledal i já.

Obsah

Kapitola	Strana
Stojící ve vzduchu	1
Tajemná hvězda se znovu zjevuje	13
Spatřuje svou budoucí modlitebnu	25
Nabídka vyrážející dech	31
Jako netopýr z pekla	39
Nadějné manželství	44
Chyba po shromážděních v Mishawaka	50
Černá opona zapadá	62
Katastrofální povodeň	71
Hope umírá	77
Nejošidnější okamžik jeho života	86
Probojování se zpět	94
Křivé nohy narovnány	104
M-i-i-i-lltownský zázrak	116
Zabloudění v Hurikánových horách	127
Býk zabiják	138
Anděl a jeskyně	150
Znamení v ruce	164
Vězni na svobodě	170
Podivný sen slepého muže	181
Výzva šílené ženy	187
Osmidenní modlitební řada	196
Šok při návratu domů	208

Odmítnutí šeku na 1 500 000 dolarů	215
Víra Apačů	224
Řada zázraků	236
Skály v Coloradu	243
Veliká zkouška	250
Zapojení se Boswortha	259
Zlomený a uzdravený	271
Dostavuje se druhé znamení	280
Pochopení své vlastní služby	287
Úkazy z Fort Wayne	300
Anděl vyfotografován v Houstonu	315
Zoufalý let Florence Nightingaleové	331
Vzkříšení mrtvého chlapce na základě vidění	338
Přátelé a nepřátelé	353
Pradlena přinutí letadlo k přistání	363
Výklad vidění	367
Orel na stezce podél řeky Troublesome	374

NEPŘÍZEŇ OSUDU

může mít svůj důvod. Apoštol Pavel napsal: „...*Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.*“ Někdy Bůh na nás dopouští těžké zkoušky, a to kvůli tomu, aby nás navedl ke svému lepšímu cíli. Tak se to stalo v životě Williama Branhama; stejně tak to bylo i v mém osobním životě.

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

O Williamovi Branhamovi jsem poprvé uslyšel v roce 1970, pět let po jeho smrti. Byl jsem udiven tím, co jsem se dozvěděl. Nepřipadalo mi to jako vyprávění o nějakém obyčejném kazateli. Spíše to vypadalo, jako kdyby sám Bůh bezprostředně a otevřeně uchopil do ruky otěže lidských záležitostí. Zaujat těmito zvěstmi, okamžitě jsem si o něm přečetl dva krátké životopisy — z pera Gordona Lindsaye, knihu z roku 1950, *William Branham, muž Bohem poslaný* a od Pearry Greena, knihu z roku 1969, *Prorokovy skutky*. Žádnostivý dozvědět se více, sáhl jsem po všem, co se mi nabízelo o tomto neobvyklém muži. Zjistil jsem, že je dostupné veliké bohatství informací, ale že většina detailů o jeho neobvyklých zkušenostech je roztroušena v jeho kázáních na magnetofonových páscích. Napadlo mě, jak povzbuzující by to bylo, kdybychom všechny tyto podrobnosti shromáždili a podle pořadí seřadili. Tehdy jsem vlastně poprvé snil o napsání tohoto životopisu.

Psaní dlouhé biografie, to je veliká zodpovědnost, a vyžaduje značnou zralost, kterou jsem ve svých dvaceti letech ještě postrádal, a tak místo dlouhého životopisu jsem v roce 1973 napsal dlouhý článek o Williamovi Branhamovi. Osobně jsem jej vytiskl a potom jsem ho zaslal několika známým kazatelům, o kterých jsem předpokládal, že mohou o něj jevit zájem. Jejich zájem mne ohromil. Lidé si začali objednávat tisíce výtisků. Krátce poté mi začaly přicházet dopisy z jiných zemí na celém světě, žádající o poskytnutí více informací o životě a službě Williama Branhama. Pro nedostatek času a finančních prostředků odpovědět na tyto žádosti, dovolil jsem několika misijním skupinám převzít zodpovědnost za tisk a zaslání tohoto díla. Během následujících dvaceti let byly rozdány stovky tisíců výtisků v několika tuctech jazyků kolem světa.

Poptávka po tomto díle mě přiměla pochopit, že existuje velká potřeba rozsáhlého, podrobného životopisu Williama Branhama. Ale připadalo mi, že úkol související s průzkumem a shromážděním této hory informací nutné k sepsání takového díla, převyšuje mé možnosti. Pracoval jsem na plný úvazek na své farmě — pšeničném ranči o rozloze 2600 hektarů. Navíc jsem částečně pracoval jako pastor malého sboru; k tomu všemu jsem vychovával čtyři děti. Jak bych ještě mohl najít čas pro psaní? Připadalo mi to nemožné.

Ale jestliže Bůh chce něco učinit, ví, jak nás může dostat k požadovanému úkolu, v březnu 1986 mou rodinu postihla řada neštěstí za sebou. Za prvé se moje manželka musela podrobit riskantní operaci páteře; za druhé jsem se vážně zranil při sjezdu na lyžích. Za třetí jsem přišel o svůj částečný úvazek a za čtvrté, kvůli smluvnímu sporu (nebo sporu o kontrakt) s vládou, moje rodina byla vystavena nebezpečí, že jí bude zabavena celá farma. Vypadalo to na příliš hodně úderů najednou. Můj život se tak rázem ocitl v nepopsatelném zmatku a ihned jsem zpětně prozkoumával své cíle, a modlil jsem se o svou budoucnost. Co mi tím chce Bůh říci? Jediná myšlenka, která se mi stále vracela, bylo napsání podrobného životního příběhu Williama Branhama. Nakonec jsem se s bázní a třesením odevzdal tomuto úkolu.

S Boží milosti moje manželka i já jsme se zotavili. Rovněž jsme urovnali náš spor s vládou, aniž bychom přišli o farmu. Přes tyto úspěchy moje rozhodnutí napsat biografii Williama Branhama ve mně přetrvávalo. Po dobu dvou let jsem věnoval 12 hodin týdně průzkumu potřebnému pro tento projekt. Četl jsem o něm články v novinách, magazínech, studoval fotografie, prohlížel filmy se záznamem těch záračných událostí během uzdravovacích kampaní. Rovněž jsem cestoval na některá místa, kde se během jeho života udaly nadpřirozené jevy, a hovořil jsem s očitými svědky. Nejvíce času jsem věnoval posloucháním stovek kázání Williama Branhama na magnetofonových páscích. Psát jsem začal v roce 1988. Měl jsem už roztříděno na tisíc stran poznámek.

Jestliže cokoliv jiného může dokázat, že nepřízeň osudu má svůj účel, pak je to právě část života Williama Branhama. Zkoušky a tragédie, kterým musel čelit v letech 1933 a 1946, byly nástroji při formování jeho charakteru a nutily jej, aby se podvolil všemu, co Bůh po něm požadoval. A Bůh po něm požadoval vskutku mnoho věcí.

William Branham řekl: „Charakter je vítězstvím, nikoliv darem.“ Mluvil ze zkušenosti. Doufám, že příběh o vítězství Williama Branhama bude povzbudivý i pro váš život. Mou modlitbou je, aby vám tato kniha prospěla k uvědomění si moci a blízkosti Ježíše Krista v dnešní době; Boží lásku a Jeho zájem o své děti.

Owen Jorgensen, 1995

SOUHRN PRVNÍ KNIHY

VE SVÉM DĚTSTVÍ William Branham musel často zápasit o přežití. Jeho otec Charles, jenž byl negramotný, musel pracovat v málo výnosných zaměstnáních, která jen s obtížemi byla schopna poskytnout obživu pro jeho rostoucí rodinu. K tomu všemu byl Charles dychtivý po alkoholu, jehož působením se oslabovalo jeho zdraví a nakonec jej úplně vyřadilo z práce. Následkem toho se Bill musel stát živitelem rodiny už v útlém věku, jako nejstarší z deseti Branhamových dětí.

Bill Branham byl nervózním dítětem, které jen s obtížemi zapadalo mezi své vrstevníky. Začaly se u něj projevovat neobvyklé věci zahalené tajemstvím, věci s nevysvětlitelným duchovním obsahem, které jej dráždily a mátlly. Jeho maminka Ella mu vyprávěla o podivném světle kroužícím v jejich horské chatrči při jeho narození 6. dubna 1909. Byť toto vyprávění bylo sebevíc fascinující, stalo se zdrojem rostoucího zmatení Billa. Proč se jeho život tolik odlišoval od ostatních? Proč mu nějaký hlas z větrného víru přikazoval, aby nepil, nekouřil a žádným způsobem neposkrvňoval své tělo kvůli dílu, které má vykonat až bude starší? Proč se ten vír opakoval pokaždé, když se pokoušel porušit tento příkaz? Proč mu cikánská kartářka v cirkuse řekla, že věděla o tom, že se narodil pod znamením, protože spatřila světlo, které jej provázelo?

Navzdory všem těmto záchytným bodům Bill neupíral svou pozornost k Bohu až do onoho dne v roce 1931, když téměř zemřel na nemocničním lůžku po operaci slepého střeva. Jeho srdce bilo stále a stále slaběji, nemocniční pokoj se zastřel, a pak docela zmizel. Náhle stál na stezce pod velikým topolem. To bylo to samé místo, kde k němu promluvil hlas z větrného víru, když byl ještě malým chlapcem a hrozně ho vyděsil. Nyní spatřil ten samý vír kroužící uprostřed větví; ale nyní tento hlas řekl: *„Nikdy nepij, nekuř ani nepoškrvňuj své tělo žádným způsobem. Volal jsem tě a ty jsi nepřišel.“* Bill v zoufalství křičel: „Kdo mne volá? Kdo jsi? Co chceš, abych dělal?“ Tento hlas pouze zopakoval: *„Volal jsem tě a ty jsi nepřišel.“* Bill plakal: „Ježíši, jsi-li to ty, dovol se mi vrátit na zem a slibuj ti, že budu kázat Evangelium ze střeš a na rozích ulic. Řeknu o něm všem.“ Najednou byl zpět ve svém nemocničním pokoji. Zázračným způsobem zůstal naživu.

Nyní se zcela soustředil na hledání Boha. Po celé měsíce hledal ve všech denominačních církvích, hledal spasení. Jednou poklekl k modlitbě v kůlně za jejich rodinným domem, v zoufalství duše vyznal svůj hřích i svou velikou nouzi. Najednou se ve vzduchu před ním zformoval světelný kříž, a promluvil k němu hlas v neznámém jazyku. Spíše než ohromen se cítil uklidněn a osvobozen, jako kdyby pŕlmetrákové břemeno někdo sňal z jeho zad. Konečně našel své spasení v kříži Ježíše Krista.

Krátce po tomto zážitku se setkal s mladou dívkou, Amélií Hope Brumbachovou, která jej pozvala na návštěvu Misijní baptistické církve v Jeffersonville. Bill začal tuto církev navštěvovat pravidelně. Na pastora, Dr. Roy Davise, hluboce zapůsobila upřímnost a horlivost tohoto mladého muže. Pozoroval jej po dobu několika měsíců a následně mu navrhl, že by se mohl stát kazatelem. Bill nezapomněl na svůj slib daný na smrtelné posteli, že bude kázat Evangelium ze střech a na rozích ulic a zajásal nad příležitostí, jež se mu naskytla.

Kniha druhá:
Zoufalství mladého
muže

(1933–1946)

**PRO WILLIAMA
BRANHAMA** nebyla nově
nalezená víra jen okrajovou
záležitostí; nebyla rovněž
něčím na způsob pochoutky,
jako máslo a marmeláda na
krajíci chleba. Byla pro něj

vskutku samotným chlebem. Po dobu 24 let se toulal bez cíle pouští
svého duchovního života, hladověl tak, že byl blízky smrti;
v duchovním smyslu okousával kůru stromů, listí a pojídal trávu, aby
se udržel naživu. Nyní poprvé ve svém životě jedl plnohodnotnou
stravu obsahující potřebné duchovní složky, sytil se Ježíšem Kristem,
tím Chlebem života, který sestoupil z nebe, aby dal život hynoucímu
člověku. Bill cítil týden za týdnem svůj duchovní růst. Nakonec měl
svět pro něj jiný význam, než pouze pot a dřinu, pohrdání a zmatení.
Nyní měl Bill naději a lásku, věčný cíl. Jeho víra v Ježíše Krista se
brzy stala centrem jeho existence; středem, kolem něhož se točily
všechny myšlenky a aktivity.

Bill slyšel svého pastora kázat, že Bůh načrtnul své myšlenky
v Bibli proto, aby každý křesťan mohl poznat vůli Páně pro svůj osobní
život; je tedy zapotřebí číst Bibli a modlit se. Tato slova na Billa
zapůsobila, a proto četl Bibli velice hltavě a byl žádostivý prohloubit si
své poznání, které nabyl. Bible pro něj byla jako dům plný pokladů,
které najednou zdědil. Chtěl vejít do každého pokoje a vytáhnout
každý šuplík, otevřít každou skříň, prozkoumat každý pokojíček, aby
přesně zjistil, co opravdu vlastní.

Poté, co ukončil v sedmé třídě školní docházku, nepřečetl mnoho
knih, a proto jeho schopnost čtení byla značně omezená. Obecný
význam předlohy mohl přesto sledovat s dostatečnou jistotou, ale
nebyl schopen vyslovit Starozákonní jména, jako Artaxerxes,
Nabuchodonozor, Zorobábel a Benaiáš; často musel bojovat s touto
podivnou syntaxí angličtiny Bible krále Jakuba, tak velice vzdálenou
jeho kentuckému dialektu. Když počátkem roku 1933 pronášel své
první kázání, nedůvěřoval svému jazyku natolik, aby četl nahlas
z Bible. Místo toho přesvědčil Hope, aby se posadila na pódium vzadu
za ním a přečetla místo něho text, kdykoliv jí pokynul. Jeho tématem
byla milost a starost Boha v bouřlivém životě Samsona. Hope přečetla

KAPITOLA 12

STOJÍCÍ VE VZDUCHU

1933

Billův text z knihy Soudců a Bill jej začal vykládat. Brzy na to chtěl přečíst shromážděným to, co řekl Ježíš u Jana 14. Pokynul Hope a ona začala: „*Ať se vaše srdce nermoutí...*“ tu ji Bill přerušil: „Slyšeli jste, co je zde řečeno; ať se vaše srdce nermoutí.“ Znovu pokynul Hope a ona pokračovala: „*Věřte v Boha, věřte i ve mne...*“ A znovu ji Bill přerušil: „Děláte to také tak? Opravdu věříte?“ A tak pokračoval ve svém prvním neohrabaném pokusu kázat — bylo to vskutku trapné a kostrbaté, ale vykoupené nesmírnou upřímností, a to ho činilo výmluvným.

Ella Branhamová seděla v obecnstvu a pozorně naslouchala slovům svého syna. Neuvěřitelná změna v Billově životě a rovněž jeho zázračné uzdravení probudilo něco v hloubi její vlastní duši. Její odpovědí bylo odevzdání se Ježíši ve svých 39 letech. Přetékaje štěstím, pokřtil Bill svou matku ve jménu Pána Ježíše Krista.

Povzbuzen reakcí své matky, začal vyvíjet nátlak na svého otce, aby i on navštěvoval sbor. Charles Branham však odmítl a navzdory veškerému Billověmu úsilí nedal s sebou pohnout z místa tímto směrem. To Billa trápilo. Nemohl se zbavit svého zájmu o hynoucí duše, což mělo kořeny v jeho děsném prožitku během své operace ve 14. roce života, když se zdánlivě nořil do krajiny zatracených a bloudících duší. Nyní se Bill často modlil tímto způsobem: „Drahý Bože, nedovol mému otci, dostat se na toto místo; prosím, dovol mu spatřit tvou milost a dej mu přijmout tvé odpuštění.“

Jednou večer, když většina členů domácnosti už šla spát, Bill ležel na kavalci v předsíni a modlil se za svého otce, který byl právě v nedalekém hostinci. Když se modlil, pocítil takové vnuknutí, jako kdyby mu nějaký hlas řekl: „*Vstaň.*“ Postavil se tedy a šel ke dveřím, aniž by věděl proč, ale pociťoval, jakoby byl k něčemu přitahován.

Za domem vedla pěšina několika neobydlenými parcelami, porostlými pelyňkem, což je taková načervenalá bylina sahající asi po kolena, hojně se vyskytující v tomto kraji. Bill kráčel pěšinou pod rozjasněnou hvězdnou oblohou. Když došel doprostřed pole, poklekl na zem, sklonil hlavu a pokračoval ve své modlitbě za otce. Najednou otevřel oči a s úžasem před sebou spatřil ve vzdálenosti asi pěti metrů stojícího muže; byl to zvláštní muž — drobné postavy, malý, vlasy mu sahaly na ramena, jeho brada byla pečlivě upravena, oděn do bílého roucha, které jasně zářilo pod hvězdnou oblohou. Muž byl k Billovi obrácen bokem a díval se k východu. Byla to pokojná postava, která

stála se založenýma rukama a jednou nohou jakoby chtěl vykročit dopředu. Bill se znovu podíval na tuto nohu. Bylo to neuvěřitelné, nohy se téměř nedotýkaly země!

No moment, pomyslel si Bill, kousl se do prstu, až ho to zabořelo. Přece nespím. Ne, modlil jsem se za otce a něco mi řeklo, abych sem přišel... a tady stojí tento muž.

Všechno to vypadalo naprosto skutečně; vánek, který způsoboval vlnění vysoké trávy, způsoboval, že roucho tohoto muže vlálo. Bill utrl stéblo pelyňku a vložil si ho do úst jako párátko. pomyslel si, on vypadá jako Pán Ježíš. Jsem zvědav, jestli to je On.

Bill odbočil z pěšiny a obešel muže z boku, aby se mu mohl podívat lépe do tváře. Pak si odkašlal: „Hm, hm.“ Ale muž se ani nehnul. Bill si pomyslel; možná bych ho měl oslovit. A nahlas řekl: „Ježíši!“

Muž se otočil a napřáhnul ruce.

To byla ta poslední věc, kterou si Bill zapamatoval. Ztratil vědomí a upadl na zem, ale ještě předtím se tato tvář navždy vryla do jeho paměti — byla to tvář oplývající takovým bohatstvím charakteru, který by nebyl schopen vystihnout žádný umělec na světě. Byla to tvář přísné autority — kdyby promluvila, svět by zanikl — a přesto jeho oči vyzářovaly vlídnost, soucit a lásku.

Za svítání přišel Bill k sobě, nacházel se uprostřed pole porostlého pelyňkem, celý se třásl chladem noci, s promočenou košilí od pyžama, která byla prosáklá jeho vlastními slzami. Šel tedy domů, převlékl se a překypuje nadšením, mířil rovnou do domu svého pastora, aby se dozvěděl, co na to řekne.

Doktor Davis byl ovšem na hony vzdálen jakémukoliv vzplanutí: „Bille, ty se z toho jednou zblázníš. To je ďábel. Nezahrávej si s tím.“

Tato odrazující slova pocházela od muže, který byl pro Billa velikou autoritou. Opustil tedy jeho byt vystrašen a zmaten — chtěl ještě požádat o další úsudek. A tak tedy Bill navštívil svého starého přítele, kazatele McKinneye, a řekl tomuto starému kazateli vše, co se mu přihodilo. „Tak tedy, bratře McKinneyi, co si o tom myslíš ty?“

Kazatel McKinney si v zamyšlení hladil bradu. „Dobrá, Bille, řeknu ti — věřím, že pokud svůj život zachováš v čistotě a budeš kázat to, co je zde v Bibli — milost Boží, a tak dále... věřím, že na tom budeš

lépe. Kdybych byl na tvém místě, pak bych nešel za takovými fantastickými věcmi.“

„Pane, já přece nemám v úmyslu chodit za nějakými fantastickými věcmi. Chci jen tomu přijít na kloub.“

Kazatel McKinney přikývnul hlavou. „Bille, v minulosti mívali v církvi taková prožití, ale po smrti apoštolů se tyto věci s nimi vytratily. Nyní se takovými nadpřirozenými jevy mohou pochlubit pouze démoni a spiritisté.“

„Ó, bratře McKinneyi, myslíš to vážně?“

„Jistěže ano.“

Při těchto slovech se Bill zachvěl. „Ó, Bože, smiluj se nade mnou! Bratře McKinneyi, pomodliš se se mnou, aby Bůh už nikdy takovou věc na mne nedopustil? Víš dobře, že Ho miluji, a že se nechci v těchto věcech mýlit.“

„Jistěže ano, bratře Bille.“

A tak tito dva muži poklekli na podlahu. Kazatel McKinney se modlil těmito slovy: „Nebeský Otče, prosím tě, abys zabránil těmto démonickým incidentům, aby neotravovaly život tohoto mladého křesťana.“

„Ano, nebeský Otče,“ přikývnul Bill v modlitbě, „prosím Tě, ať mě tyto věci nechají na pokoji.“

Tyto věci však stejně pokračovaly — a navíc pravidelně. Někdy pocítoval tlak na kůži, jako kdyby něco (respektivně Někdo) neviditelného stálo blízko a foukalo na něj. Jeho kůže pak brněla. Byl z toho zděšen. Jindy pak, když byl sám při práci, se najednou objevil na několik minut na jiném místě a pozoroval nějakou událost tak zřetelně, jako kdyby seděl v divadle v první řadě a pozoroval hru. Pak se znovu ocitl na svém původním místě, vytržení bylo to tam a život pokračoval dál, jako kdyby se nic nestalo, ale tento obraz se vryl hluboko do jeho paměti. Musel tam zůstat. Když něco takového spatřil, nemohl na to zapomenout, načež to přehlédnout, ač často nevěděl, co to znamená.

Znovu a znovu se vracel ve svých myšlenkách k pastorovým slovům: „Pokud chceš poznat Boží vůli ohledně svého života, pak čti Bibli a modli se.“ Bill si vyhlédl místo pod starým dubem a modlil se za svůj problém dlouho do noci. Jednou, bylo už po půlnoci, se oprášil

a vracel se domů. Zaslechla jej matka, zavolala na něho a sdělila mu, že jeho sestra je nemocná. Bill se zastavil vedle pokoje, v němž spala Dolores; klekl a modlil se za svou tříletou sestřičku, pak pokračoval po schodech nahoru do svého pokoje. Jakmile zavřel za sebou dveře, uslyšel praskání jakoby elektrického oblouku dvou vodičů. Copak tu je někde zkrat? Jeho oči si prohlížely zásuvky na stěně, když se najednou pokoj naplnil podivným žlutozeleným světlem. Během okamžiku jeho pokoj zmizel úplně.

Bill měl pocit, že stojí ve vzduchu. Hrůza mu způsobila křečovitý stah svalů kolem srdce. Co se to děje? Umírá? Nebo je už mrtev? To světlo, které stále zářilo kolem něj, pocházelo ze zdroje nacházejícího se nad jeho hlavou. Pohleděl nahoru a vyjeveně otevřel ústa, zatímco velká zářivá hvězda se krouživým pohybem blížila k němu. Billovo srdce bušilo jako buben. Jeho hrud' se sevřela a nemohl dýchat. Pokusil se křičet, ale nebyl schopen dostat z plic ani trošku vzduchu. A co bylo zvláštní, hořící koule, která se k němu blížila, se zmenšovala, až se scvrkla do velikosti jeho pěsti. Pak udeřila do jeho hrudi bez znatelné síly a ztratila se v jeho srdci.

V té chvíli se scéna změnila. Bill spatřil samého sebe, jak stojí na travnatém pahorku. Na zemi před ním stála zastaralá sklenice na cukroví, taková s hranatým dnem a kulatým víkem. Ale místo toho, aby z ní vyčnívaly pepřmintové tyčinky, ve sklenici se nacházela velká tabáková můra, která zoufale bila křídly o stěny sklenice a pokoušela se z ní uniknout. Ve snaze spatřit okolí se Bill otočil doprava. Tam stál impozantní, přísný anděl oděný bílým rouchem, které se samo o sobě zdálo být zdrojem vyzařování světla. Bill zamrkal ve snaze spatřit andělovu tvář; ale nepodařilo se mu to. Vzezření anděla se zdálo být zastřeno světlem.

Anděl k němu promluvil: *„Bud' opatrný. Podívej, co ti chci ukázat,“* a ukázal na tu sklenici.

Bill se zpět podíval na sklenici právě ve chvíli, kdy viděl ruku, která házela kamenem, který do této sklenice udeřil a tak rozbil vězení můry. Tato tlustá tabáková můra se pokoušela odletět, ale nemohla se vznést od země; její tělo bylo příliš těžké pro krátká křídla. Můra otevřela ústa a z nich vyletělo celé hejno much, které naplnilo okolí zuřivým bzúčením. Mouchy se rozletěly všemi směry. Jedna vletěla dokonce Billovi do ucha. Bill sebou škubl.

Anděl upozorňoval: *„Bud' opatrný. Ty mouchy představují zlé duchy, takové duchy, jako je věštění a hadačství. Bud' opatrný.“*

Bill ani nevěděl, jak se vrátil zpět domů. Vteřinu předtím byl na travnatém pahorku, kde se vznášel ve vzduchu, a v následující chvíli už byl znovu ve svém temném pokoji. Mezi tím ani nestačil zamžourat okem. Kde vlastně byl? Tento zážitek jej zanechal v niterném rozechvění, a tak vklouzl do postele. Té noci však nemohl usnout. Znovu a znovu si promítal ve svých myšlenkách andělské varování, a uvažoval, co asi může znamenat.

Na druhý den v práci byl Bill velice opatrný, až nervózní. Počítal s tím, že se přihodí něco drastického. Během polední přestávky na oběd se zastavil v obchodě s potravinami, kde pracovali George DeArc a jeho bratr Ed. Bill vyprávěl vzadu o svém vidění Georgovi, zatímco do dveří vstoupila nějaká žena. Na Billa začal doléhat podivný tlak, tentýž pocit, který okoušel, když vstoupil do autobusu Greyhound, když navázal rozhovor s tou astroložkou. Kývnul na svého přítele: „Georgi, ta žena je nějaká divná.“

Když žena přistoupila k pokladně, řekla Georgovi DeArcovi: „Hledám jistého muže, který se jmenuje Branham. Bylo mi řečeno, že je Božím mužem.“

„Máte štěstí, on je zrovna tady v obchodě.“ Ed zavolal dozadu: „Bille, někdo tě tady hledá.“

Když Bill přišel, žena řekla: „Ty jsi William Branham, ten Boží prorok?“

„Ano, to jsem já.“

„Jsi tím mužem, který provedl zázrak na panu Williamovi Merrillovi v nemocnici, a rovněž jsi uzdravil Mary Der Ohanionovou, která byla zmrzačená 17 let?“

Bill zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Paní, máte to popletené. Jsem William Branham, a byl jsem u obou těchto případů, ale tyto lidi jsem neuzdravil já. Ježíš Kristus vykonal tyto zázraky.“

Cítila se tím uspokojená. „Přišla jsem o jistý majetek a chci, abys mi ho pomohl najít.“

Bill nechápal, o co se jí vlastně jedná, ale byl si jist, že minulou noc byl varován právě před touto situací. Řekl tedy: „Madam, přišla

jste na špatnou adresu; musíte si vyhledat nějaké medium nebo telepata.“

Zůstala překvapena. „Copak ty nejsi medium?“

„Ne. Média patří ďáblu. Já jsem křesťan a mám Ducha Božího.“

Její pohled se stal chladný. Bill si v tu chvíli uvědomil, že ona sama musela být médiem. Řekl: „Včera večer ke mně poslal Pán ve vidění svého anděla, aby varoval mě před vaším příchodem a nabádal mě k opatrnosti. To čím se zabýváte, patří ďáblu a zarmucuje Ducha Božího.“

Žena se na tato slova chopila za srdce a řekla: „Dejte mi nějaký prášek.“

„Madam, přestaňte se tím zabývat a vaše srdce bude v pořádku.“

Otočila se na patách a rychle se zlostí opustila obchod. Když byla ještě v dohledu, znovu se zastavila, položila ruku na srdce. Vykřikla a zhroutila se na chodníku. Mezi tím k ní přiběhli Ed s Billem, ale ona už byla mrtvá.

Skrze vidění přicházela rovněž další poselství, i když nebyla zrovna tak přesně definována. V jednom z nich se Bill viděl, jak poskakuje po ulici osvětlenou podvečerními paprsky slunce. Cítil se na srdci tak bezstarostně a šťastně — přesně tak, jak onoho dne, kdy odevzdal své srdce Ježíši Kristu — a v tom vidění vyskakoval, aby tím dal průchod své radosti. Najednou zpozoroval veliký temný stín, který se pohyboval proti němu, jako kdyby to byl nějaký pes, který se jej chystal kousnout. Bill vyděšen, do toho kopnul a zakřičel: „Jdi pryč, pse!“ Na to ta stínová forma povstala, s překvapením Bill spatřil, že to vůbec nebyl pes, ale vysoký, tmavě oblečený muž. Ten muž zařval: „Ty jsi mi řekl, pse?“

„Promiňte, je mi líto, pane,“ omlouval se Bill. „Myslel jsem si, že jste pes, protože jste byl na čtyřech.“

Ten muž zavrčel: „Nazval jsi mě psem, je to tak? Za to tě zabiju.“ Zpoza pasu vytáhl ostrou šavli a pomalu a jistě se blížil k Billovi, v jeho očích bylo vidět, že jej chce zabít.

„Prosím, pane,“ obhajoval se Bill, zatímco couval dozadu. „Nevěděl jsem, že jste člověk. Opravdu jsem si myslel, že jste pes.“

Šílenec ani na okamžik nezapochoyboval; každým krokem připomínal víc a víc démona. „Dostaneš ponaučení za to, že jsi mě nazval psem. Zabiju tě.“

Najednou Bill pocítil, že má za zády stoku, a tím se ocitl v pasti. „Pane, nebojím se umřít, protože mám v srdci Ježíše. Chci vám pouze oznámit, že jsem vás omylem nazval psem.“

Temná postava bezmyšlenkovitě zavrčela: „Zabiju tě.“ Pozvedla zahnutou šavli a chystala se udeřit.

Bill zakřičel, v tu chvíli uslyšel hlas shora, který jej nabádal, aby pohleděl vzhůru, z nebe se střemhlav dolů řtil muž v bílém rouše. Pevně postavil svou nohu vedle Billa z pravé strany a přísně se podíval útočníkovi do tváře svým neústupným pohledem. Útočník couvl; jeho šavle, která byla pozvednuta vysoko ve vzduchu, se najednou zachvěla a pak mu vypadla z ruky. Tato temná figura se rychle otočila a dala se na útěk, seč jí síly stačily.

Ten muž v bílém rouše se obrátil k Billovi a usmál se — nakonec se tomu Bill mohl zasmát. Bill se natáhl, jak jen mohl, aby se mu mohl důkladně podívat do obličeje, ale andělovy rysy byly zastřené k nepoznání. Anděl se těsně ovinul svým rouchem a vznesl se do nebes. Tím to vidění skončilo.

Co to mohlo znamenat? Bill si tím nebyl jist, ale dokud se to neupřesní, pak to může vzít jako znamení, že Bůh pošle svého anděla, aby jej chránil před každou nástrahou, kterou mu ďábel položí do cesty.

William Branham vzal svou novou službu s naprostou vážností. Věrný svému slibu, kázal Evangelium při každé příležitosti, dělil se se svou vírou v lásce a dobrotě Ježíše se svými starými přáteli, příhodnými známými i s cizími osobami. Jedním z prvních lidí, které přivedl k Pánu, byl pan Short, náměstek šerifa, který otrávil Billova loveckého psa, Fritze. Pak následovalo mnoho dalších. Bill neustále svědčil o Ježíši, nebál se promluvit ani v nekonvenčních situacích, jako na autobusových zastávkách, v mechanických dílnách, na rozích ulic, v městských parcích — všude, kde mohl najít dav lidí, který byl ochotný se zastavit a naslouchat. Následkem toho jeho víra byla neustále vystavena výzvě k souboji.

Jednou v sobotu večer kázal Bill malé skupince lidí, a tu procházel kolem něj s taškou s nákupem potravin jistý muž, který bydlel nedaleko parku. Bill ho znal. Tento muž kdysi studoval teologii a měl se stát katolickým knězem, ale zahořkl proti náboženství, a nyní se považoval za bezvěrce. Ten chlapík se zastavil a na chvíli poslouchal. Žvýkal při tom velký chumáč tabáku. Nakonec mu to nedalo a tak se ozval: „Kazateli, hovoříš o Bibli, jako kdyby v ní bylo něco dobrého. Bible je nejmizernější kniha, jaká kdy byla napsána. Je tak svůdná, že její četba by měla být pro veřejnost zakázána.“

Bill řekl: „Dobrá, toto je svobodná země. Máte právo vyjádřit si svůj názor.“

Tento nedostudovaný kněz odplivnul řídkou kaši smíšenou s hnědou tabákovou šťávou těsně vedle Billovy nohy. „Kazateli, ty věříš, že existuje Bůh?“

„Ano, pane, věřím.“

„Věříš také, že ten Ježíš byl Bohem a člověkem?“

„Ano, pane. Věřím, že Ježíš Kristus byl člověkem a rovněž Bohem.“

„A věříš, že vstal z mrtvých v lidském těle?“

„Jistě, pane.“

Muž si vzal další dávku tabáku a vložil ji do úst. „Pokud ti dokážu, že neexistuje něco takového jako Bůh — člověk, přijmeš to?“

„Ano, pane. Jistě.“

Rty muže se rázem zkřivily v lišáckém úšklebku. „Dobře, kazateli, řekni mi, kolik máme smyslů v lidském těle?“

„Pokračujte, vždyť to sám dobře víte.“

„Ano, ale přál bych si, abys mi je vyjmenoval.“

Bill rychle odemlel: „Zrak, chuť, čich, hmat a sluch.“

„Dobře, pokud tedy Ježíš byl člověkem — Bohem, jak sám tvrdíš, pak pomocí jednoho z těchto smyslů bychom jej museli poznat. Je to tak?“

Dav kolem nich naslouchal s velikou pozorností. Bill opatrně poznamenal: „To zní rozumně. Proč?“

„Už jsi někdy Boha viděl?“

„Ano, jednou v noci, nedávno jsem...“

„Pak mi dovol, abych Jej mohl spatřit i já,“ přerušil muž. „Nebavím se teď o víře. Moje smysly jsou stejné jako tvoje.“

Bill řekl: „Spatřil jsem Ho ve vidění.“

„Pak něco udělej, abych spatřil vidění i já.“

„To nemohu. Jen Bůh může ukázat...“

„Pravdou tedy je, že jsi nikdy nebyl schopen se s Ním zkontaktovat pomocí žádného z tvých pěti smyslů.“

„Mohu Jej pocítovat.“

„Dobrá, pokud Jej cítíš, udělej, abych Ho mohl pocítit i já. Moje citové smysly jsou na tom stejně tak dobře, jako tvoje. Přiveď Ježíše sem, abych jej mohl ohmatat, pak mu uvěřím.“

Bill celý zmaten odpověděl: „Cítím Jej ve svém srdci.“

Ten muž odporoval: „Udělej tedy, abych Ho cítil i já ve svém srdci.“

„Pokud uvěříte...“

„No, nejsem zvědav na tvou psychologii. Chci znát pravdu.“ Načež muž odplivl další žvanec tabáku na Billovu nohu.

Bill řekl: „Prosím vás, pane, neplivejte mi po noze.“

Nedostudovaný kněz se škodolibě usmál. „Dobrá, kazateli, jsi z toho celý pomatený, neříkej, že ne? Nikdy jsi Ho neviděl, necítil, nenahmatal, nečichal, neslyšel. A proto, pokud těchto pět smyslů Jej není schopno rozpoznat, pak prostě něco takového jako Bůh neexistuje a ty bys měl tyto lidi nechat na pokoji a nesvádět je svými nesmysly.“

Tento muž uvedl silný argument. Bill se modlil ve svém srdci o moudrost. Odpověděl: „Pane, myslím si, že některé vaše myšlenky jsou dobré.“

Muž se spokojeně šklebil. „Asi se z toho začínáš vzpamatovávat, že ano?“

„Možná jo,“ odpověděl Bill. „Jste přechytralý. Máte bystrý rozum.“

Muž si znovu odplivl a uchechtнул se: „Jistě, mám zdravý rozum. Moje matka nevychovala nějaké pomatence.“

„Okamžik. Řekl jste, že máte rozum?“

„Ano, jistě, že mám rozum. Copak ho nemají všichni?“

„Je to lidský rozum?“ zeptal se Bill.

Muž zůstal překvapen. „Cos to řekl, synu? Snad jsi neztratil svůj vlastní rozum. Samozřejmě, že lidský rozum.“

Bill řekl: „Je-li to tedy lidský rozum, jeden z lidských smyslů vám jej musí oznámit, je to tak?“

„Dobrá, domnívám se...“

„Viděl jste už svůj rozum?“

Nyní to byl bezvěrec, který propadl zmatku. „Dobrá, aj... lékaři mohou...“

„Nikoliv mozek,“ přerušil jej Bill, „rozum.“ Je přece rozdíl mezi mozkem a rozumem. Mozek je částí, kterou můžete uvidět, pokud se podíváte dovnitř hlavy; rozum to jsou myšlenky, kterými mozek uvažuje. „A rozum jste přece nikdy neviděl, souhlasíte?“

„Asi ne.“

„Už jste někdy svůj rozum čichal, nebo cítil, ochutnal nebo slyšel? Nikoliv nikdy, že ano? A tak podle vašeho uvažování nemáte žádný rozum.“

„Já mám rozum,“ namítal muž rozzlobeně.

„A já zase vím, že mám Boha,“ řekl Bill s uspokojením, že docílil svého. Bill nakonec dostal dobrý nápad. Uprostřed přítomných stál chlapec, který měl k svému límci špendlíkem připnutou růži. Bill si od něj tento špendlík půjčil, a řekl: „Teď se podívejte na jádro této věci.“ A píchnul muže do ruky.

„Au!“

„Cítil jste něco?“ řekl Bill.

„Samozřejmě,“ přitom cvakl zuby a zlostně si masíroval rameno.

Billovi přeletěl úsměv po tváři. „To je zvláštní, já jsem necítil nic.“

Lidé kolem něj se začali také smát.

„Dovolte mi, že vás píchnu tímto špendlíkem a pak budete vědět, jestli je to v pořádku.“

Nyní Bill dostal svého protivníka, kam chtěl. „To je moje pointa. Pokud přijmete toho samého Krista, kterého jsem přijal já, pak jej pocítíte stejným způsobem, jako já.“

Bezvěrec odcházel nahněvaný a nepřesvědčený. Billa to nepřekvapilo. I když byl křesťanem pouze několik měsíců, vydal svědectví tolika lidem, a poznal, že ani dobrý argument člověka nemůže přesvědčit. Víra je zjevením pocházejícím od Boha.

WILLIAM BRANHAM
KÁZAL v Misijní baptistické církvi po dobu tři měsíců, když mezi ním a doktorem Davisem došlo k rozkolu. Doktor Davis chtěl, aby Bill ordinoval několik žen za kazatelky místního sboru. Bill však rozhodně odmítl.

KAPITOLA 13
TAJEMNÁ HVĚZDA SE ZNOVU
ZJEVUJE

1933

„Co to má znamenat?“ Zlostně vzkypěl doktor Davis pobouřený nad odvahou svého podřízeného. „Jsi starším v tomto sboru,“ připomněl mu. „Tvou povinností je řídit se řádem této církve.“

„Doktore Davisi, se vši úctou k baptistické církvi a ke všemu, k čemu jsem byl ordinován, není mi známo, že ordinování žen na kazatelky bylo někdy v učení církve.“

„Ale přesto je to naukou této církve.“

Bill se zeptal: „Pane, mohu se na dnešní večer omluvit?“

„Ne, tvou povinností je, abys zde byl.“

Z jedné strany si Bill uvědomoval, že doktor Davis měl pravdu: jakožto starší měl stát za vším, co dělalo místní shromáždění. Bill začal mít mrazivý pocit, že se dal nacytat na něco, o čemž mu svědomí dosvědčovalo, že není správné.

„Odpověz mi tedy alespoň na několik otázek.“

„Prosím, ptej se.“

„Můžeš mi vysvětlit proč v 1. Korintským 14 Pavel řekl:

***„Vaše ženy ať při shromážděních mlčí,
neboť se jim nedovoluje mluvit.“***

„Samozřejmě.“ Nyní se v doktorově chování projevila nadutost spojená s domýšlivostí a sebedůvěrou. „V oněch dnech ženy seděly vzadu po koutech, klevetily a brebentily, a Pavel jim chtěl pouze říci, ať to nedělají. Chápeš?“

Toto vysvětlení Billovi nezapadalo do dalšího místa Písma, které znal. „Vysvětli mi tedy 1. Timoteovi 2...“ Bill listoval v Bibli, dokud tento odstavec nenašel, ve kterém Pavel řekl:

„Ženě pak nedovoluji učit, ani ovládat jejího muže, ale ať je v tichosti.

Vždyť nejdříve byl stvořen Adam, potom Eva.

A Adam nebyl oklamán, ale žena byla oklamána, a upadla do přestoupení.

Bude však ochráněna během rození dětí, zůstanou-li ve víře, lásce, a svatosti s rozvahou.“

„Tedy doktore Davisi, neříkám, že žena chce dělat něco špatně; ale ona byla svedená. A proto si Bůh nepřeje, aby byla kazatelkou.“

Doktor Davis sražil čelo: „Je to tvoje osobní přesvědčení?“

„Z mého pohledu to je stanovisko Písma.“

„Mladý muži, za takovou nekázeň ti může být odňato Baptistickou církví kazatelské oprávnění.“

Bill vytáhl ze zadní kapsy svou náprsní tašku s doklady. „Ušetřím jim námahu a vrátím je ihned. Raději, abych se ho zbavil hned teď, protože vidím, že se pro mě brzy stane břemenem,“ pomyslel si Bill.

„Ne, ne, bratře Bille, jen tak nespíchej.“

Touto nevýraznou známkou smíření skončila tato debata. I když žádný z nich necouvl ze své pozice, byli zajedno v tom, že by Bill měl zahájit svou vlastní práci pro Pána. Pevný stisk ruky upevnil jejich rozhodnutí, a tak se tito dva muži rozešli jako přátelé.

V návalu snění a nadšení pronajal Bill starou budovu Svobodných zednářů v Jeffersonville a začal pořádat nedělní bohoslužby. Během první nedělní bohoslužby přišla jen hrstka lidí, kteří chtěli naslouchat jeho kázání, ale postupně se jeho publikum zvětšovalo, duše za duší, každý týden. Bill se neustále sdílel se svou vírou a svědčil novým lidem, které potkával při výkonu svého zaměstnání, stejně tak se choval i k starým známým, které znal po celý život. Jelikož zval spoustu lidí do shromáždění, měl stále ve svých nedělních bohoslužbách příliv nových tváří. Z těchto návštěvníků

někteří přijali Krista za svého Spasitele a začali navštěvovat Billovy bohoslužby pravidelně. Krůček za krůčkem tedy jeho shromáždění narůstalo.

Každý nově obrácený zatěžoval více a více jeho časový rozpočet, ale Bill proti tomu nic nenamítal. Ve skutečnosti se mu to líbilo. Po tolika letech odmítání konečně našel lásku a přízeň — jak od Ježíše Krista, tak od té malé skupinky lidí, kteří se na něj dívali jako na svého pastora. Konečně našel útočiště ve svém životě, svůj životní cíl a smysl bytí, a měl v úmyslu se odevzdat věci Kristově celým svým srdcem.

V červnu roku 1933 Bill pronajal veliký cirkusový stan, který stál v Jeffersonville na opuštěném pozemku a měl tam v úmyslu pořádat dvoutýdenní evangelizaci. V neděli před začátkem těchto shromáždění se připravoval na nedělní školu v hale Svobodných zednářů, když najednou pocítil, že upadá do vytržení, které se však nepodobalo ničemu, co doposud prožil. Spatřil před sebou svět rozprostřený jako ubrus a připadalo mu, že on má nějaké spojení s průběhem času. Spatřil vojáky s olivově zelenou pleť, jak krácejí v zástupu a na konci jejich pušek se trpytily bajonety; pak spatřil vojáky útočící na skupinu lidí s tmavou pleť, kteří bojovali kopími, vidlemi a kosami.

Vzadu za Billem, z místa, kde nemohl vidět, se ozval hlas. Byl to tentýž hlas, který k němu mluvil z topolu, když mu bylo sedm let; hluboký, rezonantní hlas řekl: *„Benito Mussolini uskuteční invazi proti Habeši a zmocní se ho. Tato chudá země padne k jeho nohám. Itálie pak podnikne invazi proti jiným zemím, ale nakonec padne a Mussolini ostudně skončí svůj běh.“*

Scéna skončila. Bill spatřil armádu mužů oděných v jednotné zelených uniformách, kteří bojovali proti vojákům v šedých uniformách. Bill mohl spatřit tanky a exploze, hustou síť opevnění, kanóny, síť kulometů a ostnatých drátů. Hlas vzadu mu vysvětloval: *„Mladý Rakušan v Německu, Adolf Hitler, vtáhne svět do druhé světové války a v průběhu ni bude Franklin Roosevelt zvolen do své čtvrté prezidentské kadence. Německo se opevní za mohutnou betonovou hradbou, ale Amerika bude muset zaplatit obrovskou daň na lidských životech, aby tuto linii prolomila. Nakonec bude Německo poraženo a Hitlerův konec bude záhadný.“*

Následovala další scéna. Uviděl před sebou Evropu rozvinutou jako mapu a spatřil, jak se mění, a reformují hranice mezi národy do nových politických poměrů. Hlas řekl: *„Tři politické ideologie bojují v dnešním světě o své prvenství: fašismus, nacismus a komunismus. První dvě nedospějí k ničemu, ale komunismus bude vzkvétat. Pozoruj Rusko, krále severu.“*

Scéna se změnila počtvrté. Válka v Evropě uhasla a zapadla do dějin. Na tomto místě mohl Bill pozorovat ohromný pokrok technologie, který zasáhl celou zeměkouli. Mezi jinými divy spatřil aerodynamická auta ve tvaru vajíčka, která jela po dálnici s dobře propracovanou povrchovou úpravou. Jedno auto jej však upoutalo zvláštním způsobem, více než ta ostatní. Mělo skleněnou karosérii a nemělo volant. Zatímco se vozidlo, které bylo elektronicky ovládáno, ubíralo silnicí, rodina cestující uvnitř se věnovala nějaké společenské hře. Hlas to tentokrát nekomentoval a scéna se změnila popáté.

Nyní Bill spatřil ženu s dlouhými vlasy a v dlouhých šatech, jak kráčí s transparentem a dožaduje se práva hlasování. Když jí toto právo bylo dopřáno, spatřil zvolení mladého muže za prezidenta Spojených států. Potom Bill pozoroval ženy, jak si stříhají vlasy. Některé si oblékaly kalhoty, zatímco jiné si zkracovaly šaty a šetřily na látkách, dokud jejich přikrytí se nezmenšilo do velikosti fíkového listu.

Scéna se změnila pošesté. Bill pozoroval, jak ve Spojených státech povstala žena, krásná, elegantně oděná. Ale navzdory jejím krásným rysům působila dojmem tvrdosti, která se vzpírala jakémukoliv popisu. Byla jí dána veliká síla a vládla v zemi se vši autoritou.

Hlas Billa upozorňoval: *„Podívej se ještě jednou.“* Bill se otočil, aby se podíval na poslední výjev — Spojené státy, jež se před ním rozprostíraly, ležely v chaotických ruinách. Země byla poseta krátery, všude doutnaly hromady trosek, dým se vznášel ve vzduchu. Kam jen oko Billa mohlo dohlédnout, země byla liduprázdná. Pak vidění skončilo.

Bill seděl dlouho strnulý a omráčený. Když znovu mohl pohybovat prsty, vzal do ruky péro a začal zaznamenávat všech sedm vidění, byl zvědav, co asi mohou znamenat.

„Mussolini zaútočí proti Habeši...“ Pak nastane nepředvídatelný sled událostí. Bill o Mussolinim něco věděl, často se o něm psalo

v novinách. Mussolini byl totalitním diktátorem v Itálii od roku 1922 a obecně byl považován za italského národního zachránce. Z chaosu se mu povedlo zavést v zemi řád, v zemi zbídačené světovou válkou upevnil italskou ekonomiku a získal jí zpět její důstojnost. Jeho sociální reformy byly provedeny takovým způsobem, že neztratil přízeň ani průmyslníků, ani statkářů. Veřejné osobnosti v celé Evropě a Spojených státech nešetřily svým nadšením vůči Mussolinimu, srovnávající ho někdy s Caesarem, Napoleonem nebo Cromwellem, kvůli velkému úspěchu při provádění transformace a způsobu jakým vládnul v zemi. Proč ale Mussolini riskoval svou dobrou pověst a uskutečnil invazi do tak zaostalé země, jakou byl Habeš?

Co se týče Adolfa Hitlera, bylo to krátce předtím, v lednu, kdy ho prezident Paul von Hindenburg jmenoval kancléřem a tím vyzdvihl Hitlerovu nacistickou stranu do popředí německé politiky. Ale jak on může vtáhnout evropské národy do války, jestliže poslední válka byla tak ničivá a demoralizující? Přece už nikdo na světě nechtěl další válku. A přesto se tato vidění nikdy nemýlila.

Bill nerozuměl rozložení světových politických sil; ale četl noviny, a tak si byl vědom toho, že Mussoliniho fašismus si získává podporu v Asii a v Latinské Americe. Fašismus odmítl myšlenku osobní svobody v přesvědčení, že státu je uloženo usměrňovat otázky národního života a držel se ideje, že hlavou státu by měla být dynamická osobnost, která bude diktovat s nejvyšší autoritou. Bill nevěděl téměř nic o Hitlerově nacismu, o kterém se v novinách skoro vůbec nepsalo. Něco málo věděl o ruském komunismu, který předstíranou službou za práva dělníků, a svým potlačovatelským centrálním řízením přísně uskutečňoval vládu elitou komunistické strany. Ze všech sil bojujících tehdy v Evropě, komunismus mu připadal tou nejméně vládnoucí silou. Ale pak znovu, vidění se nikdy nemýlilo.

A ty automobily, které spatřil! Tak naleštěné a ty aerodynamické tvary. Jak odlišně se jevíly v porovnání s těmi krabčkovitými automobily, které jezdily po silnicích v roce 1933. Jaký zázrak leží před námi, jestliže věda a technologie budou schopny vymyslet takové nádherné stroje! Avšak tyto úspěchy budou znehodnoceny mravním zkažením, což bylo ve vidění ilustrováno úpadkem žen. A co ta kráska s kamenným srdcem, která bude jednou dominovat Americe? Bude to opravdová žena, nebo znázorňuje nějakou moc? Snad nějaké ženské

politické hnutí? Bill si v závorkách poznamenal: „Možná katolická církev.“ A pak nakonec ta zkáza. Vypadalo to, jako by dny Ameriky byly sečteny.

Bill přečetl toto proroctví svému shromáždění, a v průběhu čtení je komentoval. Když podrobně líčil, jak tři evropské „izmy“ budou pohlceny komunismem, přiměl lidi, aby se postavili a opakovali: „Pozorujte Rusko. Sledujte krále severu.“ Když popsal poslední, to sedmé vidění, připojil svou osobní poznámku. „Tedy, poslouchejte, tuto část mi neřekl Pán; to je můj osobní názor. Ale soudě podle toho, jak všechno v tomto světě běží kupředu, předpovídám, že to všechno se stane do roku 1977.“

Bill, který byl inspirován tímto viděním, kázal celým srdcem hned od prvního večera evangelizace v pronajatém stanu. I když se ještě neobešel bez pomoci Hope, která mu hlasitě předčítala biblické texty, neodvádělo to pozornost publika od jeho kázání, když mocně vyzýval zástup k přijetí spasitelné milosti Ježíše Krista. Následující večer a každý další večer po něm, se stan naplňoval stále více a více lidmi, takže na poslední nedělní bohoslužbě, dva týdny později, Bill Branham kázal již tisícům duší a dvě stě z nich vyšly dopředu. Když propustil shromáždění, vydali se na cestu k řece Ohio.

Bylo to 11. června 1933. Kolem druhé hodiny odpolední se nejméně 1000 lidí shromáždilo na břehu řeky Ohio, na konci ulice Spring, aby přihlíželo křtu. Země připomínala rozžhavenou výheň pod oblohou bez jediného mráčku. Ani nejslabší vánek neschladil shromážděný dav, který zpíval: „Stojím na vzbouřeném břehu Jordánu, vrhám toužebný pohled do šťastné země Kanán, kde moje vlastnictví leží. Směřuji do toho kraje...“

Když Bill přišel na břeh Ohia, spatřil Margaret W.¹ Bylo to děvče v jeho věku, které sedělo v loďce nedaleko místa, kde se měl konat křest. Margaret byla skrovně oděná do plavek. V přesvědčení, že tyto plavky dělaly pohoršení, Bill ji slušně požádal, jestli by nevyšla z vody ven.

Ona však rozhořčeně odpověděla: „Proč bych měla jít ven.“

¹ Pokaždé, když v této knize narazíte na takto psané příjmení nějaké osoby, znamená to, že William Branham toto příjmení nevyslovil, když vyprávěl danou epizodu. Proto je to pomyslný znak, který použil autor této knihy.

„Dobře, Margaret, nemusíš. Ale kdybych já byl na tvém místě, měl bych natolik úcty k Evangeliiu, že bych opustil toto místo, na kterém má probíhat křest.“

„Nepotřebuji nic slyšet o nějaké úctě k Evangeliiu. Jsem učitelkou nedělní školy. Nevěřím v křest, a proto tě nemíním poslouchat.“

Margaret se zachechtala a Bill ji nechal tak.

Bill se tedy brodil vodou s prvním kandidátem ke křtu. Oba se zastavili, když jim voda začala sahat do pasu, zatímco proud pomalu plynul kolem nich. Hladina řeky byla tak klidná, že připomínala lité sklo na slunci.

Bill se zeptal: „Věříš, že ses setkal s Ježíšem Kristem v průběhu této evangelizace?“

Muž odpověděl: „Ano.“

„Kál ses ze svých hříchů?“

„Ano.“

„Věříš, že Ježíš Kristus ti odpustil, a že jsi byl zachráněn ze svých hříchů?“

„Ano.“

„Tedy se pomodlíme.“ Spolu sklonili své hlavy. Bill se modlil těmito slovy: „Nebeský Otče, jsme zde, protože jsi nařídil, abychom šli ke všem národům a činili učedníky ze všech lidí, křtíce je ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Amen.“ Pak Bill pozvedl hlavu, obrátil se ke kandidátu se slovy: „Na základě vyznání tvých hříchů tě křtím, můj milovaný bratře, ve jménu Pána Ježíše Krista.“ Kandidát se podržel za nos a Bill jej ponořil dozadu do kalné vody.

Křest v řece Ohlo v roce 1933

Zatímco se první pokřtěná osoba brodila směrem ke břehu, další kandidát se brodil vodou a Bill povzbudil dav: „Proč nám Ježíš nařídil, abychom křtili? No, pouze kvůli jedné věci, je to symbolická smrt; smrt tomuto světu — ten starý člověk jde do hrobu, aby mohl vyjít a žít novým životem v Ježíši Kristu. Ale zapamatujte si, křest vás nezmění; je to pouze vnější znak vnitřního díla. Věřící tímto vydává svědectví před světem, že Ježíš Kristus už změnil jeho nitro.“

Podobným způsobem křtil Bill jednoho kandidáta po druhém. Sedmnáctá osoba, která se broдила vodou, byl Eduard Colvin, mládenec jen o něco mladší než Bill. Když stáli ponořeni po pas ve vodě, Bill se zeptal:

„Edvarde, věříš, že ses znovuzrodil během evangelizačních shromáždění?“

„Ano,“ odpověděl chlapec.

Bill pozvedl svůj hlas, aby jej slyšeli lidé na břehu: „Ať všichni skloní své hlavy.“ Když jej poslechli, Bill zavřel oči, sklonil hlavu

a začal se hlasitě modlit: „Nebeský Otče, zatímco křtím tohoto chlapce vodou, pokřti jej Ty Duchem svatým.“ Zde se odmlčel, zaslechl něco podivného — jakoby se něco řítilo, něco co připomínalo zvuk hvízdajícího větru. Měl dojem, že se dělo něco nad ním. Bill otevřel oči, a pohleděl vzhůru. Překvapením se zajíkl. Z oblohy prudce padala ohnivá koule! Z určité vzdálenosti vypadala jako hvězda, kolísavě měnila barvu mezi žlutě zelenou a jantarovou. Když přiletěla blíže, vypadala spíše jako krouživý kruh ohně — burácející, rotující, metající jiskry ohně. Bill s hrůzou zatajil dech, zatímco hvězda sestoupila úplně nad něj; prudce se zastavila a visela přímo nad jeho hlavou. Voda kolem Billa se zčeřila a zpěnila.

Najednou Bill zaslechl hlas, který k němu promluvil. To nebyl ten melodický hluboký hlas, který tak často promlouval k němu ve viděních; to byl hlas tenorový, známý. Řekl:

„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod.“

Na břehu řeky měli lidé stále skloněné hlavy v modlitbě. Ale Margaret to pozorovala ze své lodky. Když spatřila světlo, hystericky vykřikla, a potom upadla do mdlob, a zhroutil se na před svého člunu. Tento výkřik způsobil, že lidé překvapeně pozvedli hlavy. Během vteřiny se rozpoutalo velké drama, když zástup uviděl kroužící kouli ohně vznášející se nad Billem Branhamem. Ženy křičely; muži se chytali jeden druhého; někteří byli zachvázeni panikou a utíkali pryč; někteří omdleli; většina z nich se jen trásla.

Ne všichni, kteří spatřili hvězdu, slyšeli tento hlas. Ale jedno čtrnáctileté děvče ho slyšelo. S úctou zavřelo oči a sklonilo hlavu, dokonce i tehdy, když se davu zmocnila panika, protože její pastor jí řekl, aby sklonila hlavu, a ona chtěla pastora vždycky poslouchat. To děvče slyšelo ten hlas, slyšelo jasně jedno každé slovo — a proto, že to slyšelo, něco hluboce zapadlo do její duše, jako kdyby se zabořila kotva do nashromážděné naplaveniny jejího prožití. Jmenovala se Meda Broy a ona byla předurčena k tomu, aby sehrála důležitou roli v Billově budoucnosti.

Ohnivá koule visela nad Billovou hlavou necelou minutu, pak vyrazila zpět k nebi, odkud přiletěla. Zčeřená voda se znovu uklidnila,

hladina se vyhladila, pak znovu pokračoval křest, dokud nebylo pokřtěno ponořením ve jménu Pána Ježíše Krista na 200 kandidátů. Když se Bill přibrodil zpět ke břehu, obklopila jej skupina Jeffersonvillských obchodníků a plní úzkostí se ho ptali: „Co znamenalo to světlo?“

Bill popravdě odpověděl: „Nevím. Jsem věřící. To mohlo být znamením pro nevěřící. Neumím vám to vysvětlit.“

V následujícím čísle Jeffersonvillských Večerních novin se ukázal článek o této události s titulkem: „Mystická hvězda se ukázala nad místním kazatelem během křtu.“ Pro všechny ostatní to mohla být jen další kuriozita v novinách, pojednávající o události minulého dne. Ale pro Williama Branhama to bylo něco mnohem většího. On stál pod tím jantarově pulsujícím světlem a šilhal po jeho jasu očima. Viděl, jak se zčeřila voda kolem něj. Slyšel jasně ten hlas, který oznamoval: *„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod.“* Ne, to nebylo něco, co je možné přejít bez povšimnutí, ač to může vypadat tak exotické a obtížné k pochopení. Bill to považoval za nadpřirozené znamení, které vyžadovalo objasnění. A jelikož ten znak přišel od Boha, pak si byl jist tím, že objasnění musí přijít ze strany Božího Slova. Se zápaem se tedy Bill pustil do čtení Bible a hledal záchytný bod. Měl vždy při sobě zápisník a tužku, a tak si mohl zaznamenat každý odstavec Písma, jenž by se dal na to aplikovat. Ke svému vlastnímu překvapení, jich objevil mnoho.

První místo, v němž byl odkaz na Boha ukazujícího se ve formě nadpřirozeného ohně, bylo v Genesis 15:17, kde Bůh uzavírá smlouvu s Abrahámem. Mojžíš uslyšel Boha, který k němu promlouvá z hořícího keře, což musel být rovněž nadpřirozený oheň, protože keř neshořel. Mojžíš pak znovu spatřil Hospodina ze světelného oblaku, jenž mu pomáhal vést izraelský národ na cestě z Egypta a ještě potom, když se s Ním setkává na hoře Sinaj. Mojžíš to spatřil mnohokrát, včetně oné události, když zasvětil stan na poušti, což jej inspirovalo k napsání slov:

**„Nebo Hospodin Bůh tvůj je oheň
sžirající...“**

Spatřil Ho Šalamoun, když zasvětil první chrám v Jeruzalémě. Manoah, Samsonův otec to rovněž uviděl, když se setkal s Hospodinovým andělem. Eliáš to spatřil na hoře Karmel. Ezechiel to viděl ve vidění. David tento prožitek popsal v 18. žalmu. Pavel z Tarsu na své cestě do Damašku, kdy pronásledoval křesťany, byl sražen na zem a oslepen „světlem z nebe“. Dokonce uslyšel hlas, který z toho světla mluvil, když řekl:

**„Saule, Saule, proč mě
pronásleduješ?“**

Stejně tak Daniel i Jan toto světlo viděli, jak se ztělesnilo v Pánu Ježíši Kristu.

Byla to tedy ohromující řada veršů, která Billovu myšlenku nenechala na pochybách; totiž, že ta hvězda, která nad ním zazářila v neděli nad řekou, představovala obrovské dědictví Písem, které byly obsaženy od knihy Genesis po Zjevení. O jaké další důkazy ještě mohl prosit? Věděl, že musela pocházet od Boha.

Potom Bill obrátil svou pozornost ke skutečnosti, že řeka, která byla klidná jako sklo, se najednou kolem něho zčeřila a zpěnila, poté, když se ukázalo toto světlo. Jediná věc, kterou mohl najít v Bibli, byla u Jana 5:4. Bylo tedy možné, že to světlo nad ním v řece bylo tímtež andělem, který kormoutil vodu v rybníku Bethesda ve starobylém Jeruzalémě? O této myšlence uvažoval dosti dlouho, ale nemohl najít žádný další důkaz, který by to buď potvrdil, nebo vyvrátil, a tak se přestal touto myšlenkou zabývat.

Třetím a přímočarým důkazem co se týče významu toho znamení pocházejícím z promlouvajícího hlasu:

*„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel
první příchod Ježíše Krista...“*

Bill uvažoval o těchto slovech z různých pohledů a snažil se pochopit jejich správný význam. Studoval život Jana Křtitele a byl obzvláště okouzlen pojátkem, které Bůh nastínil mezi Janem Křtitelem, a prorokem Eliášem.

„Neboť on půjde před Jeho tváří

(Ježíše) v duchu a moci Eliášově...“

Řekl anděl Janovu otci. Později Ježíš řekl o Janovi:

***„A jste-li ochotni to přijmout, on (Jan)
je ten Eliáš, který měl přijít.“***

V tom bylo obsaženo hodně a Bill věděl, že to potrvá delší dobu, než to pochopí.

Nakonec uvažoval i o druhé věci, kterou pověděl tento hlas:

*„...tak jsi poslán ty, abys předešel jeho
druhý příchod.“*

Bill věřil v druhý Kristův příchod, protože o tom slyšel kázat doktora Davise a měl možnost si o tom přečíst v Novém zákoně. Ale co společného může mít jeho bezvýznamný život s tou největší událostí všech věků? Může toto nadpřirozené světlo nad řekou být znamením? Může nějakým způsobem souviset s druhým Kristovým příchodem? Copak se už čas natolik přiblížil? Takové myšlenky se mu honily hlavou a mátly ho. Připadalo mu to jako příliš hluboké tajemství, jemuž nemůže přijít na kloub. Nicméně pocítil rozhodné podnícení plynoucí z očekávání, které vzplálo v jeho duši.

VĚTŠINA Z TĚCH
MNOHA SET LIDÍ, kteří navštívili první evangelizační kampaň Williama Branhama v červnu 1933, se vrátila do svých domovských církví hned po tom, když se skončilo poslední večerní stanové shromáždění. Někteří z nich však byli nově obrácení ke Kristu a neměli předtím spojení s žádnou církví. Mnozí z nich se začali ukazovat na pravidelných Billových bohoslužbách. Pronajatý sál Svobodných zednářů se brzy ukázal jako nedostačující pro to, aby mohl pohodlně umístit takový zástup lidí, a to přinutilo Billa, aby se poohlédl po nějaké jiné budově.

Na rohu ulic Osmé a Penn v Jeffersonville, nedaleko místa, kde bydlel se svou rodinou, se cesta ztáčela kolem malého mělkého rybníčku porostlého lekníny. Cestou domů ze sálu Svobodných zednářů Bill poklekl na zem uprostřed plevele na okraji tohoto rybníčku, aby se pomodlil za tento nepředvídaný problém. „Pane, co bych měl podniknout? Kam chceš, aby se tento sbor přestěhoval?“

Na rohu ulic Osmé a Penn v Jeffersonville, nedaleko místa, kde bydlel se svou rodinou, se cesta ztáčela kolem malého mělkého rybníčku porostlého lekníny. Cestou domů ze sálu Svobodných zednářů Bill poklekl na zem uprostřed plevele na okraji tohoto rybníčku, aby se pomodlil za tento nepředvídaný problém. „Pane, co bych měl podniknout? Kam chceš, aby se tento sbor přestěhoval?“

Zahleděl se do kulatých polštářků plovoucích po hladině. Jak nádherné bylo toto kvítí, jehož květy kvetly některé růžově a jiné bíle. Tyto lekníny jej upoutaly — jak mohou růst v té bažině na dně rybníka a potom si prorazit cestu nahoru ke slunci, a nakonec být tak čisté, a půvabné. Billovi se připomněl jeho vlastní život, který se teprve před nedávnem odrazil od bláta hříchu ke slunci lásky Ježíše Krista. Jak nádherný byl Pán, který provedl takový zázrak. Najednou se ten obraz vrátil jako zjevení vystřelené ve formě střely od trůnu Božího: zde bude jeho církev — právě zde, kde rostou tyto lekníny. Bill vstal a kráčel uprostřed rákosí po břehu rybníka. Jeho srdce bušilo nadšením. Ano, to bude perfektní. Bude moci postavit...

KAPITOLA 14

SPATŘUJE SVOU BUDOUCÍ
MODLITEBNU

1933

Modlitebna na rohu ulic Osmé a Penn v Jeffersonville

Ale cihly pochybností a otázek bylo slyšet v jeho uších ještě dříve, než ztvrdla malta zjevení. Bude moci zakoupit tento pozemek a postavit budovu, když jeho prostředky sotva postačí k vlastní obživě, a rovněž jeho maminky, bratrů, a sester? Byl přece chudým člověkem, kázal ve shromáždění k chudým lidem, a to vše v době nejhorší ekonomické krize, jaká kdy postihla jeho zemi. Mnozí z členů jeho sboru byli nezaměstnaní. Financovat stavbu modlitebny mu připadalo jako neskutečný sen, toho si byl vědom. A přesto, pokud to bylo Boží zjevení, pak zde musí být rovněž nějaké východisko...

Bill ohledně toho promluvil ke členům svého shromáždění. S úžasem zjistil, že když dali dohromady své skromné prostředky, stačilo to na zaplacení zálohy. Plány byly načrtnuty, půjčka zajištěna a rybník zasypán — vše v průběhu několika týdnů. Betonové základy byly provedeny v červnu a betonové tvárnice přepraveny na staveniště. Ale předtím, než byla položena druhá řada betonových tvárnic, Bill si přál provést krátký obřad posvěcení budovy, kde on sám položí první úhelný kámen na pravoúhlý základ.

V den této slavnosti se Bill probudil kolem šesté ráno. Venku si ptáci prozpěvovali sopránové melodie, zatímco si včely bzučely své tenorové harmonie. Výhonky zimolezu pod oknem druhého patra naplnily jeho pokoj příjemnou vůní léta. Bill ležel dlouho v posteli s rukama založenýma za hlavou a nechal se opájet radostí této chvíle. Jeho myšlenky byly asi takové: Ó, veliký Jahve, jak nádherný jsi. Před chvílí byla tma; teď vyšlo slunce a celá příroda se raduje. A brzy ten duchovní svět, který je tak chladný a temný kvůli hříchu, se rovněž zaraduje, protože Syn spravedlnosti vstane s uzdravením na svých křídlech.

Když tak ležel, vnitřní hlas mu pokynul, aby vstal. Bill tedy vstal z postele a pohleděl do okna. Najednou pocítil v pokoji nedefinovatelnou přítomnost, jako nějaký tlak – ale to nebyl nepříjemný tlak, který by jej ohrožoval. Tato přítomnost vyzařovala posvátnou bázeň, jako kdyby se přiblížil sám Pán. Bill vnímal před sebou pouze tři zdi. Pokoj mu připadal prázdný. Otočil se, aby se podíval dozadu a v tom okamžiku byl ponořen do vidění.

Nacházel se na břehu Jordánu, kde Jan Křtitel křtil Ježíše. Bill kázal Evangelium zástupu lidí, který byl za ním, když najednou zaslechl chrochtání a kvičení. Otočil se a spatřil vedle řeky velikou ohradu pro prasata. Byla plná prasat a šel od nich odporný zápach. Bill podotkl: „Tohle místo je poskvrněno. To by tu nemělo být. To je přece svatá země, kde chodíval sám Pán Ježíš.“

Ukázal se anděl Páně, který ho uchopil a odnesl z tohoto místa a postavil ho na rohu ulice Osmé a Penn v Jeffersonville. Na tom pozemku, na kterém kdysi byl leknínový rybník, tam teď stála veliká, vyžděná z betonových tvárnic budova s nápisem nade dveřmi: „Branham Tabernacle.“ Anděl jej uvedl dovnitř. Bill mohl jen stěží uvěřit svým očím. Budova byla přeplněná lidmi. Nejenže každé místečko bylo obsazeno, ale lidé seděli v uličkách a stáli opření o stěny. Na samotném konci místnosti visely tři kříže, jeden před kazatelnu a po jednom na každé straně. V tom vidění se Bill posunul k místu za kazatelnu a řekl: „Ó, to je nádhera. Ta sláva. Bože, jak dobrý jsi, Ty, jenž mi dáváš tuto modlitebnu.“

Načež anděl Páně řekl: „*Ale toto není tvoje modlitebna.*“

„To je přece moje modlitebna,“ namítal Bill.

Anděl opakoval: „*Ne. Pojd' a pohled'.*“ Anděl Billa pozvedl a pak ho znovu posadil, tentokrát na široké prostranství pod jasnou modrou oblohou. „*To bude tvoje modlitebna.*“

Bill se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že se nachází v zahradě. Ovocné stromy rostly do výše asi deseti metrů ve dvou rovných řadách, mezi nimiž se utvořila ulička s jedním vysokým stromem na jejím konci. Byl umístěn v takové poloze, že z každé řady byla k němu stejná vzdálenost. Jedna řada vypadala, že to jsou jabloně; ta druhá vypadala na slivoně. Podivuhodné na tom bylo to, že jejich kořeny byly zasazeny v obrovských zelených květináčích. Po obou jejich stranách, po pravé i levé, bylo umístěno po jedné prázdné nádobě, postavené na linii s jednotlivými řadami stromů.

Z nebe zaburácel hlas: „*Žeň je jistě velká, ale dělníků málo.*“

Bill se tedy zeptal: „*Pane, co mohu udělat?*“ Když to sledoval, stromy se začaly jevit jako kostelní lavice ve vidění této modlitebny. A ty tři stromy na konci uličky se jevily jako ty tři kříže. Bill se zeptal: „*Co to má znamenat? A k čemu ty prázdné nádoby?*“

Anděl odpověděl: „*Ty máš sázet do těchto dvou nádob.*“

Bill stál v uličce mezi těma dvěma řadami stromů, ulomil větev z jabloně a zasadil ji do té prázdné nádoby stojící v řadě stromů; potom ulomil větev slivoně, a zasadil ji do prázdné nádoby v té druhé řadě, z těchto nádob začaly okamžitě vyrůstat stromy a nezastavily svůj růst, dokud výškou nedorostly na úroveň zbývajících stromů v sadě.

Potom silný vítr zachvěl těmito stromy a hlas řekl: „*Dobře jsi to udělal. Vztáhni ruce a sklízej úrodu.*“

Bill vztáhl ruce. Do jedné ruky spadlo veliké, žluté jablíčko, chutné a zralé; do druhé ruky spadla švestka, chutná a zralá. Hlas řekl: „*Jez toto ovoce, je chutné.*“ Bill se zakousl do jednoho a pak do druhého. Oba plody byly sladké, šťavnaté a chutné. Hlas opakoval: „*Žeň je jistě velká, ale dělníků málo.*“

Nyní si Bill všiml, že vysoký strom na konci uličky, který si nadále uchoval tvar kříže, měl ve větvích jak plody jablek, tak i švestek. Bill běžel dolů uličkou a padl u kořene stromu, a plakal: „*Pane, co mohu udělat?*“

Mohutný vanoucí vítr prohýbal stromy tak silně, že jablka a švestky začaly padat jako kapky deště. Hlas nato třikrát po sobě řekl: „*Když se z tohoto vidění probereš, přečti si 2. Timoteovi 4.*“ Načež se Bill ocitl zpět ve své ložnici.

Slunce na modré obloze už bylo o hezký kus výš, což dosvědčovalo, že během toho, co byl ve vidění, už uplynula delší doba. Bill vzal Bibli, a nalistoval 2. Timoteovi. Četl tuto čtvrtou kapitulu pozorně a přemýšlel nad každým slovem ve snaze propojit tato slova s viděním.

„Kaž Slovo [Boží] bud' připraven vhod i nevhod, usvědčuj, kárej a napomínej, ve vsí trpělivosti a učením.

Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastní chutí shromažďovat učitele lechtající jejich sluch.

Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

Ty však bud' ve všem strážlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svoji službu.“

Bill vytrhnul tuto stránku ze své Bible a vzal ji s sebou na vysvěcení na ulici Osmou a Penn. Jelikož to byl pracovní den, pouze na padesát lidí z jeho shromáždění se mohlo zúčastnit posvěcení — většinou to byly ženy a děti. Zatímco major Ulrey se svou dechovkou Amerických dobrovolníků, dirigoval dojemný pochod, Bill položil do mokré cementové malty úhelný kámen. Bylo to symbolické gesto. Vždyť Nový zákon prohlásil Ježíše Krista za Úhelný kámen Jeho církve, a tak když Bill kladl úhelný kámen na základy své budovy, dával tím najevo, že jeho církev bude zasvěcena principům hlavního Úhelného kamene, Ježíše Krista.

Pak na něj lidé položili mince a připomínky, napsané modlitby s žádostmi v cínové plechovce a tuto plechovku vložili do prohlubně v úhelném kameni. Bill přispěl stránkou, kterou vytrhl toho rána ze své Bible — stránkou obsahující proročká slova:

„Ty však bud' ve všem strážlivý, snášej

*útrapy, konej dílo kazatele evangelia,
naplň svoji službu.“*

**I KDYŽ WILLIAM
BRANHAM** BYL nyní pastorem
ve svém vlastním shromáždění
a kázal každou neděli v hale
Svobodných zednářů
v Jeffersonville, po celé léto dál
navštěvoval nedělní a středeční

večerní bohoslužby v Misijní baptistické církvi. Bylo to nepochybně
ovlivněno spíše záminkou setkat se se svou dívkou, Hope
Brumbachovou, než naslouchat kázání doktora Davise. Nyní byla
jeho vlastní budova před dokončením a zcela určitě musela nastat
změna, protože i on měl své bohoslužby uprostřed týdne. Jak se tedy
pak bude moci setkat se svou dívkou? Bill byl vždycky ostýchavý
a cítil se nejistě v přítomnosti žen. Pomyšlení na to, že jeho pohotová
záminka spatřit Hope se může obrátit vniveč, vyvolávala v něm
úzkost a znepokojení.

Bill uchovával v paměti každou chvíličku, kterou mohl prožít
v přítomnosti Hope. Když se ona usmála, usmál se i on. Když se ona
radovala, radoval se i on. Bylo v ní nějaké kouzlo, jemuž on sice
nerozuměl, ale miloval ho. Připadala mu jako vše, co na tomto světě
bylo pro něj hodnotné a krásné — jako vzduch, déšť, letní kvítí
a upřímnost, a touha... Čím více se nacházel v její společnosti, tím více
cítil touhu v této společnosti zůstat. Co by se stalo s jejich vztahem,
kdyby neměl nějaký důvod, aby se s ní mohl každou středu vidět? Zdali
by se mu neodcizila? Při pomyšlení na to se Bill zachvěl. Co kdyby si
našla jiného mládence? Jen myšlenka na to mu vyrážela dech. Nemohl
si dovolit riskovat její ztrátu. Jak by pak mohl žít? Ne, musel přijít
s nějakou jinou záminkou, aby se s ní mohl pravidelně vídávat. Když
Bill omílal tento problém ve svých myšlenkách znovu a znovu, přišel
na nápad, že nejlepším východiskem, jak by mohl strávit více času
s Hope Brumbachovou by bylo, kdyby ji přiměl změnit její příjmení na
Branhamová.

V okamžiku, kdy se rozhodl požádat ji, aby se stala jeho ženou,
pochybnosti jím zmítaly z jiné strany. Její otec vydělával 500 dolarů
měsíčně jako předseda Odborového hnutí místní skupiny Bratrstva
pensylvánské železnice. Na druhé straně Bill vydělával 20 centů na
hodinu jako zaměstnanec Technických služeb a z tohoto skromného

KAPITOLA 15

NABÍDKA VYRÁŽEJÍCÍ DECH

1933

příjmu ještě pomáhal matce, otci, sedmero bratrům, a sestře. Mohl by se pak ještě postarat o manželku? Vše, co by jí mohl obětovat, byla jeho láska a zbožnost. Kdo byl on, že si ji troufal vzít z domu plného pohodlí a vystavit ji nebezpečí boje s chudobou? Ona si přece zaslouží něco lepšího. Po dlouhých mukách duše a přemýšlení se Bill rozhodl, že Hope o ruku požádat nemůže. Příliš ji miloval, než aby jí teď mohl pokazit život.

Toto rozhodnutí se však nestalo koncem jeho utrpení; pouze se před ním otevřelo další dilema. Jestliže nikdy nepožádá Hope o ruku, jak může omluvit okrádání jí o její čas? Nebylo by lepší, kdyby raději přerušil jejich vztah úplně? Čím dříve se s ní přestane setkávat, tím dříve si ona najde někoho jiného — nějakého muže, který jí zajistí dostačující životní podmínky. Ano, to bylo to správné řešení. A právě to teď musí udělat. Ale...

Ač tedy Bill sebevíc o tom uvažoval, že to bude v zájmu Hope, aby jí řekl na shledanou, nemohl se k tomu odhodlat. Překalkuloval znovu svoji finanční situaci a své možnosti. Někteří z jeho bratrů už byli dost staří na to, že by mohli rovněž pomáhat mamince finančně. To byl tedy plus. A zbývající bratři už dorůstali. Během několika let budou i oni moci vnést svůj podíl práce — další plus. Snad bude Bill postupně schopen omezit svou pomoc, aniž by tím způsobil další strádání mamince. Kdyby usilovně pracoval, pak by snad přece jen mohl zajistit Hope slušné živobytí. Jeho rozhodnutí rostlo, když porovnával tyto možnosti z různých úhlů. Ano, měl dojem, že by to finančně nějak dokázal. Má se o to pokusit? Ano — ano, udělá to. Požádá Hope Brumbachovou o ruku!

Ale to rozhodnutí, že ji požádá a samotné požádání, to byly dvě naprosto rozdílné věci. Když se měsíc srpen přehoupl do září, Bill zápasil s tím, aby se vnitřně sebral k této rozhodující otázce. Hleděl do jejích temných očí se zářivým úsměvem a pomyslel si. Aj, nebyli bychom spolu šťastni? Ale pokaždé, když se chtěl o to pokusit, jeho ústa vyschla a v hrdle mu naskočila taková boule, že byl sotva schopen polknout slinu, nemluvě o tom, že by mohl říci nějakou rozumnou větu. Každý večer, když se s ní opět setkal, znovu se o to pokoušel. Ale slova prostě odmítala poslechnout. A proto si sám pro sebe opakoval, dnes večer to udělám! Na mých hodinkách neuplyne ani deset minut, a požádám ji o to. Ale ani to nebylo k ničemu. Čas klidně ubíhal dál, a on se k tomuto kroku nemohl odhodlat.

Tento problém se stal pro Billa nekonečným. Někdy se stávalo, že během své práce přestal kopat, opřel si bradu o rukojeť lopaty a zíral do neznáma, zatímco jeho mozek byl trýzněn, a hlodán, aby našel odpověď. Jak se rozhodnout, aby jí oznámil, že se s ní chce oženit, jestliže nemá dostatek odvahy na to, aby to vyjádřil slovem? Po nějakou dobu si pohrával s myšlenkou, že by o to mohl požádat svého přítele, Georga DeArca. Ale to mu nepřipadalo rozumné. Hope jej mohla za takových okolností odmítnout. Jak to tedy udělat? Jak? Najednou přišel na nápad. To bude ono! Napíšu jí dopis.

Jednou v neděli odpoledne seděl Bill dlouho nad listem papíru, s perem v ruce a namáhal se nad každičkou větou při jejím sestavování a přepisování, potil se, dokud ten dvojrozměrný list papíru nevyjádřil jeho city tak dobře, jak to jen bylo možné. Když měl tento herkuleský hrdinský čin za sebou, přišla řada na to, jak tento dopis doručit osobně Hope. Přemítal o tom, jak bude Hope ten dopis soustředěně číst, zatímco on bude stát vedle, nervózně si hrát s prsty a kousat se do rtů, div se nezhroutí v mdlobách. Ne, tak to nemůže udělat. Kdyby ten dopis odeslal v pondělí, Hope jej dostane v úterý, a ve středu večer, když se pro ni zastaví cestou do kostela, dá mu odpověď. Připadalo mu to jako dobré východisko z této situace.

V pondělí Bill naslinil poštovní známku, přilepil ji na obálku a cestou do práce ji vhodil do poštovní schránky. Později pak, během směny, když byl ve výkopu, napadla jej zdrcující myšlenka: co když se tento dopis dostane do ruky její matky? Na Billovém čele se ukázaly krůpěje potu a v kolenou pocítil takovou slabost, že se musel opřít o jednu ze stran výkopu. Pomyslel si, pokud si to přečte její matka, tak jsem ztracen.

Pokud se jednalo o otce Hope, Charlese, s tím Bill vycházel dobře, ale její matka, to už byla jiná historie. Hubená, upjatá paní Brumbachová se pyšnila svým vysokým společenským postavením. Bydlela v nádherném domě, nosila drahé šaty, navštěvovala velkou formální církev a patřila k početné a vlivné organizaci. Billa Branhama považovala za obyčejného námezdního dělníka — rozhodně ne takového původu, aby se mohl oženit s jejich dcerou. A pokud se týkalo o Billovy úzkoprsé duchovní názory, ty viděla rovněž v černém. Kdyby tento dopis uviděla, měla by k němu určitě zásadní výhrady. Tyto výhrady by se mohly prohloubit až natolik, že by mohla přerušit Billovu známost s Hope. Bill se při této myšlence zachvěl.

Ve středu večer Bill zaparkoval své auto za zbrusu novým Buickem Brumbachových. Ve své Fordce — rachotivě nechal pootevřené dveře pro případ, že by paní Brumbachová přečetla jeho dopis a vyrazila by s ním dveře.

Hope na jeho zaklepaní přišla otevřít: „Nazdar, Bille, pojd' dál.“

„Ó, ne,“ pomyslel si v duchu Bill. „Přivedeš mě ke své matce, zavřeš za mnou dveře, a já se ocitnu v úzkých.“ Pousmál se a řekl: „Díky, Hope, ale je vedro, víš. Raději počkám na verandě, dokud nebudeš hotová.“

„Jen pojd' dál. Matka a otec by tě rádi viděli.“

Bill si v duchu povzdechl: „Aj, aj!“ Už se to všechno provalilo. Nervózně vstoupil dovnitř, sundal si klobouk, postavil se ve dveřích, připraven, aby mohl snadně uniknout.

Hope řekla: „Jen pojd' dál, máma s tátou jsou v kuchyni. Budu hotová během několika minut.“

Bill vešel do kuchyně. Rodiče Hope seděli u kuchyňského stolu. „Dobrý den, paní Brumbachová. Dobrý den, pane Brumbachu.“

Vždy srdečný Charlie Brumbach, řekl: „Nazdar, Bille. Pojd', dej si skleničku čaje s ledem.“

„Ne, díky, nemám žízeň.“

„Dobře, tak aspoň pojd' a posad' se.“

Nepříznivé okolnosti se začaly prohlubovat. Billov srdce se divoce rozbušilo. „Ne, děkuji, pokud proti tomu nic nenamítáte, zůstanu zde. Máme krásné počasí.“

Paní Brumbachová řekla: „Ano, je pěkně.“

Všichni tři si povídali o počasí a různých věcech, dokud Hope nepřišla dolů. Bill byl v napětí, dokud Hope nestála na verandě a dveře nebyly za nimi bezpečně zavřené.

„Bille, je tak krásný večer, pojdme do sboru pěšky.“

Znovu pocítil na zádech mrazení. Pomyslel si: „A je to tu.“ Chce mi říci, že tím jsme skončili. Raději si ji ještě dobře prohlédnu, protože to může být naposledy.

Ale Hope se cestou do sboru o dopise ani nezmínila a nechala jej trápit během celé bohoslužby. Bill byl jako ve vodním víru. Nebyl schopen vnímat ani jediné slovo z kázání doktora Davise. Místo toho strávil celý ten čas pokukováním nenápadně po Hope a přemýšlením o tom, jak nerad se s ní rozejde. Ona přece byla počestná dívka. Dnes večer mu připadala ještě více zářící, než kdykoliv předtím. Doufal tedy, že dostane dobrého muže. Zaslouží si v životě jen to nejlepší.

Když Bill a Hope vyšli ze sboru a vydali se na cestu domů, už se smrákalo. Čtvrťka měsíce visela na obloze jako pouliční lampa. Kdykoliv vyšli ze stínu stromů, měsíční svit působil ostrý kontrast mezi tmavými vlasy Hope a jejími tmavými očima na jejím bílém obličejí. Billovo nitro se chvělo láskou a touhou.

„Bille, jak se ti dnes líbila bohoslužba?“ zeptala se jen tak Hope.

„Ó, myslím si, že bylo vše v pořádku.“ Bill měl pocit, že jeho čelist je z kartónu; připadala mu tak strnulá a neužitečná. Hleděl Hope do tváře a chtěl z ní vyčíst nějakou vrásku nebo jinou známku, jako náznak varující jej před příchodem té hrozné chvíle. Pokaždé, když pohnula svými rty, aby něco řekla, Bill si byl jist tím, že nadešel konec. Ale ona místo toho utrousila vždy nějakou bezvýznamnou poznámku, jako kdyby v jejím úmyslu opravdu nebylo nic, kromě obdivu k tomuto babímu létu.

Jelikož se blížili k domovu, a ona se ještě o dopise nezmínila, Bill začal mít obavy, jestli ho vůbec dostala. Možná uvázl někde v poštovní schránce nebo se ztratil na poště. Něco se zkrátka muselo stát. Kdyby jej Hope přečetla, jistě by se o něm už zmínila. Billovi se vrátila klidná mysl a jeho jazyk se rozvázal. Uchopil Hope za ruku. Cítil se dobře.

Byli už téměř doma. Během nenucené přestávky v rozhovoru najednou Hope řekla: „Bille, dostala jsem tvůj dopis.“

Billovi přeletěl mráz po zádech; boule se znovu zasekla v jeho hrtanu, začal se dusit, sotva dýchal. S obtížemi spolkl slinu a zachroptěl: „Ano?“

Hope řekla: „Hmm,“ a šla dál.

Billovo napětí bylo nesnesitelné. Pomyslel si: „Ženo, řekni nějaké slovo, předtím než omdlím!“ Ale Hope se viditelně těšila z toho, že to, co řekla, uvázlo takhle ve vzduchu bez dalšího komentáře. Bill si pomyslel; musím tedy něco říci já, protože jsme pouze několik kroků

od jejího domu. Sebral tedy v sobě všechnu odvalu a řekl: „Četla jsi ho?“

Odpověděla: „Ano,“ a to bylo vše.

Bill se cítil, jako by se měl každým okamžikem zbláznit pod vlivem napětí, které v něm bylo. „Jak se ti líbil?“

Její rty se usmály v nevyrazném, šibalském úsměvu. „Ó, bylo to v pořádku.“

Bill pocítil příliv adrenalinu. Zastavil se a obrátil se k ní tváří. „Hope...“

„Bill, chci se stát tvoji ženou,“ řekla. „Miluji tě.“

Druhý den jeli Bill s Hope do města navštívit obchod s klenoty. Bill zaplatil 8 dolarů za pár svatebních prstenů. Svůj prsten si přišpendlil v kapse, aby jej náhodou neztratil. Pak uchopil půvabný prst Hope do své mozolnaté ruky a chtěl jí navléknout zásnubní prsten.

Hope jej však zastavila: „Bille, nemyslíš si, že by se nejdříve slušelo zeptat se matky a otce?“

Bill měl pocit, jako kdyby jeho srdeční sval vynechal jeden úder. Znovu jsme v tom. Báł se, že když se paní Brumbachová postaví proti, Hope může couvnout. Pomalu a váhavě procedil tato slova: „Ano. Myslím si, že ano.“ Ale potom dostal nápad. „Dívej, Hope, když se vezmeme, vždycky to bude fifty-fifty, že ano?“

„Jistě. Já budu zastávat svou úlohu.“

„A já svou. Co bys řekla, kdybychom s tím začali už teď — ty se zeptej své maminky a já se zeptám tvého tatínka!“

Hope pokrčila rameny. „Nemám nic proti.“

„Dovol tedy, že já se nejdřív zeptám tvého tatínka,“ se lstí navrhoval Bill. Chtěl obdržet Charlieho příslib ještě předtím, než se o tom dozví paní Brumbachová. Viděl v tom svoji nejlepší příležitost.

„Bude to brzy?“

„Zeptám se ho v neděli večer.“

Příští neděli večer, když Bill přivedl Hope z kostela, oba seděli v obývacím pokoji a poslouchali gramofon. Charlie Brumbach seděl za

psacím stolem a psal něco na stroji. Paní Brumbachová seděla pohodlně v Morrisově křesle a pletla. Hope svažila čelo a pohledem na otce naznačovala Billovi, ... Bill zavrtěl hlavou a ukázal na mámu. Nemůže o to požádat jejího otce, pokud je matka v pokoji. To by jej stavělo do situace, jakoby se ptal obou. Matka by z toho mohla udělat povyk a Billa ponechat s nepořízenou.

Bill se postavil. „Je už půl desáté. Myslím, že bych měl jít domů.“ Hope ho vyprovodila ke dveřím a držela jej za ruku. On řekl dobrou noc a chtěl odejít, ale ona se nepustila jeho ruky.

Zašeptala mu: „Nezeptáš se ho na to?“

„Nemohu, dokud zde sedí tvoje matka.“

„Půjdu tedy, a přivedu ho sem.“

Billovi to připadalo nešikovné, ale nenapadalo ho žádné vhodnější řešení. „Dobrá.“

Hope vešla do obývacího pokoje.

Bill si odkašlal: „Pane Brumbachu, mohl bych si s vámi na chvilku promluvit?“

Charlie nechal psaní a otočil se v křesle: „Jistě, Bille, copak si přeješ?“

„Rád bych si s vámi promluvil na verandě.“

Paní Brumbachová zvedla hlavu od svého pletení a překvapivě pozvedla obočí. Charlie řekl: „Jistě,“ vyšel za Billem na verandu a zavřel za sebou dveře.

Bill koukal na měsíc, který zrovna stál nad korunami stromů. „Máme hezký večer, že?“

„Jistě,“ přisvědčil Charlie.

„V poslední době jsme zažili pěkná vedra.“

„Jistě, ano.“

Bill koktal, chtěl najít vhodná slova. „Víte, no, byl jsem, a jsem zvědav...“

„Můžeš si ji vzít, Bille.“

Billovi se v tu chvíli ulevilo. Chtěl pana Brumbacha políbit, ale spokojil se pouze s tím, že mu stiskl ruku. „Charlie, víš, že jsem chudý. Nedovedu se o ni postarat tak jako ty. Vydělávám pouze 20 centů na hodinu. Ale, Charlie, ona nenajde nikoho, kdo by ji měl tak rád jako já. Budu tak usilovně pracovat, až moje ruce budou samý mozol, abych jí zajistil živobytí. A udělám vše pro to, aby byla šťastná.“

Charlie položil svou těžkou ruku na Billovo rameno. „Bille, vím, že ji máš rád a ona miluje tebe; a raději ji budu vidět v takových podmínkách, než aby si vzala někoho, kdo by s ní hrubě zacházel, i kdyby měl, nevím kolik peněz. A konec konců, to není vše, co se v životě počítá; záleží na tom, jak jsi spokojen s tím, co ti bylo dopřáno.“

„Děkuji, Charlie. Nikdy na to nezapomenu.“

Bill se nikdy nezeptal Hope, co řekla matka, když se jí zeptala; stačilo mu, že pan Brumbach nebyl proti tomu. Datum svatby bylo stanoveno na měsíc červen následujícího roku.

STAVEBNÍ PRÁCE NA ROHU ULIC Osmé a Penn byly ukončeny v září 1933. Z lásky a respektu ke svému pastorovi shromáždění odhlasovalo, aby modlitebna byla pojmenována „Branham Tabernacle“. Po

stavební stránce nepřipomínala stavbu kostela. Neměla věž, ani veliké kříže, neměla ostře tvarovanou střechu a uvnitř nebyly klenby. Byla to jednoduchá stavba z betonových tvárníc s mírným spádem střechy a obloženým průčelím, okna a dveře byly pravouhlé. Někteří lidé z okolí si tropili žerty, že to jsou garáže nebo skladiště a ne kostel. Ale Williamovi Branhamovi to připadalo nádherné. Kazatelnu umístil přesně na tom místě, na kterém poklekl k modlitbě, když mu byl tento pozemek pod inspirací doporučen ke koupi samotným Pánem. V přední části posluchárny postavil tři kříže — jeden na kazatelně a po jednom na každé straně — přesně tak, jak to spatřil ve vidění.

Celý projekt stál 2000 dolarů a banka dala svolení ke splácení úvěru na dobu 20 let na základě hypotéky. Pro takové chudé shromáždění to byla veliká finanční zátěž navíc, kdy se nacházeli uprostřed velké krize. Aby Bill získal jistotu, že Branhamova modlitebna bude schopna plnit své měsíční finanční splátky, odmítl přijmout jakékoliv desátky a dary k osobním účelům, a dal přednost tomu, aby všechny tyto peníze mohly být investovány do modlitebny.

Bill nadále pracoval v Komunálních službách Indiany, i když byl převeden na jiné pracoviště. Nyní pracoval jako opravář elektrického vedení a dělal pochůzky kolem vedení vysokého napětí, které vedlo lesnatou krajinou. Tato práce se naprosto shodovala s jeho povinnostmi revírníka, takže častokrát mohl vykonávat obě povolání najednou. Byla to spíš šťastná shoda okolností, jelikož práce revírníka mu nepřinášela žádné příjmy.

Aby Bill docílil snížení ceny stavby, ponechal hliněnou podlahu (bez úpravy). Když venku zmrzla půda, podlahu uvnitř zmrzla také. Jednou ve středu večer přišel Bill do modlitebny dříve a zatopil ve dvou kamnech najednou, aby ohřál vzduch ve stánku předtím, než se sejde shromáždění. Lidé vcházeli do modlitebny po zmrzlé půdě.

KAPITOLA 16

JAKO NETOPÝR Z PEKLA

1933 – 1934

Předtím však než skončila bohoslužba, podlaha roztála a změnila se v rozbředlou hlinitou louži. Babičky s vnoučaty, všichni společně, zabředli po kotníky do bláta a jen s obtížemi se dostali ven. Ale i po této nemilé blatité příhodě se tomu srdečně zasmáli, a tak raději povrch podlahy vysypali pilinami, aby se to už neopakovalo.

Bill se chopil svých pastoračních povinností s elánem mladého a horlivého muže, který konečně mohl naplnit svou touhu. Kromě takových rutinních povinností, jako bylo kázání, konzultace a modlitby za nemocné, měl na starosti rovněž vedení zpěvu, placení úroků, vybírání popela z kamen, prostě každou práci, kterou bylo nutno udělat, vykonával Bill dobrovolně.

Jako pastor, který byl zároveň nově obráceným křesťanem, naplňoval Bill svůj čas získáváním zkušeností — některé se daly předvídat, jiné byly naprosto neobvyklé. Když se jednou v sobotu večer vracel domů svým autem, světlometry Billova auta osvítily opilce vrávorajícího se na cestě. Jak se pak ukázalo, byl to, Wayne Bledsoe, mladý muž, který byl kdysi přítelem Billova bratra Edwarda. Prohibice byla stále v platnosti, a tak Bill naložil Wayna do auta a přivezl jej domů. Předěšel tím tomu, že by se Wayne dostal do rukou policie. Pomohl mu vejít do domu, položil ho do své postele a potom sobě ustlal na gauči.

„Wayne, nestydíš se?“ spílal Bill.

„Ku... Bill... ku... neříkej to, Bille.“

„Pití to není východisko. Předčasně tě to zabije. Měl bys svůj život odevzdat Ježíši. To by protáhlo tvůj čas do věčnosti.“

„Aj, Bille.“

Bill položil ruce na Wayново čelo. „Pomodlím se za tebe, Wayne.“

Před domem zastavilo taxi. Bouchly dveře taxíku, a Bill slyšel kroky na chodníku. Nějaká žena zoufale klepala na dveře a volala: „Bratře Bille! Bratře Bille!“

Bill si pomyslel, lidičkové draží, snad někdo neumírá. Rychle rozsvítil světlo, hodil na sebe oblečení, a běžel ke dveřím.

Ve dveřích stála osmnáctiletá Nellie Sandersová, její tvář byla bledá, její oči byly červené a oteklé.

„Pojď dál, Nellie.“

Nellie vešla dovnitř. „Ó, Bille, jsem ztracená. Jsem ztracená.“

„Co se ti stalo, Nellie? Měla jsi srdeční záchvat?“

„Ne, bratře Bille, šla jsem po ulici Spring a namouduši, bratře Bille, neměla jsem v úmyslu nic zlého.“

Billovi to v hlavě jen vířilo, přemýšlel jak se zachovat k této hysterické dívce. „Uklidni se, sestro. Řekni mi, co se stalo.“

Nellie byla mladou křesťankou, jednou z těch, kteří se obrátili během Billových červnových stanových bohoslužeb. Ještě předtím, než odevzdala srdce Ježíši, byla jednou z nejlepších tanečnic v městě; a její partner, Lee Horn, vlastnil tyto trofeje a mohl to dokázat.

Nellie se zhluboka nadechla, aby tím zamezila třesení rukou. Snažila se mluvit pomalu a srozumitelně, ale znovu tak zrychlila, že poslední její slova vyzněla naprosto nesrozumitelně. „Procházela jsem kolem Redmanova tanečního sálu a zaslechla jsem taneční hudbu. Na chvíli jsem se zastavila a naslouchala. Hudba se mi začala líbit, čím dál tím více. Řekla jsem si: ‚Pane, víš, že Tě miluji, ale teď jsem si zrovna vzpomněla na dobu, kdy jsme spolu s Leem vyhrávali ty všechny poháry a ceny. Možná, kdybych vešla po tom schodišti nahoru, možná by se mi naskytla příležitost vydat svědectví některým z těchto lidí.‘ A tak jsem po tom schodišti vystoupila nahoru, a než jsem se stačila vzpamatovat, už jsem byla na parketu v náručí nějakého chlapce. Ó, Bille, jsem už nadobro zatracena? Nechci dopadnout tak jak Margie.“

Bill si vzpomněl na Margie W-, dívku v těch skrovných plavkách, která odmítla vystoupit z člunu, když ji o to tehdy Bill požádal. V té době křtil nově obrácené po červnové evangelizaci a tehdy sestoupila z oblohy ta mystická hvězda, Margie omdlela. Později se dala na pití. Během jedné rvačky v baru dostala do hlavy rozbitou sklenicí, která ji hrozně znetvořila. Poslední zpráva, kterou se Bill dozvěděl, bylo, že je v psychiatrické léčebně.

Nellie byla natolik vzrušená, že se celá třásla. Bill se ji snažil utěšit. „Ne, sestro, nejsi ztracena. Ale udělala jsi chybu, když ses na okamžik zastavila a naslouchala ďáblu hlasu, který tě zval zpět na místo, kdes byla předtím, než ses setkala s Ježíšem. Nejsm křesťanem až tak dlouho, ale vím jedno, že největší boj se odehrává v lidské mysli.“

Tam se odehrává boj mezi vírou a pochybností. Chceš věřit Slovu Božímu nebo pochybovat? Musíš se sama rozhodnout. Je to na tobě.“

„Ó, Bille, chci zvolit víru v Ježíše.“

Wayne Bledsoe zatím malinko vystřízlivěl, posadil se na posteli, naslouchal a byl zvědav, kvůli čemu je ten povyk.

Bill řekl: „Neznám dost dobře Bibli, ale věřím, že Ježíš řekl:

„V mém jménu budou vymítat ďáblы.“

Položil tedy ruce na ramena Nellie a modlil se: „Ďáble, nevím, kdo jsi, ale tohle je moje sestra a ty ji nech na pokoji. Musíš ji teď opustit. Slyšíš mě?“

Dveře se najednou začaly samy otevírat a potom se s bouchnutím samy zavřely — *bam — bam — bam — bum*.

Nellie doširoka vyboulila oči. „Bille, podívej se tam. Co to je?“

Bill byl stejně tak překvapen jako Nellie. „Nevím.“ Pohleděl zpět na Nellie, a pokračoval v modlitbě: „Satane, opusť ji; satane, ve jménu Ježíše, vyjdi z ní.“

Jakmile Bill vyslovil Ježíšovo jméno, přízrak jako stín se povznesl nad Nellie Sandersovou, jako nějaký obrovský netopýr s dlouhými křídly a nohami. Zavrčel hrdelně „*vrrrrrrrrrrr*“ a pustil se do Billa, který zakřičel: „Krví Ježíše Krista, ochraňuj mě!“ Démon změnil směr a odletěl směrem k posteli, na kterém seděl Wayne. Udělal jeden okruh a zmizel v posteli. S hrůzou v očích a střízlivý jako v kostele, Wayne zaječel, shodil ze sebe příkrývku a utíkal do druhé místnosti.

Bill odvezl Nellie domů. Když se vrátil, spolu s matkou rozestlali celou postel a vytřepali prostěradla. Nebylo tam však nic.

Bill byl z toho znepokojen a zmínil se o té příhodě před několika kazateli. Odpověď každého z nich byla v podstatě stejná: „Bille Branham, dny vymítání ďáblů jsou za námi. Kromě toho člověk nemůže démona spatřit. To musela být pouze tvoje fantazie.“ Bill mohl připustit, že to byla jeho představivost, ale ten zjev viděli rovněž Wayne s Nellie. Mohl to tedy být ten démon, který ho neustále trápil? Copak jej stále pronásledoval? Nacházel se stále v jeho blízkosti? Byl příčinou všech těch podivných věcí, které jej provázely v jeho životě, včetně těch vidění? Takové myšlenky jej neustále trápily a nutily jej

uvažovat o tom, proč jeho život je tak odlišný od života jiných kazatelů, které znal.

**WILLIAM MARRION
BRANHAM SE OŽENIL** s Amálií
Hope Brumbachovou v pátek 2.
června 1934. Bill ve věku 25 let,
Hope měla téměř 21. Pronajali
si malý domek na ulici
Grahamově č. 434, nedaleko od
Branhamovy modlitebny.

Domek měl pouze dvě místnosti. Jedna strana jim zároveň sloužila jako obývací pokoj a ložnice, ta druhá jako kuchyň. V domě nebyla tekoucí voda; Hope musela nosit vodu z veřejného vodovodu vzdáleného jeden městský blok. Paušální poplatek za nájemné a inkaso nebyl vysoký, ale 4 dolary za měsíc bylo maximum, které si mohli dovolit.

KAPITOLA 17

NADĚJNÉ MANŽELSTVÍ

1934 – 1935

William Branham s manželkou Hope

Novomanželé začínali své soužití s minimálním majetkem. Bill vlastnil starý kožený gauč a starou fordku. Maminka dala Billovi

starou kostru ze železné postele. Někdo jiný jim pak věnoval starou skládací postel. Ve sběrných surovinách si Bill koupil za 75 centů sporák; dodatečně si pak ještě koupil nový rošt do toho sporáku za 1,25 dolaru.

Hope nastoupila do zaměstnání do Finova podniku, kde se šily košile, aby pomohla vylepšit rozpočet a umožnila tím, že si mohli koupit nějaký nábytek. Brzy ušetřili tolik, že si mohli dovolit u Searsů koupit kuchyňský stůl s židlemi bez povrchové úpravy asi za 4 dolary. Bill natřel stůl na žluto a uprostřed stolu namaloval veliký zelený trojlístek, stejně tak natřel i židle, a proto si jej Hope dobírala, že je Ir. Tento nábytek výrazně zvýšil úroveň jejich bydlení. Tyto na hrubo zhotovené židle se nehodily k odpočinku. Bill byl při svém dvojím zaměstnání během dne a svých pastoračních povinnostech večer, často velice unaven a přál si, aby se někdy mohl narovnat na polštářku pohovky s opěradly s podpěrou pro nohy, a tak si odpočinout při četbě Bible.

Bude-li Hope pracovat, uvažoval Bill, snad si bude moci, konec konců, koupit takový pohodlný kus nábytku. Tak tedy spolu zajeli na druhou stranu řeky do Louisville, do obchodu s čalouněným skládacím nábytkem, aby si pořídili křeslo. Naskytlo se jim Morrisovo křeslo, jehož cena byla pouze 16,98 dolarů. To jim nepřipadalo nad jejich možnosti. V očekávání nových zážitků Bill zaplatil zálohu ve výši 3 dolarů a přijel domů s nádherným, zeleným Morrisovým křeslem. Postavili ho do kouta v ložnici. Bill se okamžitě pohodlně uvelebil do měkkého sametu křesla a vtáhl do nosu příjemnou vůni nového výrobku. Jediné slovo, kterým byl schopen vyjádřit svůj pocit, bylo: nebe.

Toto Morrisovo křeslo bylo doposud největším přepychem, který Bill vlastnil. Poté, co celý den chodil po trase vysokého napětí a po večerním kázání, které trvalo téměř do půlnoci, Morrisovo křeslo uvítalo jeho unavené svaly ve svých polštářcích. Během následujícího měsíce se častokrát stalo, že Bill usnul v křesle se svou otevřenou Biblí ležící v jeho klíně. Hope jej pak s láskou vybízela, aby vstal a uložila jej do postele.

Ale jeho příjmy brzy začaly dělat problémy, s nimiž Bill nepočítal. Na základě smlouvy se zavázal splácet svůj dluh po dolaru týdně. Skutečnost ale ukázala, že to byly právě peníze, které nezbytně potřeboval na jiné účely. A když tak ubíhal týden za týdnem, splátka ve

výši jednoho dolaru způsobila problém v jeho nejistém rozpočtu. V sedmém týdnu Bill poprvé nezaplatil svoji splátku. Prostě ten dolar neměl. Další týden se jeho situace nezměnila. Když Bill nezaplatil potřeť za sebou, byl telefonicky upozorněn leasingovou společností. Bill se s těžkým srdcem omluvil a navrhl, aby si křeslo vzali zpět.

Několik dnů poté, když se Bill vrátil z práce, kuchyně byla plná příjemné vůně jeho oblíbeného třešňového koláče. Po večeři si vzal dva kousky koláče a polil si je čirokovou melasou. Pak si dobíral Hope: „Proč jsi ke mně dnes tak milá?“

Její úsměv prozrazoval, jako kdyby něco v sobě tajila. „Bille, ten kluk od sousedů dneska přinesl červy. Co říkáš, nepůjdeme si na chvíli k řece zarybařit?“

To zarazilo Billa úplně, protože Hope neměla pro rybaření velké pochopení. „Pojďme se nejdříve posadit do vedlejší místnosti, já si tam dojím ten třešňový koláč.“

„Ne, Bille, pojďme nejdřív na ryby.“ V jejích slovech bylo možno vycítit úpěnlivou prosbu.

„Miláčku, co se ti dnes stalo?“

Hope řekla: „Nic,“ ale v jejích očích se objevily slzy.

Bill už tušil, oč jde a tak řekl: „Pojďme nejdřív do ložnice.“ Když sklonila hlavu, Bill věděl, co se stalo. Objal ji rukou a společně vešli dveřmi do ložnice. Morrisovo křeslo bylo pryč.

Hope spočinula hlavou na Billově hrudi a zavzlykala: „Ó, Bille, chtěla jsem, aby ti ho nechali. Velice jsem se o to snažila.“

Bill ji něžně objal. „Vím, miláčku. To není tvoje vina. Nemohli jsme tomu zabránit. Ale jednou se všechno změní. Jednou nám to Bůh umožní, a budeme mít hezké křeslo.“

Hlavu měla položenou tak, že se mohla dívat do manželských očí, ve kterých se zračil opět klid. „Doufám, že ano, Bille.“

Navzdory nevyhnutelnému strádání následkem chudoby, Bill a Hope Branhamovi žili spolu šťastně. Vážili si jeden druhého a jejich bezmezná láska byla schopna vyrovnat všechny nerovnosti na cestě jejich života. V prosinci 1934 Hope otěhotněla. Oba byli vzrušeni myšlenkou, že budou mít dítě. Jelikož Bill byl irského původu a Hope

německého, dobíral si Hope tím, že ji říkal: „Jestli to bude chlapeček, pak mu dáme jméno Heinrick Michael.“

Hope zalapala po dechu. „Bille, to zní hrozně.“

13. Zář 1935 Hope porodila. Měla těžký porod a málem při něm přišla o život. Bill udělal mnoho mil na podlaze čekárny v nemocnici. Ve tři odpoledne se ozval dětský pláč. Když to Bill uslyšel, zvolal: „Děkuji ti, Pane! To je chlapec, a bude se jmenovat Billy Paul.“

Během několika minut z porodního sálu vyšel lékař, který řekl: „Kazateli Branhame, mohl bych vám vystavit účet za opotřebení našeho linolea, ale stálo to určitě za to. Máte syna.“

Když se Bill ujistil, že s jeho manželkou je už vše v pořádku, nemohl se ubránit tomu, aby si zavtipkoval: „Miláčku, změnil jsem svůj názor. Myslím si, že jméno Heinrick Michael se nehodí. Jelikož se narodil 13. v pátek, dáme mu jméno Jinx.“

Hope se usmála. „Bille, chci, aby se jmenoval po svém otci.“

„Bude se tedy jmenovat po svém otci a rovněž po velikém apoštolu, svatém Pavlu. Dáme mu tedy jméno Billy Paul.“

V říjnu roku 1935 v novinách halasně oznamovali zprávy o Mussoliniho nepředvídaném vpádu do Etiopie. Itálie se svou moderní výzbrojí si podrobila velice rychle tuto zaostalou zemi a rozdrtila celý etiopský odboj. Evropa vyjádřila svoji nevoli vůči tomuto vpádu a okamžitě na Itálii uvalila ekonomické sankce.

Bill dychtivě a se zájmem četl noviny. Nerozuměl, jaká to byla zvláštní síla, která mu dovolila nahlédnout do budoucnosti, ale ať to bylo cokoli, události, které takto spatřil, se vždy uskutečnily. Znovu jej zaměstnávala otázka, v jaké míře může dar pocházet od dábla, jak mu to důrazně dokazoval jistý přítel, kazatel. Bill byl tím zmaten.

Jednou v neděli po skončení bohoslužby Bill potají zaslechl Walta Johnsona, když řekl: „Měli jste včera v noci slyšet ty fanatiky.“

Bill vstoupil do rozhovoru. „Co tím míníš, bratře Walte?“

Walt žvýkal kousek pomerančové kůry, měl problémy s trávením. „To jsou letničtí, Bille. Nikdy jsi něco takového neviděl; oni skáčou sem a tam a válejí se po podlaze. A říkají, že pokud nebudeš mluvit v nějakém nesrozumitelném jazyku, nejsi spasen.“

„Kde to bylo?“

„Ve stanovém shromáždění v Louisville. Ta skupina se jmenuje Dům Davidův. A těmto bohoslužbám říkají Škola proroků, samozřejmě jsou to barevní lidé.“

„Ó, tím se to dá vysvětlit,“ řekl Bill, uvědomoval si, jak fanatickým způsobem někteří barevní lidé vyjadřují své náboženské učení.

„Bylo tam rovněž hodně bílých.“

„Opravdu? Chovali se také tak?“

„Ano.“

„To je legrační. Divím se, že se bílí lidé dali do takových nesmyslů zatahnout.“ Bill zavrtěl hlavou. „Dobrá, tuším, že bychom měli tomu podívat na kloub.“

Tato zpráva probudila Billovu zvědavost natolik, že v pondělí večer jel na druhou stranu řeky do Louisville, aby si to ověřil. I když nespatrił nikoho se válet po zemi, dav byl skutečně plný zanícení ohledně něčeho, co mu připadalo jako zvláštnost v jejich učení.

Během bohoslužby povstal nějaký muž ve středním věku, nezvyklého zevnějšku, aby vydal svědectví. Billovi se při tom vybavil prorok Starého zákona s šedivými vlasy po ramena a kadeřavým plnovousem pohybujícím se po jeho hrudi. Jeho svědectví bylo stejně tak zarážející, jako jeho zjev. Představil se jako John Ryan z Dowagiacu, z Michiganu. Řekl, že Pán mu nařídil, aby šel do Louisville, v Kentucky a vydal v tomto shromáždění svědectví. Hovořil o Boží moci a ohni Letnic, o křtu Duchem svatým. Jeho svědectví mělo v sobě tolik energie a přesvědčení, že se Bill rozhodl, že se s tímto zvláštním mužem musí seznámit.

Po skončení bohoslužby si spolu dlouho povídali. John Ryan řekl, že ve svém mládí byl akrobatem v cirkuse. Po dlouhá léta patřil ke Katolické církvi, ale potom, když své srdce odevzdal Ježíši Kristu; stal se letničím, a teď že cestuje, jak jej vede Pán, a kamkoliv přijede, vydává svědectví o Boží moci.

Bill se mu svěřil o svém sedmidílném vidění, které spatřil v červnu 1933. Když se John Ryan dozvěděl, že první část předvíдалa invazi Mussoliniho do Etiopie, Ryan mohl jen stěží potlačit svůj obdiv

a požádal ho, aby si mohli o tom později promluvit. To Billovi vyhovovalo, a tak pozval toho starého muže do svého domu na noc.

Ráno seděli spolu dlouho u kuchyňského stolu, zatímco Bill se s ním dělil o některé ze svých zvláštních zkušeností. V rozhovoru s tímto příchozím cítil mnohem více svobody, než v rozhovorech s kazateli, které znal po celá léta.

John Ryan povzbudil Billa, aby věnoval patřičnou pozornost těmto viděním a podotknul, že ona mohou být Božím hlasem, který k němu promlouvá. Potom začal mluvit o něčem, co nazval „letniční zkušeností,“ o níž řekl, že byla a je Boží moci, dynamikou, a živoucí silou v životě křesťana. Bill nebyl schopen tomu všemu porozumět. Tento muž používal neobvyklých termínů, jako „křest Duchem svatým,“ „mluvení v jazycích“ a „vykládání jazyků“. Ale jedna věc byla zřejmá: John Ryan rozhodně věřil tomu, co říkal. Když něco mluvil, byl tím inspirován. Najednou pozvedl ruce a začal drmolit nějakým neznámým jazykem. Za chvíli se zastavil. Potom chodil okolo stolu, položil ruku na Billovo rameno a řekl: „Bratře Bille, zde je výklad. Ty jsi teď ještě mladík. Je v tobě ještě hodně mládí. Ale jednou se to všechno ustálí a všemohoucí Bůh tě použije k probuzení národů.“

BĚHEM

NÁSLEDUJÍCÍCH ŠESTI MĚSÍCŮ

Bill několikrát pozval k sobě Johna Ryana a to umožnilo Billovi, aby se s ním lépe seznámil. Ryanův dar mluvení v jiných jazycích byl pro Billa choulostivou záležitostí; ale

Bill si vážil bezúhonnosti Ryanova křesťanského života. Tento muž byl velice pokorný, odevzdaný modlitebnímu životu a byl veden Pánem.

John Ryan bydlel v Dowagiac ve státě Michigan, v malém městečku asi 450 km severně od Jeffersonville, těsně za hraniční čarou státu Indiana. Také i on pozval Billa k sobě na návštěvu, snažil se jej nalákat vyprávěním o báječném rybaření v nedalekém jezeru Pawpaw.

Pro Billa to bylo opravdové pokušení. Ač po celá léta nevěděl, co to je dovolená, výdaje na takovou cestu byly pro něj značné. Hope se podařilo ušetřit ze svého výdělku v továrně 8 dolarů. Bude možno zdůvodnit útratu tak těžce vydělaných manželčiných úspor na prázdninové výdaje, když doma zůstávalo tolik nedořešených věcí, na které by měly tyto peníze být věnovány? Ale Hope byla jiného názoru. Když ušetřila tyto peníze ze svého výdělku, cítila, že má právo rozhodnout o tom, co se týkalo útraty těchto peněz — a jejím přáním bylo, aby si její manžel odpočinul. Bill s tím nakonec souhlasil a přál si, aby ona jela s ním. Ale Hope to nepřijala a zdůvodnila to tím, že raději zůstane doma a bude opatrovat svého devítiměsíčního Billy Paula. Kromě toho už byla Hope ve třetím měsíci těhotenství se svým druhým dítětem, měla obvyklé potíže nevolnosti žaludku se zvracením. Byla přesvědčená, že taková cesta by ji neprospěla.

A tak v červnu 1936 Bill natankoval benzín do své „T“ fordky a vyrazil na sever na dovolenou. Když přijel do Dowagiacu ve státě Michigan, paní Ryanová jej vlídně přivítala. K Billověmu překvapení, však John Ryan nebyl doma. Paní Ryanová mu vysvětlila: „Pán jej poslal někam na jih do Indianapolis.“

KAPITOLA 18

CHYBA PO SHROMÁŽDĚNÍCH V MISHAWAKA

1936

Bill si prohlížel tuto malou, dvoupokojovou chatrč. Kredenc neměla dvířka, a tak se mohl přesvědčit, že byla prázdná. „Ty dovolíš manželovi odjet a nechat tě doma, aniž by ti nechal něco k jídlu?“

„Ó, bratře Bille, on je ale služebníkem Božím,“ řekla.

Bill si pomyslel, Pán žehnej tvému starému věrnému srdci, sestro. Pokud máš takové přesvědčení o svém manželovi, pak jej nebudu ani já kritizovat.

Po celodenním rybaření na jezeru Pawpaw, přinesl Bill paní Ryanové svůj bohatý úlovek. Neměla však doma ani sádlo, na kterém by mohla ryby usmažit, a tak Bill zajel do města a nakoupil nějaké potraviny.

V sobotu ráno Bill vyrazil na zpáteční cestu. Když projížděl malým městečkem Mishawaka v Indianě, všiml si auta s velkým nápisem na dveřích: „JENOM JEŽÍŠ“. Bill si pomyslel: „Co to má znamenat?“ Pak uviděl další auto s nápisem na dveřích: „JENOM JEŽÍŠ“; pak další a další. Ten znak byl vidět všude, byl nalepen na kadilacích, buicích, fordech, dokonce i na bicyklech. Se zvědavostí se Bill pustil za jedním z nich, a to jej přivedlo k velikému kostelu na okraji města. Okolní ulice a parkoviště byla nacpána zaparkovanými auty, a většina z nich měla ten zvědavost vzbuzující nápis: „JENOM JEŽÍŠ“. Když se Bill přiblížil k budově, zaslechl z otevřených oken zpěv. Zpěv shromážděných byl provázen výkřiky a povyky jednotlivců. Podobalo se to bohoslužbě, kterou Bill viděl v Louisville, když navštívil skupinu, které říkali Dům Davidův. Pomyslel si: „Aj, tady uvidím, co to je být náboženským fanatikem.“

Zaparkoval tedy auto a vešel dovnitř. Svatyně byla naplněná nejméně dvěma tisíci lidí, jak bílými tak i černými. Bill byl nucen se postavit dozadu a hledět ponad hlavami zástupu, aby mohl sledovat, co se tam děje. Někde vpředu hrálo piano. Lidé tleskali a s vervou zpívali: „Jeden z nich, jeden z nich, jsem tak rád, že jsem jeden z nich...“ Ženy tak křičely, že Bill měl husí kůži na zádech. Pak někdo začal velice usilovně tancovat v uličce. V okamžiku se k němu přidali další. Celý dav se dal do pohybu a začal se v rytmu hudby kolébat.

Bill si nejdříve pomyslel: „Aj! Och! Co za církevní mravy! Co se to, propánakrále, děje s těmi lidmi?“ Ale čím déle tam stál, tím lépe se cítil. Začal přemýšlet: „S těmi lidmi je všechno v pořádku. Oni nejsou blázni; oni jsou tak uchváćeni.“

Když začalo kázání, Bill se dozvěděl, že to byla celostátní konference Letniční církve. Konala se zde na severu kvůli rasové segregaci, která jakožto morová rána, přetrvávala na jihu. Nějaký mladší kazatel hovořil o křtu Duchem svatým, a když kázal, ukazoval prstem. Bill měl dojem, že ukazuje zrovna na něj. Ten kazatel se neustále odkazoval na taková místa Písma, jako Skutky 2:4:

„A všichni byli naplněni Duchem svatým, a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“

Skutky 2:38:

„Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“

Skutky 10:44, 46:

„A když ještě Petr mluvil ta slova, Duch svatý sestoupil na všechny, kdo poslouchali Slovo... slyšeli je, jak mluví jazyky.“

Toto je část Bible, pomyslel si Bill. Předtím jsem to neviděl. Snad přece jenom na tom něco je. Čím déle to poslouchal, tím více se mu to líbilo. Před skončením bohoslužby si řekl: „Mohu o těchto lidech říci jedno, oni se nestydí za své náboženství. Asi se tu večer vrátím.“

Bill chtěl zůstat a přesvědčit se o tom, co to je ten křest Duchem svatým a tak se vrátil do auta, a spočítal si své drobné. Zůstal mu dolar a sedmdesát pět centů. Jelikož věděl, kolik jej bude stát benzin na cestu domů, zjistil, že mu zbývá pouhých 20 centů. To bylo málo na pronájem postele na jednu noc v turistickém útulku. Ale na tom přece nezáleželo — mohl se vyspat v kukuřičném poli. Když přijel do města, koupil si sáček sušených věnečků za jeden nikl a spočítal, že s tímto může vydržet naživu dva dny. Snědl tedy jeden věneček a vrátil se zpět na večerní shromáždění.

Před zahájením bohoslužby sestoupil z pódia muž a řekl: „Dnes večer bychom si přáli, aby všichni kazatelé, bez ohledu na denominaci, přišli a posadili se na pódiu.“ Přes dvě stě kazatelů se protlačilo nahoru a obrátilo se tváří k obecenstvu. Když se už všichni usadili, muž za kazatelnou řekl: „Nemáme dost času pro vás všechny, abyste mohli kázat, a tak bychom chtěli, aby jeden každý z vás přišel sem k mikrofonu a představil se svým jménem, a odkud přijel.“

Mikrofon visel na kabelu ze stropu a houpal se několik desítek centimetrů nad kazatelnou. Bill ještě nikdy předtím mikrofon neviděl. A tak, když se Bill blížil ke kazatelně, zvědavě si ho prohlížel a pak řekl: „William Branham, evangelista, Jeffersonville, Indiana.“

Toho večera Bill uviděl neobvyklou a intrikující podívanou, kterou si měl zapamatovat do konce svého života. V obecenstvu seděli dva muži, kteří se zdáli být zvláštními Božími nástroji. Všiml si jich už během odpoledne a teď tam byli znovu. Jeden z nich se postavil a začal mluvit v jazycích, jakoby střílel z kulometu. Pak se postavil ten druhý a vykládal v angličtině to, co ten první muž řekl v neznámém jazyku. Za chvíli se to opakovalo, ale v opačném pořadí. Bill obdivoval spiritualitu těchto mužů, a proto se rozhodl, že si s nimi musí příští den před odjezdem domů, promluvit.

Když přišel čas na kázání, za kazatelnou se přibelhal starý barevný muž. Měl na sobě dlouhý, tmavý kabát se sametovým límcem. Jeho hlavu lemoval úzký, bílý proužek vlasů. Vypadal tak vetčý a křehký, že to Billa zarazilo; snad nenechají kázat tohoto vetčého starého muže, nebo snad ano?

Samozřejmě, že ho nechali kázat. Ten starý džentlmen přistoupil k mikrofonu a řekl: „Drahé děti, můj text pro dnešní večer chci vzít z knihy Jobovy.“ Otevřel Bibli a četl:

***„Kdes byl, když jsem zakládal zemi?...
Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitrní
a plesali všichni synové Boží?“***

A z tohoto odstavce místo, aby přivedl své téma na zem, ten starý kazatel se vrátil milióny let dozadu a popsal co se dělo tehdy, když země byla pouhou myšlenkou v Božím rozumu. A potom se procházel časem, skrze jednotlivá období, sledoval po celou cestu až do Milénia duhu na obzoru a ještě dál, do nového nebe, a nové země.

Když dospěl až sem, byl tak šťasten, že zakřičel: „Sláva Bohu! Myslíte si, že jsem vymyslel nějaké nové náboženství? Bratře, mám jen nové důkazy toho starodávného náboženství! Ejchuchu!“ Vyskočil do vzduchu, srazil paty k sobě a zakřičel: „Haleluja! Nemám zde dost místa, abych mohl kázat.“ A poskočil na pódiu tak hbitě jako dítě.

Bill zíral pln obdivu. Pomyslel si, jestliže křest Duchem svatým způsobil, že ten muž může takto jednat, co by to potom udělalo se mnou?

Po bohoslužbě se Bill krátce zastavil u městského hydrantu, aby vypil několik doušek vody, snědl několik sušenek, a pak odjel na venkov a zaparkoval u kukuřičného lánu. Jeho sváteční, drsně utkané, proužkované, bavlněné kalhoty byly beznadějně pomačkány a tak se je Bill pokusil vyžehlit. Položil je tedy na přední sedadlo v autě, odepnul zadní sedadlo a položil ho na kalhoty. Věřil, že váha sedadla do rána vyrovná puky na kalhotách. Pak se položil do trávy pod třešeň a modlil se: „Pane, co to vlastně je, do čeho jsem se to tak náhodně dostal? Je to ono, co John Ryan nazval letniční zkušeností? Pane, pomoz mi poznat to, co v tom vězí. Nikdy jsem neviděl tak nábožné lidi, jako jsou tyto. Také nevím, co to je, co mají oni, ale cítím, že to je to, po čem touží moje srdce. Bože, dej mi najít přízeň u těchto lidí.“

Bylo dlouho po půlnoci, když svinul košili a podložil si ji pod hlavu jako polštář a zdřímnul si.

Ráno Bill zkontroloval stav svých kalhot. Nebylo to o moc lepší, ale každopádně vypadaly lépe, než jeho druhé kalhoty. A košile? To byla hrůza. Billův baptistický výcvik vypěstoval v Billovi přesvědčení, že než se jde do chrámu Páně, je třeba si obléknout to nejlepší oblečení. Hrozil se tedy představy, že by mohl jít v montérkách a tričku. Ale potom se uklidnil. A proč ne? Nikdo mne tu nezná. Snad to nějak dopadne.

Přijel tedy do kostela včas. Svatyně se naplňovala lidmi, vedle něj se posadil barevný muž a po druhé straně nějaká běloška. Po skončení zpěvu přistoupil k mikrofonu muž a řekl: „Včera večer byl tady mezi námi na pódiu nejmladší kazatel, který je evangelistou. Jmenuje se William Branham a je z Jeffersonville, ze státu Indiana. Páli bychom si, aby sem přišel a přinesl ranní poselství.“

Bill nevěřil vlastním uším. Pohleděl dolů na svůj ulepený oděv a podvědomě sjel níž ve své židli.

Muž opakoval: „Je tady někdo, kdo něco ví o Williamovi Branhamovi, evangelistovi z Jeffersonville? Byl zde na pódiu včera večer. Chceme, aby nám přinesl dnes ráno poselství.“

Bill se ponořil do svého sedadla ještě hlouběji. Barevný muž, který seděl vedle něj, se k němu naklonil a zeptal se: „Hele, nevíš o něm něco?“

Nechtěl tomuto muži zalhat a tak zašeptal: „Ano, znám jej.“

„Je tady?“

„Ó, ano, on je tady ale —“

„Tak ho tedy přiveď.“

To už přivedlo Billa opravdu do úzkých. „Dobrá — aj — pohleď, bratře — to jsem já.“

Barevný muž se pousmál a přikývl hlavou. „Hned mě to napadlo, když jsem tě viděl, jak se tady schováváš. Vstaň a jdi kázat.“

„Ne, nemohu tak jít.“ Bill svíral své ušmudlané tričko.

„Tito lidé nejsou zvědaví na tvůj oděv. Jen jdi.“

„Ne, pane, nemohu.“

Hlas z mikrofonu se ozval znovu: „Našel se někde kazatel William Branham?“

Barevný muž pozvedl ruku a prstem poukázal dolů na Billa, a zvolal: „Tady je! Tady je!“

Bill se pomalu zvedl. Každé oko v budově hledělo na něj. Jeho tváře zčervenaly a v uších jako by se usadil oheň. Se svou Bibli pod paží kráčel středem uličky nahoru na pódium. Rozpačitě se postavil za kazatelnu. Dav jej znervózňoval; také jeho oděv jej znervózňoval. Dokonce ten moderní mikrofon jej znervózňoval. Ale nejvíce jej znervózňovalo to, že neměl na srdci nic, o čem by mohl kázat.

A tak začal: „Dobrá, drazí shromáždění, nevím toho sice moc o vašem způsobu kázání. Náhodně jsem projížděl cestou a stalo se, že...“ Položil Bibli vazbou na kazatelnu a nechal ji, aby se náhodně otevřela. Zatímco pronášel tato slova, jeho zrak sklouzl na první verš na jedné ze stránek. Byl to Lukáš 16:23:

**„Potom v pekle pozdvihl své oči, když
byl v mukách... zvolal.“**

Bill okamžitě poznal příběh o boháči, který nechal bez povšimnutí žebráka jménem Lazar. Ten boháč umřel a šel do pekla.

Bill měl již námět ke kázání. Přečetl tento příběh posluchačům, a potom kázal: „Ten boháč seděl v pekle. Proč byl v mukách? Nespatřil tam kvítí a zaplakal. A nespatřil tam děti a zaplakal. Neuslyšel tam písně a zaplakal...“ Tímto způsobem Bill pokračoval a poukazoval na konečnou tragédii života člověka, který opovrhne Evangeliiem. Čím déle kázal, tím hlouběji se tito letniční lidé nořili do jeho námětu, dokud se celý ten dav nerozvířil v přívalu emocí. „Nebyl tam pokoj a zaplakal. Nebyla tam láska a zaplakal. Nebyli tam křesťané a zaplakal. Nebyl tam Bůh, tak zaplakal.“ Nakonec se rozplakal i Bill.

Dav povstal a křičel k Bohu, aby se nad nimi slitoval. V tom okamžiku se shromáždění v Billově vědomí zastřelo a ztratil se v emocionálním víru lidského pohybu. Nevzpamatoval se z toho, až dokud nestál venku před kostelem na hřbitově. Vysoký, statný muž přišel k němu a řekl: „Říkáš, že jsi evangelista?“

„Ano, pane.“

„Jsem Elder Johnson z Texasu. Co kdybys přijel k nám do Texasu a posloužil nám během evangelizace?“

Bill po očku u tohoto muže spatřil vysoké podpatky kovbojských bot. „Jsi kazatelem?“

„Ano.“

Hned poté přistoupil k němu menší muž v boxerských kalhotách s kostkovaným vzorem, jaké nosí staří hráči golfu. „Jsem kazatel Snith z Miami na Floridě. Mám pět set svatých ve svém sboru. Rád bych tě rovněž uvítal na evangelizaci.“

Bill sraštil obočí a pomyslel si, moje montérky a tričko nejsou ještě konec konců tak hrozné.

Pak k němu přistoupila nějaká žena a řekla: „Vykonávám misijní práci mezi Indiány v severním Michiganu. Když jsi kázal, Pán mi sdělil, abych tě požádala, abys mi přišel pomoci s prací mezi Indiány.“

„Moment,“ řekl Bill, „dovol, abych si vzal kousek papíru a poznamenal si to.“ Zatímco si psal jméno a adresu, přicházeli další s tímtež požadavkem — dokud Bill neměl tolik pozvání, že by mu to naplnilo celý rok usilovným cestováním. Bill se cítil jako v extázi. Jeho život se tedy změní. Nemohl se dočkat chvíle, kdy se vrátí domů a řekne to Hope.

Ale předtím, než odjel domů, byli tady ještě dva muži, se kterými se chtěl setkat. Hledal v zástupu před kostelem tak dlouho, dokud nezahlédl muže, který na něj zapůsobili během ranního shromáždění tak mocným dojmem jazyků a jejich výkladů. Bill se k němu prodral a představil se.

„Aaa, to jsi ty ten mladý muž, který dnes ráno kázal,“ řekl ten starší pán. „Přijal jsi křest Ducha svatého?“

„Jsem baptista.“

„Ale přijal jsi křest Ducha svatého poté, když jsi uvěřil?“

„Víš, bratře, nemám to, co máte vy, to vím.“

„Mluvil jsi v jazycích?“

„Ne, pane.“

„Mohu ti tedy na rovinu říct, že nemáš Ducha svatého.“

Bill pokrčil rameny. „Ano, pokud to je to, co obnáší křest Duchem svatým, pak to určitě nemám.“

Rozhovor pokračoval dál a Bill pozorně sledoval toho muže, zkoumal jeho ducha. Ačkoli ještě nerozuměl té jedinečné moci, kterou měl, učil se, jak ji používat, aby dosáhl svého cíle. Objevil totiž, že když se chce o někom něco dozvědět, může to odhalit, pokud si delší dobu promluví s dotyčnou osobou, aby se mohl kontaktovat s jejím duchem. Ten starší křesťan tedy vycítil, že se děje něco neobvyklého, protože jeho oči se prudce a nervózně pohybovaly sem, a tam. Bill pokračoval ve svém rozhovoru a brzy na to se dostavilo vidění. Bill pocítil úlevu — ten muž byl ryzím, opravdovým křesťanem.

V přesvědčení, že je na správné cestě, Billova duše vzplála touhou poznat Boha více. Cestou zpět k autu procházel kolem toho druhého muže, který jej tolik upoutal v tom obecenství. Bill se mu rovněž představil.

Ten muž se zeptal: „Do které církve patříš?“

„Jsem baptista.“

„Nemáš ještě Ducha svatého, že ano?“

„No, nevím. Víím, že nemám to, co máte vy.“

„Mluvil jsi už v jazycích?“

„Ne.“

„Pak ho nemáš.“

A zatímco spolu rozmlouvali, Bill hledal způsob, jak rovněž uchopit ducha tohoto muže. Když se nakonec dostavilo vidění, život toho muže se odhalil takovým způsobem, jako kdyby prasklo shnilé vejce. Bill spatřil, že ten muž byl ženatý s tmavovláskou, ale momentálně žil s blondýnkou, se kterou měl dvě děti. Vidění pokračovalo až do podrobnějších detailů. Zde stál očividný pokrytec. Ten muž nebyl „Jenom Ježíš“; on byl „Jenom neděle“. Ve vidění jej Bill spatřil, jak sedí v hostinci, pije a proklíná; a pak jak sedí v neděli v kostele, mluví v jazycích a prorokuje! Bill se s hrůzou přikrčil. „Pane, promiň mi. Ten duch uprostřed těch lidí musí být falešný, jak by jinak mohl ten pokrytec stát v kostele a prorokovat?“

Bill se omluvil a rychle vyhledal své auto. Utíkal z Mishawaka a myšlenky se v jeho hlavě hemžily jako jeho ojeté auto, když se pohupovalo nahoru a dolů po vozovce. Pane, tomu nerozumím. Jak může pravý Duch svatý padnout ve stejnou chvíli na pravého křesťana a zároveň na toho pokrytce? To přece není možné. Možná jsem byl podveden, ale takovou věc nemohu v Bibli vidět. Myslím si, že bych celý ten podnik s jazyky a prorocstvími měl rychle opustit.

Pak si Bill vzpomněl na to, co řekl Ježíš u Marka 16:

**„Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen;
ale kdo neuvěří, bude odsouzen.**

**Ty kdo uvěří, pak budou provázet tato
znamení: v mém jménu budou vymítat
démony, budou mluvit v nových
jazycích...“**

Bill si pomyslel, to je tedy Písmo. Jak se k tomu mám postavit?

Tato otázka se nevyřešila sama, a tak ji nechal být; místo toho se ve svých myšlenkách soustředil na to, co by měl podniknout ve věci těch pozvání, která měl v zadní kapse. Jeho duch tím ožil; jeho sen rozprostřel křídla jako orel, jenž se vznáší nad oblaky a s očekáváním hledí na svou budoucí cestu. Vzpomenul si také na to, co mu bylo Pánem řečeno při kladení úhelného kamene modlitebny: „*Konej práci evangelisty...*“ vypadalo to nyní tak, jako kdyby sám Bůh tuto cestu pro něj klestil.

Mezitím co Bill přijel domů, cítil se tak unesen, že byl hotov zabalit si věci a na druhý den vyrazit na cestu. Hope k němu s chvatem přiběhla, její tmavé vlasy vlály ve větru. Jakmile ji objal, Hope vycítila jeho nadšení. „Bille, z čeho máš takovou radost?“

„Miláčku, našel jsem největší církev na světě.“

„Kde jsi byl?“

„V okolí Mishawaka. Miláčku, to je církev! Tito lidé plačou a křičí; nestydí se za své náboženství.“ Hope skepticky svráстила obočí: „Nejsou to ti letniční fanatici, že ne?“

„Nevím, co to jsou za fanatici, ale oni mají to, co já potřebuji. Viděl jsem devadesátiletého muže, který znovu omládl. Někteří z nich mluví v jiných jazycích, jiní je vykládají. A kázání! Kážou, až jim dojde dech, pak kleknou na podlahu a vrátí se zpět, popadnou dech, a pokračují dál. Nic takového jsem ještě ve svém životě neviděl. A pohled.“ Zde se Bill předvedl listem papíru s jejich jmény a adresami. „Všichni tito pastoři mě zvou k sobě, abych přijel a kázal v jejich sborech, počínaje Michiganem až po Texas. Ukončím tedy pracovní poměr, opustím svůj sbor a začnu kázat na plný úvazek mezi těmito lidmi. Mám tolik pozvání, že s tím vystačím na celý rok. Půjdeš se mnou?“ Hope odpověděla bez jakéhokoliv zaváhání: „Bille, když jsem se za tebe vdala, slíbila jsem ti, že k tobě přilnu, dokud nás smrt nerozloučí. Samozřejmě, půjdu s tebou.“

Dalším krokem bylo oznámit tuto věc rodičům. Když Bill přišel ke své mamince, Ella řekla: „Bille, vzpomínám si na ten sen, který jsem měla několik dnů po tvém obrácení. Viděla jsem tě tehdy na bílém obláčku, jak jsi kázal celému světu.“

Bill si matně vzpomněl, že mu před léty o takovém snu vyprávěla. Pokrčil rameny. „Dobrá, o celém světě nevím, ale rozhodně budu kázat po celých Státech. A mami, měla bys vidět, jak tito lidé

jsou nadšení pro Ježíše. Oni se ani trošku nestydí vykřiknout Jeho jméno.“

„Dávno tomu jsme měli v Kentucky lidi, kterým jsme říkali baptisté starého ražení. Oni se rovněž tak chovali, křičeli, volali. To je, Bille, opravdové náboženství vyvěrající ze srdce.“

„Věřím v náboženství, které lze pocítit srdcem, mami.“

Pohládila jej po rameni. „Já vím, že ano, Bille. Důvěřuji Bohu, že ti požehná.“

Ale když přišli k matce Hope, to už byla jiná historie. Mezitím se pán a paní Brumbachovi rozešli. Charlie Brumbach se přestěhoval do Fort Waynu v Indianě. Paní Brumbachová bydlela nadále ve svém domě v Jeffersonville. Seděla právě na verandě s Hope a svou matkou, když Bill řekl: „Paní Brumbachová, našel jsem vzácnou skupinu lidí. Máme v plánu společně s Hope odcestovat za těmito lidmi.“ Pak vyprávěl svůj příběh z Mishawaka.

Paní Brumbachová sraštila čelo: „Williame, dávám ti tímto na vědomí, že nikdy nedovolím, aby moje dcera si zavadávala s takovou bandou letničních fanatiků, s takovou lůzou.“

„Ó! Paní Brumbachová, to je nejšťastnější skupina lidí na světě. Oni se nestydí za své náboženství. Mně se to náramně líbí.“

„To jsou odpadky,“ trvala na svém, „nejsou nic jen smetí! Neuvědomuješ si, že to jsou lidé, kteří byli vypuzeni ze všech ostatních církví? Nikdy ti nedovolím, abys mou dceru tahal mezi takovou spodinu. To je ale nápad!“

„Ale, paní Brumbachová, v hloubi srdce cítím, že Pán si přeje, abych opravdu s těmito lidmi šel.“

„To je smetí,“ opakovala. „Williame, proč se neusadíš ve svém sboru, dokud nesplatíš dluh; pak se starej o byt a chovej se jako člověk, který má zdravý rozum. Myslíš si, že bych mohla být šťastná, kdybych viděla svou dceru, jak ji vláčíš napříč zemí — dnes by se najedla, zítra by neměla dát co do úst; a nikdy by neměla příležitost se slušně obléci?“

„Paní Brumbachová, tady nejde o oblékání. To je věc, ohledně které cítím, že je Boží vůlí, abych ji konal.“

„Ne, opravdu ne, nikdy nedovolím mé dceři jít mezi takovou lůzu.“ Zde se paní Brumbachová obrátila a zlostně se podívala na Hope, jako by ji chtěla obvinít, řekla jí: „A pokud to uděláš, přivedeš svoji matku do hrobu se zlomeným srdcem.“

Hope zděšeně řekla: „Mami, myslíš to vážně?“

„Přesně tak, jak jsem to řekla.“

Hope se rozplakala. Bill ji objal. „Paní Brumbachová, ale to je moje žena.“

„Ale ona je mou dcerou!“

Bill namítl: „Jistě, madam.“ Postavil se a odcházel z verandy k autu.

Hope běžela za ním. „Bille, nehledě na to, co řekla moje matka, já stojím za tebou.“

„Ó, v pořádku. Zapomeňme na to.“

„Ale, Bille, pokud cítíš, že Bůh si to přeje, pak musíš jít.“

Bill si povzdechl. „Miláčku, myslím si, že nosím vodu na obou ramenech, ale nechci urazit tvoji matku. Co kdyby se jí skutečně něco stalo během naší cesty? Pak by sis do konce života vyčítala, že jsi zlámala srdce své matky. Odložme to na nějakou dobu.“

A tím Bill ignoroval to první Boží volání k celonárodní evangelizaci. Brzy se ukázalo, že to byla ta největší chyba, jaké se dopustil ve svém životě, jejíž následky se měly brzy na to dostavit.

ABY SI, TAK ŘÍKAJÍC,
ulevil svému svědomí, William
Branham zvýšil své
evangelizační úsilí v okolí
Jeffersonville. S pocitem, že by
příběh jeho života mohl
povzbudit k víře i jiné lidi,

sepsal některé ze svých osobních zkušeností a nechal je vytisknout
v 15. stránkové brožůře. Titul si zapůjčil z epištoly k Židům 13:8:
Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky a své dílo podepsal
„napsáno kazatelem Williamem (Billem) Branhamem.“

KAPITOLA 19

ČERNÁ OPONA ZAPADÁ

1936

V úvodu napsal:

**„Tuto knihu jsem napsal proto, aby se každý
čtenář mohl dozvědět, že Ježíš Kristus stále
zachraňuje a uzdravuje lidi.**

**Jsem přesvědčen o tom, že On brzy znovu
přijde.**

**Tato kniha pojednává o tom, jak On si vybral
chudého chlapce a povolal jej do své služby,
o tom, jak ten chlapec po nějaký čas před Ním
utíkal, a pak se k Němu úplně obrátil.“**

Na další stránce byla Billova modlitba:

*„Nebeský Otče, prosím tě, abys požehnal
všem čtenářům této knihy. Dej jim poznat, že
si už brzy povoláš mocnou církev, jakou jsme
tu ještě neviděli. Stále Ti ještě věřím. Stvrď, v
jednom každém srdci touhu, ó Ty, spravedlivý,
pomoz svému pokornému služebníkovvi nést
Tvé poselství. Víím, že jsi mě ukryl v rákosí, tak
jak jsi to udělal s Mojžíšem, protože jsi v tom
měl jistý záměr. A tak, Otče, pomoz mi oslatit
Tvé jméno, neboť o to prosím v Ježíšově jménu.
Amen.“*

Následujících sedm stran zdůrazňovalo neobyčejný Billův život, počínaje příběhem, jak spolu se svou maminkou měli umřít během sněhové bouře, kdyby do toho nezasáhl soused. Vyprávěl o hlasu, který k němu promlouval z větví stromu, když mu bylo sedm let, slovy: *„Nikdy nepij a nekuř ani neposkvrňuj žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připravené dílo, které máš vykonat, až budeš starší.“* Pak se zmínil o své cestě v roce 1927 do Arizony, jak ho smrt jeho bratra Edwarda přivedla zpět domů a jak jej tato událost nutila se zamýšlet nad tím, co je po smrti. Popsal svou nešťastnou náhodu, když se přiotrávil plynem během vykonávání svých povinností u Komunálních služeb a následnou operaci, své vidění kříže ve formě světla, které jej obrátilo k Bohu. Pak popsal své zázračné uzdravení žaludečních potíží a těžkého astigmatismu, své povolání ke kázání, a nakonec ohnivou kouli, která se ukázala nad jeho hlavou během křtu v řece Ohio v roce 1933 (ač se zde nezmínil o hlasu, který k němu řekl: *„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel Jeho druhý příchod.“*)

Knihu uzavřel následujícími slovy:

„Drahý čtenáři, kdybych jen měl v této knize dost místa, abych mohl vyprávět o těch mnoha věcech, které se udály, jak byla postavena naše modlitebna a o mnohých mocných probuzeních, které se konaly. Lidé přijeli zdaleka i zblízka, aby byli uzdraveni. Ale nechávám ji stručnou úmyslně, aby nebyla drahá, ale dostupná všem. Tyto věci ti dovolí poznat, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky a že bys Mu měl uvěřit, a přijmout spasení. Pokud můžeš, probuzenecká shromáždění se konají neustále blízko tebe, prosím, navštiv je.“

Pak následovaly dvě stránky svědectví lidí, kteří byli zázračně uzdraveni, počítaje svědectvím pana Merrilla a paní Der Ohanionové, kteří byli prvními dvěma lidmi uzdravenými skrze vidění, krátce poté, co se Bill stal křesťanem.

Pan Merrill napsal:

„Ležel jsem v nemocnici v New Albany v Indianě, když jsem se doslechl o bratru Branhamovi. Srazilo mě auto. Měl jsem prakticky zlomena všechna žebra. Moje záda byla zkroucena. Nacházel jsem se v beznadějném stavu, pokud se jednalo o lékařskou pomoc.

Pan Branham se za mne pomodlil a moje žebra se okamžitě vrátila na své místo, taktéž i moje záda. Lékaři to nemohli pochopit. Vstal jsem z postele, oblékl se, šel domů a nastoupil do práce.

Sláva Bohu za Jeho uzdravující moc.“

William H. Merrill
1034 Clark Street
New Albany, Indiana

Paní Der Ohanionová napsala:

„Byla jsem ochrnutá po mnoho let. Po nějakou dobu jsem byla upoutána na lůžko. Moje údy byly pokřivené a tak jsem nemohla chodit. Lékař mi sdělil, že už nebudu nikdy chodit. Slyšela jsem o bratru Branhamovi a o tom, jak Bůh odpovídá na jeho modlitby. Tak jsem jej zavolala. Přišel s ještě jedním mladým mužem, který se jmenoval DeArc a oba se za mě modlili. Ihned na to byly moje údy uzdraveny. Nyní mohu chodit a chodím stále. Jsou tomu už 4 roky, co se to stalo.

Děkuji Bohu za Jeho zázračnou moc.“

Paní Mary Der Ohanionová
2223 East Oak Street
New Albany, Indiana

Brožura končila dvoustránkovým kázáním o uzdravující moci Ježíše Krista v dnešní době. Bill napsal:

Mnozí z těch, kteří čtou Bibli, říkají: „Kdybych jen žil v biblických dobách, šel bych k Ježíši a On by mi pomohl.“ Přátelé, On je tu dnes, aby vám pomohl, přesně tentýž, jaký byl tehdy. Jen věř Duchu svatému, On je Ježíšovým svědkem. Prosím tě, tam, kde zrovna jsi, věř mu a budeš uzdraven.

Členové Billova shromáždění rozdali výtisky s titulem, *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky“* svým přátelům a příbuzným, kteří je pak předali dál svým známým, a sousedům. Tato na první pohled nenápadná kniha, si proklestila cestu na mnohé nepředvídané místo a přivedila mnohé udivující zázraky...

Pozdní letní dobou Bill s Hope odcestovali na sever do Fort Wayne v Indianě, aby navštívili Hopina otce. Bill cestou spěchal, protože pokud by to stihli, mohli by se zúčastnit sobotní večerní bohoslužby v Redigarově modlitebně, v církvi, kterou rád navštěvoval, kdykoliv byl ve Fort Waynu.

„Hope, že se už nebudeš před odjezdem koupat, že ne?“ Bill se nervózně podíval na své hodinky.

„To nebude trvat dlouho. Ale, Bille, pokud bychom měli jít dnes do kostela, budu potřebovat pár nových punčoch. Zatímco se připravuji na cestu, zajdi mi do obchodu JCPenney a kup jeden pár.“

„Zajdu, pokud to uspíší náš odjezd.“

„To víš, že ano. Tady máš 60 centů. Chtěla bych, abys mi koupil šifonové punčochy, rayonové nekupuj. A pamatuj, aby to byly ty moderní. Zapamatuješ si to, Bille?“

„Samozřejmě. Šifonové punčochy. Ty, moderní.“

Šifonové punčochy se vyráběly z čistého hedvábí, byly hladké a luxusní. Ale zároveň třikrát dražší než rayonové, šifon si zkrátka oblíbily ženy, které chtěly vypadat elegantně a moderně. Na druhé straně rayon byl volbou pro staré ženy, které více zajímala finanční otázka a účelnost, než vzhled. Bill Branham se v ženské módě zkrátka nevyznal a měl problém rozeznat rayon od šifonu. Aby to však nezapomněl, stále si opakoval tu správnou značku, zatímco co si vykračoval po chodníku do obchodu: „Šifon... šifon... šifon... šifon...“ Když jej někdo oslovil, Bill odpověděl: „Nazdar,“ a stále si opakoval, „Šifon... šifon... šifon...“

Pak narazil na Orvilla Spoonse, starého kamaráda. Orville jej oslovil: „Bille, víš, že berou okouni tam za hrází? Někteří jsou až takovíto.“ A Orville natáhl ruce, aby ukázal Billovi délku.

Bill úžasem hvízdнул. Tito dva muži pak spolu několik minut debatovali o návradách a metodách rybaření. Když pak Bill pokračoval na cestě do obchodu, zapomněl, jaké to měly být punčochy, které měl koupit.

Co teď? Byla by ostuda, kdyby se vrátil s nepořízenou a řekl Hope, že zapomněl na značku punčoch. Kromě toho by přišlo nazmar hodně času. V tu chvíli si vzpomněl na Thelmu Fordovou, svou kamarádku, která pracovala v blízkém obchodě se smíšeným zbožím. Snad mu bude schopna pomoci.

Když překročil práh dveří, Bill se zastavil u sportovních potřeb a obdivoval na polici svou vytouženou pušku kalibru 22. Byla to nádherná střelná zbraň, perfektní pro lov veverek. Bill si ji chtěl koupit už asi před rokem, ale ona stála 17 dolarů — a on nebyl schopen našetřit 3 dolary na zálohu. Dobrá, snad jednou...

Přistoupila k němu Thelma Fordová. „Nazdar Bille, co si přeješ?“

„Nazdar, Thelmo. Hope by si chtěla koupit punčocháče.“

Thelma s nevolí pokrčila nosem. „Ale, Bille, Hope přece nechce punčocháče.“

„Ale ano, chce. Ona chce takové ty moderní.“

„Ó, ty myslíš punčochy. A jaké chce?“

Cítil se hloupě a nechtěl, aby poznala, že zapomněl, jakou značku měl koupit, a tak se rozhodl, že to bude předstírat. „Jaké máš druhy?“

„Máme všechny druhy, počínaje rayonem...“

„Právě takové by chtěla, rayonové. Kolik stojí?“

„20 centů pár.“

„Dej mi tedy dva páry.“

Bill se cítil povýšeně. Když přišel domů, dobíral si Hope: „Vy ženy se vždycky vychloubáte, že dobře nakupujete. Chodíte za most do Louisville a ztrácíte celý den hledáním výhodné koupě, zatímco já zde

v místě, v Jeffersonville jsem koupil dva páry punčoch za peníze, které jsi mi dala na jeden pár, a ještě mi z toho zbylo.“

„A jsou to šifonové?“

„Ano, právě tyto.“ Šifonové — rayonové — jemu to znělo stejně. Hope vzala sáček a podívala dovnitř. Usmála se. „Ano, Bille, jsi opravdu levný nákupčí.“

Když pozdě odpoledne dorazili do Fort Waynu, Bill se rozčílil, když mu Hope sdělila, že se musí zastavit u prodejny se smíšeným zbožím, ještě předtím, než půjdou do kostela. Bill zastavil a Hope vběhla dovnitř. Za několik minut se vrátila s malým papírovým sáčkem. Neřekla mu, co si koupila, Billova mysl byla stejně upřena k tomu, jak se co nejdříve dostat do Redigarovy modlitebny, proto se raději Hope na nic neptal. Bill si tehdy ještě neuvědomoval, že brzy jeho neúmyslná chyba, které se toho rána dopustil, se k němu ještě jednou vrátí.

Záblesk slunečního světla se odrazil na Billově tváři, když se mu 27. října 1936 narodila dcera. Dali jí jméno Sharon Rosse, tedy v obráceném sledu Růže Sharonu, jež je jedním z poetických titulů Ježíše Krista. Sharon Rosse byla krásným dítětem a Bill ji miloval více než slunce na bezmračné podzimní obloze. Nevěděl však o tom, že narození Sharon bude tím posledním paprskem štěstí, který jej ozáří na mnoho let.

Temné mraky se začaly stahovat už v listopadu. Nejdříve zemřela Billova švagrová. Pak zahynul jeden z jeho bratrů, sedmnáctiletý Charles Edward Branham, junior. Jednou v neděli večer jel Charles autostopem na stupače vozidla s podnapilým řidičem. Vozidlo narazilo do elektrického sloupu a odhodilo Charlese stranou, čímž si způsobil zlomeninu páteře. Bill zrovna kázal. Jeho druhý bratr mu o tom přinesl zprávu. Bill rozpustil ihned shromáždění, ale předtím, než dojeli do nemocnice, jeho bratr Charles byl už mrtev.

Smrt mladého Charlese těžce zasáhla Billova otce. S podlomeným zdravím a zoufale chudý, Charles Branham, senior, začal přemítat o svém vlastním životě, o tom, který už měl za sebou, i tom, co je před ním. Jednou ráno jej Bill uviděl, jak sedí na radlici pluhu a pláče. Bill se zeptal: „Co ti je, táto?“

„Teď bys to ještě nepochopil, Bille, ale později to pochopíš. Rád bych ještě uviděl svůj domov. Je mi 52 let, nebyl jsem doma plných 25 let.“

„Pokud by ses tam chtěl jet podívat tati, obstarám ti na to peníze.“

Bylo to naposledy, co Charles navštívil místo svého narození poblíž Burkesville v Kentucky. Když se vrátil do Jeffersonville, zašel si do hospody a přemýšlel o tom, jak alkoholem mařil celý svůj život. Někdo mu nabídl, že mu koupí štamprdli. S pocitem viny, ale neschopen odmítnout, svolil. Když světlehnědá tekutina naplnila jeho prázdnou štamprdli, Charles řekl: „Hele, hoši, dnes za kazatelnu stojí můj syn. On má pravdu a já jsem na omylu. Ať tato štamprle nevrhá stín na mého syna.“ Když tuto štamprdli přiložil ke svým ústům, ruka se mu tak chvěla, že většina tekutiny se mu vylila na bradu. Lidé si ho dobírali. Charles propukl v pláč. Vzal si klobouk a odešel.

Dva týdny potom, 30. listopadu 1936, Charlese postihl těžký srdeční záchvat. Když Bill přispěchal k jeho posteli, byl ještě naživu. Bill podložil své ruce pod jeho hlavu. Jeho tmavé, kadeřavé vlasy začínaly na skráních šedivět. Bill si pomyslel: „I já jsem měl podíl na těchto šedivých vlasech. Kolik bolestí srdce jsem mu způsobil?“ Pohleděl na otcovu ruku, na které chyběl prst, o který přišel při nešťastné náhodě a pomyslel si, jak těžce ten muž musel pracovat, aby vychoval svých deset dětí. Billa teď nezajímalo, co si lidé o Charlesovi Branhamovi mysleli; ten muž byl jeho otcem a on jej miloval.

Charles pohleděl do očí svého nejstaršího syna. „Bille,“ zašeptal, „mýlil jsem se.“

„Tati, ještě není pozdě k nápravě.“

A tam, vedle smrtelného otcova lože, jej Bill přivedl k Pánu života a naděje, Ježíši Kristu. Během hodiny Charles Branham odcházel v ústrety svému Stvůrci. V této chvíli Bill spatřil anděla stojícího před ním v bílém rouše. Ač byl ve svém hoři, Bill nakonec věděl, že duše jeho otce je v Kristově bezpečí.

Další osudová rána se začala týden před Vánočními svátky, kdy se nachladily obě Billovy děti. Krátce poté začaly kýchat a kašlat, a spolu s nimi i Hope. Venkovní teplota klesla na minus 30 stupňů. Hope položila deku na škvíru pod dveřmi a ručníky na okenní

parapety, aby zamezila průtahu studeného vzduchu dovnitř. Nemělo to však valného účinku, jelikož dům byl téměř bez izolace a kuchyňský sporák nestačil na to, aby ohřál dvě místnosti.

Vánoce roku 1936 připadly na pátek. Den před Vánoceci šla Hope se svou známou na druhou stranu řeky do Louisville, v Kentucky, aby koupila na poslední chvíli dárečky pro děti. Bill jako obvykle odešel do práce. Během polední přestávky zašel do spořitelny, aby založil vkladní knížku pro Sharon Rose, s počátečním vkladem 80 centů — byl to vánoční dárek pro jeho dvoutměsíční holčičku. Poté přinesl vánoční dárek do zdravotního střediska svému příteli z dětství, Samu Adairovi, který se právě vrátil ze studia medicíny a otevřel si soukromé zdravotní středisko v Jeffersonville.

Pozdě odpoledne pak měl neodkladnou návštěvu. Zatímco Hope při nákupu v Jeffersonville z ničeho nic omdlela na ulici. Teď ležela zoufale doma v posteli a potřebovala jeho pomoc. Bill přiběhl domů a našel Hope zabalenou v dekách, značně se třesoucí. Položil ruku na její čelo. Její hlava pálila jako oheň.

Bill zavolal Samu Adairovi, který okamžitě přijel. Doktor Adair vložil teploměr pod Hopin jazyk. Stetoskop přiložil na její hrud, chvíli naslouchal a pak svrástil čelo. Pak zkontroloval teplotu. „Och, ona má teplotu 40,5°C. Bille, její stav je velice vážný. Má zápal plic. Budeš jí muset celou noc podávat pomerančovou šťávu. Během noci bude muset vypít nejméně 8 litrů tekutin, aby se zastavila teplota.“

Bill proseděl při Hope celou noc. Dával ji posrkávat pomerančovou šťávu každých několik minut. Do Vánoc její teplota poklesla o několik stupňů.

Paní Brumbachová se zastavila, aby se podívala se na svou dceru a byla vyděšena chladem, a průvanem chladného vzduchu v pokoji. „William, v tomto pokoji je velice chladno. Vezmu ji do svého domu.“

Bill odpověděl: „Zeptám se na to raději doktora Adaira, jestli ji můžeme v tomto stavu převézt.“

„Adair? Jeho se nebudu na nic ptát. Ten hoch neví ani jak se schovat před deštěm. Zavolám doktora Lawrenca, ať ji vyšetří.“ Poté odešla.

Bill zavolał doktoru Adairovi, který mu doporučil: „Bille, nehýbej s ní. Pokud budeš převážet Hope v tomto mrazivém počasí, pak ji zabiješ.“

„Ale, doktore, matka to beztak udělá.“

„Pak já se od toho distancuji. Billey, mám tě rád, jako svého bratra; ty to dobře víš. Ale nevezmu si zodpovědnost za Hope za takových podmínek. Nechám to tak, ať se o to stará doktor Lawrence.“

„Dobrá, doktore, víš, na které straně jsem.“

V celém tomto zmatku zašel Bill do modlitebny, poklekl a modlil se: „Pane, miluji svou ženu. Prosím, smiluj se nad ní a uzdrav ji. Uděláš to, Pane?“

Bill spatřil před sebou černé prostěradlo, jako kdyby před ním spadla opona v divadle, která končí představení. S hrůzou zíral na toto vidění. Když se tak díval, najednou temná mračna zastínila slunce. Přivalový déšť se valil na krajinu a způsobil, že hladina řeky Ohia prudce stoupala, dokud nebyly protrženy hráze chránící Jeffersonville, ale voda nezaplavila níže položené části města. Pak spatřil muže sestupujícího z nebe s měřicím prutem v ruce, a když změřil vodu na ulici Spring, míra ukazovala 10 metrů.

Toto vidění Billa značně znepokojilo. Doposud každý detail, jenž mu byl ukázán ve vidění, se naplnil. S důvěrou se s touto zprávou podělil s okolím města, věřil, že tomu lidé budou věnovat patřičnou pozornost a připraví se a že díky tomu jejich životy budou ušetřeny. Ale ti, jimž o tom řekl, se tomu jednoduše vysmívali, nebrali to vůbec vážně nebo se dokonce tomu smáli. Dokonce i lidé z jeho shromáždění byli k tomu skeptičtí — jako například Jim Wiseheart, který řekl: „Bille, největší povodeň, kterou jsme tady měli, byla v roce 1884 a tehdy naměřili na ulici Spring, kolem 15 centimetrů.“

Bill jen opakoval své vidění. Spatřil jsem muže, jenž sestoupil z nebe, vzal měřicí prutek, přiložil ho zde na ulici Spring a řekl: „10 metrů.“

Jim Wiseheart se usmál: „Aj, Bille, jsi tím příliš podnícený.“

„Já nejsem tím podnícen. To je ‚Tak praví Pán‘! A navíc, ten samý Bůh mi ukázal černou oponu mezi Ním a mnou. Něco nás rozdělilo. Nevyslyšel mou modlitbu, kterou jsem mu předložil za svoji manželku. Trápí mě myšlenka, že ona se už z toho nedostane.“

AČ BILLY PAUL
A SHARON ROSE se brzy zotavili ze svého nachlazení, zápal plic u Hope neústupně vzdoroval. Celý leden proležela v posteli v domě své matky, neschopna žádné

práce. O děti se staral Bill po příchodu ze zaměstnání, ale v průběhu dne je musel svěřit pečovatelce. K tomuto účelu si najal Medu Broyovou. Medě bylo v té době téměř 18 let. V květnu odmaturovala na střední škole, a jelikož ještě neměla trvalé zaměstnání, byla to pro ni vhodná příležitost, jak si něco málo přivydělat, a zároveň pomoci pastorovi.

V polovině ledna roku 1937, se prohnala nad severní částí Spojených států fronta přivalových dešťů. Po dva týdny studený déšť bičoval rozlehlé oblasti na západ od Apalačského pohoří v povodí řeky Ohia. Každým dnem centimetr po centimetru hladina řeky stoupala, až vystoupila po horní hranu zátopových hrází chránících města Jeffersonville a Louisville. A srážky neustávaly — někdy v podobě sněhových vloček, ale ve většině případu jako kroupy. Lidé tyto hráze hlídali dnem i nocí. Kdyby se roztrhla třeba jen jedna z nich, pak by to zaplavilo stovky mil orné půdy a stejně tak i níže položené části měst nad řekou. Protipovodňové hráze byly postaveny kvalitně, ale byly zbudovány pouze z hlíny. Nemohly tedy odolat tak vysokému stavu vody po delší dobu. Den za dnem tyto násypy slábly. Nakonec, bylo to uprostřed února, nastala hodina, že místní civilní orgány rozhodly o nutnosti evakuace všeho, co žilo v této ohrožené lokalitě.

Po celý tento den byl v ulicích neobvyklý ruch, lidé se stěhovali do vyšších poloh. Billův domek a rovněž dům paní Brumbachové, byly situovány v ohrožené zóně a Bill musel vyhledat jiné místo, kam by mohl umístit svoji manželku. Nejdříve hledal místo v nějaké řádné nemocnici. Naneštěstí byly všechny plné. Bill tedy musel přestěhovat Hope s dětmi do prozatímní nemocnice, zřízené vládními orgány. Potom se zúčastnil namáhavé akce při evakuaci.

Navzdory důraznému varování obyvatelstva někteří lidé stále otáleli a zůstávali ve svých domovech, často jen kvůli tomu, že se jim nedostávalo prostředků na evakuaci. Dobrovolníci s velikým úsilím

KAPITOLA 20

KATASTROFÁLNÍ POVODEŇ

1937

pracovali do pozdních nočních hodin a snažili se tyto lidi vyhledat, a dostat je z těchto ohrožených míst, dokud nebylo ještě pozdě. Kolem půlnoci část hráze ze strany státu Indiana se začala hroutit a uvolnila obrovskou, ničivou stěnu vody, rovnou do středu Jeffersonville. Všechny sirény ve městě vydaly své poslední naléhavé varování — došlo k tomu nejhoršímu.

Bill byl tehdy na druhém konci města, kde měl hlídku ve svém nákladáku komunálních služeb. Pro případ nouze měl vzadu na korbě člun. Pomocí vysílačky dostal zprávu: „Bille, z naší strany se protrhla hráz. Pospěš rychle se svým člunem směrem k ulici Chestnut. Potřebujeme tam tvou pomoc.“

Když Bill dojel do vysílačkou označené lokality, několik lidí mu ukazovalo na valící se proudy vody, které se točily mezi budovami. „Tam je matka s dětmi, která se ocitá v bezvýchodné situaci. Nejsme schopni se k nim dostat. Myslíš, že by se ti to mohlo povést pomocí člunu?“

Zíraje do té ledové kaše a temnot, Bill jako kdyby uviděl vpovzdálí obrys osoby stojící na verandě v místě, kde povolila hráz. Průrvou se valil mohutný proud a celý dům se otřásal ve svých základech v přívalu vody. V poryvech hluku větru a burácení vody mohl Bill zaslechnout slabé volání ženy o pomoc. Proud zde vypadal hrozivě. „Udělám vše, co bude v mých silách. Pomozte mi dostat člun na vodu.“

Nastartoval motor a pokoušel se plout přímo k uvězněné ženě, ale proud byl příliš prudký, a strhával jej z vyznačené trasy. A tak Bill nasměroval před své lodky proti proudu a otevřel doširoka šoupátko plynu, a tímto způsobem si razil cestu k samému zdroji povodně. Jeho slabý motor s malým lodním šroubem těžce bojoval o každý metr vpřed. Když se dostal do takové blízkosti průrvy, jak to jen bylo možné, pootočil člun a pokusil se projet proudem napříč, což jej vedlo úhlopříčně k jeho cíli.

Málem že se neroztříštil o zeď domku, pak rychle zajistil člun na jednom z jeho pilířů. Žena mezitím omdlela. Vypadala politováníhodně, ležící na verandě v ledové kaši, její hlava a vlasy byly obalené sněhovými vločkami, šaty byly přilepené na těle. Za ní v otevřených dveřích stála dvě malá, vyděšená děvčátka přitulená k sobě. To, že se

Billovi nakonec podařilo dostat všechny tři z této kluzké verandy do houpajícího se člunu, mohl považovat za šťastnou náhodu.

Nasměroval tedy člun přímo k vyššímu terénu, kde měl zaparkovaný nákladák. Ale mocný proud jej přinutil přistavit téměř celou míli níže od místa, z něhož vyrazil. Skupina záchranné hlídky pomohla z člunu nejdříve matce. Když ji v bezvědomí zvedali, najednou se probírala a začala hystericky křičet: „Moje děťátko! Moje děťátko! Ó, nenechejte tam moje děťátko!“

Bill celý vyděšený pohleděl na dvě děvčátka, která zachránil. Mladšímu nebylo více než dva roky. Zděšení ho zasáhlo hlouběji než déšť se sněhem, který bušil do jeho obličeje. Zapomněl se podívat, co bylo uvnitř domku! Musel zapomenout v tom ohroženém místě na nemluvnátko! Bill okamžitě zavolal na zbývající členy záchranné hlídky: „Jdu zpět pro to dítě.“ Lidé mu přikývli.

Bill překlenul řeku proti proudu k protržené vodní hrázi. Když spatřil svůj cíl, zpozoroval, že část verandy se mezitím zhroutila a zbývající část domu vypadala jako by měla brzy následovat osud verandy. Bill uvázal člun k poslednímu pilíři před domkem a vběhl dovnitř, a horečnatě prohledával místnost po místnosti. Dítěte tam nebylo. Co to má znamenat? Pak mu to došlo: ta matka byla po celou dobu záchranné akce v bezvědomí; nevěděla tudíž, že obě její děti byly v bezpečí. Musela mít na mysli svou mladší dcerku, kvůli níž křičela: „Mé děťátko!“

Barák kolem něj se kymácel a hroutil. Najednou se ze stropu začala sypat omítka jako déšť a na stěně praskala jako popcorn. Z předsíně bylo slyšet hlasité praskání. Podlaha se zachvěla a barák se začal přesouvat, čímž se Bill ocitl poblíž dveří záchodu. Následovalo další hlasité prasknutí poblíž místa toho prvního, provázené zvukem praskajícího dřeva. Barák se odtrhl od svých základů.

Bill střemhlav proběhl síní k hlavnímu vchodu. Nevěděl, že veranda se mezitím úplně odtrhla od domu. Ocitl se v ledové vodě. Jen s Boží milostí se mu podařilo uchopit se za okraj verandy, která už byla unášena proudem. Dostal se z vody, a vyškrábal se jen tak tak do svého životodárného člunu. S prokřehlými prsty rozvázal uzel. V tom okamžiku dům odsouzený k záhubě se zcela odtrhl od svých základů a byl odplaven do temna noci.

Bill si byl vědom toho, že ještě není mimo nebezpečí. Když prohledával dům, motor mezitím zhasl a jeho malinký člun byl teď nekontrolovatelně unášen proudem ulicemi zaplavenými povodní. Každou chvíli mohl být převrhnut vlnou nebo větví stromu. Bill uchopil do ruky startovací lanko pokryté ledem a snažil se je vpravit zauzleným koncem do setrvačnicku. Mocně zatáhl. Bezúspěšně. Zatáhl znovu. Motor ani nehlesnul. Přiškrtil ho, a znovu zatáhl; nadále odmítal poslušnost. Zřejmě se do motoru dostala voda. Znovu a znovu trhal lankem, dokud si jeho znavené svaly nevyžádaly odpočinek. Motor nadále odmítal poslušnost.

Zatím jej proud vody odnesl k ulici Market a potom k druhé díře v protržené hrázi rovnou do řeky Ohio. Hrůza obnovila Billovu energii. Stačilo několik minut být unášen proudem a dostal by se do burácejících peřejí Ohia!

Kolem něj se vzdouvaly pětimetrové vlny. Bill zápasil o udržení rovnováhy a zároveň startoval motor, který odmítal poslušnost. Měl dojem, jako kdyby mezi jednotlivými zátahy slyšel hlas, který k němu promlouval: „*Co si teď myslíš o tom, že ses rozhodl nejt mezi tu bandu letničních lidí?*“ Bill znovu zatáhl za startovací lanko. Nic.

Opodál slyšel hukot Ohijských peřejí. Poklekl do ledové vody, která šplouchala na dně člunu, sepal své zkřehlé prsty a zoufale se modlil: „Pane, mám nemocnou ženu a dvě nemocné děti, které leží v nemocnici. Během několika minut se utopím v těch vodopádech. Ó, Pane, prosím Tě, pomoz mi. Nechci umřít zde, v této řece a zanechat rodinu napospas osudu.“

Odporná myšlenka přerušila jeho modlitbu. Měl dojem, že slyší svou tchýni. „Lůza. Oni nejsou nic než smetí. Nikdy ti nedovolím tahat mou dceru mezi takovou spodinu.“

Třesouce se s pocitem viny, pokračoval Bill v modlitbě: „Drahý Bože, vím, že jsem se dopustil chyby, ale prosím, odpusť mi. Ježíši, prosím, smiluj se nade mnou. Prosím, nastartuj ten motor!“

Každou nastávající chvilkou hučely vodopády hlasitěji a hlasitěji. Bill se postavil a znovu zatáhl za lanko startéru. Tentokrát motor naskočil, dvakrát zaškytal a pak se řádně roztočil. Bill otočil člun a dal plný plyn. Pomalu se začal vzdalovat hlavnímu proudu, až nakonec byl v dostatečné vzdálenosti od vodopádů a mohl nasměrovat člun k břehům Indiany.

Ke břehu dorazil daleko, někde kolem Howardova parku; na celé míle vzdálen od místa, ze kterého vyjel; byl téměř v New Albany. Přivázal člun ke stromu a pěšky se ubíral směrem k Jeffersonville.

Bylo už časně ráno, když dovolil svému znavenému tělu vklouznout do kabiny svého nákladáku. Bill se ihned rozjel za svou ženou a dětmi, ale musel se vydat oklikou, vzhledem k tomu, že cesta byla zatopena. Pokusil se tedy jet jinou cestou, ale ta byla rovněž neprůjezdná. Po asi hodinových zoufalých pokusech si Bill uvědomil, že každá cesta v tomto směru je neprůjezdná. Najednou jeho srdce zaplavila nová vlna hrůzy. Copak nemocnice už byla pod vodou? Hnal se do místního úřadu, kde našel svého přítele, majora Weeklya.

„Majore, copak nemocnici už odnesla voda?“

„Bille, v této lokalitě je přes 10 metrů vody. Měl jsi tam někoho, Bille?“

„Ano, nemocnou ženu a dvě nemocné děti.“

„Netrap se, všichni byli včas evakuováni. Byli naloženi do vlaku a odvezeni do Charlestownu. Sice mám dojem, že vlak nebyl příliš komfortní, měl pouze dobytčí vagóny.“ Někdo poblíž podotkl: „Slyšel jsem, že ten vlak byl smeten vodou v místě, kde bárky křížují Lancassangský potok. Tak se mi zdá, že všichni v něm utonuli.“

Všechny telefonní linky mezi Jeffersonville a Charlestownem byly zpřetrhány a tak nebylo možné získat další informace jiným způsobem, než tam zajet. Bill tedy sedl do svého nákladního auta a vydal se na cestu směrem k Utica Pike a Charlestownu, vzdáleném 20km severně od Jeffersonville. Lancassangský potok se mu záhy postavil do cesty. Tím, že se vylil ze svých břehů, způsobil, že terén byl neprůjezdný na úseku mnoha kilometrů; proměnil kukuřičná pole na močály, celé kilometry silnice byly zatopeny. Bill se tedy vrátil zpět do Jeffersonville, naložil člun, natankoval palivo a vrátil se do Utica Pike na místo, kde železnice zmizela pod vodou. Námraza se změnila v led, který bušil do podlahy jeho člunu, když spustil na vodu svou skořáčku. Snažil se pozorovat železnici pod vodou, což se mu docela dobře dařilo na úseku první míle. Ale čím více se blížil do poloviny potoka, tím byl proud silnější, až nakonec byl jim zcela unesen. Brzy na to beznadějně uvázl v labyrintu močálů kukuřičných polí, které se střídaly s pásy lesa. Za chvíli se ocitl v tak nebezpečné situaci, že nebylo možno pokračovat ani kupředu ani se vrátit zpět. Ač Billovo srdce jej vybízelo

sebevíc, aby pokračoval dál, věděl, že se musí zastavit a přečkat tento příval. Vytáhl tedy člun na malý ostrůvek, postavil si přístřešek z větví a rozdělal oheň. Pak se posadil a čekal... byl zoufalstvím bez sebe.

VODY POVODNĚ

UVĚZNILY Williama Branhama na tomto pustém ostrově na dobu tří dnů plných trápení. Většinu svého času strávil představou o své manželce a dětech, jak plynou v hlubině

řeky obrácení tvářemi ke dnu, nebo že jsou někde vyplaveni na hromadě křoví, čímž si ještě více znásobňoval trápení. Myšlenky tohoto druhu málem roztrhaly jeho duši na kousky. V mukách se modlil o pomoc ke svému Mistru. Ale bez ohledu na to, jak vytrvale se modlil, nebyl schopen najít u Pána útěchu. Vypadalo to, jako by se Bůh k němu obrátil zády a odmítal jej naslouchat. Pokaždé, když se modlil, jeho myšlenky se vracely zpět k letničním lidem, s nimiž se setkal v Mishawaka. Byli oni opravdu tou lůzou oproti jiným církvím? Nebo opustili tyto církve kvůli tomu, že našli něco hodnotnějšího? Když tak seděl spoustu hodin ve svém vězení na ostrůvku, měl dost času na to, aby přemýšlel, zda tito emocionální letniční lidé byli ve skutečnosti lůzou nebo ne a jestli měl nebo neměl brát ohled na názor své tchýně, a dát tomuto názoru přednost před vedením Ducha svatého.

Na druhý den po svém uvěznění konečně přestalo pršet; vrstva mraků se ztenčila a občas problesklo sluníčko. Byl zpozorován letadlem, které mu shodilo něco potravin. Na třetí den se utišil i vítr a Bill se rozhodl, že to zkusí znovu. Podařilo se mu dostat na svém člunu o jednu míli dále podél rozvodněného potoka, do malé obce Port Foulton, která byla situována natolik vysoko, že vlny dosahovaly k domům pouze do výše několika schodů. V Port Foulton strávil Bill dalších sedm dní; přál si, aby voda poklesla a proud vody se zmínil. Nakonec to ale déle nevydržel. Pokusil se o to, aby doplul k protějšímu břehu a tentokrát se mu to podařilo. Přivázal svůj člun ke stromu a pokračoval dál pěšky směrem k Charlestonu. Když došel k okraji města, ptal se každého, koho potkal, jestli něco neví o vlaku, který sem měl dorazit z Jeffersonville krátce předtím, než povodeň podemlela železnici. Žádný z dotazovaných nic nevěděl. Celý sklíčený se plahočil k vlakovému nádraží.

KAPITOLA 21

HOPE UMÍRÁ

1937

Najednou vedle něj zastavilo auto. „Nazdar, Bille, co tě přivádí do Charlestownu?“ Byl to plukovník Hayes, starý rodinný přítel. Poté co mu Bill pověděl o své vážné situaci, plukovník Hayes mu řekl: „Posaď se sem, Bille. Pomohu ti je najít.“

Za chvíli už stáli ve dveřích kanceláře vlakového dispečinku. Bill se s chvějícím hlasem zeptal: „Před deseti dny, právě když se prolomila hráz v Jeffersonville, nepřijel sem kolem půlnoci nějaký vlak? Údajně to byl dobytčák, ale byl plný lidí, nemocných lidí.“

„Jak bych mohl zapomenout na tento vlak?“ řekl výpravčí. „To byl poslední vlak, který dorazil ještě předtím, než voda podemlela železnici.“

Billovi se ulevilo na srdci. „Co se stalo s těmi lidmi?“ Zeptal se zvědavě.

„To vám neřeknu. Ten vlak se tu ani nezastavil. Nevím ani kam odjel, ale za chvíli přijde vedoucí směny, který jej vypravoval. Zůstaňte někde nablízku.“

Vedoucí směny toho věděl více. „Matka s dvěma malými dětmi? Ano, vzpomínám si na ten případ. Všichni byli těžce nemocní. Odsunuli jsme je do Kolumbusu v Indianě. Tam se asi sotva dostaneš, mladý muži. Povodeň narušila celou trať do Kolumbusu a cesty jsou taky zablokované.“

Bill spolu s plukovníkem opustili nádraží. Bill byl zmítán starostí, vrtěl se, mnul si ruce a protahoval si prsty. Plukovník Hayes jej pevně objal a řekl: „Bille, já tě tam zavedu. Znáám cestičku mezi ploty, která je výše položená a jsem si jist, že vede kolem této vody.“

„Tak pojďme.“

Kolumbus ve státě Indiana byl vzdálen 80 km na sever. Do Kolumbusu přijeli již za soumraku a brzy se dozvěděli o baptistickém kostele, který byl předělán na prozatímní nemocnici, aby v něm dočasně ubytovali všechny nemocné a zraněné oběti povodně. Když přijeli k hlavnímu vchodu budovy, Bill vyskočil a hnal se po třech schodech nahoru. V auditoriu se tísnili lidé. Lavice byly složené na hromadě u stěny a na podlaze byla v dlouhých řadách postavena vojenská polní lůžka. V této velké místnosti převládal hluk a zmatek — lidé chodili uličkami mezi lůžky, hovořili; pacienti sténali a kašlali. Bill hlasitě zavolal: „Hope! Hope! Kde jsi?“ Lidé se otočili ve směru, kde

stál. Bill to nevnímal. Běhal mezi postelemi a hledal tvář, která pro něj znamenala více, než všechno ostatní na zemi. „Hope, kde jsi, miláčku?“

Daleko na konci místnosti, Bill zpozoroval útlou pozvednutou ruku. Hnal se střemhlav mezi pacienty tímto směrem, dokud se neocitl vedle její postele. První pohled na svou milovanou ženu způsobil, že se nekontrolovatelně zachvěl. „Drahý Bože, smiluj se!“ pomyslel si. Hopina kůže byla bílá jako bavlna. Její paže byly tak hubené, musela ztratit nejméně 15 kg. Její oči byly hluboko zapadlé do očních důlků a prohlubeniny na její tváři byly tak hluboké, že bylo možné bez obtíží uvidět její lícní kosti.

Hope se na něj podívala a slabě se usmála. „Vypadám hrozně, že Bille?“

Bill zápasil, aby mu nezakolísal hlas. „Ne, miláčku. Vypadáš hezky. Kde jsou Bill se Sharon?“

„Jsou u někoho v jiné místnosti. Oni je ke mně nepustí.“

Nějaká ruka se dotkla Billova ramena. „Jste kazatel Branham?“

„Ano.“

„Jsem jedním ze zdejších lékařů. Mohu si s vámi na okamžik osobně promluvit?“

Jakmile byli z doslechu Hope, lékař promluvil: „Kazateli Branhame, je mi líto, že vám to musím říci, ale vaše manželka prodělává tuberkulózní zápal plic. Nevidím teď nic, co by ho mohlo zastavit.“

Lékařova slova zasáhla Billovo srdce jako skalpel. „Ne, ne, pane doktore, to není možné. Bůh ji zachrání.“

„Ano, to je možné; ale co se týče lékařských věd, ona je u konce. Nejsme schopni pro ni udělat vůbec nic. Starám se rovněž o tvé děti. Tvůj chlapeček je na tom dobře, ale tvoje holčička prodělává zápal plic. Budeš šťastným člověkem, pokud se z toho dostane.“

Bill zanařikal: „Ó, Bože, smiluj se.“

„Nesmíš dávat najevo svoji sklíčenost před svoji ženou,“ upozornil ho lékař. „To by mohlo být pro ni zhoubné. Ona neví, že umírá.“

Bill se snažil ze všech sil ovládnout své hoře. „Kdy ji budu moci vzít s dětmi do Jeffersonville?“

„Jakmile budou otevřené cesty.“

Vrátil se zpět k Hopinu polnímu lůžku a řekl: „Miláčku, lékař řekl, že tě budu moci vzít v nejbližších dnech domů. Pak se o tebe bude starat doktor Sam Adair.“

Tenké Hopiny rty se pohnuly v nevýrazném, žalostném úsměvu: „To bude fajn, Bille. Možná mi Bůh prokáže milosrdenství a nechá mě naživu.“

Bill se s námahou snažil, aby mu nezakolísal hlas, když řekl: „Já doufám celým srdcem, že to udělá.“

Po dobu pěti měsíců byla Hope upoutána na nemocničním lůžku v Jeffersonville. Doktor Adair vyzkoušel celé své umění ze své černé lékařské brašny, aby ji dostal z té šikmé rampy, která jí táhla dolů. Nic nepomáhalo.

Když Hope začala kašlat krev, Bill byl z toho celý zoufalý. Doktoru Adairovi toho nezůstalo moc, čím by mohl Billa utěšovat, vyjma holé skutečnosti: „Bacily tuberkulózy nakazily její plíce a narušily cévy v okolí průduškového stromu. Odtud pochází ta krev.“

„Doktore, není zde ještě něco, co bys mohl vyzkoušet? Jsem z toho celý zoufalý.“

„Znám doktora Millera, který pracuje v sanatoriu v Louisville. Ten má hodně zkušeností s TBC. On by mohl o tom vědět něco víc. Zavolám mu.“

Doktor Miller přijel přes řeku do Jeffersonville, aby vyšetřil Hope, předtím než se mohl vyjádřit k léčebnému postupu. „Tuším, že nemoc je ve značně pokročilém stavu. Jedinou věcí, která by snad mohla zabrat je umělý pneumotorax.“

Bill pln rozpaků se zeptal: „Co to vlastně je, ten pneumotorax?“

„Pneumo znamená plíce a thorax znamená plicní dutinu, která udržuje plíce a srdce. Pneumotorax je tedy stav, kdy vzduch nebo kyslík vcházející do prostoru mezi plícemi a hrudní stěnou, působí tlak v této oblasti, což má za následek plicní selhání. To se stává samovolně u některých plicních onemocnění a obvykle je to velice

nebezpečné. U umělého pneumotoraxu způsobíme selhání jedné plíce záměrně. Jelikož bacil, který je původcem TBC, potřebuje ke svému přežití vysokou hladinu kyslíku, pokud způsobíme kolaps jedné plíce, podaří se nám někdy udusit bacily.“

„To vypadá slibně. Co to obnáší?“

„Vsuneme jehlu mezi žebra do plicní dutiny. Pak tam vpustíme odměřenou dávku vzduchu a způsobíme selhání jedné plíce. Postupně tato plíce vstřebává vzduch a tak musíme vtlačovat více vzduchu ve stanovených intervalech v závislosti od délky léčby.“

Ted' si Bill nebyl docela jist. „To vypadá dost riskantně.“

„Každopádně však zde není žádná záruka,“ dodal doktor Miller.

Bill o tom promluvil s Hope a ona souhlasila, ať to zkusí. Nemocnice v Jeffersonville nebyla vybavena pneumotoraxovým zařízením a tak si Bill musel vypůjčit peníze, aby mohl opatřit tento přístroj z Louisvillské nemocnice. Bill držel Hope za ruku, když lékař znechtivil její bok a vsunul jí jehlu do prostoru mezi žebry, a plicní dutinu. Během celého zákroku měla Hope skousnuté rty a svírala Billovou ruku tak mocně, až zbělela. Trpěla hroznými bolestmi. Když byl doktor Miller se zákrokem hotov, Bill musel vypáčit svoji ruku z Hopina sevření.

Po tomto zákroku provedl doktor Miller rentgen obou plic. Podrobně prozkoumal snímek a pak zatelefonoval Billovi do konsultačního pokoje. „Kazateli Branhame, obávám se, že se nám to nepovedlo. Plíce tvé ženy jsou dost hodně zasaženy. V této chvíli nejsme schopni pro ni udělat vůbec nic. Volá ji k sobě všemohoucí Bůh. Obávám se, že jí zůstalo už pouze několik dnů.“

Nevýslovně rozpolcen ve svém nitru se vrátil Bill do Hopina pokoje. Vypadala bledě a křehce, spíše jako velká čínská panenka ležící na posteli. Ó, jak ji miloval. Co by si bez ní počal? A děti — Billy Paul, který ještě neměl ani dva roky; a Sharon Rose, té bylo pouhých 9 měsíců — co si počnou bez maminky?

Hope se zeptala: „Řekl něco lékař?“

Bill přikývl: „Ted' se mě na to neptej, miláčku. Musím ted' do práce, ale budu tě zde navštěvovat po každých několika hodinách.“ Nerad se od ní vzdaloval, ale jeho výdaje na léčení během několika

posledních měsíců dosahovaly stovky dolarů a byl nucen pracovat, aby je mohl splácet.

Ve čtvrtek 22. července byl Bill na pochůzce 50 km severně od Jeffersonville, v blízkosti Scottsburgu v Indianě, když náhle zaslechl ve vysílače zdrcující zprávu: „Voláme Williama Branhama, tvoje manželka umírá. Jestli ji chceš vidět ještě živou, raději ihned přijed.“

Bill sjel s vozidlem na okraj vozovky a vystoupil ven. Odepnul si opasek s pistolí a položil ho na sedadlo; potom si sundal svůj klobouk a poklekl na okraji vozovky. Sklonil hlavu a modlil se k Bohu slovy: „Nebeský Otče, udělal jsem vše, co jsem mohl. Víš dobře, že trháš duši svého služebníka na kusy; ale já jsem trhal Tebe, tvou duši, když jsem Tě neposlechl, ale svou tchýni. Už jsem ti předtím řekl, že toho lituji. Pane, prosím tě, abys zanechal Hope naživu, dokud se s ní ještě jednou nevidím.“

Nasedl zpět do kabiny, zapnul zvukový signál a vyrazil na plný plyn do nemocnice. Běžel do schodů, když najednou spatřil doktora Adaira, který šel po chodbě v tomtéž směru. Doktor Adair letmo pohleděl na Billa, rychle sklonil svou hlavu a vstoupil do bočních dveří, aby se mu vyhnul. Bill proběhl chodbou a otevřel dveře.

Sam jej objal a soucitně povzdechl: „Bille, hochu.“

„Řekni mi, doktore, je ještě naživu?“

„Myslím si, že ano, Bille. Ale nebude to dlouho trvat.“

„Doktore, pojd' se mnou za ní. Půjdeš?“

Doktor Adair svěsil svou hlavu. „Ó, Bille, tohle po mě nechtěj. Hope mi upekla tolik koláčků. Je jako moje sestra. Nemohu to snést, abych ještě vstoupil do jejího pokoje.“

Otevřely se dveře a sestřička vstoupila do místnosti. „Kazateli Branhame, vezměte si tento prášek. To vás uklidní.“

Bill jej odsunul stranou a vyšel směrem k pokoji, kde ležela Hope. Sestřička za ním zavolala: „Půjdu s tebou,“ a vyšla za ním.

Doktor Adair zavolal za Billem: „Bille, ona je v bezvědomí.“

Hope ležela na lůžku a prostěradlo měla přes hlavu. Bill odsunul prostěradlo dozadu. Její oči byly zavřené a čelist visela dolů. Její tělo se scvrklo na méně než 50 kilo. Bill položil ruku na její čelo; cítil, že je

chladné a lepkavé. Uchopil ji za ruku, mírně s ní zatřepal. „Hope, miláčku, řekni mi něco. Miluji tě z celého srdce. Promluvíš ke mně ještě jednou?“ Odpověď nepřišla, ani nebylo vidět žádný pohyb. Bill se začal hlasitě modlit: „Bože, vím, že jsem selhal, ale prosím, ať ke mně ještě jednou promluví.“

Dříve, než skončil s modlitbou, Hopina víčka zamžikala a pak otevřela oči. Pokusila se pozvednout ruku, ale byla příliš slabá. Její rty se pohnuly, promluvila slabým hlasem: „Je tam takový klid,“ řekla, „proč jsi mě přivolal zpět?“

Bill se opřel o postel, aby lépe slyšel. „Co tím myslíš, miláčku?“

„Bille, ty jsi o tom mluvil, kázal jsi o tom, ale nemáš ani tušení, jak nádherné to je.“

„O čem to mluvíš?“

„Šla jsem domů. Byli tam dva lidé v bílém rouše, každý z nich stál po jedné straně. Šli jsme cestičkou lemovanou nádhernými květinami a elegantními palmovými stromy. Vládl tam takový pokoj. Pak jsem zaslechla z povzdálí tvůj hlas a ohlédla jsem se dozadu, abych se na tebe podívala.“ Hope si všimla sestřičky, která stála vzadu za manželem. „Louiso, když se vdáš, doufám, že budeš mít takového dobrého manžela jako já. On byl ke mně tak milý a vlídný.“

Ošetřovatelka si přikryla tvář kapesníkem a rychle opustila pokoj.

„Ne, miláčku,“ řekl Bill, „nebyl jsem schopen být pro tebe tím, čím jsem chtěl být.“

„Udělal jsi vše, co jsi mohl udělat, Bille. A já tě za to miluji. Ale musím si pospíšet; oni na mě čekají. Předtím ale, než odejdu, bych ti chtěla říci několik věcí. Víš, proč odcházím?“

Chtěl říci, že to ví, ale nenašel v sobě vhodné slovo; a proto přikývnul hlavou.

„Zanic jsme neměli poslechnout matku,“ zašeptala Hope. „Tito letniční lidé jsou v pořádku. Vychovávej takto naše děti.“

„Já vím, že jsem neměl poslouchat tvou matku. Jednou to napravím, Hope, pomoz mi.“

„Bille, pamatuješ si na tu pušku, kterou sis chtěl koupit, ale neměli jsme dost peněz na to, abychom mohli složit zálohu?“

„Ano, miláčku, vím o tom.“

„Tolik jsem si přála, abys ji měl. Šetřila jsem drobné mince ze svého týdenního rozpočtu na oblečení, který jsi mi dával. Když se vrátíš domů, podívej se nahoru na skládací křeslo. Tam najdeš obálku s penězi. Dej mi slovo, že si tu pušku za to koupíš.“

Bill zalapal po dechu, ale slíbil. „Kvůli tobě si ji koupím.“

„A za další — chci se ti omluvit za něco, co jsem před tebou tajila. Vzpomínáš si, jak jsme onehdy jeli do Fort Wayne a ty jsi mi koupil ty punčochy?“

„Ano, vzpomínám si na to.“

„Bille, ty jsi mi koupil jiný druh. Ty punčochy byly vhodné pro starší ženu. Dala jsem je tvé mamince. Neřekla jsem ti o tom, nechtěla jsem tě ranit.“

Bill v této chvíli pocítil vnitřní bol, který jej chtěl rozpoltit. Svou neopatrností v tomto dni podcenil potřebu své manželky. Jak jen mohl být tak nerozvážený a nezkušený? Jeho muka mu teď připadala nesnesitelná.

Na Hopině tváři se rozhostil pokoj. „Bille, přicházejí zpět. Cítím, že jsou na blízku. Bille, je to tak pokojné. Ten nádherný Duch svatý, kterého jsme přijali, mě provede. Dej mi slib, že tomu zůstaneš věrný až do konce. Je to tak krásné v hodině smrti.“

„Slibuji a vykonám.“

Hope se pokusila pousmát. „Chci, abys mi slíbil, že nezůstaneš sám.“

„Ó, Hope, to ti slíbit nemohu. Příliš tě miluji.“

„Bille, máme dvě děti. Nechci, aby se vláčely z místa na místo. Najdi si nějaké dobré křesťanské děvče a ožeň se s ním; s někým, kdo bude milovat naše děti a vytvoří jim domov.“

„Ó, Hope, prosím, nepros mě, abych ti něco takového slíbil.“

„Prosím, Bille. Nechceš mě nechat umřít nešťastnou, že ne?“

S nesmírným bolem v srdci, Bill zamumlal: „Slibuji, že udělám to, oč mne prosíš.“

Její poslední slova byla: „Zůstaň na misijním poli.“

Bill řekl: „Miláčku, pochovám tě na hřbitově Walnut Ridge. A když usnu já, budu ležet vedle tebe. Jestliže však Ježíš přijde dříve, než zemřu, budu nalezen někde na bitevním poli v kázání evangelia Ducha svatého. V ten velký den, když se na Ježíšova slova rozestoupí nebesa a nový Jeruzalém bude sestupovat z nebe, vezmu Billy Paula a Sharon Rose, a setkáme se s tebou u východní brány, předtím než vejdem dovnitř.“

Hope se naposledy pousmála. Pak zavřela oči a odešla stezkou mezi palmami směrem k Božímu městu. V Billově srdci a mysli zůstane navždy ve stáří 24 let.

ELLA BRANHAMOVÁ

naléhavě prosila svého syna, aby zůstal u ní první noc po smrti Hope. Věděla, že o děti se stará paní Broyová a Ella nechtěla, aby Bill zůstal sám. Ale Bill řekl, že ne, prostě chtěl jít domů. I když tam toho moc

nebylo — veškerý nábytek v obou pokojích by se dal pořídit za nějakých 10 dolarů — avšak tento skromný příbytek byl stále jejich domovem. Hope v něm udržovala čistotu; zanechala v něm stopy lásky a přeměnila tak levný a stísněný činžovní byt na teplý, pohostinný domov.

Jakmile Bill vešel hlavním vchodem, uvědomil si, že udělal chybu. Necítil se zde vítaným hostem; nebyl v něm život; nebyla v něm síla oné radosti. Vešel do ložnice, podíval se na vrch skládacího křesla. Tam pod novinovým papírem ležela obálka, o které se zmínila Hope. Bill vysypal mince na hromádku na přehoz postele, a spočítal je. Celková suma činila 2 dolary a 80 centů — scházelo ještě 20 centů do částky potřebné k zaplacení zálohy za pušku kalibru 22, po které celý tento rok toužil. Bill tedy rozhodl ve svém srdci, že na památku své věrné ženy zaplatí zálohu na tuto pušku; a nehledě na značný dluh za lékařské výdaje, který dosahoval do výše několik set dolarů, slíbil, že bude splácet měsíc po měsíci částku stanovenou za pušku, dokud nebude jeho.

Lehl si na postel a chtěl uniknout od skutečnosti spánkem. Nějaká myška se vloudila do sporáku a teď šelestila na roštu v papíru na rozdělávání ohně. Billovi to připadalo, jako kdyby Hope otvírala obal kandovaného ovoce, který měla na polici v kuchyni. Vstal a zavřel nohou dveře do kuchyně. Ale za dveřmi viselo na věšáku Hopino kimono. Uvědomil si, že měl přece jen jít na noc k mamince. Zde mu všechno připomínalo jeho manželku, která teď ležela v márnici. Bill zabořil slzami smočenou tvář do matrace, aby ulevil svému hoři.

V tu chvíli zabouchala na dveře nějaká pěst. Bill vyskočil, otevřel a do pokoje vešel Frank Broy se svým synem Fletcherem. Frank řekl: „Bille, mám pro tebe smutnou zprávu.“

„Já o tom vím, Franku. Byl jsem u Hope, když umírala.“

KAPITOLA 22

NEJOŠIDNĚJŠÍ OKAMŽIK JEHO
ŽIVOTA

1937

„Ale to není všechno. Umírá také i tvé dítě.“

„Sharon?“ zajíknul se Bill. „To snad ne!“

„Ano. Doktor Adair ji právě vzal do nemocnice. Má meningitidu. Lékař řekl, že není žádná naděje, aby dítě přežilo. Pojď, zavezu tě tam.“

Místo toho, aby si pospíšil, Bill upadl v mdlobě na podlahu. Frank s Fletcherem mu pomohli nastoupit do Frankové dodávky.

Když Bill přijel do nemocnice, doktor Adair ho vzal do laboratoře a dovolil mu, aby se podíval mikroskopem na vzorek z Sharoniny páteře. „Tohle je tuberkulózní meningitis,“ dodal smutně doktor Adair. „Dostala to od své matky. Obvykle se bacil TBC zastaví v plicích, ale někdy pronikne do krevního řečiště a zasáhne mozek. To se přihodilo tvé dceři. Je mi líto, Bille, ale v tomto stavu v jakém se nachází, není absolutně žádná pomoc.“

„Kde je, doktore? Chci ji vidět.“

„Je dole na izolaci a tak ji vidět nemůžeš. Je to nakažlivé.“

„Nezáleží mi na tom, jestli přežiju. Musím ji ještě jednou vidět.“

Ač nerad, ale doktor Adair trval na svém: „Nemůžeš tam jít. To je meningitis. Nákaza může přejít na kabát a přenést to na Billy Paula.“

Bill se posadil a skryl tvář ve svých dlaních a plakal: „Přines, prosím tě, chloroform a usmřt mě spolu s ní. Jaký význam má pro mne život? Vše, co jsem miloval, je pryč.“

Doktor Adair dobře pociťoval muka svého přítele, jako by byly jeho vlastní. „Bille, zůstaň zde. Pošlu ti sestru, ona ti dá něco, aby tě to tak nebolelo.“

Jakmile doktor Adair opustil pokoj, Bill vyklouzl jinými dveřmi ven a hledal cestu do suterénu. Sharon Rosse ležela v postýlce, sténala a házela sebou ve svalových křečích. Její tělíčko bylo zahaleno tenoučkým plátkem, jako moskytiérou, ale následkem neustálého kopání a házení sebou, toto plátno se s ní smeklo a mouchy sály tekutinu z jejích očí. Bill zahnal mouchy a dal ochranu na své místo.

Pak ji něžně oslovil: „Sharon.“

Obrátila k němu svoji hlavičku a její rty se zachvěly. Trpěla tak hrozně, že jedno z jejích očí zašlhalo.

Bill padl na kolena, zavřel oči a sevřel dlaně. „Ó, drahý Bože,“ plakal, „Ty jsi mi vzal mou milovanou manželku a nyní bereš mé dítě! Prosím, nech mi mou drahou holčičku. Já jsem vinen. Měls vzít mě. Lituji, že jsem uposlechl někoho jiného, místo Tebe. Budu se snažit, abych to už nikdy více neudělal. Pane, půjdu mezi ty lidi, které nazývají lůzou a spodinou, a nebudu hledět na to, že se mi někdo bude posmívat, že jsem holy roller. Udělám vše, co budeš ode mě žádat, jen nedovol, prosím, zemřít mému dítěti.“

Jakmile otevřel oči, spatřil něco jako černé prostěradlo, které padalo dolů mezi něj a Sharon. Totéž se mu přihodilo, když se modlil za Hope o uplynulých Vánocích. Věděl, že Bůh odmítl jeho modlitbu.

To byla nejtěžší chvíle Billova života. Klečel na betonové podlaze v suterénu, na infekčním oddělení, se svou devítiměsíční holčičkou, umírající před jeho zraky, když v tom k němu přistoupil pokušitel a šeptal: *„Říkáš, že Bůh je láska. Tohle že je láska? Kázal jsi Jeho Slovo, snažil ses žít pro Něj a teď, když jde o život tvého dítěte, On se od tebe odvrací! Jakému to vlastně Bohu sloužíš?“*

Bill se na okamžik pozastavil, byl ve velikých rozpacích. Pak přišla jeho odpověď, vzedmula se ze skryté fontány síly v hlubině jeho duše: „Řeknu to jako Job v dávné době:

Hospodin dal, Hospodin vzal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.“

„Ó, Bože, nevím, proč mě tak drtíš, ale to nezmění mou víru v Tebe. I kdybys mě zabil, budu přece v Tebe doufat. Věřím v Tebe.“

Vstal a naposledy se naklonil nad postýlkou své dcerušky. „Sharon, až andělé zanesou tvoji duši v ústrety tvé mamince, pochovám tě v jejím náručí.“

Amelie Hope Branhamová byla pohřbena v sobotu 24. července 1937, na hřbitově Walnut Ridge, na místě, které si její otec koupil pro sebe a svou manželku. Sharon Rose zemřela na druhý den. V pondělí ráno zaměstnanci pohřebního ústavu otevřeli hrob Hope a spustili malou rakev na víko maminciny rakve. Bill dodržel daný slib; pohřbil Sharon v mamincině náručí.

Následující týdny byly pro Billa naplněny nesnesitelnými útrapami. Každý den se táhnul bez konce. Noci byly bezesnou mučirnou. Každé ráno, v průběhu celého týdne se nutil vstávat a jít do práce. Věděl o svých závazcích, o splacení dluhů za poskytnutí léčby v nemocnici a to mu dávalo smysl k životu. Odpoledne si k sobě vzal z domu Broyových Billy Paula, uvařil oběd a celé hodiny se procházel po ulici, nosil přitom Billy Paula na zádech.

Jednou po práci Bill posadil svého syna na schodišti a šel na dvorek zkontrolovat svého loveckého psa, který byl uvázan u dubu v zadní části jeho pozemku. Billy Paul se zeptal: „Tati, kde je maminka?“

Bill na tuto otázku už odpovídal nejméně stokrát. Ale dvouletý Billy Paul nebyl ještě na tolik vyspělý, aby to mohl pochopit. „Maminka je v nebi. Šla navštívit Ježíše.“

„Kdy se vrátí? Já ji chci.“

„Billy, ona se nevrátí, ale ty a já se s ní jednou setkáme.“

Když se Bill vracel cestičkou zpět k domu, najednou Billy Paul pozvedl svůj malý prst a ukázal k nebi: „Tati, koukej! Vidím maminku na obláčku.“

To bylo pro Billa něco více, než mohl unést. Padl k zemi na tvář a ležel jak bez života celou hodinu, zatímco Billy Paul seděl na schodech a plakal o maminku. Když se Bill nakonec vzchopil natolik, aby vstal, odvedl Billy Paula zpět k Broyovým, odešel a sám se ubíral k hřbitovu Walnut Ridge. Po cestě na hřbitov, ještě než tam došel, sjel nějaký automobil k okraji vozovky, kde zastavil. Byl to pan Isler, senátor Indiany, který bydlel poblíž, vystoupil z auta a řekl: „Kam jdeš, Bille? Na hřbitov?“

„Ano.“

„Není to poprvé, co tě vidím, že jdeš sem na kopec. Co tam děláš?“

„Sedím vedle hrobu své manželky a dítěte a naslouchám větru, který vyhrává melodie ve větvích stromů.“

„Jakou hudbu ti hraje?“

Bill zacitoval první sloku církevní písně: „Je kraj za řekou, zvou jej sladkým navěky a dosáhneme jej pouze rozhodnutím víry. Jeden po

druhém se blížíme k jeho portálům, abychom dleli mezi nesmrtelnými; a jednou tyto zlaté zvony zazní pro tebe i mě.“

Senátor Isler sevřel obě jeho ruce ve svých dlaních. „Bille, chci se tě na něco zeptat. Viděl jsem tě stát na rozích ulic a kázat, vypadal jsi tak, jako bys měl brzy padnout. Viděl jsem tě jezdit po ulicích nahoru a dolů, aby ses modlil za nemocné v každé noční hodině. Ale po těch všech tvých nesnázích, co pro tebe nyní znamená Kristus?“

„Je mi vším, co mi zůstalo, pane Isler. Je mým životem, mým vším, mým největším klenotem. Je tou mi jedinou hodnotnou věcí, která mi zůstala a které se mohu chytit.“

Pan Isler zavrtěl nechápavě hlavou: „Poté, co ti vzal ženu a dítě, a ty mu chceš nadále sloužit?“

„Budu mu důvěřovat, i kdyby mě zabil.“

Na druhý den časně zrána byl Bill pověřen úkolem, aby opravil poškozené sekundární vedení v ulici Highway 150, poblíž New Albany. Dal si na nohy ostruhy a bezpečnostní pás, vyšplhal na sloup elektrického vedení a zastavil se těsně pod přičkou. Hope a Sharon Rose těžce doléhaly na jeho srdce. Byl schopen pochopit, proč Bůh vzal jeho ženu, ale dítě? Proč Bůh vzal toto malé dítě?

Při práci si zpíval starou evangelickou písničku: „Na vrchu vzdáleném, tam kdysi kříž hrubý stál, což znamená hanby a béd, protože na kříži tom Ježíš trpěl, a mřel, by smířil mě zas s Otcem svým.“ Slunce se zrovna dotýkalo korun stromů, jež se nořily v lázni slunečního světla a vrhalo stín na úbočí vedle něj — byl to stín muže visícího na kříži.

„Tak je to,“ zavzlykal, „to byly mé hříchy, které tě tam, Ježíši, dostaly. Nesu takovou vinu, jako všichni ostatní.“ Najednou zoufalá myšlenka zastrěla jeho rozum. Dábel využil svého bláznivého vnuknutí a vybídl jej, aby si zkrátil život. Bill pohleděl na své silné, gumové rukavice a potom na linku primárního vedení pod napětím 2300 voltů, která souběžně probíhala se sekundární. Zvážil tuto možnost. Bylo to zlé, velice zlé; ale nějakým způsobem, následkem toho nesmírného utrpení mu to zlé připadalo jako vhodné. Strhl své ochranné rukavice a řekl: „Drahý Bože, nerad to dělám, ale jsem zbabělec. Prostě nejsem schopen bez nich žít.“ A natáhl svou ruku směrem k té 2300 voltové primární lince, s vědomím, že když se jí uchopí, elektrický proud svaří

jeho krev a roztrhání jeho kosti. „Sharon, tatínek jde na setkání s tebou a s maminkou.“

Nevěděl, co pak dále následovalo. Když přišel k sobě, seděl na zemi, jeho bezpečnostní pás se ještě houpal, připevněn ke sloupu. Byl celý zpocený a chvěl se na celém těle. Neschopen pokračovat dál v práci, naházal náradí do brašny vzadu své služební dodávky a jel domů.

Z poštovní schránky na verandě trčelo několik dopisů. Bill je vzal do ruky a zanesl dovnitř. Rozložil je na kuchyňském stole. Kromě obvyklých měsíčních účtů, jeden dopis však byl zcela neočekávaný. Přišel z banky, a byl adresován na „Slečnu Sharon Rose Branhamovou“. Billova ruka se chvěla při otevírání obálky. Pak to pochopil. Banka vracela těch jejích 80 centů. Bill zapomněl na vkladní účet, který několik dnů před Vánoce založil pro Sharon. Bylo právě před...

Jeho duševní síla byla u konce a jeho myšlenky zaplavily tyto hrozné vzpomínky. Modlil se: „Ježíši, když jsem byl dítě, často jsem byl hladový a bylo mi zima. Všichni se mi posmívali a nazývali mě bábovkou. Cítil jsem se tak osamocen. Když se ze mě stal křesťan, dal jsi mi malý domov a vlastní rodinu. Usiloval jsem o to, abych žil počestně. Teď jsi mi to všechno vzal. Nevýslovně tím strádám. Nemohu takhle pokračovat. Ó, Bože, proč si mě nevezmeš k sobě?“

Ďábel se znovu přiblížil jako mlha, jako obláček, jenž zastínil Billovu mysl k zdravému, normálnímu uvažování. Bill na okamžik ztratil z obzoru Boží řídicí ruku. V tom ošidném okamžiku jej satan vybízel k tomu nejhoršímu rozhodnutí, jaké mu mohl nabídnout. Za kuchyňskými dveřmi visel na hřebíku revírnický pás s pistolí. Vzal zbraň do ruky a klekl na podlahu hned vedle vojenského lůžka, které stálo vedle sporáku. Přiložil si hlaveň k hlavě, odjistil úderník a stiskl jemně spoušť, zatímco se modlil, „Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá...“ Přitiskl silněji a silněji na tu dobře promazanou spoušť, ale ta se ani nehla. Vložil tedy do toho veškerou sílu, která mu ještě zbývala, ale přesto ta obloukovitě zakřivená ocelová spoušť se ani nepohla. Nakonec to vzdal a odhodil zbraň. Když dopadla na zem, výstřel prorazil stěnu až na druhou stranu.

Bill se zhroutil na postel. „Ó, Bože, drtíš mě na kusy. Nechceš mi dovolit zemřít.“

V tom zoufalém nářku upadl do hlubokého spánku — a měl sen... To nebyl normální sen, se zamlženými okraji a s neurčitým obsahem. Hrany byly jasně ohraničené s dobrým rozlišením. A oni tam stáli v jeho paměti tak jasně, jako kdyby to bylo ve skutečnosti.

Zdálo se mu, že se nachází někde na západě na prérii, vykračuje si cestou v pustině a brouká si známou západáckou baladu: „Kočár má zlomené kolo a na ranči tabulka ‚Na prodej‘...“ Bill se procházel kolem starého krytého vozu, jak byl kdysi používán dávnými osadníky, říkali mu préríjní škuner. Jedno z jeho předních kol bylo zlomeno a tím byla celá kostra vozu nakloněna na stranu, a osa se přitom dotýkala země. Vedle místa, kde se zlomené kolo dotýkalo vozu, stála krásná mladá dívka, která ho sledovala. Vítr si pohrával s jejími dlouhými blond vlasy. Její modré oči zářily ve slunečním světle. Když Bill procházel kolem, smekl uctivě svůj kovbojský klobouk a vesele ji pozdravil: „Dobré ráno, madam.“

Ona odpověděla: „Dobré ráno, tati.“

Bill se zastavil a pohleděl na tuto krásnou ženu v bílých šatech. Vypadala tak na dvacet let. „Co to, slečno, jak mohu být tvým otcem, když jsi téměř stejně stará jako já?“

Když se usmála, bylo vidět její krásné zuby. „Tati, ty prostě nevíš, kde jsi. Na zemi jsem byla tvou malou Sharon Rose.“

„Sharon? Ale ona byla malým dítětem.“

„Tady nejsou malé děti, tati. Jsme všichni stejně staří. Jsme nesmrtelní. Kde je můj bratr, Billy Paul?“

„Před chvílí jsem ho nechal u paní Broyové.“

Sharon řekla: „Budu tady čekat na Billy Paula. Proč se nejdeš přivítat s maminkou? Ona na tebe čeká ve tvém novém domě.“

„V novém domě? Branhamovi nikdy neměli domy; vždycky jsme byli chudými tuláky.“

„Tady ale máš dům, tati. Podívej se.“

Ukázala na cestu. Tam na konci stezky stálo na vrcholu kopce rozprostřené nádherné sídlo. Slunce se právě ponořovalo za střechu

tohoto nádherného stavení a sluneční paprsky zářily všemi směry jako majáky, které vedou znavené pocestné do přístavu. Bill se rozběhl. Když se přiblížil, uslyšel andělský sbor, který zpíval: „*Můj domov, nádherný domov...*“ Od úpatí kopce vedlo dlouhé schodiště k hlavnímu vchodu. Hope čekala v otevřených dveřích, oděná v bílém, s dlouhými tmavými vlasy vlajícími ve větru. Bill spěchal po schodišti nahoru, bral po tři schody najednou. Když doběhl nahoru, padl jí nohám. Hope jej něžně vybědla, aby se postavil. Bill řekl: „Hope, právě jsem se setkal se Sharon, tam na cestě. Z ní se stala taková nádherná mladá žena.“

„Ano, stala. Bille, ty si musíš přestat dělat starosti o mě a o Sharon.“

„Miláčku, nemohu si pomoci. Cítím se bez vás tak osamocen. A Billy Paul kvůli tobě neustále pláče, nevím si s ním už rady.“

„Sharon a já jsme na tom daleko lépe, než ty. Slib mi, že si už nebudeš o nás dělat starosti.“ Hope jej objala a pohladila ho po zádech tak, jak to často dělávala na zemi. „Bille, vypadáš tak unaveně. Vyčerpáváš se modlitbou za nemocné. Pojď se mnou dovnitř. Teď se můžeš posadit a odpočinout si.“

Vstoupil do vilky a posadil se do velikého Morrisonova křesla, přesně takového, o které přišel u té leasingové společnosti, protože nebyl schopen dodržet svých závazků, kvůli platební neschopnosti.

Hope řekla: „Vzpomínáš si na to křeslo?“

Bill pootevřel ústa. „Jak by ne.“

„Tohle ti už nevezmou,“ ujistila ho. „Tohle je zapláceno.“

„Nechápu to.“

„Teď se vrátíš, Bille. Slib mi, že se už více nebudeš starat o mě a o Sharon.“

„To ti nemohu slíbit, Hope.“

Tu Hope najednou zmizela a Bill se probudil. Stále klečel u lůžka v temném pokoji. Měl pocit, jako kdyby nějaká neviditelná ruka se dotýkala jeho paže. „Hope, to jsi ty?“ Měl dojem, jako kdyby cítil, že jej hladí po zádech. „Hope, jsi tady pokoji?“ Byla to jen představa? Nebo snad slyšel hlas, jenž mu šeptal: „*Slib mi, že si nebudeš dělat starosti.*“

Bill řekl: „Slibuji, Hope.“

HLADINA ŘEKY OHIA

na ulici Spring během povodně v roce 1937 vystoupila opravdu do výše 10 metrů, přesně podle toho jak bylo andělem Páně Williamu Branhamovi ukázáno. Branhamův stánek, který ležel

opodál ulice Spring, rovněž obdržel svůj křest. Zvedající se hladina vody prolomila okna a vše co nebylo upevněno, včetně kazatelny a lavic, plavalo. Když kalná voda nakonec poklesla, lavice byly zpřeházené křížem krážem a vzhůru nohama, ale kazatelna se posadila téměř přesně na své místo — na stojato a čelem k obecenstvu. Poslední večer před povodní, nechal Bill ležet na kazatelně otevřenou Bibli. Když se tam vrátil, aby si prohlédl způsobenou škodu, zjistil, že Bible leží přesně tam, kde ji nechal a že je otevřena na té samé straně. Bill to přijal jako znamení od Boha — i když vnější okolnosti jeho života byly neuspořádané; Slovo Boží, které kázal, bylo pravdivé a neměnné.

To bylo opravdu povzbuzující — a Billovi bylo zapotřebí každého paprsku povzbuzení, aby mu pomohl nést tíhu života. Nemohl se totiž vyrovnat se ztrátou manželky a dcerky. Cítil se, jako by pykal v žaláři bez naděje na propuštění. Zármutek jej uvrhl do káznice a závory za ním uzavřely celu; samota jej hlídala jako strážce, a beznaděje, opuštěnost, na něj číhala jako přísný strážce věznice, a připadalo mu, že řídí každý jeho pohyb, přičemž rozsudek mu připadal nesnesitelný.

Občas se mu podařilo načerpat trochu útěchy ze snu o Hope a Sharon v nebi. Věděl, že to byl sen, protože upadl do spánku. (Vidění přicházela v normálním bdělém stavu.) Ale to byl takový pamětihodný sen — tak svěží, včetně takových podrobností, jako byla ta trocha dřeva z prerieového vozu a stop, které po sobě zanechal v písku. Připadalo mu rovněž, že měl určité svůj význam, jako kdyby mu sám Bůh chtěl takto sdělit mnohé věci. Některé podrobnosti mu připadaly srozumitelné, jako bylo třeba zlomené kolo kočáru, které jistě znamenalo rozpad rodinných svazků; jedna věc však byla jistá, že Hope se Sharon jsou teď na lepším místě, než je tato zem. Jiné symboly ale nebyly již tak srozumitelné. Proč se ten sen stal na západě? A jestli západ slunce měl rovněž nějaký význam?

KAPITOLA 23

PROBOJOVÁNÍ SE ZPĚT

1937 – 1939

Nejzáhadnější ze všeho však byla Hopina slova, v nichž mu sdělila, že je vyčerpán následkem modlitby za nemocné. Najdou tyto otázky uspokojivou odpověď?

Bill zatím čerpal svou sílu z Bible. Četl v Římanech 8:28, kde apoštol Pavel říká:

„Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří jsou povoláni podle Jeho předsevzetí.“

Bill zápasil o to, aby tomu uvěřil, ale připadalo mu to tak nepochopitelné. Co dobrého by přece mohlo vzejít ze ztráty manželky a dcery? Poznamenal si rovněž Jana 14, kde Ježíš řekl:

„Ať se vaše srdce nermoutí. Věřte v Boha, věřte i ve Mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků... Jdu, abych vám připravil místo... Zase přijdu, a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem Já... Ať se vaše srdce nermoutí, ani se nestrachujte.“

Bill se pokoušel uvádět do praxe tyto pokyny, ale jeho srdce bylo stejně příliš obtížené. Rovněž pokračoval v kázání ve svém sboru, ač ztratil hodně ze své energie a elánu. Přesto byl starostlivý o lidi, ale cítil, že to s Pánem nemá v pořádku. Kdykoliv se modlil, nemohl se nikdy dotknout Božího trůnu takovým způsobem jako dříve. Byl na tom mizerně.

Jeho matka stále bydlela pouze několik bloků od jeho bydliště. Po smrti Charlese seniora, udělala ze svého domku penzión, který se stal pro ni zdrojem pravidelného, byť nepříliš vysokého příjmu. Každé ráno Ella vařila snídani a večere pro své zákazníky. Bill se u ní často zastavoval na večeri. Jednou večer pomáhal matce při mytí nádobí, když se ho najednou zeptala na most, který se začal stavět přes řeku Ohio, mezi Louisville v Kentucky a Jeffersonville v Indianě. „Nepřipomíná ti to něco?“ zeptala se jej.

„To je zvláštní, něco se mi vybavuje — jako bych si na něco vzpomínal.“

Ella pokynula hlavou. „Jednou před léty jsi přiběhl do pokoje celý vzrušený a breptal něco o tom, že jsi spatřil most v místě, kde žádný most nestál. Zprvu jsem si pomyslela, že to je hloupost. Ale pak jsem o tom uvažovala a zapsala jsem si to a schovala.“

Ted' držela v ruce kousek nažloutlého papíru. Bill věděl co na něm je, ještě dříve, než si jej přečetl. Jeho chlapecká paměť se rychle vrátila zpět. Vzpomněl si na tu jabloň a hru v kuličky a ten zvláštní pocit, který se ho zmocnil. Vzpomněl si na řeku, jak se mu ve vidění přibližovala blíž a blíž, a jak se najednou nad řekou ukázal most, kousek po kousku, až se jeden nosník daleko od břehu prolomil a zřítíl se dolů. Rozprostřel útržek starého papíru a četl čmáranice své matky. Pak uvažoval o stavbě mostu, která právě probíhala. Je to tu. Je to přesně tak, jak to viděl tehdy, když byl ještě chlapec. „Mami, co si myslíš, že to znamená?“

Pokřčila rameny. „Odkud to mohu vědět? Ale, Bille, po celá ta léta jsem vždycky uvažovala o tom, jestli ses nenarodil se zvláštním úkolem ve svém životě. Stále si myslím, že je to možné.“

Když si vzpomněl na svá vidění z dětství — na své první vidění — že se vskutku splnilo, Bill se pozastavil i nad tímto. Copak jeho život nesměruje k nějakému jedinečnému cíli? Momentálně mu jeho život připadal tak suchoprázdný, bezúčelný, že nemohl dojít ve svých myšlenkách k tomu, jak by ho Bůh mohl použít k nějakému zvláštnímu poslání. Nikdy ale nemohl zapomenout na toho sedmiletého chlapce, který s hrůzou naslouchal tomu hlubokému hlasu, jenž mu říkal: „Nikdy nepij, nekuř ani nepoškrvňuj své tělo žádným způsobem. Když budeš starší, je zde pro tebe připravené dílo, které budeš vykonávat.“ Je to důvod, proč mu Bůh nedovolil ještě zemřít? Je zde ještě pro něj nějaké dílo, které by měl vykonat?

Malinký plamen naděje vzplál v jeho hrudi.

Prvního září 1939 nařídil Adolf Hitler svým jednotkám zaútočit na Polsko. Dva dny na to Francie a Velká Británie vypověděly válku Německu. Francie okamžitě zaútočila přes řeku Rýn podél své společné hranice s Německem, ale dostala se do potíží s prolomením německé obrany. Mezitím německé mechanizované divize naprosto přemohly polské jezdecké oddíly. Po pouhých 18 dnech rozpačitých bojů, polská vláda a vojenské velení utekly do sousedního Rumunska. Od této chvíle polský odpor výrazně ochabl a dovolil Německu

soustředit svou sílu na válku s Francií. Ač rovněž Francie spěšně opustila německou půdu, pro většinu politických pozorovatelů války v Evropě bylo více než zřejmé, že to neznamená konec války ale její začátek.

Spolu se všemi, kteří měli přístup k rozhlasu a novinám, William Branham sledoval evropské drama se soustředěnou pozorností. Jeho zájem o válečné události pramenil z naprosto jiného zdroje. V jeho případě se jednalo o vytržení, do kterého upadl v roce 1933, během něhož před sebou pozoroval jako ve filmu sedm budoucích událostí. Připadalo mu to neskutečné. Co to bylo za moc, která mu umožnila spatřit věci předtím, než se staly? A proč? Zde se vracel zpět k tomu slovu — poslání. Snad má Bůh opravdu s jeho životem nějaké zvláštní poslání? A pokud ano, proč to neprojeví nějakým zjevnějším způsobem?

V tomto bodě se myšlenky Billa nevyhnutelně vracely k tomu náhodnému setkání s letničními lidmi v Mishawaka v Indianě před dvěma roky. Bill dobře věděl, že neporozuměl Božímu plánu ve svém životě, když pohrdl těmito pozváními letničních kazatelů, aby přišel do jejich církví evangelizovat. Ale může se ještě někdy vrátit zpět do vůle Boží? Samozřejmě, mohl by jednoduše začít navštěvovat letniční církve s nadějí, že některé projeví zájem o jeho kázání. Ale právě zde přetrvávala jedna ožehavá otázka — jako kamenná dlažební kostka — která mu nedovolila jít takovou přímou cestou; byla to otázka darů Ducha svatého. Zvláště pak otázka mluvení v jazycích a jejich výkladu.

Až do této chvíle byl Bill přesvědčen o tom, že i jazyky i jejich výklad, jsou ryzím darem Ducha Božího. Bible mu připadala v této otázce jasná. Co však trápilo Billa, byl jeho zážitek s těmi dvěma muži z Mishawaka, kteří byli zvláště aktivní v projevu jak daru jazyků, tak jejich výkladu. Oba demonstrovali stejnou moc působení Ducha Božího během církevní bohoslužby. Později, když si Bill s každým osobně promluvil, mohl nahlédnout přímo do jejich osobního života. Jeden z nich byl sice se vším všudy posvěceným křesťanem, ten druhý muž však byl naprostým pokrytcem. Bill dobře věděl, že je to pravda. Vidění se nikdy nemýlilo. A právě to jej trápilo na celé této otázce letniční ideje, přiznávání se k darům Ducha a nechávání jim volného průběhu během bohoslužeb. Pokud by to byl opravdu Duch Boží, který sestupoval v těch letničních shromážděních v Mishawaka, jak mohl Duch Boží požehnat tomu zjevnému pokrytci? Připadalo mu to

nepravděpodobné. Byl snad satan schopen vypůsobit skutky Boží? To mu připadalo rovněž nepravděpodobné. Jak tedy bylo možné, aby oba duchové působili během jednoho shromáždění? Taková myšlenka vnášela své vlastní nesnáze. Jestliže Duch Boží a duch satanův předváděli stejné výsledky, jak se potom může někdo orientovat v tom, co je správné?

Tato záhada jej za poslední dva roky mnohokrát znepokojila. Ale teď, když se naplnilo vidění o válce v Evropě, jak ono se stalo skutečností, Bill pocítil novou naléhavou potřebu, aby našel odpověď na tuto otázku, aby mohl odhodit svou chybu za sebe a začít kráčet stezkou k údělu, který měl s ním Bůh ve svém plánu.

Vzal si tedy v zaměstnání několik dnů dovolené a ubíral se na sever cestou č. 62, dokud nedorazil do okolí Tunelového mlýna. Zaparkoval auto vedle cesty a přebrodil říčku Čtrnácté mile, kde pak dál pokračoval pěšky lesem. Podzim už začal odhalovat svou krásu. Oranžové, hnědé a červené listí šumělo nad jeho hlavou a šustilo mu při chůzi pod nohama. Ptáci svou jemnou hudbou tomu vytvářeli pozadí. Posléze Bill dorazil na místo, kde se nacházela čtyřiceti metrová strž, která se prudce svažovala dolů z vápencového útesu. Zvolil si cestu uprostřed podrostu posetého kamennými balvany na úpatí strže, dokud nedorazil do své jeskyně. Tam u úzkého ústí jeskyně se nacházela ostrá, tyčící se skála, výčnělek podobající se zubu. Zapálil svíčku, pak se vplížil dovnitř do ústí jeskyně. Pohyboval se kupředu tak, jak mu to umožňovala asi 12 metrů dlouhá chodbička, vedoucí do svahu hory, pak se zastavil a díval se na skálu visící ze stropu, která měla tvar obrácené pyramidy, jenž tvořil obdélníkový kvádr vápence. Pokaždé, když spatřil tento útvar, byl pln údivu. Odložil si kabát a položil několik rezervních svíček na kamenný výčnělek, který používal jako lůžko. Pak vzal Bibli a vyšel ven před jeskyni do teplého podzimního slunečního jasu s úmyslem hledat Boha.

Na zemi, nedaleko ústí do jeskyně ležel převrácený dub. Místo, kde se kmen tohoto starého stromu rozvětvoval, bylo Billovou přirozenou lenoškou. A onoho odpoledne se Bill v tom rozvětvení pohodlně uvelebil a četl Bibli a modlil se. Nakonec se setmělo a na obloze se ukázaly hvězdy. Slabý, ale studený vítr jej nakonec přinutil, aby se schoval ve své skrýši v jeskyni.

Druhý den ráno se vzbudil teprve, když už bylo slunce natolik vysoko, že ohřálo jeho místo. Položil Bibli do rozvětvení dubu a vítr

svým vánkem převracel stránky, dokud nedošel k epištole Židům 6. kapitoly. Bill se obkročmo posadil na kmen a začal číst.

***Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni,
okusili ten nebeský dar, stali se účastníky
Ducha svatého***

***a okusili dobré Boží slovo i zázraky
budoucího věku,***

***je nemožné, aby když odpadnou, byli
znovu obnoveni k pokání, poněvadž by
pro sebe znovu křížovali Božího Syna,
a vystavovali ho potupě.***

***Vždyť země, která pije déšť, jenž na ni
často přichází, a plodí rostlinu užitečnou
pro ty, kdo ji obdělávají, dochází
požehnání od Boha;***

***ale ta, která vydává trní a bodláčí, je
zavržená a blízká prokletí a její konec je
spálení.***

To mu nedávalo žádný smysl. Obracel stránky dál, hledal jisté místo v 2. Timoteovi, a uvažoval o něm. Když odsunul ruku od Bible, náhlý závan větru obrátil stránky zpět do epištole k Židům, 6. kapitoly. Pomyslel si, to je zajímavé. Že by mu chtěl Bůh říci něco z tohoto odstavce Písma? Znovu přečetl 6. kapitolu, ale stále mu to nedávalo žádný smysl.

Vrátil se tedy do své jeskyně, spustil se ústím dovnitř arazil si cestu úzkou chodbičkou do místa, kde ze stropu visela tato směrem dolů obrácená čtvercová pyramida z vápencového kvádru. Bill si klekl a modlil se: „Pane, copak znamená ta 6. kapitola k Židům? Co mi tím chceš říci?“

Najednou pocítil, že mu začínají trnout prsty – nikoliv však následkem chladného vzduchu v jeskyni; tato ztrnulost byla často předzvěstí přicházejícího vidění. Cítil, jak mu ruce a nohy ztěžkly a rty ztuhly, jako kdyby dostal u zubaře dávku Novocainu. Když otevřel oči, uviděl zeměkouli otáčející se kolem své osy. Země mu připadala jako čerstvě zoraný úhor. Zpoza obzoru této otáčející se planety přicházel muž oděný v bílém rouše nesoucí u svého boku veliký pytel. Pokaždé, když muž udělal několik kroků, nabral rukou hrst semene ze svého

pytle a prudkým pohybem je rozhodil po poli. Jakmile zmizel za zemským obzorem, Bill uviděl jiného muže — tentokrát oděného v černém rouše — jak se kradmo blíží za tím prvním. Ten druhý muž měl u svého boku rovněž pytel a rozhazoval potají semena po poli. Neustále otáčel hlavu z jedné strany na druhou, jako kdyby měl nekalé úmysly a bál se, že bude u toho přistižen.

Když muž v černém zmizel za obzorem zeměkoule, Bill zpozoroval, jak semena klíčí a rychle rostou nahoru. Nyní bylo zřejmé, čím byla jednotlivá semena — některá byla pšeničná a jiná byla koukolem, bodlácím a plevelem. Vzešlo slunce a pražilo na zemi a vysušilo vláhu z půdy. Pšenice i koukol svěsily hlavy a dychtivě se s pohnutím modlily o déšť. Rostliny se skláněly níž a níž k vyprahlé zemi. Náhle Bill spatřil na obzoru veliký temný mrak. Když přišel liják, pšenice se narovнала a zakřičela: „Sláva Bohu! Sláva Pánu!“ v tu stejnou dobu i koukol s plevelem se pozdvihly a křičely: „Sláva, haleluja! Sláva Pánu!“ Celý svět najednou ožil, když se rostliny vzpamatovaly po dešti a všechny křičely: „Sláva Pánu!“ Pak vidění pomínulo.

Bill měl z toho radost. Teď pochopil 6. kapitolu k Židům:

„Neboť pro ty, kdo byli jednou osvíceni...

stali se účastníky Ducha svatého...

je nemožné, aby když odpadnou, byli znovu obnoveni k pokání...

Vždyť země, která pije déšť, jenž na ni často přichází...

dochází požehnání od Boha. Ale ta, která vydává trní a bodláčí je zavržená...“

To byla odpověď: Tentýž déšť, který dává růst pšenici, zavlažuje rovněž koukol a bodláčí. A ten stejný Duch svatý, který požehnává a krmí křesťany, může rovněž požehnat pokrytce. Rozdíl je pouze v tom, že pokrytec přinese jiné ovoce. Záleží na tom, jaké semeno bylo zaseto.

Bill si vzpomněl na něco, co řekl Ježíš.

„Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm,

kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích; Vždyť On dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé, a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.“

Evangelium svatého Matouše 5:44, 45. Stejně tak jak je to v tom přirozeném, tak je to i v tom duchovním. To nám vysvětluje, proč Ježíš prohlásil:

„Mnozí mi v ten den řeknou: Pane, Pane, copak jsme ve Tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve Tvém jménu demony a nedělali jsme ve Tvém jménu mnoho zázraků?

A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode Mě, vy kdo konáte nepravost.‘“

Evangelium svatého Matouše 7:22, 23. Ač tito lidé se prokázali vnějšími znameními Boží moci, jejich vnitřní pohnutky byly špatné a převrácené.

Když Bill opustil svou jeskyni, mohl konečně porozumět, že uvnitř církve působí dva duchové čerpající svůj život z jednoho pramene, ale ten jeden se ubírá opačným směrem. Stejně tak se má věc s naroubovanými větvemi do matečního kmene, všechny budou čerpat svůj život z toho kmene. Tak může pomerančovník poskytnout výživu větvím citrónu, limety nebo grapefruitu. Všechny tyto cizí větve vypadají, jako kdyby náležely do pomerančovníku, a přece přinesou své vlastní ovoce. Větev citronovníku zplodí citróny; limeta zplodí limety; grapefruit zplodí grapefruity. Stejně tak je to v křesťanské církvi, vždycky tam budou lidé, kteří čerpají svůj život z kmene Ducha svatého, ale jejich ovoce budou vlastní politické zájmy nebo ovoce vlastní spravedlnosti a zákonictví, nebo pokrytectví — všechno, kromě ovoce Ducha svatého. Nicméně jestliže tento mateční kmen ještě vypustí novou vlastní větev, bude to větev pomerančovníku. Ježíš řekl u Jana 15:

**„Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.
Kdo zůstává ve Mně, a Já v něm, ten nese
mnoho ovoce; neboť beze Mě nemůžete
dělat nic.“**

Pavel napsal:

**„Ovoce Ducha je pak láska, radost,
pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota,
věrnost, krotkost, zdrženlivost.“**

Epištola svatého Pavla ke Galatským 5:22, 23. Ježíš pak řekl:

**„A proto je poznáte podle jejich
ovoce.“**

Evangelium svatého Matouše 7:15–20.

Nyní tedy pochopil rozdíl mezi těmi dvěma muži z Mishawaka, kteří tak dramaticky zademonstrovali jazyky a jejich výklady, a tím se změnil Billův postoj vůči darům Ducha a vnějším projevům emocí. Dne 31. prosince 1939 konal ve svém sboru bohoslužbu za nočního bdění na přechodu do roku 1940. Na pódiu měl školní tabuli a na ní skicoval podle svého nejlepšího porozumění biblickou dobu druhého příchodu Páně. Z Louisville, z druhé strany řeky přišla skupina letničních, aby se zúčastnila bohoslužby. Když Bill udělal přestávku, jedna žena z této skupiny chtěla zazpívat sólo. Nakonec byl z toho celý orchestr — jedna žena dělala doprovod na činel a jiná bila na cínovou plechovku a další žena hrála na valchu pomocí náprstku a čtvrtá tloukla do piana. Hráli takovou rychlou písničku a shromáždění zpívalo slova: „Na povětrí se sejdem v to sladké, sladké ráno; setkám se s vámi v tom domě na povětrí; uslyšíte takový zpěv, jaké neslyšelo ještě ucho smrtelníka, pravím vám, bude to nádhera! A to setkání na povětrí povede sám Boží Syn.“ V tom víru a drnčení hudby vyskočila ze svého sedadla mladičká blondýnka a začala v uličce tancovat.

Bill se posadil na lavici a v opovržení ji kritizoval ve svém srdci. Jeho uvažování probíhalo takto; v tom přece není nic z Boha. To je pouze divadlo. Chce udělat na druhé dojem. Dělá z mého stánku hostinec.

Další dívka se však připojila k té první a pak další. V tom okamžiku Bill uvažoval. Zajímalo by mě, jestli se v Bibli dočtu něco o tanci. Vzpomněl si na Miriam, která spatřila faraónovu armádu utopenou v Rudém moři, jak ona vzala tamburínu a tancovala na břehu a radovala se z vítězství a dcery izraelské ji následovaly v tanci. (2. Mojžíšova 15:20, 21.) Pak si Bill vzpomněl na krále Davida, když se Truhla smlouvy vrátila do Jeruzaléma, jak on tancoval před Pánem ze všech sil. (2. Samuelova 6:12–15.) Bill tedy uvažoval; asi ještě nemám dost vítězství v sobě. Zatímco seděl na pódiu, dovolil své strnulé baptistické noze vyklepávat rytmus hudby. Krátce na to se jeho noha kolébala a jeho ruce tleskaly. Ještě než píseň skončila, byl na podlaze a tancoval s ostatními.

Poučen tímto zážitkem se Bill modlil: „Bože, vezmi mě z té lavice opovrhujících. Od této chvíle napořád se chci na všechno dívat rozumně, dříve než vyřknu svůj rozsudek.“

Byla to jednoduchá modlitba, ale měla dalekosáhlé následky. Ted' opět směřoval k naplnění svého poslání.

JEDNOU V NEDĚLI
VEČER, bylo to počátkem jara roku 1940, se William Branham zastavil cestou z modlitebny v domě své matky. Seděli spolu u kuchyňského stolu a dlouho

si do noci povídali. Tuto noc se o Billy Paula starala ve svém domě Meda Broyová, a tak Bill nemusel pospíchat domů. Když nakonec vstal a chtěl odejít, Ella řekla: „Tak si myslím, že se venku velice ochladilo. Nechceš zůstat, Bille, u mě na noc?“

Venku burácel svěží severní vítr a metal vločkami sněhu do okenní tabule. Bill si vzpomněl na dvě studené místnosti, které na něj doma čekají. „Ano, mami, zůstanu tady na noc,“ s radostí odpověděl Bill.

Jakmile se ocitl v mamčině pokoji pro hosty, lehl si do postele a začal se modlit. Po celý tento den pociťoval nevysvětlitelné břemeno visící na jeho srdci a teď měl příležitost si o tom popovídat se svým nebeským Otcem. Po hodině usnul.

Asi ve dvě nad ránem se probudil a stále se cítil obtížen tímto břemenem, které doléhalo na jeho ducha. Občerstven krátkým spánkem, uklekl vedle lůžka a pokračoval v modlitbě. V pokoji byla tma a tak nemusel ani zavírat oči, aby se soustředil. Za nějakou chvíli si všiml něčeho bílého, nevýrazně planoucího v koutě pokoje. Nejdříve mu přišlo na mysl, že to je ložní prádlo, které měla matka uložené na hromádce v křesle. Když ale pozoroval dál, zjistil, že se to pohnulo a jakoby se to zvedalo z křesla. Teď se to spíše podobalo bílému obláčku, který se k němu přibližoval.

Za chvíli už byl zaplaven světélkujícím oparem. Najednou už Bill nebyl v ložnici, ale byl někde venku. Před ním stál malý, úzký, venkovský domek s chodbou uprostřed. Vstoupil hlavním vchodem a ocitl se v místnosti, která sloužila zároveň jako obývací pokoj i ložnice. Stěny domku byly obloženy palubkami na péro a drážku. Přímo před ním se otevřely dveře do kuchyně, které obdobně jako v jeho pronajatém domku, byly jedinými dveřmi v domě. Tmavovlasá žena, asi ve dvaceti letech, opírala hlavu o zárubeň kuchyňských dveří

KAPITOLA 24

KŘIVÉ NOHY NAROVNÁNY

1940

a plakala. Po Billově levé straně seděla v červeném, čalouněném křesle starší žena, která rovněž plakala. Sundala si brýle a utírala si je do kapesníku. Při pohledu vpravo spatřil Bill mladého muže, který seděl na červeném čalouněném gauči. Mladý muž byl obrácen tváří k oknu, a tak jedině, co mohl Bill na něm zpozorovat, byly jeho dlouhé blond vlasy. Dále, po Billově levé straně ležel v kovovém lůžku mladý, hnědovlasý chlapec. Ten chlapec byl strašně zmrzačený – nohy měl zkroucené jako vývrtky a byly zkřivené až ke kyčlím. Stejně tak měl zkroucené i ruce, které byly přitlačené k boku. Vysoký, tmavovlasý muž, o kterém se Bill domníval, že by mohl být jeho otcem, stál vedle lůžka a díval se na dítě.

Není to zvláštní? Pomyslel si Bill. Před chvílí jsem byl u matky a teď jsem v tomto domě.

Pak okamžitě pocítil bázeň vzbuzující přítomnost někoho stojícího těsně za jeho pravým ramenem. Bill se chtěl ohlédnout, ale něco jej odradilo od toho, aby otočil hlavu. Pak zaslechl tentýž hlas, který k němu promlouval vždycky ve viděních.

Anděl se zeptal: *„Co myslíš, mohlo by to dítě zůstat naživu?“*

„Pane, to nevím,“ odpověděl Bill.

Anděl pokračoval: *„Přiměj otce, aby ti přinesl to dítě, pomodli se za ně a ono bude žít.“*

Otec vzal dítě z postele a přinesl je Billovi, který položil ruce na břicho chlapce a začal se modlit. Chlapec překvapivě vyklouzl otcí z rukou. Dupl do podlahy levou nohou, která se v tu chvíli narovнала. Okamžitě udělal další krok, a když to udělal, narovнала se i pravá noha. Když udělal třetí krok, narovnale se ruce. Potom chlapec vložil své ruce do Billových a díval se na něj, při čemž měl na horním rtu fous od mléka. Řekl: „Bratře Bille, jsem úplně zdrav.“

„Dobrá, sláva Pánu,“ odpověděl Bill.

Anděl, který ještě stál za Billem mimo jeho dohled, řekl: *„Ted' tě vezmu na jiné místo.“* Pozvedl tedy Billa a odnesl jej na vzdálené místo, postavil ho na nějakém hřbitově vedle venkovského kostelíku. Anděl ukázal na jeden z náhrobních kamenů a řekl: *„Zapamatuj si jméno a datum z tohoto kamene. Bude tvým vodítkem.“* Pak přenesl Billa na jiné místo, kde byly dva obchody a čerpací stanice, několik dalších stavení vedle sebe a křižovatka. Jeden z obchodů měl žluté

průčelí. Ze stavení vystoupil muž, který měl na sobě modré montérky s náprsenkou a manšestrovou čepici. Měl bílý knír. Anděl řekl: „*On ti ukáže cestu.*“

Pak Bill spatřil ještě jednu scénu. Když se jeho nohy dotkly země, vcházel za mladou, podsaditou ženou do nějakého domu. Bill se ocitl v pokoji vytapetovaném na žluto s červenými vzory. Nade dveřmi visel nápis: „Požehnej Bože, našemu domu.“ Vlevo u stěny stál sporák na dříví a vedle něj u stěny vpravo stálo mosazné lůžko. Na prostěradle ležela v pyžamě, mladá osoba, která chřadla následkem něčeho, co mohla být dětská obrna — obě nohy měla zkřivené pod svým tělem, jednu ruku měla úplně scvrknutou. Bill nedokázal poznat, jestli se jedná o chlapce nebo dívku — v jistém smyslu tvář vypadala mužská, ale blond vlasy a rty ve tvaru srdce spíše napovídaly o opaku.

Anděl se zeptal: „*Mohla by tato osoba chodit?*“

Bill si pomyslel: „To musí být chlapec, protože řekl osoba, ne dívka.“ Odpověděl: „Nevím, pane.“

Anděl přikázal: „*Vlož ruce na její břicho a pomodli se.*“

Když Bill udělal to, co mu bylo přikázáno, postava v lůžku zvolala: „Sláva Pánu!“ A zároveň se scvrknutá ruka narovнала a obě dvě zmrzačené nohy se napřímily a zpevnily. Ten mladý člověk se posadil v posteli, přičemž se mu vyhrnula jedna nohavice pyžama a obnažila koleno. Nyní si byl Bill jistý pohlavím dotyčného. To nebylo kostnaté koleno chlapce, ale jemné, kulaté koleno dívky. Zároveň uslyšel, jak někdo poblíž něj řekl: „Ó, díky Bohu!“

Poté zpovzdálí uslyšel, jak někdo křičí: „Ó, bratře Branhame, bratře Branhame!“ Náhle se ocitl zpět v domě své matky a stál na podlaze uprostřed místnosti. Zakýval zmaten hlavou. Ze své ložnice na něj volala matka. „Bille, někdo klepe na dveře a volá tě.“

„Slyším, mami.“ Klopýtal chodbou a šel k hlavnímu vchodu. Mladý muž, celý bez sebe stál ve dveřích, jeho oči byly oteklé a červené. Bill jej ihned poznal, byl to muž z té první části vidění, toho, kterému ten malý chlapec vyklouzl z rukou. „Pojďte dál,“ vybídl jej Bill. „Co se stalo?“

Muž vešel dovnitř, aby se ukryl před mrazivým větrem. „Bratře Branhame, pamatuješ se na mě?“

„Ne, tuším, že ne.“

„Jsem John Himmel. Asi před čtyřmi léty jsi pokřtil mě i mou rodinu v Powder Plains.“

„Teď si už vzpomínám,“ řekl Bill a nejasná vzpomínka se v něm začala oživovat. „Před několika lety jsi spáchal vraždu, že ano.“

„Ano pane, udeřil jsem jednoho člověka při rvačce pěstí a zlomil mu vaz. Utíkal jsem před zákonem a rovněž před Bohem. Minulý rok zemřel můj starší syn na zápal plic. Mám ještě jednoho syna, ale on teď také umírá na oboustranný zápal plic. Lékař právě opustil můj dům, jelikož mu už nemůže pomoci. A najednou jsi mi přišel na srdce ty. Přijdeš a pomodlíš se za mého syna?“

„Ano, pane — přijdu. Dovol jen, abych se oblékl a nastartoval auto.“

„Nemusíš brát auto, můžeš jet se mnou. Přivezu tě zase zpět. Bydlím pouze sedm kilometrů odsud, několik mil za Uticou. Než se oblíkneš, zajedu pro Grahama Snellinga. Je to můj bratranec a chci, aby se také modlil za mého syna.“

Bill se vrátil do pokoje, aby se oblékl, a když procházel dveřmi, Ella se jej zeptala: „Bille, co se stalo tomu muži?“

„Mami, něco se stalo. Před chvílí jsem měl vidění.“

„Ano?“ řekla jako by nic. „Je to něco dobrého?“

„Ano, malý kluk toho pána bude uzdraven. Když se vrátím, řeknu ti o tom více.“

Během deseti minut se John Himmel vrátil se svým bratrancem. Bill znal Grahama Snellinga — byl to mladý muž, asi v jeho věku, který zrovna nedávno uvěřil. Jakmile Bill nasedl do auta, uvědomil si, že Graham Snelling byl tím blondýnem, kterého spatřil ve vidění, tím, který seděl na červené čalouněné pohovce a díval se do okna. Bill planul nedočkavostí s vědomím, že Bůh udělá zázrak.

Vydali se na sever, směrem k Utica Pike. Bill řekl: „Pane Himmel, bydlíte v malém domečku, je to tak?“

„Ano, pane, zajisté.“

„Váš domek stojí na kopci s hlavním vchodem k jihu.“

„To souhlasí.“

„Jsou v něm dva pokoje. V jednom je obklad z palubek na péro a drážku do poloviny stěn. Uvnitř máte červené čalouněné křeslo a železné lůžko. Tvůj nemocný syn je asi... řekl bych, že mu budou tak tři roky. Má hnědé vlasy a na sobě má manšestrové kalhotky s náprsenkou. Jeho matka má tmavé vlasy.“

John Himmel zíral na svého spolucestujícího plný úžasu. „Bratře Branhamo, ty jsi už někdy u nás byl?“

„Když jste klepal na mé dveře, zrovna jsem odcházel z vašeho domu.“

Ústa muže se zkrivila údivem. „To je divné. Neviděl jsem tě tam.“

„Byl jsem tam duchovně. Pane Himmel, jestliže jsem vás pokřtil, tak jste mě možná někdy slyšel vyprávět o událostech, které občas uvidím ještě předtím, než se stanou.“

„Ano, vzpomínám si. Stalo se ti snad něco takového teď?“

„Ano. A ať je to cokoliv, co mi tyto věci říká, nikdy mi nebyla řečena lež. Pane Himmel, když k vám přijedu, váš syn bude uzdraven.“

Při těchto slovech John Himmel přibrzdil a zastavil auto, opřel hlavu o volant a s tváří ve svých dlaních propuknul v pláč: „Bože, stydím se za sebe. Jestli mi odpustíš, budu žít pro tebe po zbytek svého života.“

Když dojeli na místo, dům vypadal tak, jak jej Bill viděl ve vidění. S jistotou vcházel hlavním vchodem. Uvnitř byl červený gauč a křeslo; tmavovlasá matka; železné lůžko; malý, nemocný chlapec.

John se zeptal manželky: „Je ještě naživu?“

Podle chlapcova hrudníku to vypadalo, jakoby už nedýchal, a tak matka přiložila kousek papíru před nos dítěte, aby se přesvědčila, zda ještě dýchá. „Ano, ještě žije,“ odpovíděla, „ale jen tak tak.“

Nyní si Bill uvědomil, že ty hrozně znetvořené chlapcovy ruce a nohy, které spatřil ve vidění, znázorňovaly zápal plic, který jej měl usmrtit. „Přines mi to dítě,“ přikázal.

Otec přinesl syna a držel ho, zatímco se Bill modlil. Ale místo toho, aby se chlapcův zdravotní stav zlepšil, neustále se zhoršoval. Pohyb vyburcoval jeho smysly. Teď mu hlen ucpal hltan a zastavil

dech. Tímto vyděšením rodiče, začali jím trást a opakovaně jej plácali po zádech, dokud znovu nenabral vzduch do plic. Ale každý další dech vypadal, jakoby byl tím posledním – kašlal, plival, bojoval, někdy slabě zaplakal, přidušeným hlasem mezi jednotlivými lapáními po dechu.

Něco není tak jak má být, pomyslel si Bill. Když se rozhlédl po pokoji, uvědomil si, co to bylo. Situace nebyla taková, jak ji spatřil ve vidění. Matka se neopírala o zárubně dveří v kuchyni, Graham Snelling neseděl na gauči a nedíval se do okna, a měla tam ještě sedět na červeném čalouněném křesle jedna starší žena, a utírat si brýle.

Když zoufalá maminka přikládala lék pod nos svého syna, Bill se zahanbeně posadil na pohovku. Ve své horlivosti předběhl to, co bylo ve vidění a tím promeškal Bohem danou příležitost. Nebyl ani schopen Himmelovým vysvětlit co se vlastně stalo. Mohl udělat pouze jedno, posadit se a čekat... s důvěrou, že Boží milost převýší jeho chybu.

Hodinu a půl seděl Bill tiše a modlil se, zatímco dítě zoufale bojovalo o život. Když se na obzoru ukázaly první červánky, Graham Snelling řekl: „Musím jít, protože v osm mám být v práci.“

„Jistě,“ řekl John Himmel, „odvezu tě. Bratře Branhame, chceš jet také?“

„Ne, zůstanu tady.“

Se zhrouceným srdcem pozoroval Bill tyto dva muže, jak si oblékali kabáty vedle hlavního vchodu. Věděl, že Graham Snelling byl tím blondýnem ve vidění. Jestliže Graham teď odjede, kdy asi by se tak mohl vrátit zpět? Večer? Podle vidění dítě nemůže být uzdravené bez přítomnosti Grahama. Bill uvažoval, jakby dítě mohlo přežít ještě tento den?

Podíval se do okna a tu Bill uviděl starší ženu, která přicházela po chodníčku směrem k domu. Ihned si všiml, že má brýle! Bill si pomyslel: ó Bože, jak Ti děkuji. Jen nedovol, aby ti dva teď odešli.

John Himmel si zapnul poslední knoflík na svém kabátu a pak se obrátil ke své manželce a řekl: „Za chvíli jsem tu. Dnes nepůjdu do práce.“

Graham si schoval vlasy pod svou čepici, když se najednou ozvalo klepání na zadní dveře. Paní Himmelová rychle běžela do

kuchyně, aby otevřela zadní vchod. Ta starší žena rychle vstoupila dovnitř a celá se třásla zimou.

„Kdo je tam?“ zeptal se John.

„To je matka,“ odpověděla Johnová manželka a zavřela zadní vchod. „Mami, spala jsi trochu?“

„Pár hodin,“ odpověděla starší žena. „Jak se daří chlapci? Polepšilo se mu od toho času, co jsem odešla?“

„Ne,“ odpověděla paní Himmelová s chvějícím se hlasem. „Mami, on umírá“ — a propukla v pláč. Zakryla si tvář rukama a opřela se o kuchyňské dveře.

To je ono! Pomyslel si Bill se vzrůstajícím vzrušením. Přesně takhle to vypadalo ve vidění. Teď se babička posadí do křesla a začne si utírat své brýle a bratr Snelling by se měl posadit na mé místo.

Bill vstal a uvolnil místo na gauči. Graham Snelling si sundal klobouk a posadil se na místě, které uvolnil Bill, obrátil se zády a zahleděl se do okna.

„Ó, aj,“ pomyslel si Bill. „Ještě se musí stát jedna věc.“

Babička mezitím vstoupila do předního pokoje, kde se posadila do červeného křesla. Brýle měla zamlžené — jelikož vešla z chladného do teplého, vlhkého prostředí — sundala si je z nosu a začala je utírat, přesně tak, jak to bylo ve vidění.

Všechno bylo nyní ve správném postavení a Bill pocítil ten zvláštní tlak na své kůži, jako kdyby se něco mocného postavilo vedle něj. Bill řekl: „Bratře Himmle, stále mi důvěřuješ, že jsem Kristovým služebníkem?“

„Jistě, bratře Branhame.“

„Pak mi přines své dítě.“

Rodiče nechali mezitím dítě v klidu, jelikož zjistili, že při každém pohybu dostává záchvat kašle a úplně ztrácí dech. Nyní s myšlenkou pochybnosti snad i strachu, otec vzal na ruce své dítě a přinesl je k Billovi.

Bill vložil ruce na zsinanou kůži dítěte, začal se modlit. „Nebeský Otče, odpusť hloupost svého služebníka, který předběhl vidění. Uzdrav toto dítě ve jménu Ježíše Krista.“

Chlapec se začal kroutit. Jeho zsilalé tváře zruřovely a nehybné oči se začaly pohybovat, pak se k něčemu upnuly. „Táto!“ zakřičel. „Ó, táto! Táto!“ a objal jej kolem krku.

Všichni v pokoji se okamžitě seběhli okolo dítěte a ptali se: Je v pořádku? Chlapec řekl, že je mu dobře, nicméně Bill dodal: „Pane Himmel, bude to trvat tři dny, než to toho prcka opustí úplně, protože ve vidění on udělal tři kroky předtím, než se jeho zkroucené údy zcela narovnaly.“

John Himmel zavezl Billa a Grahama zpět do Jeffersonville, aby oba stihli přijít načas do práce.

Ve středu večer vyprávěl Bill ve svém shromáždění o tom vidění a o uzdravení a dodal: „Přál bych si, abyste tam zítra odpoledne se mnou všichni jeli a podívali se na to oknem. Pozorujte, jak ten chlapec s vousem od mléka se bude procházet po pokoji. Pak vloží ruce do mých dlaní a řekne: ‚Bratře Branhame, jsem úplně v pořádku.‘“

Ve čtvrtek odpoledne tedy celý sbor následoval Billa do toho narychlo slepeného domku na venkově. Lidé se shromáždili pod okny a někteří stáli za ním, když zaklepal na dveře. Matka pracovala v kuchyni v zadní části domku. Bill slyšel, jak běží napříč po dřevěné podlaze otevřít dveře.

„Jakže, to jsi ty, bratře Bille. Jen pojď dál a podívej, jaká změna nastala u našeho syna.“

Bill vstoupil dovnitř, aniž by řekl jediné slovo. Otevřenými dveřmi mohl vidět do kuchyně, jak chlapec sedí v rohu a hraje si s kostkami. Dítě vstalo a batolilo se po podlaze. Jeho horní ret byl ozdoben čokoládově mléčným vousem. Vložil své malé ruce do Billových dlaní a řekl: „Bratře Bille, jsem úplně v pořádku.“

Během následující bohoslužby vyprávěl Bill zbytek svého vidění, o dívce se scvrknutou rukou a dvěma znetvořenými nohama, které budou uzdravené. Zdůraznil: „Nevím, co ty věci znamenají. Mohu vám říci pouze to, co vidím.“

O dva týdny později, když přišel do práce, jeho předák pan Scott, mu řekl: „Přišel ti dopis, Bille, dal jsem ti ho do skříňky.“

Když se Bill připravoval na své denní úkoly, podíval se letmo na odesílatele na obálce. Dopis byl od paní Harold Naleové z Jižního

Bostonu v Indianě. Nikdy ještě neslyšel o takovém místě, jako byl Jižní Boston, v Indianě.

Roztrhl obálku a rozevřel psaní, a četl:

Drahý pane Branhame,

Jmenuji se Harold Naleová. Bydlím v Jižním Bostonu v Indianě. Mám mladou zmrzačenou dceru, která je kvůli tomu připoutaná na lůžku. Její klouby jsou zasaženy dnou a pláče dnem a nocí bolestí. Jsem metodistka. Před několika týdny na modlitebním shromáždění... (Když Bill pohleděl na datum, zmocnila se jej nevolnost. To byla právě ta noc, během níž spatřil uzdravení zmrzačené dívky.) ...mi někdo dal vaši knížku, „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“ Když jsem přečetla vaši knihu, něco pohnulo mým srdcem, abych vám napsala a požádala vás, abyste se pomodlil za mou dcerku.

S úctou vaše
paní Harold Naleová

Když pak Bill toho večera v modlitebně, připomenul shromážděným to vidění, rovněž jim přečetl i ten dopis. „Jsem si jist, že se jedná o tu dívku, kterou jsem spatřil ve vidění. O tomto místě jsem však nikdy neslyšel. Ví někdo z vás, kde leží Jižní Boston?“

George Wright řekl: „Bratře Branhame, myslím si, že to je kousek na jih od New Albany.“

Několik lidí chtělo jet s Billem, aby tak mohli být svědky, když se naplní toto vidění: Jim Wiseheart, starší Billův diakon, jedenadvacetiletá Meda Broyová, manželé, pan a paní Braceovi, kteří se nedávno přistěhovali do této lokality, aby mohli být poblíž Branhamova stánku, poté, co paní Braceová byla díky Billově modlitbě zázračně uzdravena z tuberkulózy. Tohoto víkendu se všichni jmenovaní vtěsnali do Billova auta. Bill vložil do ruky panu Braceovi list papíru se jménem a dvěma údaji.

„K čemu to bude dobré?“

„Cestou někde bude místo, kdy pojedeme kolem hřbitova. A to bude napsáno na jednom náhrobním kameni.“

„Myslel jsem si, že jsi nikdy v Jižním Bostonu nebyl!“

„Jistě, že ne. Tyto údaje jsem obdržel od anděla Páně. A když je uvidíme, poznáme, že jsme na správné cestě.“

Zamířili tedy k jihu a krátce na to zjistili, že George Wright měl na mysli město Nový Boston, nikoliv Jižní Boston. Zeptali se tedy na poštu a tam se dozvěděli, že Jižní Boston je vesnice severně od Jeffersonville, kousek za Henryvillem. Zeptali se tedy znovu v Henryville a tam jim byl ukázán hlavní směr.

Šest mil jeli po klikaté, blátivé cestě uprostřed malých usedlostí, kukuřičných polí, zalesněných pahorků a porostů sasafrasů. Často z ní odbočovaly vedlejší cesty, a to jim značně ztěžovalo orientaci, zda jedou správným směrem. Najednou Bill pocítil uvnitř takové sevření, že mu to málem vyrazilo dech. Sjel na okraj cesty a zastavil.

„Co se stalo?“ zeptal se Jim Wiseheart.

Bill se trochu třásl a po spáncích mu stékal pot. „Nevím. Něco není v pořádku. Nechte mě na chvíli tak.“

Odešel dozadu za auto, položil jednu ruku na nárazník a modlil se: „Nebeský Otče, co chceš teď sdělit svému služebníkov?“ Byl občerstven chladným, jarním vánkem, který pocítoval ve svých plicích. Když se rozhlédl kolem sebe, všiml si nedaleko stranou od cesty kostelíku. Za kostelem se nacházel venkovský hřbitov. „Bratře Brace,“ zvolal vzrušeně: „Přines sem rychle ten list papíru.“

Všichni vystoupili z auta a následovali Billa na hřbitov. Hned za branou se tyčil veliký mramorový náhrobek. Jméno a data, které byly vytesány na povrchu toho hladkého, bílého kamene, byla přesně ta, která byla na listu papíru v ruce pana Bracea.

„Nikdy předtím jsem zde nebyl,“ řekl Bill, „ale vím, že jsme na správné cestě. Byl to anděl Páně, který mě zastavil. On mi nedovolil, abych minul tento ukazatel.“

O sedm mil dál projížděli kolem nějakého pahorku a uviděli malou vesničku na křižovatce.

„To je to místo,“ řekl Bill. „A tady je i ten obchod se žlutým průčelím. Teď dávejte pozor — když tam přijedeme, z toho obchodu

vyjde muž s bílým knírem a ukáže nám cestu. Bude mít na sobě modré montérky a žlutou manšestrovou čepici. Počkejme a dívejte se.“

Paní Braceová řekla: „Bratře Branhame, stále se nemohu vzpamatovat po návštěvě toho náhrobku. Nikdy předtím jsem takovou věc nezažila. Pokud se objeví ten muž, tak jak jsi nám řekl, nevím, co si počnu.“

„Pokud by se tam neobjevil,“ řekl Bill, „pak jsem velkým podvodníkem.“

Když auto zpomalilo a zastavilo na křižovatce, otevřely se dveře hlavního vchodu do obchodu a z nich vystoupil muž — bílý knír, modré montérky, žlutá manšestrová čepice a tak dále. Paní Braceová, která seděla manželovi na klíně, omdlela.

Bill řekl: „Teď sledujte — on se bude chovat velice zábavně, protože nablízku je Pánova přítomnost.“ Otevřel okno a oslovil jej: „Pane, máte mi říci, kde bydlí paní Harold Naleová.“

V prvním okamžiku vypadal muž překvapeně. Když pak začal mluvit, jeho oči se dívaly jednou sem podruhé tam, jakoby byl nervózní. „Pojedete tamtou cestou asi půl míle a na první křižovatce odbočíte doleva. Bude to druhý dům po levé straně. Je to na kopci a na něm uvidíte velkou červenou stodolu. A proč se ptáte?“

„Ona má postiženou dceru, je to tak?“

„Ano, jistě. A co má být?“

„Pán Ježíš se ji chystá uzdravit.“

Bill se držel pokynů muže, zatímco na zadním sedadle pan Brace jemně pleskal po tváři své manželky. Paní Braceová přišla k sobě, právě když odbočovali na příjezdovou cestu vedoucí k Naleovým. Podsaditá žena otevřela dveře domu.

„Dobrý den. Jsem bratr Branham.“

„Myslela jsem si to. Jsem Harold Naleová, ta která vám napsala ten dopis.“

„Jsem rád, že vás vidím, paní Naleová. Moji přátelé přijeli se mnou, abychom se spolu pomodlili za vaši dceru. Ona bude uzdravena.“

„Cože?“ Ta žena otevřela dveře dokořán. „Pojďte dál.“

Když vstoupili dovnitř, Bill už ani nečekal až mu paní Naleová ukáže, kde má jít, ale s důvěrou kráčel chodbou do dívčiny ložnice. Ostatní jej následovali. Místnost se dokonale podobala té ve vidění. Byl tam sporák na dříví, na stěnách žluté tapety s červenými vzory, nad dveřmi visel nadpis: „Bože, požehnej našemu domu.“ Na mosazném lůžku na příkrývce ležela slaboučká dívka s chlapeckou tváří — jedno rameno měla seschlé, nohy měla pod sebou.

Když paní Braceová uviděla ten pokoj a dívku, jak ji popsal Bill, zhroutila se podruhé. Její muž k ní přiskočil a trochu ji nadzvedl a jemně ji pleskal po tvářích, tímto způsobem se ji snažil přivést k sobě.

Ale stalo se něco, co si Bill později nebyl schopen vysvětlit. Připadalo mu, jakoby se jeho duch oddělil od jeho těla a vznášel se v rohu nad tou skupinou. Z ptačí perspektivy pozoroval sebe (své tělo) jak šel po podlaze směrem k lůžku a řekl: „Sestro, tak praví Pán, uzdravíš se.“ Pak pozoroval sám sebe, jak vkládá svou ruku na břicho dívky, přesně tak jak mu to bylo ukázáno ve vidění. Pak jeho duch vstoupil zpět do těla. Oči měl zavřené a modlil se: „Pane, dělám to, o čem věřím, že je to tvým příkazem.“

Dívka vykřikla. Bill otevřel oči a uviděl, jak její zmrzačená ruka byla najednou normální. V návalu vzrušení se dívka snažila použít svou ruku, která byla právě přivedena do původního stavu, aby se zvedla na lůžku. Její nohy se v tu chvíli narovnály a přitom se jí vyhrnula nohavice pyžama a obnažilo se její kulaté koleno, čímž se dopodrobna naplnilo vidění.

Pan Brace zrovna vzkřísil svou manželku, že byla schopna se postavit na nohy. Dívka, jež byla připoutaná k lůžku, zvolala: „Mami! Mami!“ když přehoupla své nové nohy přes hranu lůžka, postavila se pevně na podlahu a začala chodit. Paní Braceová letmo pohleděla na ten zázrak a znovu upadla do mdloby, přímo do náruče svého manžela.

Krátce potom, když čekali v předpokoji, přišla k nim mladá dívka v šatech, kráčela po dvou zdravých nohách a kartáčovala si vlasy rukou, která byla po léta seschlá a nepoužitelná. V té době se paní Braceová už dokázala ovládat.

**NĚKOLIK TÝDNŮ PO
UZDRAVENÍ** dcery paní
Naleové, William Branham
opět zůstal na noc v domě své
matky. I když už byla velice
pozdní hodina, nemohl usnout.
Vstal tedy a procházel se ve

tmě po ložnici a pocítoval nějakou neurčitou tíhu svírající jeho srdce. Pomyslel si, možná je někde někdo nemocný a potřebuje přimluvnou modlitbu.

Bill klekl vedle postele a dlouho se modlil, aniž by pocítil úlevu. Pohleděl vzhůru a spatřil v rohu místnosti bílou skvrnu, v místě, kde jeho matka měla ve zvyku skládat na křesle prádlo. Podivné na tom bylo to, že to měkce svítilo. Když se tato bílá záře k němu přiblížila, Bill si uvědomil, že je to anděl Páně. Vypadal jako malý, světélkující obláček. Bílý závoj se pohyboval směrem k němu a najednou zjistil, že kráčí zahalenou stínem, porostlou křovím, krajinou. Kdesi zpovzdálí slyšel bečení ovečky. „Be-e-e-e. Be-e-e-e.“ Bylo to nemohoucí volání. Bill si řekl: „Ubohé stvoření. Pokud se mi to povede, pokusím se ji najít.“ Vyrázil ve směru, odkud přicházel tento žalostný zvuk, nahlížel za stromy a keře, jestli neuvidí třesoucí se chomáč vlny. Když se ještě více přiblížil k místu, odkud přicházel zvuk, bečení se stávalo silnější, ale zároveň měnilo tóninu, jako by to byl téměř lidský hlas. Bill se zastavil a pozorně naslouchal. Ovečka jako kdyby bečela: „M-i-i-i-lltown, M-i-i-i-lltown.“ Pak vidění pominulo.

Bill nikdy o takovém místě jako Milltown neslyšel a proto se na druhý den v modlitebně zeptal svého shromáždění, jestli někdo o tom místě něco neví.

George Wright se přihlásil, řekl: „Já vím, bratře Branhame. Je to malé městečko asi 35 mil odtud, nedaleko od místa, kde bydlím.“

„Pojedu tam příští sobotu,“ vysvětloval Bill. „Je tam někdo v nouzi.“ A řekl svému shromáždění o tom vidění.

„Pojedu tam s tebou,“ nabídnul se George Wright.

Jak se pak ukázalo, Milltown bylo typickou zemědělskou vesnicí. Sobotním nejrůšnějším místem byl obchod s potravinami v centru města, jelikož všichni farmáři se sjeli na své týdenní nákupy. Když

KAPITOLA 25

M-I-I-I-LLTOWNSKÝ ZÁZRAK

1940

projížděli hlavní ulicí, Bill začal přemýšlet: „Co si asi můj Pán přeje.“ Protože se nenabízela žádná jiná lepší možnost, rozhodl se, že bude kázat na rohu tržnice. Vstoupil tedy do obchodu, koupil si dřevěnou bednu, převrátil ji vzhůru nohama na rohu ulice, postavil se na ni s Biblí v ruce a měl v úmyslu oslovit každého kolemjdoucího člověka. Ačkoliv takovou náročnou evangelizaci konal v Jeffersonville snad více než stokrát, nyní mu z nějakého neznámého důvodu nepřicházel na mysl žádný námět, na který by mohl kázat. Brzy na to se ukázalo, že lidé nemají v úmyslu vůbec se zastavit, natož aby naslouchali nějakému náhodnému, improvizovanému kázání.

George Wright tedy řekl: „Bratře Branhame, já si zajdu tam nahoru, mám tam na tom kopci jednoho známého a nesu mu na prodej nějaká vajíčka. Nechceš tam jít se mnou?“

„Můžu, proč ne. Stejně to zde k ničemu nevede.“

Směrem k vrcholku kopce projížděli kolem bílého kostela. Bill podotkl: „Není to hezká budova?“

„Ano,“ odpověděl George. „Víš, je mi líto této budovy. Kdysi to byl baptistický kostel, ale poslední pastor, který zde byl, měl nějaký průšvih. Jeho shromáždění jej opustilo a připojilo se k jiným různým církvím a budovu dostalo pod kontrolu město.“

„Bratře Georgi, můžeš mi tu zastavit a nechat mě tady? Cítím, že mě ten kostel nějak přitahuje.“

„Dobrá, bratře Bille. Zastavím se pro tebe cestou zpět.“

Když auto odjelo, Bill vystoupil po schodech a sáhl na kliku. Dveře byly zamčené. Posadil se tedy na vstupních schodech, složil ruce, sklonil hlavu a modlil se: „Pane, pokud si mě přeješ v tomto kostele, prosím otevři mi tyto dveře.“

Netrvalo dlouho a přišel nějaký člověk, který řekl: „Dobrý den, všiml jsem si vás, jak zde sedíte, mohu vám v něčem pomoci?“

„Ano, jsem kazatel,“ vysvětloval Bill, „a rád bych si kostel prohlédl, ale je tady zamčeno.“

Muž mu odpověděl: „Mám klíč.“

„Děkuji Ti, Pane!“ zašeptal Bill.

Ten neznámý mu otevřel hlavní vchod a provedl jej úzkou halou do velké posluchárny, které mohlo pojmut okolo 400 lidí.

„Kdo je majitelem této budovy?“ zeptal se Bill.

„Městský úřad, a na starosti ho mám já. Konají se zde pouze svatby a pohřby.“

„Mohl bych toto místo použít pro evangelizaci?“

„Musel by sis o tom promluvit s místními úřady.“

Když se vrátil George Wright, oba spolu sháněli starostu města, který jim řekl: „Samozřejmě že ano, pokud tam bude instalován elektroměr. V budově totiž není toho času elektřina.“

„To není problém,“ řekl Bill. „Jsem zaměstnán u Komunálních služeb v Jeffersonville. Dám tam svůj elektroměr.“

Na příští sobotu ráno Bill nainstaloval v kostele elektroměr a pak začal navštěvovat lidi v okolí a informovat je o probuzeneckých shromážděních, která se začnou konat ve středu večer. Jeho první kontakty s lidmi neslibovaly nic moc. „Dobrý den. Jmenuji se Bill Branham.“

„Dobré ráno. Jsem J -.“

„Pane J -, příští středu večer se bude v tom starém bílém kostele na kopci konat evangelizace. Přijdete?“

Pan J - se ukázal být vejcem uvařeným natvrdo. „Chovám slepice. Nemám čas na to, abych chodil někde do kostela.“

„No, nemůžete nechat na chvíli slepice a přijít se podívat do shromáždění?“ Trval na svém, Bill.

„Hele kamaráde,“ odsekl muž. „Ať si každý zamete před svým vlastním prahem.“

„Nechtěl jsem vás urazit, pane.“

Tak to vypadalo do konce dne. Většina lidí sice byla vůči Billovi zdvořilejší než pan J -, ale všichni, které oslovil, zaujali k této evangelizaci odmítavý postoj. Billa to natolik odradilo, že by byl i nejraději odjel, pokud by si nebyl vědom toho, že se tam nacházel na základě slova, které mu dal Pán. Někde v Milltown bečela o pomoc jedna Boží ovečka. Jelikož vidění mu odhalilo pouze jeden drobný

detail — jméno města — Bill věděl, že se musí snažit, dokud se tato ovečka v nouzi neobjeví.

George Wright dal do novin o té nadcházející evangelizaci oznámení, a nazval v něm svého pastora jako „dalšího Billa Sundaye,“ čímž přirovnal Billa k tomu známému baseballistovi, který se stal proslulým probuzeneckým kazatelem, a který zemřel v roce 1935. Tento vtipný nápad mohl zapůsobit a přitáhnout bytí nevelkou, ale zvědavou část lidí až na to, že se rovněž zmínil o „Božském uzdravení“ a o tom, že kazatel Bill Branham se bude rovněž modlit za nemocné. Tato radikální myšlenka zapůsobila na konzervativně smýšlející lidi v Milltownu jako studená sprcha. Hned na to v neděli místní kazatelé upozorňovali své shromážděné, aby se vyvarovali takových výmyslů. Místní Kristova církev zašla dokonce tak daleko, že vyhrožovala svým členům vyloučením v případě návštěvy evangelizace. Na pozadí takového odporu, nebylo žádným překvapením, že ve středu večer v lavicích Milltownského baptistického kostela seděli pouze čtyři lidé — George Wright se svou ženou, jeho syn a dcera. Bill i přesto kázal, co mu dal Pán na srdce, jako kdyby byla plná budova.

Vypadalo to, že ve čtvrtek večer se zopakuje situace ze středy. Ale pět minut před zahájením bohoslužby, vstoupil po schodech do hlavního vchodu budovy muž s dýmku z kukuřičného větrena a díval se dovnitř.

George Wright, který si ho všiml, ihned pospíchal k němu, aby jej pozval dovnitř. „Ó, pane Hall, jsem rád, že vás vidím,“ s těmito slovy jej přivítal George.

Mužovy vlasy byly neupravené, oděv špinavý a v ústech po obou stranách mu scházely zuby. Otočil svou kukuřičnou dýmku, vyklepал o stěnu budovy a popel rozsypal po schodech. „Kde je ten malý Bill Sunday, kterým jste se chvástali? Chci se na něj podívat.“

Pan Hall se posadil do první lavice u vchodu, v místě, kde překročil dveře, zatímco George šel dopředu, aby varoval svého pastora. „Bratře Bille, ten muž, který zrovna přišel, to je nejhorší případ v tomto kraji. Jmenuje se William Hall. Vlastní lom, tam nahoře na kopci. Je to opravdový rváč.“

Bill seděl v křesle za kazatelnou a četl si Bibli. Založil si ji v místě, které měl otevřené a postavil se. „Možná to je on, kterého Pán hledá?“

Když Bill začal kázat, George Wright odešel dozadu a chtěl tak pozvat pana Halla, aby šel blíž dopředu.

„Ne, děkuji. Já se budu starat o sebe zde a vy se starejte o sebe tam.“

Ale ještě předtím, než bylo kázání u konce, pan Hall nejenže přišel dopředu, ale klečel před kazatelnu a volal k Bohu, o smilování za svoji duši.

V pátek večer nový William Hall přinutil na tučt svýc souseďů a zaměstnanců, aby přišli na evangelizaci. Na konci shromáždění, se Bill nabídl, že se bude modlit za každého nemocného. Několik lidí přišlo dopředu a bylo uzdraveno.

Poté pan Hall řekl: „Víš co, bratře Branhame, když jsem dnes mluvil s lidmi o tomto shromáždění a zval je sem, dozvěděl jsem se, že je tu nějaká dívka, která se na tebe ptala. Jmenuje se Georgie Carterová. Má tuberkulózu již mnoho let. Georgii je 23 let, a pokud jsem si to dobře zapamatoval, řekli mi, že je už 9 let a 8 měsíců připoutána k posteli. Je na tom opravdu špatně — je jen kost a kůže. Je na tom tak špatně, že už se nemůže na posteli pohnout ani natolik, aby jí podložili mísu. Tuším, že si přečetla malou knižečku, kterou jsi napsal o Ježíši Kristu, který je tentýž včera, dnes, i na věky a ona si přeje, abys k ní přišel a pomodlil se za ni.“

Intuice napověděla Billovi, že to bude ta bečící ovečka z toho vidění. „Proč tedy otálíme. Pojďme se za ni pomodlit.“

„Obávám se, že to nebude tak jednoduché. Její rodiče náležejí ke Kristově církvi a nebudou chtít mít s tebou nic společného. Považují tě za podvodníka.“

„V takovém případě,“ řekl Bill, „předložme to Pánu v modlitbě.“

Uzdravení, jež se stala v pátek večer, zapůsobila jako píchnutí do sršního hnízda. V okolí se začalo debatovat. Na povrch se vynořil hněv a posměšky. Někteří lidé byli posedlí zvědavostí. V sobotu se v lavicích tohoto bílého kostela posadilo na třicet nových tváří a dalších dvanáct potvrzených uzdravení přililo olej do ohně místního sporu.

Po bohoslužbě přinesl pan Hall Billovi dobrou zprávu. „Carterovi změnili svůj názor a dnes večer ti dovolí, aby ses pomodlil za jejich dceru, ale s podmínkou, že nikdo z rodičů v té době nebude doma.

Myslím si, že Georgie kvůli tobě tak plakala, že doufají, že ji tím uklidní.“

„Domnívám se, že museli nejdříve dostat souhlas od svého pastora, než se rozhodli k tomu, abych je navštívil,“ poznamenal Bill.

To, co Bill uviděl, když vešel do pokoje této mladé ženy, ho doslova šokovalo do hloubky duše. Více než 9 let nemoci způsobilo takové podlomení zdraví Georgie Carterové, že teď ležela na posteli a podobala se hromádce kostí potažených kůží. Její paže vypadaly jako košťata. Nemohla vážit více než 25 kg. Na prostěradle vedle její hlavy ležela knížečka, *„Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“*

Rty Georgie se pohnuly. Bill nerozuměl tomu, co mu chtěla říct. Přistoupil tedy blíž k posteli a naklonil se nad ni. Georgie zašeptala: „Bratře Branhame, věřila jsem, že přijdeš a že mě Ježíš uzdraví.“

„Sestro, jestliže On to udělá, budeš mu sloužit z celého srdce?“

Sotva znatelně, ale přikývla hlavou: „Z celého srdce.“ Pak se rozkašlala. Její ošetřovatelka jí přiložila k ústům plivátko, ale to ubohé děvče nemělo v sobě ani tolik sil, aby to vyplivlo.

Aby Bill povzbudil Georginu víru, vyprávěl jí příběh o uzdravení dcery paní Naleové. Georgie se zeptala: „Proč nemůžeš udělat pro mě to, co pro dceru Naleových?“

„Sestro, to bylo na základě vidění. Musím nejdříve spatřit vidění. Za dva týdny budu zde ve městě pořádat další čtyři evangelizační shromáždění. Snad mi Pán do té doby ukáže něco definitivního. Ale teď nemohu nic jiného udělat, než se pouze za tebe pomodlit. Ale když mi Pán ukáže něco víc, přijdu zas. Přesto věřím, že poté, když se společně pomodlíme, ty budeš uzdravena.“

Když se o dva týdny později znovu otevřely dveře starého Milltownského baptistického kostela, Bill kázal o zachraňující a uzdravující milosti Ježíše Krista dvakrát většímu shromáždění, než minule. Večer co večer dav rostl a obracelo se stále více lidí, což pobídlo Billa k tomu, aby sobotní odpoledne věnoval na bohoslužbu spojenou se křtem.

V sobotu se tedy setkali v Totem Fordu na břehu Blue River. Bill byl překvapen, že na břehu řeky stálo mnohem více lidí, než se jich zúčastnilo na kterémkoliv předchozím evangelizačním shromáždění.

Když se s tím svěřil Williamu Hallovi, on mu odpověděl, že místní duchovní povzbudili své sbory, aby se na to přišli podívat.

Bill se brodil studenou, proudící vodou, dokud mu nesahala do pasu a pak vyzval nové věřící, aby přicházeli po jednom a zpečetili tak své svědectví křtem. Téměř padesát lidí odpovědělo na tuto výzvu. Jeden po druhém byli křtěni ve jménu Pána Ježíše Krista. Když poslední osoba v řadě přistoupila k Billovi, modlil se: „Bože, tak jak jsi poslal Jana, aby pokřtil Ježíše, pak nám Ježíš říká toto:

„Jděte do celého světa, a kažte evangelium všemu stvoření.

Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen.

Ty kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v Mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné, a budou se mít dobře.“

Evangelium svatého Marka 16:15–18.

V té chvíli dav na břehu začal křičet, jásat, třást se, tleskat, jako kdyby Duch svatý přeskakoval z jednoho na druhého. Skoro každá osoba, která ještě měla na sobě suché šaty, se postavila do řady ke křtu, včetně duchovního, který přivedl své shromáždění. Jeden po druhém z těch „okamžitě“ obrácených se brodili řekou – muži v oblecích a ženy v hedvábných šatech, rodiče spolu s dětmi. Bill pokračoval ve křtu těchto žiznivých duší, až do pozdního odpoledne. Když skončil, jeho nohy byly tak ztuhlé a zkřehlé, že jej museli dva muži vytáhnout z vody.

George Wright odvezl Billa domů, dal mu najíst a dopřál mu, aby si odpočal do večerní bohoslužby. Když pak k němu přijeli, byla ještě hodina času, než bude připravena večeře. Bill řekl svému příteli: „Jdu se pomodlit do lesa. Něco mě tíží na srdci.“

„V pořádku,“ řekl George, „ale když uslyšíš zvonec, okamžitě se vrať, protože si musíme pospíšet, pokud chceme přijít včas do kostela.“

Bill opatrně procházel křovinami a pak poklekl vedle svídy.² Slunce už zapadalo za obzor, stíny se začaly prodlužovat. Ač cítil tíhu na srdci, nemohl se nějak soustředit na modlitbu. Vzduch byl chladný a nemohl najít vhodnou polohu; ostny jej bodaly přes kalhoty a trápila ho myšlenka, že to nestihne včas do kostela. Ale Bill houževnatě zápasil, dokud křídla jeho modlitby nebyla uchváčena křídly Ducha Božího, která jej povznesla nad takové nepříjemnosti, jako byly bodláčí a chlad. Zvonec volal Billa k večeři, ale Bill byl ponořen v modlitbě příliš hluboko, než aby jej mohl slyšet. Zvonec tedy zvonil znovu a znovu. Po nějaké době Wrightovi začali se svítilnami pročesávat les a volali na svého pastora.

Bill otevřel oči a spatřil, jak na něj shora nad svídou svítí jantarové světlo. Pak zahřměl hluboký hlas: „*Jdi ke Carterovým a Georgie bude uzdravená.*“

S výkřikem radosti vyskočil na nohy a běžel k Wrightově usedlosti. Napříč přes pole, kolem rohu budovy, vběhl přímo do náruče Georgovi Wrightovi.

„Bratře Bille, kdes byl? Na celé ploše kopce jsou lidé, kteří tě hledají. Matka čeká s večeří už celou hodinu.“

„Bratře Wrighte, dnes nebudu večeřet. Georgie Carterová bude úplně uzdravená. Je to ‚Tak praví Pán!‘“

Obočí George Wrighta se stáhlo. „Chceš povědět, že ona vstane?“

„Ona bude normální a zdravá během několika minut, jakmile tam jen dorazíme.“

„Tak tedy pojď,“ řekl George. „Já připravím auto a ty se zatím ukaž matce, ať ví, že jsme tě našli. Ona to už vyřídí ostatním.“

V domě se potkal s panem Bracem. Když mu Bill řekl tu radostnou zprávu, nemohl tomu uvěřit. „Máš na mysli tu hromádku kostí? Mohu jít s tebou a podívat se na to?“

„Jistě.“

George přistavil auto a pak už všichni tři uháněli těch osm mil po špinavé cestě, které je dělily od Milltownu.

² Svída - americký keř

Ve stejné době se paní Carterová znepokojeně procházela po svém domě. Předtím však seděla vedle postele své dcery, zatímco Georgie smlouvala s Bohem. Georgie Mu slibovala, že pokud by mohla být toho dne uzdravena, jela by do Totem Fordu a nechala by se s těmi ostatními pokřtít. Když již minulo poledne a zázrak se nedostavil, Georgie upadla do takového horečnatého stavu podnícení, že plakala až do úplného vyčerpání. Teď byla paní Carterová kvůli tomu celá rozrušená. Šla tedy do kuchyně, klekla a modlila se: „Drahý Bože, smiluj se nad Georgií. To bídné, nemocí zničené stvoření je blízké smrti a teď přijel do našeho kraje ten podvodník, který o sobě tvrdí, že je to, co není, a on způsobil, že moje dítě je tak zmateno. Bože, smiluj se.“

Pak vstala a utřela si slzy. Zapadající slunce vrhalo intenzivní červené světlo kuchyňským oknem na protilehlou stěnu. A tu paní Carterová spatřila stín muže, který se pohyboval na stěně. Její první myšlenka utkvěla na jejím manželovi, který vcházel do domu. Ale když se ten profil k ní přiblížil, vypadalo to na stín Ježíše Krista.

Zakoktala: „Kdo — kdo jsi?“

Stín se obrátil směrem ke dveřím. Paní Carterová se rovněž obrátila a se zděšením uviděla kazatele Billa Branhama, protože jej poznala podle obrázku, který viděla v té malé knížečce, která způsobila celé to vzrušení její dcery. Branham držel svou Bibli přivinutou ke svému srdci a byl následován dalšími dvěma muži — ten jeden byl místní, George Wright, a toho druhého neznala. Ti tři prošli kolem ní, ještě dříve než vstoupili do Georginy ložnice, ale než tam vstoupili, zmizeli.

Paní Carterová pozvedla ruce prudce nahoru, pak si zakryla ústa a vykřikla: „Propánakrále! To se mi zdálo!“ Běžela do dceřiny ložnice a žvatlala: „Georgie! Georgie! Nemáš tušení, co se mi teď přihodilo. Byla jsem v kuchyni a modlila jsem se a...“

Uslyšela, jak před jejich dům přijíždí auto, které se zastavilo. Dveře auta se zabouchly. Paní Carterová pohleděla otevřenými ložnicovými dveřmi do kuchyně a zahlédla mladého kazatele Branhama, jak vchází hlavním vchodem se svou Bibli na hrudi. Za ním šli dva muži. Bylo to pro ni příliš zvláštní, než aby to mohla pochopit. Její oči se převrátily v sloup a upadla do mdlob, přičemž udeřila do podlahy tak silně, jako kdyby z křesla spadl pytel mouky.

Když Bill vystoupil z auta před domem Carterových, cítil se rozjařen absolutní jistotou, která překypovala v jeho těle. Teď jej už nic nemohlo zastavit. Měl vidění. Věděl, na čem stojí. Vystupoval po schodech na verandu a měl dojem, jakoby se jeho duch oddělil od jeho těla. Viděl sám sebe, jak otevírá dveře a vstupuje bez klepání dovnitř. Tam na posteli ležela ta ubohá mladá žena, Georgie Carterová, vyhublá a vyschlá jako egyptská mumie. Její matka klečela vedle postele, letmo se na něj podívala a omdlela. Bill pozoroval sám sebe, jak přistupuje k posteli. Pak jeho duch opět vstoupil do těla.

Pohleděl na to křehké stvoření pod příkrývkou a řekl: „Sestro Georgie, Pán Ježíš Kristus, kterého jsi milovala a důvěřovala mu po celý ten čas, ten Ježíš se se mnou setkal dnes večer v lese a skrze vidění mi řekl, že budeš uzdravena. Proto tě беру za ruku a říkám ti ve jménu Ježíše Krista, postav se a buď zdráva.“

Uchopil ji za její kostnatou ruku a jemně potáhl. Tato jemnost ale nebyla nutná. Když nadpřirozená moc dodala Georginu tělu sílu, vykřikla, odhodila příkrývku a vyskočila ze svého vězení s takovým elánem, jako když děvčátko povinné školní docházkou vyskočí z postele ráno o Vánocích.

Mladší Georgina sestra přiběhla z vedlejší místnosti, aby zjistila kvůli čemu je ten rozruch. Uviděla, jak její starší sestra, která byla připoutaná k posteli, tak dlouho kam jen sahala její paměť, tancuje po pokoji jako malý kostlivec. Tentokrát vzrušení zasáhlo dočasně i smysly mladší sestry. Vykřikla, chytla se za hlavu a vyběhla otevřenými dveřmi ven s voláním: „Co se to stalo! Co se to stalo!“

Pan Carter se zrovna vracel z chléva, nesa kbelík mléka. Když zaslechl ten křik, v obavě z toho nejhoršího, upustil kbelík na zem a běžel ze všech sil domů, ale zastavil se ve vchodu a zíral pln úžasu na svou dceru Georgii, která seděla u piana a hrála písničku, kterou se naučila, když byla ještě malá:

Drž mě blízko kříže Ježíši, tam je vzácný pramen, zdarma pro všechny — uzdravující, plynoucí z vrchu Golgoty.

Poté George Wright odjel do kostela, aby oznámil čekajícímu davu, proč kazatel Branham nepřijel včas. Všichni, kteří tam byli, chtěli osobně vidět tento zázrak. Než přijeli ke Carterovým, Georgie chodila po čtyřech po dvorku a líbala květy a trávu.

Ze zcela jasných důvodů byl starý kostel na druhý den večer zcela přeplněn lidmi, kteří stáli všude podél stěn. Na konci bohoslužby se William Hall zeptal: „Bratře Branhame, co máš v plánu dál?“

„Nejsem si jist, neměl jsem v úmyslu nic jiného, než nalézt tu ztracenou ovečku z toho vidění.“

George Wright utrousil poznámku: „To by byla ostuda nechat tyto lidi tak, a neposkytnout jim nadále dostatek základního biblického učení.“

Bill souhlasil. „Myslím si, že je možné, abych sem pravidelně jezdil do času, než si Bůh vzbudí někoho jiného k této práci.“

Pan Hall, který se později stal pastorem Milltownské baptistické církve, vyjádřil svůj souhlas. „Považuji za správné využít tuto hezkou starou budovu také pro jiné cíle, než jenom pohřby. Těch zde bude ještě stejně dost. V pondělí bude první.“

„Ó, je to někdo známý?“ zeptal se George Wright.

„Domnívám se, že jsi znal pana J -.“

George a Bill na sebe pohleděli. George řekl: „Myslím si, že už více nebude chovat slepice.“

Bill dodal: „Škoda, že si neudělal trochu času i pro svou duši.“

PÍSNÍČKA SKONČILA.

Billy se dychtivě postavil před svůj dort, nadechl se z plných plic a sfoukl všech šest svíček najednou. Pak, ozářen radostí, začal vybalovat své dárky.

KAPITOLA 26

ZABLUDĚNÍ V HURIKÁNOVÝCH HORÁCH

1941

William Branham se usmíval, potěšen tím, že synovy narozeniny mu udělaly takovou radost — a to vše díky Medě Broyové. To ona upekla Billymu dort a pečlivě naplánovala tento večírek, přála si, aby tento den, sobota 13. září 1941 byl památným dnem na její závazek z mládí.

Doposavad Meda opatrovala Billy Paula Branhama všech sedm dnů v týdnu po dobu téměř pěti let. Připadalo ji to tedy naprosto přirozené, že pro něj udělá narozeninový večírek. Ale ne všichni v okolí se dívali na situaci Medy a Billa tak nevinně. Nejednen všetečka šířil neblahé řeči o „mladém kazateli a jeho hospodyňce“.

Bill s nelibostí nesl tyto škodlivé narážky proti neposkvrněnému Medinu charakteru, ale na druhé straně byl schopen pochopit lidi, kteří se takto vyjadřovali. Vždyť zde byla přece krásná mladá žena, zralá pro manželství, která nedělala téměř nic jiného, než že mu prala prádlo, dělala úklid v domácnosti a opatrovala jeho syna. Z jeho strany to ve skutečnosti nebylo vůči Medě pěkné, že ji bere tolik jejího času. Bill se tedy rozhodl, že pro její blaho ji přestane zaměstnávat. Připravoval se na to, že jí to řekne někdy odpoledne, když si přijde vyzvednout Billa. Ale pokaždé když se mu naskytla tato příležitost, jako by měl ucpaná ústa. Jak by si mohl dovolit říci této jemnocitné dívce, která pečuje o jeho syna už téměř pět let, že si nyní našel jinou pečovatelku? Nemohl se k tomu odhodlat. Ale cítil, že to musí udělat pro její blaho. Meda se potřebovala odpoutat od svých dočasných úvazků, aby se v ní mohl vyvinout trvalý vztah na celý život k někomu jinému.

Nakonec přišel Bill na ten pravý nápad. Řekl si, že když si sjedná schůzku s nějakou jinou ženou, Meda se na něj nazlobí a prostě s ním skončí. To se ale nepovedlo. Meda se vůbec nenazlobila, ale její srdce bylo z toho zlomené. Po celé dny plakala.

Bill se rovněž cítil hrozně. Musel o Medě hodně přemýšlet a snažil se najít pro ni to nejlepší východisko, ale místo toho dělal samé zmatky. Každopádně by se ji měl za to omluvit. „Medo, copak to nevidíš? Vzal jsem ti tolik tvého času. Jsi příliš dobrá na to, abys promarnila svůj život kvůli mně.“

„Ale, Bille, mám tě ráda. Vždycky jsem tě měla ráda. A navíc, ty jsi jediný muž, kterého kdy budu mít ráda.“

„Cením si toho, Medo. Také tě miluji. Ale víš, já budu žít jako poustevník. Už se nechci nikdy oženit, a jak tě tedy mohu okrádat o tvůj čas?“

To byl argument, který Meda nemohla prostě tak jednoduše akceptovat. Když se vrátila do svého soukromí, vzala si Bibli, položila si ji na klín a modlila se: „Pane, pokud to je Tvá vůle, nechci se Ti protivit... ale já přece Billa miluji. Nevím, co mám dělat. Pane Ježíši, pomoz mi. Nikdy jsem Tě o takovou přízeň ještě neprosila, Pane, a doufám, že už ani nikdy prosit nebudu, ale prosím — když teď otevřu Bibli, dej mi prosím výrok, který by mě vyvedl z této situace a dá mi útěchu.“

Zavřela tedy oči, a libovolně otevřela Bibli a položila svůj prst na místo uprostřed stránky. Pak se podívala. Její prst spočinul na verši Malachiáše 4. kapitoly:

S druhou manželkou, Medou

„Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný...“

To je podivné místo pro moji útěchu, pomyslela si Meda. „Proč, Pane...?“ Pak si vzpomněla... Před léty stála na břehu řeky, Bill stál ve vodě a křtil, když uprostřed dne sestoupila ta hvězda. Ona tuto ohnivou kouli nespatriła, protože měla zavřené oči při modlitbě, ale nikdy nezapomene na hlas, který oznamoval: *„Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel jeho druhý příchod.“* Nyní si uvědomila, proč jí Pán dal pro

útěchu právě tento zvláštní úryvek Písma. „Aj, já pošli tobě Eliáše proroka...“ Meda vstala a odešla s pokojem ve svém srdci a s přesvědčením, že budou s Billem oddáni.

Rovněž Bill se nevzpíral této myšlence. Jednou odpoledne, když se vrátil z práce, šel si vyzvednout svého syna z domu Broyových. Billy Paul si zrovna hrál v písku. Bill řekl: „Billy, pojď, půjdeš s tatínkem domů.“

Billy Paul se obrátil a zeptal se: „Tati, kde je můj dům?“

Bill byl touto otázkou otřesen. V současné době žil v malém hausbótu, protože pocítoval nechuť k najatému domku, který mu bez Hope připadal tak prázdný. Podíval se na svého šestiletého syna a pomyslel si: „Může se stát, že jednou, když jej povedou na popraviště, on se ke mně otočí a řekne — táto, kdybys udělal to, co ti přikázala maminka, a oženil se a postaral se mi o domov, místo toho, abys mě tahal sem a tam, nikdy by se tohle nestalo.“ Zatímco Bill otřepával písek z kalhot svého syna, pomyslel si: „Hope měla asi v hodině své smrti pravdu.“

V noci se Bill probudil z hlubokého spánku. Ležel klidně po tmě na posteli a naslouchal, jak vlny jemně narážejí do jeho hausbótu. Ale bylo tam ještě něco jiného. Stál tam někdo ve dveřích? Vlasy na jeho šíji se zježily. Najednou Bill uslyšel rezonantní hlas, který mu přikazoval: „Jdi a ožeň se s Medou Broyovou, dne 23. října, tohoto roku.“

William Branham a Meda Broyová spojili své ruce v manželství 23. října 1941. Jako svatební cestu Bill navrhl výlet k Niagarským vodopádům a pak chtěl pokračovat v cestě podél severní hranice Spojených států do hor Adirondak na severu ve státě New York. Bill už byl v těchto končinách několikrát a znal tam jednoho lesního správce. Před dvěma lety spolu se správcem Dentonem zastřelili poblíž Hurikánových hor nedaleko kanadské hranice tři medvědy. Pokud by Bill mohl opět během tohoto podzimu lovit, měl by šanci skolit dalšího medvěda, čímž by se zásobil masem, a tak by byl zaopatřen na celou zimu.

Medě to připadalo rozumně. Věděla, jak jsou na tom bídně v začátcích jejich manželského soužití. Ve večerních hodinách chodila sbírat borůvky, aby pomohla Billovi našetřit peníze na zakoupení uhlí

na zimu. Zásobit se masem, to by bylo vítaným přínosem pro jejich skromný rozpočet.

Bill tedy napsal: „Pane Dentone, přijedu k vám na podzim. Rád bych si s vámi ulovil nějakého medvěda.“

Pan Denton mu odpověděl: „Dobře, Bille, přijed'. Budu tě čekat v chatrči na konci cesty do Hurikánových hor...“ a udal datum v listopadu. „Pomůžeš mi sundat dolů ten telefonický kabel, který jsme spolu natáhli onehdy na jaře a pak půjdeme na lov.“

Na vrcholku Hurikánové hory stála protipožární rozhledna. Na jaře Bill pomohl tomuto správci natáhnout telefonickou linku dlouhou osm kilometrů souběžně se stezkou, která spojovala rozhlednu s chatrčí, která byla na konci cesty. Svinout tuto linku na zimu, to potrvá přinejmenším celý den, ale Billovi to připadalo jako dobrý obchod s tím, že bude moci lovit s tak znamenitým průvodcem.

Bill, Meda a Billy Paul přijeli na místo o několik dnů dříve. Správcův srub byl zamčený, ale opodál, vedle stezky se nacházel malý přístřešek, který poskytoval ochranu před větrem. Sníh ještě nenapadal, ale počasí nasvědčovalo, že může začít sněžit každou chvíli. Této noci teplota poklesla pod bod mrazu. Ve strachu, aby jim Billy nezmrzl, položil jej Bill na noc mezi sebe a Medu.

Druhý den ráno Bill řekl Medě: „Víš co, miláčku, nebylo by to fajn, kdybych skolil velikého jelena a vzali bychom si ho domů spolu s medvědem? Kdybych se dnes na chvíli věnoval lovu, měli bychom zajištěné maso na celou zimu.“

Meda se po očku podívala na temné mraky a zeptala se: „Myslíš si, Bille, že nebudeš riskovat, když se takto vydáš bez průvodce? Co kdyby ses ztratil?“

„Já? A ztratit se?“ Billovi to znělo legračně. „To nepřipadá v úvahu. Nemohu se nikde ztratit. Moje matka byla na půl z indiánské krve, zapamatuj si to. Mám takový instinkt, že neustále vím, kde jsem. Jsem jako můj dědeček Harvey. Kromě toho, že byl učitelem, byl rovněž nejlepším lovcem na jihu.“

Meda mu dala svým pohledem na vědomí: „Nejsem tím nijak přesvědčena. Ale nebud' tam dlouho, Bille. Pamatuj, ještě nikdy jsem nebyla v takových lesích. Nevyznám se tu.“

„Do dvou jsem zpátky,“ slíbil Bill.

Přehodil si pušku přes rameno a sestupoval cestičkou dolů, až přišel na místo, kde před léty káceli stromy. Mezi pařezy a hromadami ponechaných větví vyrůstaly nové stromky do výše asi sedmi metrů. To vypadalo na ideální domov pro jeleny — dostatek potravy a přístřeší. Bill sešel ze stezky a šel lesem. Během následující hodiny pozoroval spoustu otisků stop vysoké zvěře, ale všechny měly ostré špičky, což nasvědčovalo, že se jedná o laně. On ale potřeboval jelena.

Přešel hřeben na druhou stranu a vstoupil do vedlejšího údolí, když tu najednou uslyšel nějaký šelest v křoví. Zůstal stát jako socha a ani se nehnul, naslouchal. Mohl zcela nesporně rozlišit čtyři nohy, které našlapovaly po sosnovém jehličí — to nebyla kopyta, to byly nohy, které měly polštářky. Najednou to zvíře vyrazilo. Bill spatřil velkou horskou pumu, jak skočila do houští. Rychle namířil, ale velká kočka byla rychlejší. Už nestačil vystřelit a puma byla ta tam.

Bill ji pronásledoval údolím asi míli dolů. Občas zaslechl, jak se prodírá křovím. Ale pak mu kočka utekla příliš daleko a Bill se musel uchýlit ke svým stopařským dovednostem, pozorováním otisků a ohnutých větvíček. Nakonec však puma utekla do vysokého lesa, kde si lstivě zvolila cestu v korunách stromů. Tím Bill ztratil stopu a vzdal to.

Vrátil se zpět do údolí, ale za chvíli se zastavil, protože ucítil zápach medvědího samce. Celý vzrušený stoupal proti větru do strmého svahu údolí, přešel na druhou stranu hřebenu, kde pak sestoupil dolů na druhou stranu. Několikrát se mu tento zápach ztratil, ale znovu jej ucítil. Terén byl zde rovnější.

Bill šel pomalu dál a pozorně sledoval v terénu každou záchytnou stopu, jako byla rozrušená mraveniště nebo stopy drápů na stromech. Vystoupil na vrchol a pak sestupoval do mělkého úvalu. Když sestoupil až úplně dolů, zápach nasvědčoval tomu, že jeho kořist je nablízku. Hledal mezi balvany, v rozsedinách, dokud nenašel medvědí jeskyni. Nemýlil se. Zápach způsobil, že zaslzel. Opatrně přistoupil k temnému ústí s puškou připravenou k výstřelu. Tato mělká jeskyně byla však prázdná.

Bill se podíval na hodinky. Ručičky ukazovaly půl jedné. Byl čas, aby se otočil a vrátil se zpět, pokud chtěl dodržet slovo, které dal Medě. Přerušit lov však neměl v úmyslu. Věděl, co to je být posedlý

lovem medvěda, a tak se rozhodl, že se sem vrátí, jakmile odmontuje spolu s panem Dentonem telefonický kabel na Hurikánové hoře.

Bill šplhal nahoru strží, ušel jen krátký úsek, když najednou spatřil pohybující se křoví na druhé straně kaňonu. Tam je, pomyslel si Bill. Nabil pušku a tiše stál. Místo medvěda se na obzoru majestátně ukázal jelen. Bill zamířil na cíl a zmačkl spoušť. Jelen klesl na místě k zemi.

Než jelen vykrvácel a než Bill stačil svůj úlovek vykuchat, bylo už po jedné hodině. Pak uvázal jelena za nohy a vytáhl jej nahoru a uvázal k větvi stromu a vyrazil z údolí tak rychle, jak mu to dovozoval pohyb v křovinatém terénu. Všiml si, že mraky se nápadně snižují k zemi. Hurikánová hora už byla zahalena v mlze. Byl si vědom toho, že si musí pospíšet. Blížila se bouře. Věděl, že kdyby jej zastihla mlha, nebyl by schopen uvidět své orientační body v terénu.

Po třiceti minutách usilovné chůze stále vyhlížel místo ze kterého sestoupil do tohoto údolí. Na chvíli se zastavil, vytáhl z kapsy kapesník a utřel si pot stékající mu po tváři. Fí-ha, co to má znamenat, prolétlo mu hlavou. Nezdá se mi, že bych zašel až tak daleko.

Ještě jednou se dal do klusu. Během několika minut se však zastavil pln úžasu. Visel tam jeho jelen!

„Dobrá, co jsem tedy vlastně provedl?“ Zabuřcel. „Někde jsem musel minout odbočku. Ale jak jsem ji mohl minout a dostat se zpět na toto místo?“

Vyšel znovu a uvažoval: „Tentokrát se z toho dostanu.“ Nedával jsem si dost pozor. Energicky kráčet dál a opatrně hledal místo, kde sestoupil z tohoto svahu. Mraky už visely nad samými korunami stromů. Stále a čím dál tím obtížnější bylo něco rozpoznat. Po čtyřiceti minutách přišel na místo, které mu něco připomínalo. Během následující minuty už věděl proč. Zde na stromě visel jeho jelen.

Bill vyrazil potřetí, uvažoval: „Nemohu se přece do třetice dopustit té stejné chyby.“ Ale o hodinu později se nacházel znovu u svého jelena.

Unaven a rozrušen se posadil, aby si oddechnul a dal se dohromady. Věděl, co se stalo. Indiáni tomu říkají stezka smrti — člověk se v divočině ztratí a chodí kolem dokola, dokud vyčerpáním nepadne. Kdyby byl Bill v této divočině sám, vůbec by si nedělal

starosti. Jednoduše by šel do té medvědí jeskyně a tam by počkal, dokud by nepřešla bouře a mraky by se nezvedly. Jakmile by se ukázaly jeho orientační body, našel by bez obtíží cestu do chatrče. Ale za těchto okolností to bylo nemyslitelné. Meda ještě nikdy nebyla takto v lesích. Ona ani nevěděla, jak by měla rozdělat oheň. Jestliže se nevrátí do tábora, pak ona a Billy Paul mohou zmrznout ještě této noci. Kromě toho měla strach ze tmy. Co kdyby uslyšela řev nějakého zvířete? Jistě by si pomyslela, že on je ohrožen, a začala by ho hledat — a mohla by zabloudit. Pak Billovi přišla na mysl ta puma, která slídila po lese nedaleko jejich přístřešku...

Jeho starost se stupňovala natolik, že upadal do stavu zoufalství a tak vyskočil a prodíral se křovím dál. Zanedlouho se zastavil a řekl si: „No moment, Williame Branham. Co je to s tebou? Zbláznil ses? Celý život jsi byl zálesákem.“ Věděl, co je největším nebezpečím v takovýchto situacích — člověk zpanikaří, bezmyšlenkovitě se dere lesem kupředu; a pak na jaře někdo najde jeho kosti na dně strže. Zhluboka se tedy nadechnul, aby potlačil své vzrušení. „Musím zachovat klid,“ pomyslel si. „Nejsem ještě úplně ztracen. Jsem jen dezorientován. Musím jen správně určit svou polohu.“

Nyní mlha zhoustla a všechno vypadalo jinak. A aby se okolnosti ještě více zkomplikovaly, začalo sněžit. Nejhorší ze všeho bylo to, že se rychle začalo stmívat. Jestliže se mu nepodaří cestu najít hned, pak ji už nenajde vůbec. Pak během této noci zahynou všichni tři.

Za každou cenu se však snažil o to, aby zachoval klid. Uvažoval tímto způsobem: „Nemohu se přece ztratit. Jsem příliš dobrý zálesák, abych mohl zabloudit. Popřemýšlej nad tím chvíli. Když jsem tady přišel, vítr mi vál do tváře. Tak je to; musím tedy jít tak, aby mi vítr foukal do zad a tak se odtud dostanu.“

Namířil tedy na opačnou stranu a šel s větrem. Neviděl už nic, kromě obrysů stojících stromů a keřů, jež pohlcovala mlha, a vířil kolem nich sníh. Jednou za čas proměnlivý vítr změnil směr. Brzy se mu stalo očividným, že proměnlivý vítr, který obháněl kolem vrcholků hor, nemůže být tím správným kompasem.

Aby si však dodal odvahy a zachoval klid, hlasitě řekl: „Nejsi ztracen. Znáš přece svou polohu.“

Jeho svědomí mu však odpovědělo, že to je klam: „Bille, přece dobře víš, že jsi ztracen.“

Sám sobě odpověděl: „Já? Nikoliv já. Já nemohu být ztracen.“ Pak musel překročit obrovský pahýl a tím se ujistil, že tímto místem ještě neprocházel. Zachvěl se. Po jeho tvářích ztéká pot. „Proč ještě lžeš sám sobě,“ pomyslel si. „Jsi ztracen. Přiznej si to.“

Ten úder však neranil jeho hrdost. Zmocňovala se ho však hrůza kvůli manželce a synovi. „Jsem opravdu ztracen,“ řekl si sám k sobě. „Nevím, kde je východ a kde západ. Musím zvolit směr a jít rovně, jelikož bezesporu chodím kolem dokola. Musím tedy jít tímto směrem.“

Zvolil tedy náhodný směr a vyrazil kupředu, bedlivě pozoroval několik stromů, které byly na dohled, aby zachoval rovnou linii od stromu ke stromu. Když tímto způsobem pokračoval v chůzi, měl dojem, jako kdyby uslyšel šeptat nějaký hlas:

„Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.“

Bill si pomyslel: „Copak jsem se zbláznil, že slyším nějaké hlasy?“

Kráčel tedy dál a snažil se co nejbedlivěji soustředit. Za chvíli uslyšel ten hlas znovu, tentokrát zněl trochu hlasitěji než předtím.

„Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.“

Bill kráčel dál, vláčel s sebou pušku a cítil se už velice unaven. Ten dotěrný hlas opakoval znovu a hlasitěji:

„Bůh jest naše útočiště i síla...“

Bill se zastavil a nahlas řekl: „Pane Ježíši, jsem ztracen. Nemám s sebou kompas. Nevidím na orientační body, ale mám ještě Tebe. Pane, nejsem hoden toho, abych žil, ale prosím tě, nedovol umřít mé manželce a synovi.“

Pak uslyšel ten hlas znovu. Ne, to nebyla jeho fantazie, slyšel jasně svýma ušima:

„Bůh jest naše útočiště i síla, ve

všelikém soužení pomoc vždycky hotová.“

Bill opřel pušku o strom a sundal si klobouk, položil ho na zem a klekl si na něj. Pohleděl vzhůru a modlil se: „Nebeský Otče, myslel jsem si, že se v lesích vyznám naprosto suverénně, ale mýlil jsem se. Víím, že jdu špatným směrem a nevím, kde mám odbočit. Byl jsem takový chvastoun; zasloužil jsem si, abych zde zahynul. Zasloužil jsem si, abych zde zůstal několik dnů a byl odkázán k ohryzání kostí dikobrazů. Ale, Pane, moje žena je nevinná. Ona a stejně tak můj syn, zemře, pokud se z této situace nedostanu. Otče, je už skoro tma a jsem ztracen — úplně ztracen. Prosím, pomoz mi. Buď mým kompasem a vůdcem.“

Vrátil se zpět, setřásl sních z klobouku a řekl: „Pane, věřím, že hlas, který ke mně šeptal, byl Tvým hlasem. Věřím, že je tady anděl Páně, který mě v tom lese sleduje. Pane, prosil jsem Tě o vedení. Víc nejsem schopen udělat. Teď vyrazím tímto směrem.“

Vykročil tedy stejným směrem jako předtím. Najednou pocítil na svých zádech ruku, která jej táhla dozadu, jako by ho chtěla zastavit. Zlekl se, otočil hlavu dozadu, aby se přesvědčil, kdo to může být. Zvláštní bylo to, že tam nebyl nikdo. Ale když pohleděl dozadu, mlha se na chvíli rozestoupila a on uviděl za sebou nevýrazný obrys Hurikánové hory. Tudy vedla cesta do bezpečí. Zatímco on se ubíral vstříc smrti opačným směrem! Měl teď tedy chvilku čas, aby se otočil a nasměroval se k této hoře, dříve, než ji znovu zahalí mlha.

Pozvedl ruku a zvolal: „Ó, veliký Jahve, Bože, jsi mi tak blízko, že jsi položil svou ruku na má záda. Jsi opravdu mou pomocí ve všelikém soužení.“

Bill stoupal vzhůru v tomto přítmí a mlze tak rovně, jak jen mohl, aby udržel směr k Hurikánové hoře a každou vteřinu pozoroval, zda nevybočil z vytýčeného směru. Les se pomalu nořil do tmy. Bill šel s jednou rukou zvednutou nahoru, takto hledal telefonický kabel, který byl natažen od stromu ke stromu na úseku osmi kilometrů po této straně hory. Pokud jeho ruka narazí do jednoho z těch dvou vodičů, ten jej přivede po svahu hory rovnou do chatrče. Pokud tuto linku mine, on, jeho žena a syn zahynou.

Během následujících tří hodin chůze pokračoval v předpokládaném směru, ač někdy musel projít i skalnatými útesy a srázy. Sněhová vánice se rychle měnila v bouři. Vítr sténal a lámal

větvě stromů. Bill nesl v jedné ruce pušku a druhou paži měl pozvednutou nahoru, dokud ho tato ruka netížila jako hlaveň pušky. Pak si ruce vyměnil; celou dobu byl hotov vždy se vrátit několik kroků zpět, než se odhodlal pokračovat dál, jen aby si byl jist tím, že neminul telefonní vedení, když střídal ruce. Občas jeho ruka narazila do nějakého předmětu a on zvolal: „Už to mám!“ Ale brzy se ukázalo, že to byla jenom větev stromu. Jeho prsty v rukavicích už byly úplně prokřehlé. Nakonec nebyl schopen udržet ani jednu ruku vztyčenou. A přest musel. Tři životy se ocitly kvůli tomu v sázce.

Nastala temná noc, sotva že viděl padající vločky sněhu před svýma očima. Jeho srdce umdlávalo. Co když prošel plání, nad kterou vedení visící od stromu ke stromu bylo výš, než dosáhl rukou? Pokud by se mu něco takového přihodilo, znamenalo by to jejich záhubu.

Najednou jeho ruka narazila do něčeho pružného. Přitáhl ruku blíž k sobě a jeho prsty svíraly tenkou linku. Nalezl ji! Byl zachráněn. Všichni byli zachráněni!

Bill odhodil pušku, sundal si klobouk a vzdal díky Pánu: „Ó, Bože, jaký je to pocit být nalezen poté, co jsem byl ztracen. Jak Ti mohu za to dost poděkovat? Dále na úpatí této hory, na konci této linky se nachází všechno, co je drahé mému srdci — moje manželka a můj syn. Ta telefonická linka bude mým vůdcem z této hory. Za nic na světě ji nepustím z ruky. Ale, Pane Ježíši, Ty jsi opravdu mým vůdcem. A mám v úmyslu se Tě přidržet do konce svého života, neboť vím, že na konci mě čeká teplo, bezpečí a odpočínutí.“

POMALU SE BLÍŽIL

KONEC ničivé války v Evropě a Německo bylo ze dvou stran sevřeno spojeneckými silami. V lednu 1945 ruská armáda pod velením generála Žukova pronikla až k řece

Odře, pouhých 40 kilometrů od Berlína. Krátce poté byl postup ruských mechanizovaných divízi zastaven kvůli bažinám, způsobeným jarním táním a houževnatému odporu Němců. Ve stejné době západní spojenci rychle postupovali přes Francii a Belgii spolu s Američany, kteří hluboko pronikli na území obsazené Němci. Počátkem března, 3. armáda generála Pattona se dostala u Koblenz ke břehům řeky Rýn. Několik dnů později, 1. armáda generála Hodgese se zmocnila mostu poníže města Remagenu. Američtí generálové chtěli pokračovat v postupu dál, aby byli v Berlíně dříve než Rusové. Dostali ale rozkaz čekat na 25. britskou divizi generála Montgomeryho, která se měla s nimi spojit.

Do 25. dubna 1945, Rusové nejen, že obklíčili Berlín, ale setkali se s americkými jednotkami na řece Labi, 45 km na západ. Ve stejné době selhala německá obrana v Itálii a tím umožnila západním spojencům rychlý postup italskou botou k severu. Dne 28. dubna byl dopaden a popraven vlastními lidmi italský diktátor Mussolini a to při svém útěku před postupujícími spojeneckými armádami. Tím fašismus, jako politická síla, utrpěl smrtelnou ránu a nacismus už sotva dýchal. Na druhé straně komunismus rozséval rány, rozpínal se a pohlcoval vše, co bylo v jeho dosahu. Když komunisté s nacisty začali bojovat v ulicích Berlína, Hitler jmenoval jednoho ze svých pomocníků, Karla Donitze, hlavou Německého státu. Donitz začal okamžitě a jednostranně vyjednávat kapitulaci, která byla nakonec přijata 8. května 1945. Válka v Evropě skončila.

KAPITOLA 27

BÝK ZABIJÁK

1945

Navzdory všem válečným vrtochům Bill mohl jenom pozorovat dění kolem sebe a žasnout. Znamenalo to, že ze sedmi vidění budoucnosti, které viděl onoho červnového rána 1933 uspořádané jedno po druhém v řadě, se tři doslovně naplnily — Mussolini zemřel zneuctěn, Hitler dospěl k záhadnému konci,

komunismus se upevnil jako dominující politická síla. Nebylo tedy pochyb o tom, že i ty zbývající čtyři vidění se naplní, až na ně přijde Bohem určený čas. To dalo Billovi důvod k optimismu, ohledně jeho vlastní budoucnosti. Pán musí zajisté mít s jeho životem nějaký zvláštní záměr, proč by mu Všemohoucí dal takový zvláštní dar? Bill spotřeboval všechno palivo, které měl po ruce, k udržení tohoto malého plamínku optimismu, neboť, hledě na okolnosti tělesnými očima, neviděl žádnou možnost jak se vyhrabat z chudoby natolik, aby mohl vykonat něco významného pro Boží království. Stále pracoval na tři pracovní úvazky, z toho dva byly bez odměny. I když stále trpěl nedostatkem peněz, nikdy neuvažoval o tom, že by mohl brát nějaké peníze za službu pastora, kterou vykonával. Měl k tomu hned několik důvodů. Zaprvé čtením v Bibli a pozorováním pastorů kolem sebe, shledal hned ze začátku své služby, že láska k penězům je jednou ze smrtelných pastí, kterým musí kazatelé čelit, a Bill se tomu právě chtěl vyhnout. Za druhé, ač někteří z členů jeho shromáždění vydělávali až 3 dolary na hodinu, většina z nich byla chudá, možná ještě chudobnější než Bill, a proto se nemohl rozhodnout k tomu, aby požadoval od těchto lidí více, než bylo zapotřebí. Kázal o biblické zásadě placení desátků a každý člen přinášel desátek ze svého příjmu do pokladničky sloužící tomuto účelu, vzadu v modlitebně. Bill z toho nepoužil ani haléř pro sebe. Všechno bylo určené pro placení splátek půjčky, a zbytek těchto peněz jen stěží stačil na výdaje spojené s údržbou budovy. Jeho třetí důvod v sobě nesl nádech hrdosti a sebedůvěry. Jelikož byl zdravý a zdatný k práci, uvažoval: „Proč bych neměl pracovat?“

Jednou ve výplatní den se Bill s Medou radili ohledně rodinného rozpočtu, totiž jak rozdělit těch 28 dolarů týdenního výdělku z Komunálních služeb. Desátek byl samozřejmě na prvním místě. Pak Meda ukázala účty, které musely být neprodleně uhrazeny. Ať již tuto hromádku peněz ve výši 28 dolarů rozdělovali tak či onak, nebyli schopni uhradit ani ty bezodkladné závazky. Chybělo jim asi 10 dolarů. Bill vzal do ruky jednu z obálek a řekl: „Miláčku, tuhle splátku nemůžeme ani začít splácet.“

„Ale to musíme udělat,“ řekla, „ó, Bille, co tedy budeme dělat.“

Bill dostal nápad: „Víš co, dnes udělám ve sboru sbírku.“

Zpočátku byla Meda překvapena, ale nakonec to vyznělo přímo legračně. „Chci tě vidět, jak to uděláš.“

Toho večera, když dozpívali před začátkem kázání, Bill řekl: „Dobře, přátelé — nerad o to prosím...“ Meda na něj komicky pohlédla s vědomím, v jak choulostivé situaci se teď ocitnul. Bill se snažil od ní odvrátit zrak, zatímco koktavě pokračoval: „Ještě nikdy jsem vás o to neprosil... ale doba je těžká, víte, a... sotva mohu vystačit se svým příjmem... pokud máte u sebe pěti nebo deseti ceňták a hodili byste jej do mého klobouku, když ho nechám kolovat... bratře Wisehearte, pojď sem a vezmi můj klobouk.“

Diakon Wiseheart přišel dopředu a s překvapením zíral na ty ostatní. Ne proto, že lidé si svého pastora nevážili, oni ho měli rádi. Byli ochotní mu pomoci jakýmkoliv způsobem. Překvapení bylo způsobeno tím, že během minulých dvanácti let k takové situaci nikdy nedošlo.

Bratr Wiseheart procházel s kloboukem kolem první řady. Bill upozoroval, jak paní Weberová sáhla do kapsy své kárované zástěry a ukvapeně vytáhla peněženku. Když vylovila pěti centovou minci, srdce Billa prudce kleslo, jako kdyby na rybářský vlasec někdo zavěsil olůvko a hodil jej do bláta na dno rybníka. Uvědomil si, že tato doba byla těžká pro všechny, nejenom pro něj. Tohle si přece nemohl dovolit. „Moment, sestro Weberová, ty tam neházej nic. Já jsem to tak nemyslel. Chtěl jsem vás jen vyzkoušet, abych se přesvědčil, co uděláte.“

Ted' byl ten starý diakon Wiesherat uveden do takových rozpaků, jako nikdy předtím. Zeptal se: „Bratře Branhame, co mám tedy dělat?“

„Vrať mi můj klobouk, bratře Wisehearte. Budu pokračovat dál v bohoslužbě.“

Meda si zakryla rukou ústa a zakývala hlavou. Bill poznal na jejích očích, že se tomu směje.

V Jeffersonville byl v tomto týdnu na návštěvě starý Billův přítel ze severu, John Ryan. Tento odvážný starý muž přijel z asi 400 kilometrů vzdáleného Michiganu na značně ojetém kole. Toto kolo mu během cesty nadělalo tolik problémů, že se jej rozhodl vyhodit a vrátit se domů stopem. S jemu vlastní velkodušností, věnoval toto kolo Billovi, který je okamžitě opravil a vyšňořil novým nátěrem, který koupil za deset centů. Bill osobně kolo nepotřeboval, ale měl v úmyslu je prodat a získat trochu peněz, jež mu bylo tolik zapotřebí.

Druhý Billův pracovní, ač neplacený úvazek, totiž revírníka ve státě Indiana, byl spojen s jeho prvním úvazkem v Komunálních službách, takže jen zřídka kdy považoval toto povolání za nějakou dodatečnou námahu. Byla to šťastná náhoda, protože jeho práce jako opraváře elektrického vedení byla sama o sobě vyčerpávající jako dva pracovní úvazky. Jedním z jeho hlavních úkolů v Komunálních službách bylo dělat pochůzky kolem vedení vysokého napětí, které se táhlo v délce několika stovek kilometrů, členitou zalesněnou krajinou Indiany. Většinou poblíž tohoto vedení nebylo cest a tak Bill musel procházet denně pěšky vzdálenost 45 kilometrů po šest dnů v týdnu — a to za 60 centů na hodinu. Existovala ještě i jiná odměna kromě peněz. Při výkonu zaměstnání měl možnost odjet z města do divočiny, kterou tolik miloval. Příležitostně ve své funkci revírníka mohl napravit nějakého pytláka a tak být nápomocen při ochraně místní přírody. Občas se také zastavil a popovídal si s místními sedláky pracujícími na svých polích. Tématem jejich rozhovorů se pokaždé stal Bůh a Bill tak měl příležitost se s nimi podělit zvěstí o lásce Ježíše Krista. Občas se stávalo, že farmářovo srdce bylo obměkčeno natolik, že je odevzdal Ježíšovi. V tom případě jej Bill ihned zavedl do nejbližší řeky a pokřtil jej ve jménu Páně. Mokří, ale plni radosti se tito dva rozcházel a šli pokračovat ve svých denních povinnostech.

Jednoho odpoledne se Bill nacházel nedaleko Henryville v Indianě. Jeho úkolem bylo vysadit do řeky určité množství ryb pro Katedru rybiho hospodářství a zvěře. Nacházel se nedaleko usedlosti jistého přítele, farmáře, o němž věděl, že je toho času nemocen. Bill tedy uvažoval o tom, že z jeho strany by jistě nebylo hezké, kdyby se tam nezastavil a nepomodlil se za něj. Jelikož jeho hospodářství se rozprostíralo za oploceným pozemkem, Bill se neobtěžoval tím, aby to objel po místních komunikacích. Odepnul pouzdro s pistolí a pušku položil na přední sedadlo svého nákladáku, zamkl dveře a vyšplhal se na oplocení. Při tom všem zapomněl na to, že na rohu pastviny visela tabulka, jež varovala: „NEBEZPEČÍ! POZOR NA BÝKA!“

Bill si klidně pobrukoval jednu z křesťanských písniček a kráčel napříč pastvinou. Uprostřed pastviny rostla skupinka křovinatých dubů. Byl to mladý porost nepřesahující výšku pěti metrů. Bill se zrovna k nim blížil a tu se najedenou před ním postavil na nohy veliký býk a zafrkal. Ležel si klidně ve stínu zkroucených dubových větví mimo dosah lidského zraku. V okamžiku si Bill uvědomil nebezpečí, v němž se ocitl, protože právě tento býk, plemene Guersney, se těšil

neblahé pověsti široko daleko. Byl to plemeník z Burkovy farmy poblíž Jeffersonville, který vyhrával v soutěžích plemeníku, ale projevovala se u něj prudká agresivní povaha, kvůli které ubodal k smrti svého ošetřovatele, a to přinutilo jeho majitele, aby se ho zbavil. Jelikož se ale jednalo o oceněného plemeníka, Burk jej prodal tomuto muži do Henryville s nadějí, že o samotě na venkově nebude mít více příležitosti k takovému darebáctví.

Bill to všechno věděl, ale prostě mu to nějak uniklo z hlavy. Nyní oba s desperací měřili své možnosti. Dubové houští bylo příliš slabé na záchranu a navíc bylo na opačné straně. Oplocení pak bylo příliš vzdáleno. Poslední naději mu poskytovala puška. Mohl zvíře zastřelit a pak zaplatit farmáři ztrátu.

Býk zabiják sklonil hlavu, zafrkal a hrabal kopytem do země. Jeho dlouhé ostré rohy připomínaly vražednou zbraň. Bill sáhl po pistoli. Nebyla tam. Pak si vzpomněl — nechal pouzdro se zbraní na sedadle v autě!

„Dobrá, Pane — jestliže přišel čas mého odchodu, chci být statečný jako muž.“ Narovnal záda a klidně hleděl na svého soka. Najednou se v jeho nitru stalo něco naprosto neuvěřitelného. Strach zmizel a na jeho místě se objevila láska pramenící ze soucitu a pochopení pro toto zvíře. Něco takového ještě nikdy nepocítil. Pomyslel si: „Ten chudák býk si klidně ležel na poli a já jej vyrušil. On se přece neumí jinak bránit.“

Býk zafrkal znovu a hlasitěji, kopytem rozrýval půdu a vyhazoval drť za sebe, jak to býci dělají před útokem. Bill mu nahlas řekl: „Býku, je mi líto, že jsem tě vyrušil. Nechci, abys mě zabil. Jsem Božím služebníkem a jsem na cestě k nemocnému muži, abych se za něj pomodlil. A na toto varování jsem prostě zapomněl.“

Býk zaútočil, sklonil hlavu s ohnutými rohy smrtelně namířenými do středu terče. Bill kupodivu nepocítoval žádný strach, pouze lásku k tomuto zvířeti. Řekl: „Ve jménu Ježíše Krista jdi a lehni si pod stromy.“

Býk pokračoval v útoku, jeho svaly byly napnuté zuřivostí. Když byl asi ve vzdálenosti pouhých pěti metrů před Billem, vyhodil předníma nohama a zastavil se v oblaku prachu. Nejpodivnější výraz se zračil na jeho pysku, když začal hlavou kývat napravo a nalevo. Pak se divoké zvíře obrátilo a ukázalo Billovi ocas. Vrátilo se zpět do

dubového houští a lehlo si na zem, pozoruje přitom Billa, jak kráčí dál na konec pastviny.

Po celý zbytek dne — a po mnoho následujících dnů — Bill žasnul nad touto příhodou, která jej potkala na pastvině s tímto býkem. Navzdory jisté smrti mu bylo nějakým způsobem dopřáno překročit hranici osobního zájmu a vcítit se do chování se jiného tvora. Bylo mu dáno pochopit pobouření býka a okusit soucit vůči tomuto zvířeti. Jako pastor často pomáhal druhým, staral se o ně a pomáhal jim, jak jen mohl. Ale tento prožitek byl něčím jiným, něčím hlubším. Na dobu několika minut jeho života prchl všechn strach a zanechal pouze dokonalou lásku.

Přibližně v té době se Bill dozvěděl o své sousedce, paní Reedové, která bydlela na konci jeho bloku, že umírá na tuberkulózu. Z důvodu prevence před nakažením svých dětí touto velice zhoubnou nemocí byla převezena do sanatoria v Louisville. Jelikož tuberkulóza byla právě tím démonem, který usmrtil Hope, Billovo srdce tím bylo hluboce zasaženo. Neustále mu paní Reedová přicházela na mysl — taková mladá maminka a tolik musí strádat, a navíc opustit své malé děti, které ji tolik potřebují. Jednou večer Bill přijel do tohoto sanatoria a modlil se za ní. O dva dny později, když seděl na verandě, Pán mu ukázal vidění o paní Reedové, ona byla babičkou s prošedivělými vlasy a třesoucícma se rukama v obecenství svých dospělých dětí. Bill se vrátil do sanatoria a řekl jí: „Tak praví Pán, budeš žít!“

Paní Reedová zalkala: „Ó, díky Ti, Bože!“

Bill se jí zeptal: „Chtěla bys vstát a dát se pokřtít ve jménu Ježíše Krista, vzývat Ho a dát smýt své hříchy?“

Odpověděla: „Udělám všechno, co mi nařídí.“

O několik dnů později, zkoušel Bill na chodníku nedaleko svého domu své právě získané kolo, aby je pak mohl prodat v bazaru. Zrovna když nasedal na kolo a chtěl se rozjet, zavolal na něj jeho soused z vedlejšího vchodu: „Hej, moment, kazateli. Kam jedeš?“

„Dobré ráno, pane Andrewsi. Jedu do bazaru. Chcete, abych vám něco přivezl z obchodu?“

„Ne, chtěl jsem ti jenom něco povědět.“ Tu se tón jeho hlasu změnil v nadávku. „Nestydíš se?“

„A co tím míníte?“

„Řekl jsi té ubohé umírající mamince, že bude žít a tím v ní vzbuzuješ takové plané naděje!“

Teď bylo Billovi jasné, co je v sázce. Pan Andrews byl po celou dobu slušným sousedem, ale choval se vždycky odměřeně a stranou od Billovy víry v Boha. Pan Andrews pracoval s panem Reedem společně ve vládním Dopravním závodě a musel se nějak dozvědět o jeho vidění. „Dobrá, pane Andrewsi, ale ona bude žít,“ trval si na svém, Bill.

„Každým rokem na TBC umírají tisíce lidí. Odkud jsi přišel na takový nápad, že paní Reedová bude žít?“

Bill mu dal jediné vysvětlení, které na to měl. „Protože to řekl Ježíš. Ukázal mi to ve vidění.“

Pan Andrews si s opovržením odplivl. „Kdybych byl tebou, styděl bych se takhle chodit a balamutit lidi. Víím, že jsem vůči tobě bezohledný, ale...“

„To je v pořádku, pane Andrewsi. Vy máte na to své názory a já své.“ Bill sedl na kolo a odjel.

Stav paní Reedové se zatím zlepšil natolik, že si její lékař znovu vyžádal snímek plic. Ke svému překvapení však nemohl najít ani stopu po této nemoci v jejím těle. Nebyl už tedy žádný důvod, aby déle pobývala v sanatoriu. S velikou radostí a slávou se vrátila domů ke své rodině.

O dva dny později řekla Meda Billovi: „Bille, dozvěděla jsem se, že paní Andrewsová je těžce nemocná. Měl bys ji navštívit.“

„Jistě, půjdu se na ni podívat, ale musím si dát pozor na jejího manžela. Nemá o mně valné mínění.“

Bill zašel k vedlejšímu vchodu a zaklepal. Pan Andrews otevřel dveře. „Dobrý den, pane Andrewsi. Dozvěděl jsem se, že máte nemocnou manželku. Mohu vám nějak pomoci?“

„Helé,“ řekl nevrle soused, „je u ní dobrý lékař, nepotřebujeme tvoji pomoc. Ona má jen zánět slepého střeva. Necháme to odstranit a postaráme se o ni sami. Není proč se kvůli tomu modlit.“

„Pane Andrewsi, neprosil jsem o souhlas, abych se mohl pomodlit za vaši ženu. Chtěl jsem jen nabídnout pomoc. Možná přinést večeři nebo zajít do obchodu a tak dále, něco s čím bych vám mohl pomoci.“

„Děkuji, opravdu děkuji,“ řekl pan Andrews sebejistě. „O všechno je postaráno.“

„Věřím, že ano,“ řekl na to Bill. „Dejte mi vědět, pokud byste přece jen moji pomoc potřebovali.“

Soused něco nevrle zabručel a zabouchl dveře.

Druhý den ráno šel Bill jako obvykle do práce, na obchůzku kolem vedení vysokého napětí. Vystoupil ze svého nákladáku, zapnul si revírnický pas se zbraní a vydal se na cestu. Neušel příliš daleko, když najednou pocítil silný tlak, aby se otočil a vrátil domů. Ze zamračeného nebe sice drobně pršelo, ale to jej nemohlo zastavit. Tlak se zopakoval, a to ještě ve větší míře než předtím. Bill se vrátil do auta a vysílačkou se spojil se svým mistrem, sdělil mu, že nebude dnes pracovat. Pak se vrátil domů.

Meda byla překvapená, když uviděla svého manžela, jak se hned po ránu vrátil domů. „Co se stalo, že ses vrátil?“

„Vlastně sám nevím. Pán mi řekl, abych se vrátil a tak jsem Jej poslechl.“

Odložil zbraň v kuchyni na stole, rozebral ji a začal promazávat olejem a leštit jednotlivé díly. Oknem spatřil pana Andrewse, který procházel podél stěny jeho domu. Za okamžik bylo slyšet klepání na dveře a hlas pana Andrewse: „Paní Branhamová, je pan kazatel doma?“

Meda právě něco připravovala na kuchyňské desce, utřela si tedy ruce do zástěry a odpověděla: „Ano. Pojdte dál, pane Andrewsi.“

Jejich soused vstoupil do kuchyně a připomínal zbitého psa. Oči měl oteklé a červené, z nosu mu teklo. Na hlavě měl nakřivo nasazený klobouk. „Dobrý den, kazateli,“ řekl zkroušeně.

„Dobrý den, pane Andrewsi. Posadte se.“

Pan Andrews se posadil vedle Billa. Vnitřní boj, který prožíval, byl patrný z každé vrásky na jeho obličejí. „Slyšel jsi něco o mé manželce?“

„Ne. Není snad něco v pořádku?“

„No, kazateli“ — jeho hlas se chvěl — „ona umírá.“

„Je mi líto, pane Andrewsi. Nakolik vím, máte přece dobrého lékaře.“

„Ano,“ řekl, zatímco se vysmrkal do kapesníku, „ale to nebylo vůbec slepé střevo. To je embolie v blízkosti jejího srdce. Právě byl v nemocnici specialista z Louisville. Řekl, že jakmile tato sraženina dojde k jejímu srdci, že zemře.“

„Aj, to je zlé,“ řekl Bill. „Tohle nerad slyším. Ale jsem alespoň rád, že máte v tom případě takového dobrého lékaře.“

Pan Andrews začal koktat a snažil se vyslovit další slovo. „Dobrá... aj... ona je na tom velice špatně, víš, a — aj — chtěl jsem vědět, jestli — nebo — myslíš si, že bys ji mohl nějak pomoci?“

„Já?“ Bill pokrčil rameny. „Nejsem lékař. Jak bych jí tedy mohl pomoci?“

„Dobrá — aj — ví — myslím si, že bys ji mohl trochu pomoci, jako té ženě tam na rohu, paní Reedové.“

„To jsem nebyl já,“ vysvětloval Bill. „To byl Pán Ježíš, který pomohl paní Reedové. Myslel jsem si, že mu nevěříte.“

Pan Andrews prožíval vnitřní boj. „Víš co, měl jsem tetičku, křesťanku, která žila v horách. Jednou slibovala Bohu, že zaplatí na konci roku okružnímu kazateli 5 dolarů. Ona byla prادلena a snažila se tyto peníze našetřit, ale když přišel konec roku, ještě je neměla ušetřeny. Musela den před kazatelovým příjezdem koupit za pět centů mýdlo. Stála nad vanou a plakala, protože nebyla schopna dodržet svůj slib. Utřela si zástěrou slzy a vložila ruce do vody a začala potírat valchu tím mýdlem, aby ji to zapěnilo. Najednou mýdlo začalo divně cinkat. Když se podívala zblízka, našla pěti dolarovou minci ve zlatě, která byla zastrčena v tom mýdle. Tak mohla nakonec dodržet svůj slib, který dala Bohu.“

„Odkud se tam mohla vzít ta zlatá mince?“ Zeptal se Bill, i když byl přesvědčen, že zná na to odpověď.

Pan Andrews zakýval hlavou. „Nevím. Často jsem o tom přemýšlel.“

„Řeknu vám jak. Udělal to zmrtvýchvstalý Ježíš. Ta žena udělala slib s dobrým úmyslem víry a z čistého srdce. Myslela si, že je to schopna dodržet. Bůh ji to prostě umožnil, aby ten slib mohla dodržet.“

Pan Andrews přikývl hlavou. „Hodně jsem o tom přemýšlel. Kvůli tomu jsem musel přemýšlet i o tom, jestli Bůh existuje.“

„Pane Andrewsi, Bůh opravdu existuje.“

Ten muž sklonil hlavu. „Myslíš si, že by mohl pomoci mé manželce?“

„Jistě, jsem si jist.“

„Pomodlíš se za ní?“ prosil pan Andrews.

„Začneme raději od začátku. Nejdřív dejte do pořádku své srdce. Co kdybychom tady poklekli a společně se pomodlili?“

„Ano, ale já vlastně ani nevím, co bych měl říci.“

„Pomohu vám.“

A tak odtáhli židle od stolu a poklekli, opřeli se lokty o sedátka židlí. Bill poučoval pana Andrewse, co má říct: „Zhloubí srdce, řekněte „Bože, smiluj se nade mnou hříšníkem.““

Takto pokračovali v modlitbě, dokud to zatvrzelé ateistické srdce si v pláči neproklestilo cestu víry k Ježíši Kristu. Pak si pan Andrews utřel v slzách oči a zeptal se Billa: „Dobrá, kazateli, půjdeš teď do nemocnice?“

„Ano, půjdu.“

Meda šla s ním. Mezitím než vstoupili do nemocnice, paní Andrewsová byla na tom tak špatně, že se z jejích očí vytratila všechna barva. Její tváře byly upadlé a stěží jim teď připomínala tu osobu, která bydlela ve vchodu opodál po tolik let. Když ji Meda uviděla, v jejích očích se objevily slzy. Bill klekl vedle postele a modlil se slovy: „Drahý Bože, prosím, pomoz paní Andrewsové. My všichni jsme bezmocní. Lékaři udělali, co mohli, ale ona stejně umírá. Ježíši, víme, že jsi povstal z mrtvých a žiješ mezi námi a jsi mocný učinit všechno. Prosíme Tě, smiluj se nad touto ubohou ženou a nech ji žít.“

Bill vstal, ale stále držel oteklou ruku paní Andrewsové.

Meda řekla: „Vidíš něco?“

„Ne, miláčku, nic.“

Opustili pokoj a odcházeli po chodbě směrem k porodnici, chtěli se oknem podívat na novorozeňátka. Potom se znovu vrátili do pokoje paní Andrewsové. Jakmile Bill překročil práh, spatřil paní Andrewsovou ve své kuchyni, jak vytahuje z pečící trouby jablkový koláč. Dále pak Bill viděl sebe, jak sedí na verandě před svým domem. Paní Andrewsová obcházela kolem rohu domku a přinesla mu tento koláč. Poté, co jej nakrájeli na kousky, Bill si vzal jeden kousek a snědl jej. Potom vidění okamžitě zmizelo a byl opět v nemocnici a obrátil se k Medě se slovy: „Miláčku, všechno bude v pořádku. Neboj se, Bůh vyslyšel naše modlitby.“

Ošetřovatelka zaslechla, co Bill říkal Medě. Zeptala se: „Kazateli Branhame, co tím myslíte?“

Bill vysvětloval: „Paní Andrewsová mi za tři dny upeče koláč. Pokud ne, nebudu více kazatelem.“ Když se vrátil do domu pana Andrewse, Bill mu sdělil: „Tak praví Pán, vaše manželka bude v pořádku. Nestarejte se, pane Andrewsi.“

„Jak si tím můžeš být tak jist?“

„Bůh ke mně promluvil tím stejným viděním, které mi dal o paní Reedové, že bude žít a ona je už doma a daří se jí skvěle.“ Ale Bill se nezmínil o tom jablečném koláči.

Vrátil se s Medou domů. Za dvě hodiny pan Andrews opět zaklepal na dveře Billova domu. „Kazateli, doktor řekl, že právě umírá. Už jen chraptí.“

„Ale Pán Ježíš řekl, že bude žít,“ odpověděl Bill a tím se jej snažil ujistit o tom, co říká. „Nevěříte tomu, co říkám?“

„Ano, kazateli, snažím se, ale lékař řekl, že nezůstane naživu déle než hodinu.“

„Na tom, co řekl lékař, vůbec nezáleží. Když Bůh něco řekne, musí se to stát.“

Nervózní a bez špetky jistoty pan Andrews odjel do nemocnice. Meda, která viděla, jak sklíčeně vypadal, řekla Billovi: „Bille, co si o tom myslíš?“

„Proč? Nestarej se o to. Bůh řekl a tím je to vyřešeno. Tato žena mi upeče za tři dny jablkový koláč a já budu v té době sedět na verandě a jíst z něj první kousek. Pokud by se to nestalo, pak ke mně nepromluvil Bůh.“

Za hodinu se pan Andrews vrátil, byl celý rozjařený a křičel: „Kazateli, víš, co se stalo?“

Bill právě začal skládat svou pistoli, kterou rozebral na kusy. Vložil bubínek, zajistil spoušť a vložil zbraň zpět do pouzdra. „Co se stalo, pane Andrewsi?“

„Vyšla z ní všechna voda. Postavila se a řekla: mám hlad jako vlk. Když jí jedna sestřička přinesla drůbeží vývar, řekla: nechci vývar, chci burta s hořčicí. Kazateli, oni mi řekli, že si pro ni mohu za několik dnů přijet!“

Za tři dny, když Bill seděl na své verandě před domem, paní Andrewsová procházela kolem rohu jejich baráku s koláčem v ruce. Bill si podepřel nohu a radoval se z nejlepšího kousku jablkového koláče, jaký kdy jedl.

Na druhý den Bill prodal opravené kolo za 10 dolarů a to mu právě stačilo na splátku úvěru na tento měsíc. Věděl, že Pán se o něj stará.

PO MNOHO HODIN se William Branham procházel sem a tam po podlaze nemocniční čekárny. Opodál v porodním sále jeho manželka Meda byla v porodních bolestech a měla

přivést na svět své prvorozené dítě. Porod nebyl lehký. Nakonec musel lékař přistoupit k císařskému řezu, aby z ní mohlo být vyňato její dítě, dceruška. To se odehrálo dne 21. března 1946 — pět dnů před Medinými sedmadvaceti lety.

Posléze v průběhu dne, lékař Billovi doporučil, aby již neměli více dětí. Podle jeho odborného posudku Medino tělo už nebylo schopno snést podruhé porodní stres. Bill přijal tuto radu filozoficky. Bylo mu téměř 37 let. Ještě před několika lety byl smířen s myšlenkou, že Billy Paul bude v jeho rodině jedinou ratolestí. A nyní nejen, že mohl láskyplně pečovat o manželku, ale také chovat na rukou děvčátko. Pokud Bůh rozhodl, že to má být vše a pokud se bude jednat o počet dětí v jeho rodině, nebude si stěžovat.

Meda a Bill dali svému nově narozenému děvčátku, jméno Rebeka. Ač kvůli Rebece jejich malý dvoupokojový byt působil ještě více stísněným dojmem, i přes všechno nepohodlí, vnesla Rebeka příjemné osvěžení do Billova života, svíraného pracovním přetížením, přívalem malomyslnosti a nedostatkem sebedůvěry.

Billovy deprese měly hluboké kořeny. Od chvíle, kdy před téměř deseti lety promarnil možnost kázat v letničních církvích, jeho vztah k Bohu mu nepřinášel takové uspokojení. Přes veškeré modlitební úsilí, studium, kázání a vydávání svědectví, měl po celá tato léta dojem, že to všechno stejně nevede k ničemu. Ve skutečnosti měl sice několik vidění a spoustu zázračných uzdravení, některé z nich byly opravdu jedinečné. Ale což bylo paradoxem; tyto události, místo toho, aby byly pro Billa přínosem, staly se pro něj zdrojem trápení a zmatku, protože byly předmětem kritiky ze strany téměř všech kazatelů v tomto okolí. Ti drsnější z nich se neštíteli nazývat Billa posedlého démonem, svůdcem a bezohledným šarlatánem; ti vůči němu šetrnější jej označovali za muže sice s dobrými úmysly, ale svedeného. Ale všichni tito kazatelé se shodovali v jedné věci, totiž, že Billova vidění

KAPITOLA 28

ANĚL A JESKYŇĚ

1946

a následující zázraky mají svůj původ v démonických silách; Bůh přece takové věci už dávno nedělá.

Ze začátku, když se Bill stal křesťanem, byl zmaten takovýmto odmítavým postojem těchto kazatelů. Koneckonců, vidění, která spatřil o budoucnosti, nejen že se vždycky splnila, ale byla také zdrojem požehnání a často ukazovala cestu k uzdravení dotyčné osoby. Jak by pak mohla taková věc, přinášející požadované výsledky, být inspirována knížetem zla? Kritika ze strany jeho kolegů trvající po celá ta léta, nakonec převážila Billovo smýšlení na druhou stranu. Jestliže tolik dobře informovaných mužů — jeho spolupracovníků v Kristově Evangelium — souhlasilo s tím, že vidění jsou démonického původu, pak tato vidění skutečně musí pramenit z falešného zdroje. To nesnesitelně týralo Billovu duši. Miloval přece Ježíše Krista celým svým srdcem a samo pomýšlení na to, že ďábel má nějakou podivnou nevysvětlitelnou sílu nad jeho životem, dělalo Billa ubožákem. Po dlouhý čas se modlil, aby byl osvobozen od těchto neobvyklých příhod a prosil Boha se slovy: „Bože, prosím, odejmi to ode mě. Nechci to už déle vídávat; už nikdy. Nebeský Otče, jako křesťan nepatřím satanovi. Patřím Tobě. Prosím, aby mě tyto věci neobtěžovaly. Nenechej mě takto jít dále. Chci být jako ostatní křesťanští kazatelé, chci studovat Slovo, jak jsem byl o tom poučen.“

Jeho modlitby tohoto druhu nebyly vyslýchány. Krátce po narození dcery Rebeky, spatřil další vidění, v němž se viděl, jak kráčí k severovýchodu. Duch Boží jej obrátil jiným směrem a ukázal mu západ. Bill spatřil velikou pláň; pak viděl jak uprostřed, z té rovinnaté prerie se zvedá hora a na jejím vrcholku se tyčí věž kostela.

Anděl Páně, který stál za ním po jeho pravé straně, nebyl v jeho zorném poli. Anděl mu dal příkaz: „*Jdi na západ směrem k této hoře.*“

Bill jej poslechl. Když se přiblížil k úpatí této hory, uviděl dveře. Vstoupil dovnitř a tam uviděl krásnou ženu oděnou do svatebních šatů. Tyto bohatě zdobené šaty byly kdysi sněhobílé, ale teď na nich byly šmouhy a špína. Tato žena ho oslovila: „Dobrý den, jsem paní metodistka. Jsi bratr Bill Branham?“

„Ano, jsem. Řekni mi, kdo ti ty šaty tak pošpinil?“

„Ó,“ řekla, držela přitom jednu dlaň obrácenou nahoru, ale pak mávla rukou, čímž vyjádřila nezájem, „byla jsem tolik zaneprázdněna“.

„Je to tak,“ řekl Bill na znamení souhlasu. „Vy metodisté máte tolik organizací a společností ve své církvi, že pro Pána vám už moc času nezbyvá.“

Paní metodistka na to řekla: „Bylo mi řečeno, že jsi byl k nám poslán. Snad probudím svého manžela.“ Pospíchala tunelem ve stráni a více se už nevrátila.

Pak Bill pohleděl vlevo a všiml si malé hromádky nakrájeného chleba s tvrdou kůrkou, obklopené hejnem bílých slepic. Kvokající slepice otočily své hlavy a koukaly na svou hostinu; některé z nich několikrát zobly shora do této hromádky, ale většina chleba zůstala nedotčena.

Anděl se zeptal: „*Víš, kdo ony jsou?*“

„Ne,“ odpověděl Bill.

„*To jsou ti z tvého stánku, už více nebudou jíst Chleba života. Posílám tě dál na západ.*“

Během další cesty na západ Bill opustil tuto horu a přišel na rozlehlou poušť, kde uviděl něco na podobenství stanu nebo klenuté katedrály. Bill vstoupil bočním vchodem dovnitř a vystoupil na pódium, zastavil se teprve až před mohutnou oponou.

Anděl nařídil: „*Stáhni tuto oponu.*“

Když Bill zatáhl za volně visící šňůru, opona bez větší námahy byla stažena na jednu stranu a odhalila velikou hromadu Chleba života.

Anděl řekl: „*Dej to jíst lidem.*“

Bill se otočil a uviděl jak zástupy do běla oděných lidí se sbíhají ze všech stran a naplňují spodní část tohoto prostoru, až nakonec vytvořili veliké obecenstvo. Pak vidění pomalu pominulo.

Toto vidění trápilo Billa více, než obvykle. V poslední době se tak usilovně modlil, aby byl osvobozen od těchto zneklidňujících a nežádoucích jevů, a zde se to znovu opakuje. Proč Bůh dovoloval satanovi, aby jej takto soužil? A ještě ke všemu zlému, celé toto vidění mělo tak závažné duchovní pozadí; a tak všechno, co mu z něj zůstalo, byly pouhé dohady. Proč mu byl dán směr na západ? Proč hora chleba byla tak veliká? Odkud se vzali všichni tito lidé? A nakonec, jak by on mohl tento zástup nasytit Chlebem života? Koneckonců, on byl přece

chudým, nevzdělaným, maloměstským kazatelem. Proč by mělo přijít tolik lidí, aby mu naslouchalo, jak káže evangelium? Avšak až do této současné doby vidění nikdy neselhala. Právě tato skutečnost Billa nejvíce ze všeho znepokojovala — proč by mu ďábel dával vidění, která se vyplňují? Proč? Proč? Proč? To bylo tak matoucí.

V úterý 7. května v poledne Bill zaparkoval své služební auto před svým domem na ulici East, číslo 622, po druhé straně Branhamova stánku. Když vystupoval z auta, přijel Roger Gibbs, jeden ze členů jeho církve a zaparkoval za ním.

Roger řekl: „Bille, pojeděš se mnou dnes odpoledne do Madisonu?“

„Je mi líto, bratře Rogersi, ale nemohu. Dnes odpoledne mám pochůzku do Henryville. Pojd' na chvíli dovnitř. Manželka zrovna chystá oběd.“

„Ne, raději pojedu. Setkáme se příští neděli v modlitebně.“

„Dobrá. Tak tedy do neděle.“

Bill si vyhrnul rukávy a umyl si ruce pod vodovodním kohoutkem na dvoře. Pak procházel kolem domu a odpínal si opasek, aby jej mohl nechat na verandě. To místo se nacházelo ve stínu velikého topolu. Právě když Bill vešel pod jeho větve, uslyšel nad sebou závan větrného víru. Podíval se nahoru a ke svému zděšení zjistil, že tento vír si přichází právě pro něj. Vypadalo to, jako kdyby střecha domu měla být odnesena pryč a jeho hrud' měla být rozdrcena všemi šindeli a větvemi. Bill zavrával a upadl na podlahu verandy, téměř bez života.

Roger Gibbs vyskočil ze svého auta a přiskočil ke svému pastorovi. „Bratře Bille, co se ti stalo?“

Bill se zmateně rozhlížel kolem sebe, nerozuměl tomu, co se s ním stalo. Větrný vír už byl ten tam. Byl klidný a teplý den. Pohleděl mezi větve topolu a pak na střechu svého domu. S překvapením zjistil, že se nic nestalo, střecha byla celá. Pak si uvědomil, co to vlastně bylo. „Jsem v pořádku,“ konstatoval po určité době. „Bratře Rogersi, můžeš klidně jít. To bude v pořádku.“

Z domu přiběhla Meda se skleničkou vody. „Bille, neomdlel jsi?“

Odsunul vodu od sebe a řekl: „Ne, je mi dobře.“

Když Roger odjel, Meda na něj začala naléhat, chtěla se dozvědět podrobnosti... „Co se ti vlastně stalo, Bille? Neudělalo se ti špatně?“

„Ne, miláčku. Znovu se to zopakovalo.“ Nabídla mu svoji pomoc. „Pojď dovnitř. Oběd je už připraven.“

Náhled do jeskyně v tunelovém mlýně

„Medo, miláčku, jsem už tím tak unaven.“ v jeho hlase bylo slyšet tón utrpení následkem nejvnitřnějších pochybností a deprese. „Ze srdce vím, že miluji Ježíše Krista. Nechci, aby měl ďábel se mnou jakoukoliv spojitost. Modlil jsem se za to, přímo jsem naléhal. Místo toho,

aby to Bůh ode mě odňal, stále se to znovu vrací. Nemohu tak dále jít — všichni mi říkají, že jsem obtěžován nečistým duchem. Já chci žít křesťanským životem. Jsem vězněm!“

„Bille, nesmíš poslouchat, co ti lidé říkají.“

„Ale, miláčku, podívej na jiné kazatele. Oni nejsou postiženi něčím takovým.“

Meda zpozorovala, jak se v Billových očích začíná formovat rozhodnutí, a to ji vyděsilo. „Co se tedy chystáš podniknout?“

„Zavolám svému předákovi a řeknu mu, že dnes odpoledne nepřijdu do práce. Možná se vrátím až zítra, možná, že nikdy. Řekni

mu, že pokud se nevrátím do pátku, ať přijme na mé místo někoho jiného. Medo, v bance mám ušetřených 17 dolarů. To ti bude stačit na nějakou dobu, kdy tu nebudu, abys přežila.“

„Bille, kam se chystáš odjet? Co budeš dělat?“

„Pojedu do své jeskyně v Tunelovém mlýně, abych zápasil s Bohem. Nevím, kdy se vrátím domů, nejspíš během dvou dnů, možná, že během dvou týdnů. Medo, nevrátím se z těch lešů dříve, než mi Bůh přislíbí, že tyto věci ode mě odejme, a že se už nikdy více nebudou opakovat.“

Bill, aby se dostal do okolí Tunelového mlýna, musel zaparkovat auto v ostré zatáčce na druhé straně údolí. Nadzvedl oplocení z ostnatého drátu, podlezl pod ním a pak si to namířil rovnou ke své skrýši a celou cestou se modlil. Když přišel ke své jeskyni, položil se do rozvětvení vyvráceného stromu před jejím vchodem, otevřel Bibli a celé odpoledne se modlil.

V jeho paměti utkvěl obzvláště jeden odstavec 14. kapitoly 1. knihy Korintským. Verše 32 a 33, kde se říká:

***„Duchové proroků jsou pak poddáni prorokům.
Neboť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje...“***

A Bill toužil ve svém srdci právě po tom, po pokoji. Od svého dětství, od svého prvního vidění, jej provázel zmatek. Když se stal křesťanem, toto zmatení na krátkou dobu ustalo, ale neodešlo docela. Kde tedy byl ten zaslíbený pokoj s Bohem? A co Bible míní tím:

„Duchové proroků jsou pak poddáni prorokům.“

Po západu slunce se přemístil do jeskyně. Uvnitř v tom temném, úzkém průchodu, se procházel sem a tam a pokračoval ve svém zoufalém hledání odpovědi. „Otče, proč dovolíš těm podivným věcem, aby mě týraly? Víš, jak tě miluji. Nechci být posedlý ďáblem. Nechci, aby to na mě dále přicházelo. Prosím, Bože, nedopusť to už nikdy více. Nechci do pekla. K čemu by mi bylo kázání a všechna ta námaha,

pokud se mýlím? A nejen, že bych šel do pekla sám, ale přiváděl bych tak na scestí rovněž stovky jiných.“

Hodinu po hodině vyléval svá muka před Pánem. Modlil se tak houževnatě, prosil a plakal, dokud jeho oči nebyly oteklé od slz a jeho hlas nezačal chraptět. Pak se v té tmě posadil a přemýšlel o Bohu, při čemž jeho myšlenky směřovaly dál, než k měsíci, hvězdám a dimenzím času, a věčnosti, hledal místa, kde by se konečně mohl setkat se svým Stvořitelem. Netrvalo dlouho, postavil se a znovu se začal procházet po podlaze a dal volný průchod svému hlasu, aby vyjádřil pocity svého zoufalého srdce.

Bylo už pozdě v noci, když se posadil do skalního výklenku, který používal místo postele. Ale spánek byl jeho smyslům na hony vzdálen. „Bože, prosím, osvobod' mě. Vždyť přece znáš mé srdce. Víš, jak Tě miluji. Všichni moji duchovní známí mě přesvědčují, že ten Duch, který mě obklopuje, je ďábel. Proč dovoluješ, aby můj život byl postižen takovou ranou? Proč mě z toho nevysvobodíš? Bože, jestliže se se mnou nesetkáš a nevysvobodíš mě z tohoto vězení, budu tu tak dlouho, dokud nezemřu. Proč mě nevysvobodíš z těchto věcí, abych mohl být jako ostatní kazatelé?“

Najednou pocítil podivný tlak, jenž působil jako neviditelná síla, která vstoupila do temné jeskyně. Jeho kůže jej začala pálit a vlasy vzadu se zježily. Možná se mu Pán chystá dát odpověď. Tiše seděl ve tmě jako v pytli a čekal, že uslyší Boží hlas. V tom očekávání jej zasáhla neobvyklá myšlenka: „A co jestli byli na omylu všichni ti kazatelé?“ Bill o takové možnosti nikdy předtím neuvažoval. A co když to byli právě oni? Co jestli Bůh a ne satan stál u zrodu těchto nadpřirozených událostí? Ale jestli je to opravdu tak, proč potom ti ďáblem posedlí lidé, ti hadači, astrologové a média mohli rozpoznat tento dar v jeho životě a ti křesťanští duchovní o tom neměli vůbec ponětí?

Jakmile zformuloval tuto otázku, aby ji vyjádřil slovy, odpověď k němu přišla s takovou silou, jako povodeň. Když se narodil Ježíš, byli to pouze hvězdoppravci — totiž astrologové — kteří spatřili Jeho hvězdu na východě a šli do Betléma. To nebyli světcí z Palestiny, kteří to uviděli. Nebyla to snad ta stejná hvězda, která se ukázala v roce 1933 nad řekou Ohiem během křtu po skončení evangelizačních shromáždění? Na ten den si pamatoval velice dobře — klidná hladina, modré nebe bez mráčku a pak ta rotující koule nad jeho hlavou. A ten

hlas, který oznamoval: „*Tak jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel první příchod Ježíše Krista, tak jsi poslán ty, abys předešel jeho druhý příchod.*“ Bill si vzpomněl na skupinu obchodníků, která za ním později onoho odpoledne přišla a ptala se jej na to, co se to vlastně stalo. Tehdy o tom nic nevěděl; nevěděl rovněž nic po celá ta následující léta. Ale nyní... teď, v tom tichu noci, poté co už vyplakal všechny své slzy; teď, když naléhal na Boha, aby vzal od něj tato vidění, aby se už nikdy více nevracela; nyní poprvé během svého života se pozastavoval nad tím, zda snad neprosazoval špatnou věc.

Obraz, který zůstal po tolik let zastřený a zakalený, se nyní k jeho překvapení začal vyjasňovat. Billovi přišlo na mysl, že když Ježíš chodil po zemi, Izrael oplýval nábožnými lidmi – farizeji, saducei, zákoníky, písaři, kněžími a rabíny. Mnozí z těchto mužů byli opravdovými učenci a byli dobře vyučeni v Písmech. A přesto, ač to je jakkoliv nepochopitelné, když Ježíš začal konat svou veřejnou službu, většina z těchto mužů se Ježíše jednoduše zřekla a nazvala ho ďáblem, Belzebubem, knížetem věstců a největším médiem. (Matouš 9:32–34, 10:25 a 12:22–28, Marek 3:22–26.) Ještě podivnější však byla skutečnost, že lidé posedlí ďáblem identifikovali Ježíše správně a říkali: „*To je Syn Boží!*“ (Matouš 8:28, 29, Marek 1:22–24.)

Bill se zachvěl pod tímto přílivem písem, která mu otevírala jeho mysl. Kazatelé tvrdili, že Ježíš byl ďábel a ďáblové pak tvrdili opak, a nazývali jej tím Svatým izraelským. Mohlo by to být pravidlem i v Billově životě? Ano – ano, jistě, protože toto pravidlo se nevztahovalo pouze na Kristův život. Když Pavel se Sílou přišli do Malé Asie a kázali evangelium v každém městě, židovští svatí muži je prohlašovali za lháře a podvodníky, a přesto, když pak přijeli do Filipis, ďáblem posedlá věštkyňe prohlašovala, že Pavel se Sílou jsou mužové Boží, kteří jim zvěstují cestu spásy. (Skutky Ap. 16:16–18.) Tehdy si Bill vzpomněl, jak Ježíš a Pavel jednali s těmito duchy, jak je kárali a přikazovali jim, aby byli zticha. Obešli se bez ďáblovy pomoci. Ježíš i Pavel věděli, kým jsou.

„*Patrně jsem byl tedy po celou tu dobu na omylu,*“ uvažoval Bill. „*Možná jsem to měl raději přijmout, místo toho, abych se tomu protivil.*“ Pak se hlasitě modlil: „*Bože, jestliže jsem se mylil a odmítal jsem něco kvůli tomu, že jsem tomu nerozuměl, pokud jsem se takto mylil, prosím tě, abys mi to odpustil.*“

Jakmile vypověděl tato slova, zpozoroval záblesk světla, který jej polekal. Co by to zde jen mohlo být? Přichází snad někdo se svítilnou? Ne, to nepřichází z venku. To je uvnitř jeskyně — malý světelný bod visící ve vzduchu chvějící se energií, rychle rostoucí co se týče velikosti a jasů; až se proměnil v rotující se a hvízdající ohnivou kouli, jejíž záblesky byly patrné na stěnách a podlaze. Bill na to zíral a pak si zakryl dlaněmi před tímto zářícím světlem očí. Pak zaslechl tupý zvuk jakoby něčích šlápějí po podlaze jeskyně, dup, dup, dup. Hned pod tou jantarovou ohnivou koulí spatřil bosé nohy a bílé roucho. Poté z toho pronikavého světla vystoupil muž.

Takového muže ještě nikdy předtím nespapřil! Byl to statný muž — měl okolo dvou metrů a vážil asi 100 kg. Své mohutné paže měl složené před sebou. Jeho tmavé vlasy mu padaly na ramena. Vypadal tak na třicet. Jeho tváře byly bez vousů, měl snědou téměř olivově zelenou pleť. Oči měl tmavé a pronikavé. Tento muž přistoupil k Billovi. Jantarové světlo zesláblo, zatímco se zvedlo ke stropu a viselo už jen nad hlavou tohoto hosta, ale nadále rotovalo a pulsovalo energií. Bill málem vykřiknul a snad by se dal i na útěk, kdyby mu tento muž úplně nezablokoval úzkou chodbu vedoucí ven. Pln hrůzy si dal ruku do úst a kousl se tak silně do prstu, že začal krváčet.

Když se tento muž zastavil několik kroků před ním, pohleděl na Billa s přátelským výrazem ve tváři. Bill už nikdy nezapomene na tohle vzezření, a také je nikdy nebude schopen dopodrobna popsat — ono bylo tak upřímné, pokojné, a přesto zdůrazněné pocitem mocí a autority, která v Billovi vzbuzovala bázeň.

Tento muž pak promluvil k Billovi hlubokým basem: „*Neboj se...*“

Jakmile Bill tento hlas uslyšel, jeho strach byl pryč. To byl On! v tom se nemohl mýlit. To byl ten stejný hlas, který k němu promlouval z topolu, když byl ještě malým chlapcem a který mu říkal: „*Nikdy nepij, nekuř ani nepoškvřňuj své tělo žádným způsobem. Když budeš starší, je zde pro tebe připravené dílo, které budeš konat.*“ Na tento hlas nemohl Bill nikdy zapomenout. V průběhu let jej slyšel tolikrát. Ten muž tedy musí být tím andělem, který k němu promlouval ve viděních. Bill nikdy předtím neměl příležitost, aby se na něj dobře podíval. Někdy stál za ním po jeho pravé straně, ale vždy mimo dosah Billova zraku. Jindy pak, když se mu anděl ve vidění objevil, vždycky pospíchal a nenechal Billovi příležitost si vytvořit o něm patričnou představu. Ale teď jej viděl zřetelně. A to nebylo vidění! Ten muž

působil na Billovy smysly tak skutečně, jako krev, která kapala z Billova prstu, když se kousl v přívalu hrůzy.

Anděl pokračoval dál: *„Jsem poslán z přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti oznámil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život, ti měl ukázat, že máš nést dar Božského uzdravení lidem na celém světě. Budeš-li ve své modlitbě upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, pak před tvou modlitbou neobstojí nic, dokonce ani rakovina. Půjdeš do mnoha zemí světa a budeš se modlit za krále, vládce a vladaře. Budeš kázat celému světu, davům lidí, a tisíce jich bude u tebe hledat radu. Musíš jim však říct, že jejich myšlenky jsou v nebi hlasitější, než jejich slova zde na zemi.“*

Bill slyšel toto andělské poselství tak zřetelně, jako kdyby slyšel svého parťáka v Komunálních službách, jak rozděluje denní úkoly, ale neuměl si představit, jak by mohl on vykonat tak vznešené poslání. „Pane, jsem chudý člověk a přebývám uprostřed chudých lidí. Jak bych já jen mohl jít do širého světa? A jak bych mohl docílit něčeho takového, abych byl pochopen? Vše co mám, je pouhé základní vzdělání. Snad by to měl být někdo se vzděláním, který bude moci oslovit lidi. Oni mě nebudou chtít slyšet.“

Andělova tvář se v tu chvíli zachmuřila. *„Tak jak byla dána Mojžíšovi dvě znamení, jakožto důkaz, že byl poslán Bohem, tak i tobě budou dána dvě znamení. První z nich je — když uchopíš levou rukou, pravou ruku nemocného, budeš schopen určit přítomnost každé nemoci způsobené choroboplodným zárodkem skrze vibrace, které se ukáží na tvé levé ruce. Pak se za tuto osobu budeš modlit. Jestliže se tvá ruka stane zpět normální, můžeš prohlásit tuto osobu za uzdravenou, pokud se to nestane, jednoduše popros o požehnání a odejdi. Pod Božím pomazáním se varuj svých vlastních myšlenek, bude ti dáno, co máš mluvit.“*

„Ale co, jestli mi přesto nebudou věřit?“ ptal se Bill.

„Druhé znamení bude větší, než to první. Pokud zůstaneš pokorný, stane se, že na základě vidění budeš lidem schopen odhalit tajemství jejich srdcí. Pak ti lidé budou muset uvěřit. Tím bude zahájeno zvěstování Evangelia v moci, která sprovedí Kristův druhý příchod.“

Tato slova řála Billa do živého, vždyť tato myšlenka v něm utkvěla po celé měsíce, ba roky — myšlenka pochybností, deprese.

Jeho starý bolestně tíživý stav se znovu probudil v jeho hrudi, byl žhavý a bolestivý. „Pane, kvůli tomu jsem sem dnes večer přišel a také je to cílem mé modlitby. Duchovenstvo mě utvrzuje v tom, že tato vidění mají svůj původ ve zlém duchu.“

„Nechápeš,“ řekl mu na to anděl, „že stejně tak to vypadalo ve dnech našeho Pána Ježíše Krista?“

Billovo vnímání duchovního světa se najednou tak prudce změnilo, že měl potíže s udržení rovnováhy. „Dobrá, ale jaký je to tedy duch, který mi dává tato vidění?“

„To je Svatý Duch Boží. A teď se budou tato vidění ve tvém životě znásobovat.“

Když Bill uslyšel tato slova, jeho způsob vnímání se jednou provždy změnil. Doposud byl zmítán různými lidskými názory. Nyní si však uvědomil, jak dalekosáhlou osobní záležitostí je následování Ježíše Krista.

Andělovy ruce zůstávaly stále založené a jeho tvář byla nehybná. Poučil Billa, aby používal překlad krále Jakuba, kdykoliv bude citovat Bibli s vědomím, že pro Billa bude takto jednodušší rozpoznat Svátá písma. Anděl řekl: *„Pouvažuj nad životem Ježíše Krista. Když do Jeho přítomnosti přišel poprvé Natanael, Ježíš řekl:*

„Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!“

***Natanael mu řekl: „Odkud mne znáš?“
Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve,
než tě Filip zavolal, když jsi byl pod
fíkovníkem.“ (Jan 1:48–51.)***

Jak Ježíš věděl o Natanaelovi? On jej spatřil ve vidění. Zapamatuj si, co řekl Syn Boží.“

***„Syn nemůže sám od sebe dělat nic,
jedině to, co vidí, dělat Otce. Neboť cokoli
dělá on, to podobně dělá i Syn.“ (Jan 5:19.)***

„Už ses někdy pozastavil nad tím, co to znamená? To znamená, že Otec ukázal Synu vidění, která mu oznámila, co má dělat. On to

dokázal u rybníka Bethesda, když minul veliký dav nemocných a lidí, kteří byli v nouzi, aby uzdravil toho jednoho.“ (Jan 5:1–15.)

„Vidění ukazovala Pánu Ježíši dopředu, co se stane. Jen si vzpomeň, On věděl, že Petr nalezne minci v ústech ryby. (Matouš 17:24–27.) Pomysli na Pána Ježíše, jak se přiblížil k Jeruzalému a řekl svým učedníkům:

„Jděte do té vesnice naproti vám a hned tam najdete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně.“ (Matouš 21:1–7; Marek 11:1–7; Lukáš 19:28–35.)

„Nestalo se přesně tak, jak to bylo Pánem popsáno? Věděl, že to tak bude, neboť to prvně spatřil ve vidění od Otce.“

„A to není ještě všechno, ve tvé službě přijde čas, kdy vidění ti zjeví tajemství ukrytá v lidských srdcích, která jim jsou překážkou, aby mohli být uzdraveni. Podívej se na tu ženu u studny v Samaří. Ježíš s ní hovořil, dokud se nekontaktoval s jejím duchem; potom ve vidění spatřil, v čem vězí její problém.“ Řekl:

**„Jdi, zavolej svého muže, a přijď sem.“
Žena odpověděla: „Nemám muže.“
Ježíš jí řekl: „Dobře jsi řekla: ‚Nemám muže,‘
protože jsi měla pět mužů a ten,
kterého máš teď, není tvůj muž.“**

To způsobilo, že tato žena zvolala:

Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ (Jan 4:1–42.)

„Tak se stane i ve tvé službě, pokud budeš upřímný.“

Zde se anděl odmlčel a dal Billovi šanci, aby zopakoval znovu své pochybnosti. „Pane, nechápu, jak by se to mohlo uskutečnit v mém životě. Jsem chudý a nevzdělaný a...“

Anděl ho přerušil: „Nikdy nezapomeň, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky, jak oznamují Písma.“ (Židům 13:8.) *To nebudeš ty, který vykoná byt' jedinou z těchto věcí, to bude Pán Ježíš Kristus. Zapamatuj si, že Ježíš zaslíbil svým stoupenčům:*

„Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on, a bude dělat větší skutky než tyto, neboť já jdu ke svému Otci...

Ještě krátký čas, a svět mne už více neuvidí, ale vy mě uvidíte. Protože já žiji, i vy živi budete.

V ten den poznáte, že já jsem ve svém Otci, a vy ve mně, a já ve vás.“ (Jan 14:12 a 19–20.)

Co ještě mohl Bill říci? Vždyť před ním stál posel Boží s fantastickým pověřením — totiž, že on, Bill Branham, byl ustanoven k tomu, aby zanesl dar Božského uzdravení lidem do celého světa. Vypadalo to téměř nemožné. Cítil se tím být ohromen; a přesto něco v nitru jeho srdce se rozněcovalo při vzpomínce na všechny výroky Písem, které anděl tak povolaně používal — Písem, která měla vnést smysl do tolik nepochopeného Billova života.

Bill se tedy rozhodl: „Půjdu.“

„*Budu s tebou,*“ ujistil jej anděl. „*Kdykoliv pocítíš tento pocit, který pociťuješ teď v mé přítomnosti, věz, že jsem nablízku.*“

Ohnivá koule nad andělovou hlavou se začala pomalu rozvíjet, praskat, pískat, kroužit, metat jazyky plamenů. Anděl zmizel uvnitř této hvězdy. Pak se ohnivý sloup pomalu vytrácel skrze vápencový strop.

Najednou jeskyně byla znovu temná jako saze a tichá jako hrob, to způsobilo napnutí Billových nervů. Cítil špetku pokušení zapochybovat o svém duševním zdraví. Ale zastavil se. Vložil si prsty do úst. Proč by měl pochybovat o tom, co zrovna prožil? Anděl, s nímž se právě setkal, byl stejně tak skutečný, jako příchůť krve z konečku jeho prstu. Ne, nebude pochybovat ani o jediném slovu.

Bill poklekl na podlaze, složil ruce a řekl: „Nebeský Otče, děkuji ti, že jsi poslal svého anděla, aby mi to objasnil. I když vše, co se má se

mnou dít, mi připadá neskutečné — to, že budu kázat davům okolo celého světa a modlit se za krále, vládce a tak dále. Jsem přece tak chudý. Jak si to budu moci dovolit? Víím, že sám nemohu nic, ale víím taky to, že Ty můžeš vše. Pane, půjdu a slibuji Ti, že zůstanu na misijním poli, dokud budeš uspokojovat moje potřeby tak, abych nikdy nemusel prosit o peníze.“

Byla středa ráno — 8. května 1946 — William Branham odcházal domů jako nový člověk.

POTÉ, KDYŽ WILLIAM BRANHAM řekl své manželce o pověření, kterého se mu dostalo od anděla Páně, ihned zatelefonoval svému pastorovi, doktoru Davisovi, který byl nyní biskupem nad

celou Misijní baptistickou církví v této části Indiany. Ačkoliv Bill a doktor Davis se v minulosti v mnohém vzájemně neshodli, Bill si stále vážil soudnosti tohoto staršího muže a považoval jej za svého nadřízeného. Zejména teď, když Bill potřeboval dobrou radu víc, než kdykoliv předtím. Anděl před ním nakreslil fantastický obraz celosvětové služby, ale nedal mu žádné vodítko, jak by měl začít nebo kterým směrem se ubírat. Možná si Pán přeje, aby začal v rámci Misijní baptistické církve. Pokud ano, pak mu doktor Davis může být ku pomoci.

Když se Bill posadil v biskupově studovně, popsal svá předchozí muka a deprese tak, že si myslel, že to je ďábel, který chce ovlivňovat jeho život. Vyprávěl mu, jak včera se topol nad ním málem rozstoupil a jak se rozhodl odejít do lesa a nevrátit se, dokud se nesetká s Bohem a dokud On nesejme z něj toto břímě. Vyprávěl mu o vířivé ohnivě kouli v jeskyni, a jak se před ním postavil anděl. Pak popsal andělskou návštěvu a podělil se s tím, co mu řekl — jak se bude modlit za krále a vládce, a jak k němu budou přicházet lidé ze všech koutů země a prosit o radu.

V tomto místě ho doktor Davis odměřeně přerušil a vyřkl svůj soud: „Bille, co jsi jedl k večeři? To je zjevně noční můra.“

Billa to dopálilo. „Doktore Davisi, to se mi od vás nelíbí.“

Starší muž pozvedl své ruce a letmo utrousil poznámku: „Běž domů a zapomeň na to. Víš, Bille, to je jedna z těch tvých halucinací. To je výplod tvé přecitlivělé obrazotvornosti.“

„Doktore Davisi, můžeš mě přesvědčovat, abych na to zapomněl, ale Bůh něco zakotvil v mém srdci a jestliže mě tu nechceš, pak budou jiní, kteří to rádi udělají. Jsem Bohu zavázán jít do světa a kázat.“

Když doktor Davis viděl, jak vážně tento mladý muž bere své vyprávění o andělově návštěvě, pokusil se mu to rozmluvit: „Bille,

KAPITOLA 29

ZNAMENÍ V RUCE

1946

nechceš mi snad říct, že se vydáš do světa a budeš pro Krista zachraňovat tisíce lidí — ty se svými sedmi třídami základní školy?“

„Právě to mi řekl a já tomu věřím.“

„Jak toho chceš dosáhnout?“

„Nevím, doufal jsem, že mi nějak poradíš.“

Doktor Davis se usmál: „Já ti radím, aby ses vrátil domů a dobře se z toho vyspal. Snad potom, když se probudíš, budeš mluvit rozumněji. Uvědomuješ si, že se budeš muset s tou tvou teologií o Božském uzdravování utkat se vzdělaným světem?“

„To není moje Božské uzdravování,“ ohradil se Bill „to je Boží zaslíbení. On je tím, který mi dal toto pověření.“

Na doktora Davise to neudělalo žádný dojem. „Vážně si myslíš, že ti budou lidé věřit?“

„To není moje starost,“ řekl Bill rozhodně. „Moje starost je stát v pravdě Slova.“

„Bille, pokud budeš kázat takové věci, pak je budeš kázat pilířům, které drží strop tvé modlitebny.“

„Pak budu kázat Slovo Boží pilířům, protože Bůh je schopen z těchto pilířů vzbudit děti Abrahamovi. Jestliže mě posílá Bůh, pak tu bude někdo, kdo mi bude naslouchat.“

Bill opustil doktora Davise s odhodláním a rozhodnutím být věrný andělskému pověření bez ohledu na následky a potíže. Nicméně biskupovo zesměšnění zanechalo v jeho srdci nepatrný stín pochybnosti, který jej bolel a trápil po celý zbytek týdne. Koneckonců, to vše připomínalo neskutečný sen. Jak by mohl on — nízkého původu Bill Branham — nést lidem do světa dar Božského uzdravení? Z logického pohledu to bylo opravdu nemožné.

V pátek odpoledne šel Bill do Masonova obchodu se smíšeným zbožím na ulici Spring, aby směnil za peníze v hotovosti šek obnášející 28 dolarů za týdenní práci a koupil láhve s gumovým dudlíkem pro svou šestitýdenní Rebeku, aby mohla začít pít dětský čaj. Bill se právě vrátil z práce a ještě měl na sobě uniformu revírníka. Když přicházel k obchodu, na rohu ulice zastavil autobus z Louisville. Většina cestujících vystoupila z autobusu a spěšně odcházela každý za svým cílem, až na jednoho muže. Ten položil svou brašnu na chodník

a sledoval kolemjdoucí. Bylo na něm vidět, že je nervózní. Když jeho oči spočinuly na Billovi, muž upřel na něj svůj zrak s velice podivným výrazem ve tváři.

Bill zatím vešel do Masonova obchodu, aby si vyřídil své záležitosti a na toho zajímavého muže stojícího venku zapomněl. Když se vrátil zpět, zahlédl, že ten muž si vzal svou brašnu a šel směrem k obchodu. Když uviděl Billa, zastavil se a díval se na něj tím samým zmateným výrazem ve tváři, v tu chvíli jej napadlo, že ten muž jej chce okrást. Pak si uvědomil, že by to byla nehoráznost, protože to bylo za bílého dne a všude kolem bylo rušno, navíc Bill měl na sobě opasek se zavěšenou zbraní, který bylo zdaleka vidět.

Bill se otočil směrem k ulici, v tu chvíli však pocítil dotek ruky na rameni. Otočil se dozadu a zjistil, že to je ten záhadný pocestný.

„Promiňte,“ řekl muž. „Vy jste strážník?“

„Jsem revírník,“ odpověděl Bill. „Jsem zaměstnán ve Státním departementu ochrany přírody státu Indiána.“

Muž koktal, jako by si nebyl jist sám sebou. „Já-hle-hle-hledám jednoho člověka. Možná mi pomůžeš. Znáš toto okolí?“

„Bydlím zde prakticky celý život,“ odpověděl Bill. „Koho hledáš?“

Nyní se znovu na mužově tváři objevil ten podivný výraz zmatení. „Nejsem si tím tak docela jist. Asi si pomyslíš, že jsem blázen, ale dovol mi, abych ti řekl svůj příběh. Bydlím v Paducah, v Kentucky, asi tři sta kilometrů odtud na jih podél řeky. Během uplynulých dvou let se můj zdravotní stav neustále zhoršoval. Počátkem tohoto týdne jsem měl sen, v němž jsem viděl mocného, jasného anděla sestupujícího z nebe, který mi řekl, abych šel do Jeffersonville v Indianě a ptal se po muži jménem Branham, aby se za mě pomodlil. Neznáš zde v okolí někoho s takovým jménem?“

Billovo srdce se rozbušilo tak silně, že měl pocit, jakoby chtělo vyskočit z jeho hrudi. Řekl: „Moje matka má tady opodál penzión, ona se jmenuje Branhamová.“

„Ó, ona je Branhamová? Nejmenuješ se tak i ty?“

„Bratře,“ řekl Bill a objal rukou neznámého muže; počátkem tohoto týdne jsem stál v jeskyni a byl jsem oslněn tím jasným světlem a anděl mi sdělil, abych se modlil za nemocné.

Muž zavrával a rozplakal se. Bill si sundal klobouk a spolu poklekl na rohu ulice a prosili Boha o uzdravení pro tohoto muže. Když Bill skončil s modlitbou a otevřel oči, zpozoroval, že někteří kolemjdoucí se zastavili; muži stáli s klobouky v ruce, ženy držely děti, aby nepobíhaly. Bill pocítil, jako kdyby síla Boží pronikla jeho kůží a s konečnou platností odstranila ten nepatrný stín pochybnosti. Nyní si byl zcela jist, že ho Bůh posílá a že mu sám proklesí cestu, kterou se bude ubírat.

Když Bill vstoupil v neděli do modlitebny, první věc, kterou zpozoroval, byla nová píseň, kterou zpívalo jeho shromáždění. Velice se mu to líbilo. (Bylo předurčeno, aby se stála jeho znělkou.) Rytmus byl provázen jednoduchým, ale krásným nápěvem. Když Bill poslouchal, jak lidé opakují v různých variacích nápěv, pocítil, jak se blíží přítomnost anděla Páně, jako kdyby se tato píseň líbila také jemu.

Jenom mu věř, jenom mu věř, všechno je možné, jenom mu věř...

Ježíš je zde, Ježíš je zde, všechno je možné, když Ježíš je zde...

Věřím už já, věřím už já, všechno je možné, věřím...

Tuto neděli Bill hleděl na své shromáždění bez sebemenší pochybnosti ve své mysli. Neohroženě se dělil se vším, co mu bylo řečeno andělem. Řekl: „Budou z celé země přicházet tisíce lidí. Vytlačí vás ven. Nebude pro vás místo, ledaže budete tak upřímní vůči Bohu a přijdete včas.“

Jeho shromáždění mu uvěřilo, včetně jistého muže jménem Charlie McDowella. V pondělí si v práci při svařování nablýskal do očí. Lékař mu sdělil, že jeho slepota potrvá nejvýše osm až deset dnů. Ale Charlie zavolal na Billa, aby se za něj tak jak tak pomodlil. Na druhý den ráno Charlie viděl natolik dobře, že se vrátil do práce.

Jeho mistr, pan Morgan, překvapen tak brzkým návratem Charlieho do práce, zeptal se, co se stalo. Charlie mu vysvětlil, že Ježíš vyslechl modlitbu jeho pastora.

Pan Morgan na to řekl: „Zajímalo by mě, jestli by modlitba tvého pastora účinkovala i na moji manželku? Leží tady v baptistické nemocnici a umírá na rakovinu.“

Charlie mu na to řekl: „Nevím. Možná bys ji měl přinést ve středu večer do modlitebny a můžeš se přesvědčit.“

Morganova manželka, Markéta, byla 21 let diplomovanou ošetřovatelkou, ale nyní již mnoho měsíců umírala na rakovinu. Velice trpěla následkem léčby ozařováním, ale nic jí to nepomohlo. Lékaři provedli zkušební operaci a zjistili, že rakovina zničila její tělo od prsou dolů. Rakovina byla tak agresivní, že prorostla kolem jejího střevního traktu jako kořeny stromu kolem kanalizačního potrubí. Zašili ji a dali ji na to jedinou odpověď: nemůžeme vám již pomoci.

Během střeďeční bohoslužby pan Morgan dal přinést svoji manželku na nosítkách do modlitebny. Byla už téměř v bezvědomí. Bill s lítostí pohleděl na tuto zbídačenou ženu. Byla v deliriu, něco mumlala a házela sebou bolestí. Bill ji uchopil svou levou rukou za její pravou ruku, jak byl poučen andělem. Jeho zápěstí a předloktí jej začalo pálit. Jeho ruka pomalu otékala a změnila barvu na silně červenou. Pak se po celé ruce ukázaly bílé boule. Cítil vibrace, které sahaly až do jeho ramene a pronikaly hrudí do nitra srdce.

Bill se podíval na manžela a zeptal se: „Co trápí vaši ženu?“

„Umírá na rakovinu,“ řekl pan Morgan. „Můžeš ji nějak pomoci?“

Na Billovu mysl přišla slova anděla: *„Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti uvěřili, pak před tvou modlitbou neobstojí nic, dokonce ani rakovina.“* Pohleděl panu Morganovi do očí. „Pane, věřím, že Bůh ji může uzdravit. Otázkou je, zda věříte vy?“

„Ano,“ zněla odpověď pana Morgana.

Bill zavřel oči a prosil o uzdravení této ženy ve jménu Ježíše Krista. Najednou pulsování v jeho levé ruce ustalo. Bill otevřel oči a k svému překvapení zjistil, že jeho levá ruka byla normální tak jako pravá. V té chvíli spatřil vidění o paní Morganové, která byla oblečená do uniformy ošetřovatelky a obsluhovala pacienty v nemocnici. Bill se narovnal a prohlásil: „Pane, nebojte se, protože tak praví Pán, vaše manželka bude žít!“

Ošetřující lékař paní Morganové, který ji doprovázel do modlitebny, se ohradil se slovy. „Promiňte, kazateli Branhame, ale rakovina sevřela její vnitřnosti tak pevně, že jí už nemůžeme dát ani klystýr.“

„Nezáleží na tom, jaké jsou její potíže. Spatřil jsem vidění, jak znovu ošetřuje pacienty v nemocnici. Ten muž, který se se mnou setkal v lesích, mi řekl, že cokoliv takto uvidím, mohu vyslovit a stane se to. A já mu věřím!“

Na druhý den Markéta Morganová procitla k plnému vědomí a zdravému rozumu. V pátek se jí vrátila chuť k jídlu, v sobotu její ošetřující lékař zalupal po dechu, když ji uviděl, jak se prochází po chodbě a chce se vrátit domů.

ZPRÁVA O UZDRAVENÍ

MARKÉTY MORGANOVÉ se šířila jako větev vinné révy, která se vine od souseda k sousedu, kroutí se a omotává přirozeným způsobem, až překročila řeku

Mississippi. Krátce potom Bill obdržel telegram od kazatele Roberta Daughertyho ze Saint Louis, ze státu Missouri, který jej žádal, aby se přijel pomodlit za jeho malou dcerušku, Betty, která trpěla kvůli nějaké neznámé nemoci. Bill v tom poznal Pánovou ruku, a proto řekl své církvi, že pojede, jakmile bude mít dost peněz na to, aby tam mohl jet. Jeho sbor v tom rovněž vycítil Boží vůli. Dali tedy dohromady všechny prostředky a okamžitě měli pohromadě 11 dolarů potřebných k zakoupení okružní jízdenky na vlak. Bill si půjčil od jednoho ze svých bratří oblek a vydal se nočním vlakem, který směřoval do Missouri.

Když na druhý den ráno vlak dorazil do Saint Louis, Robert Daugherty jej čekal na nádraží. Vypadal unavený. „Bratře Branhame, řekl ti něco Pán?“

„Ne, bratře Daugherty. Jak se daří tvé dceři?“

Svěsil ramena a jeho hlas zněl sklesle a sklíčeně: „Velice špatně. Pojd', zavezu tě k ní a uvidíš.“

Cestou domů vysvětloval: „Moje dcera se tím trápí už tři měsíce. Lékaři jsou bezradní. Tím, že se neustále třese, je přivádí na myšlenku, že by to mohl být tanec svatého Víta, ale ona má ještě i jiné příznaky, které tuto diagnózu vylučují. Nic co ji doposud lékaři dali, ještě nezabralo. Modlil jsem se za ni znovu a znovu, můj sbor se za ni rovněž modlí, jiní kazatelé z města se postili a modlili se také za ni. Ale stále to nevede k lepšímu.“

Když přijeli k nim domů, Bill se setkal s paní Daughertyovou. Vypadala jako zvadlá květina, koutky očí a úst byly propadlé. Týden po týdně tato matka proseděla u postele své nemocné dcery. Co se týče malé Betty Daughertyové s kadeřavými vlasy, trpěla nepřetržitá muka. Vypadala velice žalostně. Její spodní ret byl oteklý, měl světle červenou barvu způsobenou krvácením, protože si jej bolestí neustále

KAPITOLA 30

VĚZNI NA SVOBODĚ

1946

kousala. Zmítala sebou na prostěradle ze strany na stranu. Toto ubohé dítě naříkalo a ječelo tak silně, že už v sobě nemělo téměř žádný hlas; a přesto stále křičelo dál.

Bill poklekl vedle postele a uchopil dítě svou levou rukou za jeho pravou. Bylo překvapující, že se nedostavila žádná vibrace. Anděl mu přece řekl, že bude pociťovat vibrace v levé ruce a přesně tak se stalo v případě Markéty Morganové. Proč zde nic necítím? Tehdy si Bill na něco vzpomněl — anděl mu řekl, že tyto vibrace bude pociťovat v ruce pouze tehdy, když nemoci budou způsobené démonickým životem, jako třeba zárodkem. To tedy znamenalo, že Betty Daughertyová takovou nemocí netrpí. Co ji tedy trápí?

Bill se modlil za toto trpící děvče, ale okamžitý výsledek se nedostavil. Bill nevěděl, co by ještě mohl udělat a proto navrhnul kazateli Daughertovi, že pojedou do jeho modlitebny a budou pokračovat ve volání k Bohu. Tam v tichu modlitebny dva muži tři hodiny zápasili v modlitbách a snažně vyprošovali u všemohoucího Boha, aby se smiloval nad Betty Daughertyovou. Než skončili s touto modlitbou, Bill řekl: „Nebeský Otče, dopřeješ-li tomuto malému, ubohému děvčátku, aby se uzdravilo, slibuji Ti, že se úplně odevzdám této službě, do níž jsi mne povolal. A dále slibuji, že na tom poli zůstanu tak dlouho, dokud Ty se budeš starat o mé potřeby, protože nikdy nechci po lidech požadovat peníze.“

Když se vrátili k nim domů, Betty Daughertyová byla na tom stejně. Bill se posadil na gauči v obývacím pokoji a tiše se modlil. Lidé neustále přicházeli a odcházeli. Po několika hodinách Bill vyšel ven, aby si protáhl nohy, ale v modlitbě pokračoval i během chůze mezi domy.

Když se vrátil, setkal se na verandě s Bettiným dědečkem, který se zeptal: „Bratře Branhame, neukázal ti už něco Pán?“

Bill smutně odpověděl: „Ne.“ Vrátil se dovnitř a opět se posadil na gauč. Když se tak díval oknem ven, najednou se pokoj změnil. Uviděl postel, kde leželo děvče a kolem něho shromážděné lidi, dále viděl sebe, jak něco dělá tomu dítěti. Co to ale bylo? Že ještě předtím, než to mohl zjistit, vidění zmizelo a on se ocitl zpět v obývacím pokoji na gauči. Pak Bill teprve poznal, co se stalo. To byl dědeček, který se vrátil a přerušil toto vidění.

Dědeček se zeptal: „Mohu ti v něčem posloužit?“

„Ne, děkuji.“ Bill vstal a odcházel ke vchodu. „Promiňte, ale já musím zůstat na chvíli sám.“ Vyšel ven a posadil se do auta Roberta Daughertyho a prosil Boha, aby se to vidění vrátilo. Krátce potom uslyšel zvuk prudkého závanu větru. Pohleděl nahoru, spatřil ten samý ohnivý sloup, který pulsoval nad andělem v jeskyni. Nyní se roztočil několik stop nad kapotou auta.

Děj vidění se rychle ubíral vpřed: Bill uviděl malé děvčátko před domem Daughertyových, jak si hraje na zešikmených dveřích do sklepa, viděl je, jak poskakuje nahoru a dolů na nejvyšším místě dveří, viděl, jak sklouzlo a nešikovně spadlo. Pak Bill uviděl, kde je ta příčina, viděl, co musí udělat, aby se děvče uzdravilo.

Bouchnul dveřmi auta a rychle běžel příjezdovou cestou k domu. „Bratře Daugherte, důvěřuješ mi ještě jako Božimu služebníku?“

„Ano, bratře Branhame.“

„Mám ‚Tak praví Pán,‘ ohledně tvojí dcerky. Ale musíte přesně udělat to, co vám řeknu. Nejdříve musí všichni kromě příbuzných opustit dům.“ Když odešla spousta přátel, Bill řekl mamince: „Před dvěma dny jsi byla ve městě a koupila sis bílý rendlík. Ještě v něm nikdy nebyla voda. On je teď v kuchyňské lince pod dřezem.“ Její unavené oči se probudily mocným překvapením. „To je pravda.“

„Jdi do kuchyně a naplň tuto nádobu vodou a setkáme se v ložnici tvé malé dcerky. Vezmi s sebou bílé plátno.“

„Na nic se mě neptejte, jen udělejte, co jsem řekl.“ Když se vrátila, Bill poklekl vedle dětské postýlky a pokračoval: „Chci, aby dědeček poklekl se mnou na této straně a otec na druhé. Když se budu modlit Otčenáš, chci, aby matka namočila bílé plátno ve vodě, vykroutila jej a utřela dítěti tvář, pak ruce a nohy, než skončím.“ Bill sklonil hlavu a začal: „Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi...“ Právě když skončil s touto vzorovou modlitbou, v hlase Billa bylo slyšet tón absolutní autority a prohlásil: „Tak praví Pán: ‚Betty Daughertyová se uzdraví.‘“ Spadla na dveřích vedoucích do sklepa a vyrazila si obratel na páteři. „Zatlačte tuto kůstku na své místo a bude v pořádku.“

Robert Daugherty obrátil svoji dceru na břicho a začal hmatem hledat vystouplé místo na její páteři. Samozřejmě, jeden obratel viditelně vyčníval. Rychle silně přitlačil na toto místo a obratel zatlačil do své polohy. V té chvíli Betty Daughertyová přestala sténat a sebou

škubat. Netrvalo dlouho a seděla s úsměvem ve tváři. Bill ji vzal za ruku a vyšli spolu před dům a pak dolů ulicí do cukrárny, kde ji Bill koupil sladové mléko.

O několik dnů později seděl Bill pozdě odpoledne na své verandě před domem, když najednou přijela rodina Daughertyových. Betty vyskočila z automobilu jako první. Její světlé vlasy vlály, když běžela k Billovi a dala mu pusinku. Robert Daughert, se posadil na verandě a zeptal se Billa, jestli neuvažoval o tom, že by se vrátil do Saint Louis a konal tam týdenní uzdravovací probuzenecká shromáždění.

Bill o tomto návrhu nemusel dlouho přemýšlet. Uvažoval o tom vidění, které spatřil v březnu, když stál na západě a rozdělával velikou horu Chleba života. A Saint Louis bylo přece na západ od Jeffersonville. Možná toto probuzení bude vyplněním tohoto vidění. Ale i kdyby nebylo, Bill cítil, že musí dodržet svůj slib, který dal Bohu a začít tuto novou službu na plný úvazek.

Druhý den rozvázal svou pracovní smlouvu s Komunalními službami a rovněž svůj post revírníka při ochraně zvěře v Indianě. V sobotu v modlitebně řekl Bill svému sboru o nadcházející evangelizaci v Saint Louis. Rovněž jim vysvětlil svůj slib, který dal Bohu, s tím, že pokud bude Betty Daughertyová uzdravena, vyjde na misijní pole a zůstane tam tak dlouho, dokud se Bůh postará o jeho finanční prostředky, aby nemusel od lidí požadovat peníze. Pak Bill kázal své poslední kázání v Branhamově stánku na několik let.

Jeho tématem byl David, který porazil toho obrovitého filistínského bojovníka Goliáše. Byl to viditelně přiléhavý text, protože stejně tak, jako mladý David, rovněž i Bill nebyl rovnocenným soupeřem nepřátel. Byl maloměstským kazatelem bez groše, který vírou vykračuje do boje proti některým obrovským zlům tohoto světa – nemoci, bolesti, duchovní nevědomosti. Ale nestaral se kvůli nedostatku své kvalifikace a prostředků, protože věděl, že Bůh je s ním. A s Bohem je možno udělat každou věc (jak to dokázal tento příběh Davida a Goliáše. 1. Samuelova 17).

Meda s Markétou Morganovou doprovázely Billa do Saint Louis spolu s několika dalšími členy sboru. Robert Daughert, pronajal cirkusový stan a oznámil ve městě probuzenecká shromáždění.

Prvního shromáždění se zúčastnilo pouze několik lidí. Bill jim vyprávěl, jak se setkal s andělem Páně a jaké pověření od Boha

obdržel, totiž, aby nesl dar Božského uzdravování lidem na světě. Pak pozval Markétu Morganovou, aby přišla na pódium a vydala své svědectví. A jaké senzační svědectví to bylo. Ještě před měsícem a půl sebou Markéta házela na posteli a blouznila bolestí. Zdálo se, že její hodiny jsou sečteny. Rakovina ji beznadějně pozřela. Ale teď se cítila silná a zdravá, jak ještě nikdy v průběhu svého života. Poté přicupitala dopředu Betty Daughertyová. Také i ona vypadala na zdravé dítě, jak je to jen možné vidět u sedmiletého děvčátka. Na základě těchto dvou svědectví Bill pronesl krátké kázání a povzbuzoval lidi k tomu, aby měli absolutní víru v Boží zaslíbení k uzdravení. Pak vyzval dopředu ty, kteří byli nemocní. Osmnáct lidí vyšlo dopředu s prosbou o modlitbu.

Jedním z prvních lidí, za které se Bill modlil, byla 70 letá žena, která měla obvaz kolem hlavy. Na konci nosu měla nádor velikosti golfového míčku. Když vzal její pravou ruku do své levé, horní část Billovy ruky se změnila na špinavě červenou barvu a začala otékat. Pociťoval vibrace, které vycházely z této ženy a přecházely do jeho ruky, ramenem, až k jeho srdci. Pozoroval také seskupení bílých boulí, které se vytvořily na vrchní straně jeho oteklé, červené ruky. Vypadaly stejně, jako vzor boulí, které spatřil, když držel ruku Markéty Morganové. „To je rakovina, že ano?“ řekl.

Žena to potvrdila. Poté, co se Bill za ni pomodlil ve jménu Ježíše Krista, vibrace v jeho ruce ustala, také zmizel otok z jeho předloktí a jeho ruka se vrátila do normálního stavu. Bill ji prohlásil za uzdravenou, ač rakovina byla nadále na jejím nose.

Pak Bill přistoupil k staršímu muži, který se nemotorně belhal kupředu pomocí hole. Tento muž řekl Billovi, že je takto zmrzačený už hodně let. Když Bill uchopil muže za ruku, neprojevila se žádná vibrace; Bill se tedy odvolal na Boží zaslíbení z Jakuba 5:14, 15:

„Je někdo z vás nemocný? Ať zavolá starší sboru a ať se za něj modlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu.

Modlitba víry uzdraví nemocného, Pán ho pozdvihne, jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“

Bill pomazal čelo toho muže kapkou olivového oleje, zatímco prosil Ježíše Krista, aby uzdravil toho muže. Ještě předtím, než Bill skončil svou modlitbu, muž odhodil svoji hůl a odcházel zdravý

a v pořádku, jako kdyby mu bylo o dvacet let méně. Bill zvedl odhozenou hůl a pověsil ji napříč na přední straně kazatelny.

Čas tohoto večera se pozvolna posouval dopředu a jedno uzdravení následovalo druhé. Ten večer, dva hluší lidé začali slyšet a slepému muži byl navrácen zrak. Samozřejmě, že ne každé uzdravení bylo ihned vidět, ale každý, kdo přišel dopředu s prosbou o modlitbu, tvrdil, že poté, co se Bill za něj pomodlil, stalo se s ním něco nadpřirozeného. Lidé se vrátili domů velice nadšení.

Zprávy o takových senzačních zázracích se potají šířily uprostřed místní vinné révy a na druhý den večer bylo každé místo ve stanu obsazeno. Bylo postaráno o další sedadla, ale i přesto mnoho lidí muselo stát. Tak to pokračovalo do konce této týdenní evangelizace. Na konec se ukázalo, že stan není dost velký na to, aby se do něho vešli všichni, kteří byli v nouzi. Přesto i ti, kteří se nevešli dovnitř, se nevraceli zpět domů, ale byli natlačeni poblíž vchodu, aby slyšeli Billovo kázání s nadějí, že se jim podaří dostat se dovnitř později, až se bude konat modlitba.

A ta uzdravení! Bill nikdy předtím neviděl takové množství uzdravení a zázraků, které by vešly do jednoho jediného týdne. Lidé byli vysvobozeni z takových nemocí jako šilhavost, dna, kýla, tuberkulóza, cukrovka, srdeční nemoci, dětská obrna, nádory, rakovina, nervové poruchy, žaludeční potíže a tak dále, a tak dále.

Bill určoval nemoci těchto lidí pomocí znamení na ruce. Získával elementární vědomosti o tom, co všechno tento dar v jeho ruce dokáže. Život každé nemoci, jejíž původce byl zárodek, se viditelně projevoval na jisté frekvenci. Jeho levá ruka fyzicky reagovala na tyto vibrace. Bílé skvrny, které se ukazovaly na vrchní straně jeho ruky, ho zajímaly nejvíce. Vzor těchto skvrn mu připadal u každé nemoci jiný. Když se naučí rozpoznat význam každého jednoho vzoru, bude schopen stanovit diagnózu každé nemoci způsobené přítomností démona, ať je to zárodek nebo vír. Získával tím opravdu značnou zkušenost.

V sobotu večer byl přinesen dopředu 93 letý muž s dlouhou bílou bradou. Měl dřevěnou nohu a skleněné oko, ale jeho prosba, co se týče modlitby, byla, aby slyšel. Byl úplně hluchý. Po pomazání olejem a modlitbou v Ježíšově jménu, ten muž slyšel dokonce i šepot. V neděli večer byl přiveden dopředu 65 letý kazatel černé pleti. Tento muž byl

20 let slepý. Když Bill zasvítil muži do očí svítilnou, muž ani nezamžoural. Pomazal ho olejem a modlil se za něj vzývaje jméno Páně. Pak Bill napřáhl před jeho oči ruku a zeptal se: „Vidíš mou ruku?“

Muž se zachvěl vzrušením: „Ó, ano! Něco vidím. Je to matné a zastřené.“

„To je moje ruka,“ řekl Bill. „Soustřeď na ni svůj zrak a řekni mi, až budeš vidět lépe.“ Bill ustoupil dozadu, ale ruku držel v té samé poloze ve výši jeho očí. Když došel k hraně pódia, vzdálené asi 20 metrů, muž najednou prohlédl a zakřičel: „Sláva Pánu! Mohu spočítat světla. A tam vidím příčný nosník.“

V pondělí ráno navštívil Billa v hotelu značný počet místních duchovních a požádali ho, zda by nemohl pokračovat dál v těchto shromážděních i během následujícího týdne. Bill řekl, že se za to bude modlit a pak, že jim to oznámí. Když kazatelé odešli, Bill poklekl společně s Medou a prosili o radu. Chvíli se modlili a pak oba zmlkli, Meda byla vybízena k tomu, aby něco přečetla z Bible. Náhodně ji otevřela a začala číst z Izaiáše 42. kapitoly:

„Aj, služebník můj, na kteréhož se zpedepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude...“

Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protož ostríhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům...“

Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách.“

Bill pocítil, že to je odpověď pro něj. Copak neviděl v průběhu minulého týdne vyvedení vězňů z vězení a otevření očí slepých? Zavolal tedy duchovním ze Saint Louis a řekl jim, že bude i v příštím týdnu pokračovat v uzdravovací evangelizaci.

Toho večera kázal plnému stanu lidí a modlil se za nemocné až do jedné hodiny v noci. Vězni byli nadále vyváděni z vězení — z pístěl, žlučových kamenů, nemocí žláz, poruch zraku, vysokého krevního

tlaku, dny a rakoviny. Nic se nemohlo postavit na odpor víře těchto lidí a moci Ježíše Krista. Jeden muž měl ochrnutou ruku 29 let. Po modlitbě s ní mohl mávat nad hlavou. Zmrzačená žena, která byla přinesena, odešla o vlastní síle. Muž s tuberkulózou kosti v levé noze odešel a našlapoval na svou, předtím nemocnou nohu, aniž by pociťoval bolest. Žena, která držela nemluvnátko na ruku, sdělila Billovi, že to dítě ještě nikdy neotevřelo oči. Bill se pomodlil v Ježíšově jménu a dítěti se otevřely oči.

Jednou večer, 11 leté děvčátko, jménem Evangeline Betty, přivedlo dopředu chlapce, který byl hluchý. Když Bill vyslechl její příběh, řekl jí, aby ho zopakovala do mikrofonu. Evangeline řekla, že Bobbyho rodiče nevěří v Boha. Ale ona ano a viděla, co Bůh může udělat. A tak přivedla svého kamaráda Bobbyho do shromáždění, aby mohl být uzdraven. Bill pomazal Bobbyho olejem a pomodlil se v Ježíšově jménu. Bobby začal slyšet.

To nebyl jediný případ, kdy došlo k uzdravení hluchého dítěte. Jednou v noci kolem půl jedné, když se Bill chystal ukončit bohoslužbu, vzadu ve stanu zakřičel hlasitě nějaký muž: „Bratře Branhamo, počkej! Ještě nekonči.“ Ten muž přivedl dopředu 12 letou dívku. Vysvětloval: „Jsem kazatel ze severní části Illinois. Někteří přátelé mi zatelefonovali a řekli mi, jak Pán Ježíš odpovídá na tvoje modlitby. A tak jsem jel celý den, aby ses pomodlil za moji dceru. Ona ještě nikdy neslyšela. Narodila se hluchá.“

Pomazal tedy dívku olejem a potom Bill obrátil svůj zrak k nebi a procítěně se modlil: „Prosím, drahý Pane, vrať sluch tomuto dítěti, ve jménu Ježíše Krista.“

Děvče poskočilo, jako kdyby se něčeho vyděsilo. Rozpřáhlo rukama a dotknulo se uší, pak běželo k otci. Slyšelo!

Každé shromáždění začínalo tak, že někdo z lidí, za kterého se předtím modlil, přišel dopředu a řekl svědectví o svém uzdravení. Jako například ta stará žena, která měla rakovinu na konci nosu. Ještě té noci, kdy za ní bylo modleno, rakovina odpadla. Po nádoru zůstala jenom jizva. Další starší žena ukázala, jak fungují její ruce, které po nezdařené operaci byly dva roky zmrzačené, a nemohla s nimi nic dělat. Jistý muž, který sotva sebou hýbal kvůli revmatické dně, předváděl, jak účinně teď mohl používat své údy. Mladší žena zase svědčila, jak si zranila levé chodidlo zlomením kosti v nártu, která

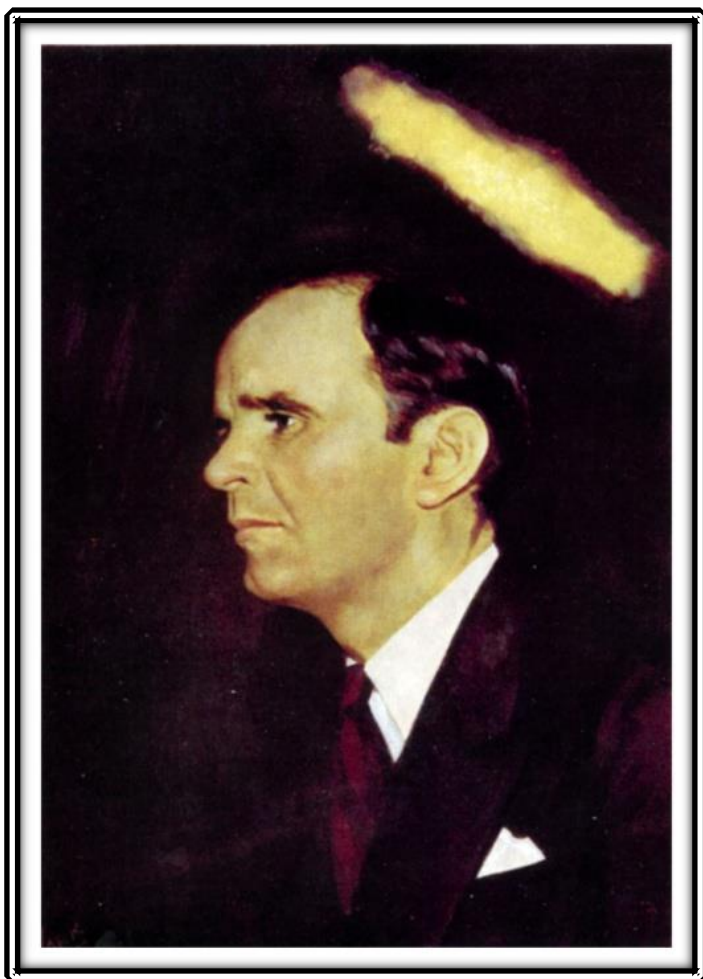
vyčnívala těsně pod kůží. Lékaři ji nebyli schopni pomoci, ale 15 minut po Billově modlitbě pocítila ve svém chodidle chlad. Pohleděla dolů a ke svému překvapení zjistila, že otok zmizel a kost se vrátila do původního stavu.

Během několika posledních večerů tohoto probuzení, přicházelo dopředu takové množství lidí s žádostmi o modlitbu, že Bill přistupoval od jednoho k druhému se značnou námahou. Jen s obtížemi se pomodlil za všechny, kteří toužili po modlitbě, a to znamenalo, že bohoslužby se protahovaly až do druhé hodiny ranní. Každý večer, když skončil, byl tak slabý, že kazatel Daughert mu musel pomáhat v chůzi do auta. Kromě této obrovské pracovní zátěže, bral kazatel Daughert Billa, i v průběhu dne, aby se modlil za ty nemocné, jejichž stav byl natolik vážný, že se nemohli zúčastnit večerních shromáždění.

Nakonec jeho první evangelizace s uzdravením skončila a nechala Billa ve stavu přemýšlení o budoucnosti. Vstupoval do své nové služby a Bůh jej požehnal. Během těchto 11 dnů se Bill dotknul a modlil za více než 1000 lidí. Vězni byli vypuštěni na svobodu, ale nebylo to zadarmo. Bill byl tělesně vyčerpán. Cítil však spokojenost, neboť věděl, že se pokusil o to nejtěžší s cílem hájit Kristovou věc. V Saint Louis si vytvořil určitou metodu provádění svých kampaní, která během dvou následujících let jej přivede téměř na pokraj zhroutení.

Kniha třetí: Muž a jeho pověření

(1946 – 1950)

Vzrušující události

v St. Loius způsobily, že zprávy se šířily jako povodeň jižními a středozápadními státy a nesly s sebou zvěst o tom, jak se anděl setkal s neznámým kazatelem z Indiany, který se

jmenuje William Branham a pověřil jej, aby nesl dar Božského uzdravování trpícímu lidstvu. Krátce potom, co se Bill vrátil ze St. Louis, obdržel telegram od neznámého kazatele — reverenda Adamse z Camdeny, ze státu Arkansas, který chtěl sponzorovat Billa během týdenní uzdravovací kampaně ve svém městě. Bill souhlasil a konečné datum bylo stanoveno na počátek srpna roku 1946.

Bill neměl ani vlastní oblek, jeden z jeho bratrů mu dal svůj obnošený. Tento oblek byl při dopravní nehodě na několika místech roztržen. Meda vyspravila kalhoty několika zažehlovacími záplatami, zatímco Bill zašil dlouhou, jasně viditelnou trhlinu na pravé přední kapse saka. Pak Meda vzala Billovy dvě bílé košile, opatrně odpárala opotřebené límce, otočila je na ruby a přišila zpět. Bill si sbalil malý kufřík, naložil ho do zavazadlového prostoru své staré fordky a vyrazil na jih.

Když přijel do Camdeny, pozdravil se s reverendem Adamsem podáním levé ruky a řekl: „Promiňte, že vám podávám levou ruku, ale ta je blíž k mému srdci.“ Ve skutečnosti se styděl své nedbale provedené záplaty na kapse svého saka, a proto ji chtěl zakrýt pravou rukou. Tohle dělal při svém vystupování po dobu několika následujících měsíců.

Camden ležel poblíž jižních hranic Arkansasu a počet obyvatel v něm dosahoval sotva 15 000 lidí. Ale když začala shromáždění, brzy se ukázalo, že lidé přicházejí z celého jihu. Pastor Adams pronajal veliký sál místního gymnázia, ale ten už byl hned prvního večera obsazen do posledního místečka. Bill se snažil lidi povzbudit k víře v Boha a připomínal jim. „S Bohem je všechno možné,“ ale nálada obecenstva byla spíše odměřená a zdrženlivá. Působili dojmem, jako by přišli ze zvědavosti a seděli s názorem „dokaž nám to“. Bill prosil, aby otevřeli své mysli a říkal: „Drazí přátelé, já jsem jenom člověk, ale

KAPITOLA 31

PODIVNÝ SEN SLEPÉHO MUŽE

1946

snažím se vám objasnit, že Bůh poslal svého anděla a on se se mnou setkal.“

Za chvíli Bill vycítil změnu atmosféry. Pocítil přítomnost, jakou prožil v jeskyni poblíž Tunelového mlýna. Obecenstvo ji patrně pocítilo rovněž, protože se lidé začali zvědavě rozhlížet. Pak Bill spatřil vířivý ohnivý kruh, který vešel zadními dveřmi gymnázia. „Už o tom nemusím déle mluvit,“ řekl Bill, „protože to teď přichází sem.“

Tento nadpřirozený oheň se pohyboval podél lavic, těsně nad hlavami lidí. Dav začal lapat po dechu. Ženy s dětmi začaly křičet, upadat do mdlob nebo v šoku uskakovaly, v uličce na vozíku seděl jeden ochrnutý baptistický kazatel, zčásti otočen dopředu. Když kolem něj prošel tento ohnivý sloup, vyskočil ze svého vězení na kolečkách a odsunul vozík do uličky, a hlasitě začal velebit Boha. To způsobilo otrěs, který lidi probudil z pochybovačnosti.

Mezitím se toto jantarové světlo přesunulo dopředu, zastavilo se a zůstalo stát nad Billovou hlavou. Kazatel Adams stál na druhé straně kazatelny a tu najednou místní novinář zmačknul spoušť fotoaparátu, a zachytil to nadpřirozené světlo na film. V následující chvíli se kazatel Adams přiblížil k tomuto nadpřirozenému úkazu, jako kdyby se ho chtěl dotknout a zvolal: „Já to vidím!“ To světlo rázem prudce vzplanulo a pastor Adams se zapotácel dozadu, dočasně oslepen. Pak ta hvězda zmizela.

Od toho okamžiku pochybovačnost lidí jako by roztála; do konce večera rostla víra jako přílivová vlna. Bill požádal, aby se lidé, kteří chtějí přijít do modlitební řady, postavili na jedné straně budovy. Postavily se stovky lidí, kteří se tlačili dopředu a formovali to, co se jen stěží dalo nazvat řadou. Bill chtěl, aby k němu lidé přicházeli z jeho pravé strany, protože z této strany cítil tlak přítomnosti anděla Páně, který tam stál. Bill bral lidi za jejich pravé ruce do své levé ruky. Ti, kteří trpěli nemocemi způsobenými choroboplodnými zárodky, způsobovali, že jeho ruka pokaždé otekla a zčervenala. Věděl, že pokud se jeho ruka po modlitbě vrátí do normálu, tito lidé budou uzdraveni. Ti, kteří měli jiné nemoci, víra v jejich srdcích rostla tak mocně, že jednoduchá modlitba v Ježíšově jménu způsobila to, co předtím připadalo nemožné.

Toho večera se stály zázraky na stovkách lidských životů. Bill se modlil za nemocné, bral jednoho po druhém a skončil teprve dlouho po

půlnoci. Když nakonec skončil, cítil, že jeho paže byla úplně znečitlivělá a ještě půl hodiny po návratu do hotelu ji musel držet pod tekoucí vodou, než se obnovil cit v jeho svalech.

Na druhý den ráno po snídani, zatímco se Bill modlil ve svém hotelovém pokoji, uslyšel za dveřmi svého pokoje, jak někdo říká: „Chtěl bych jen prohodit pár slov s bratrem Branhamem. Jsem reportér a chtěl bych mu něco ukázat.“

Hotelový zaměstnanec, zodpovědný za hlídání Billových dveří odpověděl: „Nejde o to, kým jste. Mám příkaz nikoho tam nepouštět. Teď je čas modlitby.“

Bill přistoupil ke dveřím a pozval reportéra dál. Reportér s radostí vešel dovnitř. Ukazoval fotoaparát, který držel v ruce. „Bratře Branhame, podívej.“

Bill vzal do ruky fotografie a pozorně si ji prohlížel. Byla to černobílá fotografie ze shromáždění z minulého dne. Bill uviděl sám sebe za kazatelnu. Nad ním stálo nadpřirozené pulzující světlo a po levé straně stál kazatel Adams.

„Bratře Branhame,“ řekl novinář, „musím se přiznat, že jsem včera večer přišel jako skeptik. Myslel jsem si, že všechny ty příběhy o andělu a uzdraveních, jsou psychologii. Ale zde to je na fotce! Všimni si těch čtyř rovnoměrně vzdálených světel pod balkónem. Žádná jiná světla za tebou nebyla. To znamená, že světlo kolem tebe a tvé hlavy musí být nadpřirozené.“

Bill přikývnul hlavou. „To mi rozhodně připomíná světlo, které jsem viděl.“

Reportér řekl: „Já sám patřím k Baptistické církvi, ale přál bych si Ducha svatého stejně, tak jak ho máš ty.“

Bill ještě nestačil odpovědět, když někdo zaklepal na dveře. V očekávání, že to bude služka, s překvapením zjistil, že to byla hotelová manažerka. Vstoupila dovnitř a nervózně pohupovala klíči, které držela v ruce. Bill ji ukázal snímek anděla Páně.

„Kvůli tomu jsem přišla,“ řekla: „Bratře Branhame, byla jsem tam včera večer a viděla jsem to světlo také. Podívej“ — vypadala na to, že nemůže najít to správné slovo. „Bratře Branhame, já, já se chci znovuzrodit.“

Místo odpovědi Bill vytáhl roletu v okně a ukázal na návrší za městem. „Vidíš tu bílou cestu vinoucí se uprostřed těch borovic? Před několika dny jsem tam stál a čtyři hodiny jsem se vroucně modlil k Bohu, aby dovolil svému andělu navštívit toto město a zapálit lidská srdce, jako ještě nikdy předtím. To se teď stalo. Není to těžké se znovuzrodit. Je to jednoduchá věc, jen vydej svůj život úplně Ježíši Kristu.“

Tito tři poklekli v hotelovém pokoji a jak manažerka, tak i reportér se narodili do Boží rodiny.

O hodinu později přiběhl ke dveřím chlapec s telegramem od kazatele, reverenda G. Browna, který prosil Billa, aby přijel uspořádat shromáždění také v Little Rocku, v Arkansasu. Chlapec, který přinesl tento telegram, stál ve dveřích, jako kdyby chtěl ještě něco říci. Bill se ho zeptal, jestli má ještě něco k vyřízení. Chlapec řekl: „Můj tatínek měl po celá léta nemocná záda. Včera večer byl uzdraven a dnes je úplně jiný. Jako kdybych měl nového tátu. Já bych chtěl také poznat Ježíše.“

„Pán požehnej tvému srdci, synku. Pojď dovnitř a zavři dveře. Ježíše můžeš najít právě zde. To není těžké.“

Chlapec klekl, odložil si čepici na zem a odevzdal své srdce Kristu.

Do konce tohoto týdne rostl dav v Camdenu ze dne na den, neboť lidé se podělili se svým uzdravením se svými přáteli a sousedy, a povzbuzovali je k tomu, aby se sami přišli podívat, jak Bůh navštívil jejich město andělovým příchodem. Večer co večer se Bill modlil za nekonečné řady lidí, dokud hodiny nepřekročily půlnoc. Když uplynul týden a Bill v sobotu sloužil na své poslední večerní bohoslužbě, cítil se vyčerpán.

Kazatel Adams naplánoval, že Bill bude sloužit na bohoslužbě v neděli ráno v místní církvi. Mělo to být jen kázání, bez modlitby za nemocné a Bill cítil, že na to mu ještě stačí síly, ale samozřejmě, na bohoslužbu přišlo více lidí, než se jich mohlo vejít do kostela. Po skončení bohoslužby čtyři zdatní policisté přišli na pomoc Billovi a kazateli Adamsovi, aby mohli projít davem směrem k pastorovému autu. Lidé se tlačili, chtěli Billa aspoň vidět, někteří se ho chtěli dotknout, ale policisté jim v tom bránili. Billovo srdce málem puklo při pohledu na mrzáky a maminky s dětmi, které stály v dešti a toužily po

uzdravení. Bill se chtěl každého jednoho dotknout a pomodlit se za každého z nich, dokud nevydá ze sebe poslední kapku sil, ale věděl, že to není možné. Po krátkém odpočinku měl další povinnosti v Little Rocku.

Náhle Bill uslyšel křik, který přehlušil hluk davu: „Slituj se nade mnou! Slituj se nade mnou!“ Rozhlédl se kolem a tu uviděl starého černocho s ženou, kteří stáli na malém pahorku za kostelem — hezký kus od zástupu bílých. (V této době zákon Jima Crow [diskriminační zákon] ještě stále platil na jihu a zakazoval barevným lidem se směšovat s bílými na veřejných prostranstvích.) Ten černý muž držel klobouk v ruce a dovolil dešti smáčet úzký pruh šedivých vlasů lemujících vrcholek jeho hlavy. Opakoval své žalostné volání: „Slituj se! Slituj se nade mnou!“

Chudák, pomyslel si Bill a šel dál. Najednou se prudce zastavil a požíval na toho starého muže. Dělo se něco nepředvídaného. Bill to cítil jako tlak působící na jeho kůži, burcující jeho smysly. Ten pocit byl příjemný, nebyl špatný a Bill vycítil, že to nějak souvisí s tím barevným mužem, který na něj volal z toho svahu. Bill tedy namířil směrem k tomu starému muži.

Jeden z policistů, který ho doprovázel, se zeptal: „Kam jdeš, kazateli?“

„Duch svatý si přeje, abych šel na místo, kde je ten černý muž,“ odpověděl.

Policista jej varoval: „Nedělej to, hochu. Měj zřetel na všechny tyto lidi, kteří se kolem tebe tlačí, to může způsobit vzpouru. Jsi na jihu.“

Bill zažehnal nebezpečí slovy: „Nemohu jinak, i když vaše zákony jsou takové. Duch svatý mi říká, abych promluvil k tomu muži.“ Čtyři policisté tedy provázeli Billa k malé vyvýšenině, kde stál černocho s ženou. Když se Bill přiblížil, zaslechl, jak ta žena říká svému muži: „Miláčku, pan kazatel jde k nám.“

Bill přistoupil blíž, zatímco policisté vytvořili kolem něho kruh, aby tím zadrželi ostatní lidi. „Mohu ti nějak pomoci, strýčku?“ zeptal se Bill.

Ten muž otočil hlavu na jinou stranu, jako kdyby se chtěl na něj podívat. Bill si uvědomil, že ten muž je slepý. Muž zakoktal: „Jsi-ji to ty, kazatel Branham?“

„Ano, strýčku.“

Starý muž zvedl své ruce a něžně se dotknul Billova obličej. „Ó, ty být ještě mladý.“

„Ne tak docela,“ řekl Bill, „je mi 37.“

„Kazateli Branhame, máš chvíli čas, abys mne vyslechl?“

„Mluv, strýčku.“

„Pobírám důchod pro slepce už deset let. Bydlím asi dvě stě mil odtud. Nikdy v životě jsem o tobě neslyšel, teprve dnes. Asi ve tři hodiny jsem se probudil ve svém pokoji — samozřejmě, já nic nevidím — ale podíval jsem se a přede mnou stála moje stará maminka. Ona už před lety zemřela; ale dokud žila, věřila v to, co máš ty. Maminka mi nikdy v životě nezalhalo. Dnes ráno tam stála a říkala mi, milý synku, vstaň, oblékni se a jdi do Camdeny v Arkansasu. Ptej se tam na kazatele Branhama a bude ti navrácen tvůj zrak. Tak zde já být, kazateli. Můžeš mi nějak pomoci?“

Se srdcem plným bolu a soucitu Bill položil svou ruku na oči toho starého muže a modlil se: „Nebeský Otče, nechápu, jak se mu jeho maminka mohla ukázat ve snu, ale prosím ve jménu Ježíše, abys mu vrátil zrak.“ Zástup se tlačil. Policisté ho nemohli udržet. Bill si uvědomoval, že musí co nejrychleji k autu a tak se otočil, a odcházel. Ten starý muž se pousmál a přikývnul hlavou, řekl klidně a spokojeně: „Děkuji Ti, Pane, děkuji ti.“

Manželka se na něj podívala s vyjevenýma očima. „Miláčku, vidíš?“

Jistě že vidím. Řekl jsem ti, že když sem přijedu, budu vidět. „Podívej tam,“ ukázal směrem k autu, ke kterému směřoval Bill. „Vidíš to auto, tamhle. Je červené.“

Jeho manželka zakřičela: „Ó, Ježíši!“ A ti dva lidé si padli do náruče plni radosti.

Čtyři policisté ještě více sevřeli svůj ochranný kruh a rychle doprovázeli Billa uprostřed tlačícího se davu do bezpečí v červeném sedanu.

Po Camdenu

uspořádal William Branham týdenní uzdravovací kampaň v Pine Bluff, v Arkansasu, načež se přemístil do Little Rocku, hlavního města státu. Kazatel Brown pronajal

velikou posluchárnu nedaleko budovy sídla vlády. Touto dobou si Bill získal pověst široko daleko a ta se šířila od úst k ústům, takže zástup, který se zúčastnil shromáždění v Little Rocku, byl větší než v Camdenu. Kapacita posluchárny se brzy ukázala nedostatečná a mnozí lidé zůstali před budovou. Hned první večer vysvětlil Bill andělské pověření a podělil se svědectvím z Camdenu, a Pine Bluff. Pak vybídl ty, kteří prosili o modlitbu, aby vytvořili řadu po jeho pravé straně. Stovky lidí se najednou postavily a postupně, a ve velikém zmatku tvořili řadu. Znovu a znovu pianista opakoval nápěv písně „Jenom věř“, zatímco lidé jeden po druhém přicházeli dopředu, aby se za ně pomodlil. Když se před ním postavila nějaká osoba, Bill uchopil svou levou rukou pravou ruku pacienta. Jestliže tato osoba byla nemocná, Bill ihned pocítil vibrace pulsující v jeho paži jako elektrický proud o nízkém napětí. Pak jeho levá ruka zčervenala a otekla, jako kdyby byla infikovaná, a na její horní části se ukázala řada bílých boulí. Podle vzoru těch pruhů na kůži mohl stanovit nemoc dotyčné osoby. Pak promluvil do mikrofonu k obecnstvu a sdělil, o jaký problém se jedná: žaludeční vředy, tuberkulózu, rakovinu, a tak dále. Jeho diagnóza byla vždy správná. Pak se modlil a pokáral demony ve jménu Ježíše Krista. Jakmile démoni opustili pacienta, Billova ruka se vrátila do normálního stavu. Pak prohlásil pacienta za uzdraveného a věnoval se další osobě v řadě.

V té chvíli z úst lidí, kteří to sledovali, byl slyšet spontánní obdiv. Tito muži a ženy ještě nikdy nic takového neviděli. Měli uprostřed sebe zřejmý důkaz Boha. To mnohé přimělo k vroucím slzám a pláči.

Bill žasnul nad svým darem stejně tak jako ostatní. Před svým pověřením ho nikdy ani nenapadlo, že by choroboplodné zárodky mohly pulsovat životem. Nyní nejenže cítil tyto vibrace, ale mohl pozorovat fyzické reakce, které způsobily na jeho levé ruce rudý otok a bílé boule, které vytvořily nějaký vzor v závislosti s nemocí. Čím více

KAPITOLA 32

VÝZVA ŠÍLENÉ ŽENY

1946

Bill tento dar používal, tím víc se učil o způsobech démonů. Například, teď už věděl, proč pruhu na kůži, na dolní části jeho ruky ustupovaly dozadu. Bylo to kvůli tomu, že démoni byli ovlivněni přítomností anděla.

Duchovní význam vibrací, způsobených zárodky nebo viry, se stával rovněž zřetelnější. Ve svém volném čase mezi bohoslužbami si Bill četl znovu a znovu Nový zákon a snažil se pochopit službu uzdravování Ježíše, Petra a Pavla (aby mohl pochopit tu svou). Snažil se skloubit tato Písma se svými vlastními postřehy z moderní medicíny a připadalo mu, že tyto nemoci mají dvě stránky — fyzickou a duchovní. Ta fyzická úroveň to byl vlastní zárodek nebo vir, který medicína může spatřit pomocí mikroskopu. Ale odkud se vzaly tyto zárodky virů? V žádném případě ne od Boha. Zárodky a viry čerpaly svůj život ze života daného Bohem osobě, kterou napadly. Když četl biblické popisy uzdravovací služby samotného Ježíše, Bill zjistil, že zárodky a viry byly pouze fyzickým projevem démonických sil. Stejně tak, jako u každého jiného živého tvora existuje fyzická a duchovní stránka jeho života, tak je to i u každé nemoci. Lékaři medicíny se soustřeďují na fyziologii nemoci, zatímco Bill měl co do činění s démonologií. To znamená v jeho ruce mohlo zachytit vibrace onoho démonického života, který útočil na Bohem daný život lidské bytosti.

Bill věděl, že otok na jeho ruce nemůže nikoho uzdravit, ale zato může vybudovat víru. Protože nadpřirozené zjevení nemoci mohlo vzbudit u dotyčné osoby víru natolik, že on nebo ona mohli uvěřit a přijmout uzdravení. Ježíš řekl: „Můžeš-li tomu věřit; všechno je možné věřícímu.“ A byl to Ježíš, který vykonal to uzdravení — jak tehdy, tak i nyní.

Samozřejmě, že ne každé lidské trápení vyžadovalo to nadpřirozené znamení za účelem jeho odhalení. Některé problémy byly viditelné na pohled. Jeden muž měl například veliké, červené vole visící na krku. Jakmile Bill požádal Ježíše o uzdravení tohoto muže, to vole zbělelo a spadlo na podlahu, a skutálelo se k Billovým nohám. A novinář pohotově udělal fotku, která se na druhý den ukázala na první stránce v novinách na důkaz toho zázraku.

Jeden starý ochrnutý muž, který po léta belhal o berlích, byl před zraky všech uzdraven a opustil pódium nesa berle nad hlavou s výkřiky a oslavováním Ježíše Krista. Na druhý den večer na začátku bohoslužby se tento muž posadil dopředu s nápisem na svých zádech:

„JEŽÍŠ KRISTUS JE TENTÝŽ VČERA, DNES I NA VĚKY.“ Když Bill vystupoval na pódium, tento muž se postavil a hlasitě zavolal: „Hej, kazateli, chtěl bych ti něco říci.“

Bill toho člověka poznal. Řekl: „Co to má být, tati?“

„Jsem nazarejec, a když jsem tě poprvé slyšel kázat, myslel jsem si, že jsi rovněž nazarejcem. Potom, když jsem viděl přicházet do shromáždění tolik letničních, pomyslel jsem si, že musíš být letniční. Potom jsem od tebe slyšel, že jsi baptista. Nechápu to.“

„To je přece jednoduché, tati,“ odpověděl Bill, „Jsem letniční — nazarejec — baptista.“ Když se zástup přestal smát tomu neškodnému vtipu, Bill řekl: „Vlastně reprezentuji Pána Ježíše Krista v Jeho milosti. Písmo říká, že jedním Duchem jsme pokřtěni do jednoho těla a stáváme se jedním lidem. Ježíš se vás tudíž nezeptá, zda jste byli metodisté či baptisté. On nás bude soudit podle toho, co je v našich srdcích.“

Každý večer proudily stovky lidí dopředu k modlitbě. Pro Billovo tělo to byla obrovská zátěž, když přihlédneme k tomu, že se modlil za nemocné do jedné, druhé a někdy i do třetí hodiny ranní. Kazatel Brown jej odvedl strnulého a přetíženého vyčerpáním do jeho hotelového pokoje, kde si nemohl dopřát více než šest hodin neklidného spánku.

Jednoho jitra jej kazatel Brown probudil kvůli naléhavé potřebě. „Dole je pan Kinney z Memphisu, v Tennessee. Asi jeho přítel, pan D-, který je poštmistrem zde v Memfisu, umírá na astmatický zápal plic. Pan Kinney přiběhl sem, aby tě požádal, jestli by ses nepomodlil za pana D-. Pan Kinney ti už rezervoval letenku do Memphisu na dnešní ráno. Měl bys to stihnout zpět do večerní bohoslužby. Já půjdu dolů a přivedu jej.“

Bill sotva stačil na sebe hodit kabát, když najednou uslyšel šum mocného větru. V domnění, že to je venku, pomyslel si, „Aj, tam musí být větrné počasí.“ Pak ale zpozoroval nadpřirozené světlo v pokoji visící ve vzduchu, kroužící a pulsující svou energií. Bill poklekl vedle postele. Brzy na to uslyšel hlas anděla, který řekl: „*Nechod' tam. Jeho čas se naplnil.*“ Potom světlo zmizelo. Bill se postavil a sundal si kabát.

O několik minut později se kazatel Brown vrátil s mužem, na němž byla patrná tíseň a znepokojení. „Bratře Branhame, jmenuji se

Kinney. Můj přítel pan D - je teď v bezvědomí, ale já mám víru, že Bůh může...“

Bill ho přerušil. „Pane, Duch svatý se setkal se mnou před několika minutami a varoval mne, abych s tebou nejezdil, protože tak praví Pán, ten muž zemře.“

„Myslíš si, že je to beznadějný?“

„On už asi nebude žít, když se vrátíš. Ale budu se za to modlit dál. Zavolej mi zítra ráno a sděl mi jeho stav — jestli bude umírat nebo už zemřel dřív, než jsi tam dorazil. Nevolej mi večer, protože budu na bohoslužbě do druhé nebo třetí hodiny ráno.“

Tohoto večera, po několika hodinách modliteb za nemocné, kazatel Brown řekl: „Bratře Branhame, řekni mi, kdy si budeš chtít udělat krátkou přestávku. Chtěl bych ti ukázat něco v suterénu posluchárny. To je případ, jaký jsi ještě neviděl.“

Znaven námahou uvítal Bill přestávku, aby si na chvíli mohl odpočinout. „Mohu si udělat přestávku už teď,“ řekl. Zatímco lidé v modlitební řadě zůstali na svých místech v očekávání, kazatel Brown vedl Billa do suterénu, kde se setkali s mladým mužem stojícím na prvním schodu schodiště. Vypadal jako typický arkansaský sedlák, měl na sobě vybledlou modrou košili a kalhoty s náprsenkou. Svýma skleněnýma, stísněnýma očima hleděl do suterénu. Bill se rovněž podíval a byl zděšen tím, co uviděl. Během celého svého života ještě neviděl takový obraz. Uprostřed této veliké místnosti se svíjela na podlaze mohutná, svalnatá žena v bílém tričku a tmavých šortkách. Bill odhadoval její věk na 30 až 35 let. Ležela na zádech a její nohy, a ruce byly zvednuty nahoru. Na jejích nohou byly stopy krve způsobené mnohými řeznými ranami. Bill se obrátil zpět k muži na schodišti a nevěřícně se zeptal: „Bratře, to je tvoje manželka?“

„Ano, bratře Branhame.“

„Aj! Co se jí stalo?“

„Lékař se domnívá, že narození posledního dítěte u ní způsobilo předčasný přechod. Dal jí nějaké injekce, ale její stav se tím nejenže nezlepšil, ale z toho zešlela. Dva roky byla v ústavu pro duševně choré. Prodal jsem svoji farmu, abych měl dostatek peněz a nějak jí

z toho dostal, ale nic, co lékaři vyzkoušeli, nepomohlo. Bratře Branhame, doma mám čtyři děti. Když jsem se dozvěděl o té duševně choré ženě z Mississippi, která byla onehdy uzdravena ve tvém shromáždění, prodal jsem svého mula, abych měl peníze na zaplacení sanitky pro převoz své manželky sem.“

„Proč jí krvácejí nohy?“

„V ústavu dovolili vzít ji sem pouze na jeden večer. Ale když se ji pokoušeli naložit do sanitky, nebyli toho schopni. Vzal jsem tedy s sebou čtyři bratry ze své církve a tak se nám podařilo ji dostat do auta. Cestou sem ji tito čtyři muži nebyli schopní udržet a tak vyrazila všechna okna v zadní části auta. Když jsme ji přivedli sem do této budovy, smýkala námi na všechny strany. Nakonec jsme ji dostali sem do suterénu a položili ji na záda. Ona tak zůstala ležet s rukama a nohama nahoru.“

Bill se soucitně díval na tuto šílenou ženu, jak ležela na podlaze uprostřed pokoje, její zakrvácené ruce a nohy byly zvednuty nahoru. Bill řekl jejímu manželovi: „Přiblížím se k ní a uvidím, jestli nepocítím nějaké vibrace.“

V očích muže se v tu chvíli zračila hrůza. „Bratře Branhame, nepřibližuj se k ní. Ona tě zabije.“

Nedbaje na varování, Bill se blížil k šílené ženě, která pozorovala s napětím jeho počínání. Bylo jí to vidět z očí. „Dobrý večer,“ řekl Bill a sáhl po její ruce.

V tu chvíli, kdy jeho ruka sevřela její zápěstí, udělala prudký přemet a silně sebou trhla, takže Billa málem srazila k zemi. Její váha nepřesahovala 85 kg, ale zdálo se, že má sílu větší než čtyři normální ženy dohromady. Poté ho k sobě přitáhla a Bill se obával, že mu může polámat kosti. Vytrhnul svou nohu a prudce ji rukou odstrčil od sebe. Tím uvolnil svoji ruku a rychle utíkal ke schodišti.

Šílená žena ho sledovala, stále leže na zádech, usilovně se plazila po betonové podlaze jako obrovský had a stále ze sebe vydávala nelidské skřeky. Na půli cesty ke schodišti změnila svůj směr a místo ke schodišti zamířila k dřevěné lavičce, opřené o stěnu. Udeřila hlavou do rohu lavičky tak prudce, že s ní létaly třísky. Krev zabarvila její vlasy. Uchopila kus dřeva do ruky a mrštila jím po svém muži. Dřevo minulo cíl jen o pár centimetrů a udeřilo do stěny tak silně, že se za ním sesypala omítka na zem.

„Bratře Branhame,“ naříkal manžel, „je pro ni ještě nějaká naděje?“

„Pohleď, bratře,“ řekl Bill a položil ruku na mužovo rameno. „Jediné, co ti mohu říct, je — když byl ke mně poslán anděl, řekl mi, že pokud budu upřímný a budu schopen přimět lidi, aby mi uvěřili, pak On uzdraví nemocné. Máš tuto jednoduchou víru a můžeš věřit, že Ježíš Kristus, Syn Boží, vymítá démony?“

Sebral v sobě celou svoji odvahu a řekl: „Ano.“

Když to uslyšela tato posedlá žena, zaječela: „Williame Branhame, ty se mnou nemáš co do činění. Tady jsem ji přivedl já.“ Pak se začala posunovat po zádech k Billovi.

„Co to má znamenat?“ Zeptal se udiveně muž. „Tato žena si přece nepamatuje ani vlastní jméno! Za poslední dva roky nevyřkla ani jediné slovo.“

„To není ona,“ řekl Bill. „To je démon, který ji drží ve svém područí.“ Ví, že ji bude muset opustit, jestli jen teď budeš věřit Pánu, Ježíši Kristu. Shodneme se tedy v modlitbě.

Tato žena znovu zaječela: „Ty nemáš se mnou nic co do činění!“ Bill sklonil svoji hlavu a modlil se: „Nebeský Otče, ve jménu Tvého Syna Ježíše Krista, ať ji ten ďábel opustí.“

Žena zůstala ležet tiše na zemi. V následujícím okamžiku se zhroutila a ležela na zemi jako bez života. Její muž se zeptal: „Co mám teď udělat?“

„Jakmile skončí bohoslužba, vezmi ji zpět do ústavu. Budeš-li věřit, pak se to musí stát. Dej mi vědět, jak to s ní dopadlo.“

Na druhý den ráno pronikající sluneční paprsky otevřely Billovy oči. Otočil na podušce hlavu a chtěl se podívat z hotelového okna na dvůr a tu najednou překvapen spatřil ženu sedící vedle jeho postele. Její šedivé vlasy byly pevně upnuty vzadu do uzlíku a měla na sobě světle hnědý kostým s bílým živůtkem. Ona se na něho nedívala, ale seděla stranou u stěny, takže ji mohl sledovat z profilu. Vypadala, že je ztrápená.

Bill zneklidněn pomyslel: „Jakpak se tato žena mohla dostat do mého pokoje? Dveře jsou přece zamčené a zde na podstavci leží klíč.“

Pozvedl se tedy na loktech a zvědavě řekl: „Madam?“ Pak u stěny, vedle této ženy, zpozoroval Bill sedícího muže. Byl to vysoký muž se šedivými vlasy. Měl na sobě světle hnědý oblek a sportovní světle červenou vázanku. Jeho tvář byla rovněž zasmušilá. Žena otočila hlavu k tomuto muži a oba se na sebe usmáli.

„Co to znamená?“ Pomyslel si Bill. Posadil se na posteli. Když to udělal, pak už nebyl v posteli, ale stál na pódiu v kostele, který nemohl poznat. Kousl se tedy do prstu, aby se přesvědčil, že nespí. Bolest jej ujistila o tom, že je při plném vědomí. Uvědomil si tedy, že upadl do vidění.

Kostel pomalu zmizel a Bill se nacházel znova v posteli. Pozoroval onoho šedovlasého muže a ženu. Oni se na něj usmáli a pokynuli hlavami, a spokojeně se usmívali, jako kdyby byli šťastní. Pak oba zmizeli.

Bill zavřel oči a zašeptal: „Bože, nerozumím tomu, prosím, ukaž mi, co to znamená.“ Domníval se, že tito dva lidé se večer objeví v modlitební řadě. Stalo se to už několikrát předtím, že spatřil před bohoslužbou ve vidění nějakého člověka a později večer, když viděl dotyčnou osobu přicházet v modlitební řadě, věděl, že se Bůh chystá učinit v životě toho člověka něco neobvyklého. Vidění tohoto druhu ukázalo obvykle Billovi přesně to, co se má stát v průběhu této modlitební bohoslužby. Ale toto vidění zůstalo zastřené naprostým tajemstvím.

Bill vzal do ruky Bibli, která ležela na podstavci, a poprosil: „Pane, kde chceš, abych dnes ráno četl z tvého Slova?“ Pak náhodně otevřel Bibli. Stránky se otevřely v 2. Královské, 20. kapitole. Bill četl místo, kde Pán poslal proroka Izaiáše ke králi Ezechiáši, aby mu vyřídil, že jeho čas se naplnil; nemoc, která ho postihla, byla na smrt. Král Ezechiáš se obrátil tvář ke stěně a horlivě se modlil o prodloužení času. Pán vyslyšel Ezechiášovu modlitbu a promluvil k Izaiáši: „Jdi a řekni mému služebníku Ezechiášovi, že mu přidám ještě dalších 15 let.“

Právě v této chvíli zazvonil telefon. Bill zvednul sluchátko v přesvědčení, že to bude pastor Brown. Ukázalo se, že to byl pan Kinney z Memphisu. Bill na tento případ už zcela zapomněl, ale teď si vzpomněl. „Ano, bratře Kinneyi, jakou zprávu pro mne máš?“

Pan Kinney s potížením vysvětloval: „Bratře Branhame, seděli jsme vedle něj celou noc. On je v takovém stavu, že nás každou chvíli opustí.“

„Řekni mi, bratře Kinneyi, jestli paní D - nosí světlý kostým s bílým živůtkem?“

„Ona má ten kostým na sobě právě teď. Odkud to víš? Bratře Branhame, ty ji znáš?“

„Ano. Řekni paní D-, aby si vzala sluchátko.“

Bratr Kinney zaváhal. „Již jsem ji zopakoval, co jsi mi řekl.“

„Rád bych si s ní promluvil.“ Bill trval na svém. Brzy poté se na druhé straně linky ozval nejistý, rozrušený ženský hlas. Bill řekl: „Sestro D-, tak praví Pán, ‚tvůj manžel bude žít.‘ Věříš tomu?“

Paní D - neodpověděla. Bill uslyšel ve sluchátku nějaký rozruch a pak se v telefonu opět ozval pan Kinney. „Co jsi jí řekl, bratře Branhame? Ona omdlela.“

Řekl jsem jí, že její manžel bude žít. Popsal jsem ho, protože před chvílí jsem jej spatřil ve vidění. Dalším letadlem přiletím do Memphisu. Čekej mne na letišti.

Když Bill přišel do nemocnice v Memphisu, potkala se s ním na chodbě sestra pana D-. Celá podrážděná s nelibostí drze řekla: „To je nápad! Nějaký fanatický kazatel sem přijel modlit se za mého umírajícího bratra. Pokládám to za trapas.“

Bill vstoupil dovnitř s přesvědčením: „Satan není schopen poslat nyní dost dáblů, aby to překazil. To se vlastně už stalo, protože to je Tak praví Pán.“ Setkal se s ošetřovatelkou, která vycházela z pokoje.

„Je tam uvnitř nějaký lékař nebo ošetřovatelka?“

„Ano,“ řekla, „jsou tam dva lékaři.“

„Prosím, řekněte jim, aby na chvíli odešli.“

Lékaři odešli, přitom vypadali velice rozhořčeně. Bill okamžitě poznal muže chřadnoucího pod kyslíkovým stanem. Byl to ten, kterého ráno spatřil ve vidění. Pan D - ležel na zádech se strnulým a zakaleným zrakem upřeným do stropu. Bill natáhl ruku pod kyslíkový stan a vzal toho muže za ruku. Jeho ruka okamžitě otekla s rytmickými údery a vibracemi zápalu plic. „Bratře D-, slyšíš mě?“

Paní D - řekla: „Můj manžel, bratře Branhame, leží v bezvědomí už dva dny.“

Bill se podíval na tuto starší ženu. Vypadala přesně tak, jak ji spatřil ve vidění. „Nepochybujes o tom, co jsem ti řekl, že ne?“

„Ne, vůbec ne.“

Nyní Bill obrátil svou pozornost zpět k umírajícímu muži a modlil se: „Drahý Bože, vím, že to jsou tito lidé, které jsem spatřil dnes ráno ve vidění. Nyní ve jménu Ježíše Krista, prosím, uzdrav toho muže.“ Přestože měl oči zavřené, cítil, že otok z jeho ruky mizí, protože přestalo bušení. Pak Bill pocítil stisk mužovy ruky. Bill otevřel oči a uviděl, jak si pan D - navlhčuje rty jazykem.

Paní D-, která stála na konci postele se zavřenýma očima, se stále ještě modlila.

Bill řekl: „Pane D-, znáte mne?“

Muž pozvedl hlavu a řekl: „Ano, ty jsi bratr Branham.“

Teď jeho manželka šklubla překvapením hlavou. Náhle si uvědomila přítomnost, skočila pod kyslíkový stan a volala: „Tati! Tati!“ — Zahrnovala ho polibky a objímala jej. Bill vyklouznul z pokoje bez jediného slova a stihnul další letadlo do Little Rocku.

Po dvou dnech měl pan D - k snídani šunku s vejci a byl propuštěn z nemocnice. Během několika dnů opět vykonával práci poštmistra.

Po celé léto až do podzimu roku 1946 kázal William Branham bez přestávky po celém území Arkansasu. Každé shromáždění bylo reklamou pro další a díky tomu zástup lidí rostl ze dne na den,

a modlitební řady při každém dalším shromáždění se stávaly delšími. Bill se usilovně modlil za všechny nemocné až do jedné, dvou a někdy i do tří hodin ráno. Cítil nutkání nahradit to, co zmeškal v minulosti, chtěl napravit chyby, jichž se dopustil v uplynulých letech, kdy jej Bůh poslal, aby vykročil na evangelizační pole a on to odmítl. Přestože jeho kondice byla znamenitá, což bylo docíleno mnoha léty lesáckých pochůzek během inspekcí kolem vedení vysokého napětí, přece jen neustálé úsilí a nedostatek spánku si vybíralo daň z jeho těla. Zkrátka se vyčerpával. Jeho situace by možná vypadala jinak, kdyby se měl možnost během dne vyspat natolik, kolik potřeboval, aby načerpal novou energii, ale taková příležitost se mu naskytla jen zřídka kdy. Vždycky se vynořila nějaká nepředvídaná potřeba, kterou Bill nemohl odmítnout — jako třeba, když kázal u pastora Johnsona v Korningu, v Arkansasu. Po skončení bohoslužby ve tři hodiny ráno, padl Bill do postele v garsonce ve vedlejších dveřích naprosto vyčerpán. O několik hodin později byl vyrušen zvonícím telefonem. Uslyšel paní Johnsonovou, jak říká: „Nemůžeme ho zvednout, pane, sotva jsme ho dostali do postele.“ Někdo na druhé straně telefonní linky byl evidentně v úzkých. Nakonec se Bill dobelhal do obývacího pokoje a nejistě řekl: „Dovolte, abych si s ním promluvil.“

„Haló, bratře Branhame, jmenuji se Paul Morgan,“ řekl muž znaveným, ale rozhodným hlasem. Jsem okrskovým tajemníkem zde ve Walnut Ridge, je to asi 70 mil z místa ve kterém se teď nacházíš. Moje dvanáctiletá dcerka umírá na zápal plic. Nepřijel by ses za ní pomodlit?

Telefon byl blízko okna a to umožňovalo Billovi dívat se ven. Obloha byla zatažená. Trvale pršelo. Nejméně sto lidí stálo v dešti v malých skupinkách na trávníku. Bill dobře věděl, že všichni čekají na něj. „Pane Morgane, velice rád bych přijel, kdyby to bylo možné, ale, podívejte, tam venku stojí maminky s dětmi a čekají, kdy se pomodlím

KAPITOLA 33

OSMIDENNÍ MODLITEBNÍ ŘADA
1946

za jejich děti. Stály na dešti celou noc. Jak bych je mohl ominout a odjet se modlit za vaši dcerku?”

„Já to úplně chápu,“ řekl pan Morgan, „ale tyto maminky nemají děti, které právě umírají. Nejlepší odborníci, které jsem sehnal, řekli, že to dítě nepřežije déle než tři hodiny. Bratře Branhame, je to moje jediné dítě. Prosím, přijed' se za ně pomodlit.“

Vzpomněl si na smrt své vlastní Sharon Rose a řekl: „Přijedu tak brzy, jak to jen bude možné.“

Když zavěsil sluchátko, pastor Johnson se na něj obořil: „Bratře Branhame, nemůžeš tam jet. Jsi přece k smrti unaven.“

„Pokusím se usnout na zadním sedadle během jízdy.“

Kazatel Johnson se řítí silnicí 100 kilometrovou rychlostí, zatímco Bill ležel na zadním sedadle a neklidně se vrtěl a probouzel ze spánku. Necítil se pohodlně. Cítil pálení v očích a bolela ho hlava. Pak se posadil a opřel si hlavu o okno. Najednou pocítil, jak mu začala brnět kůže a sílí tlak v uších. Pak uviděl vedle sebe na sedadle anděla Páně. Trhnul sebou a v okamžiku byl zcela bdělý, nabral dech, jeho víčka se zúžila, a jeho svaly ztuhly strachem.

Těsně nad andělem kroužilo to nadpřirozené světlo — nebo spíše část toho světla, protože ono kroužilo skrze střechu vozidla, částečně uvnitř a částečně vně. Jako obvykle měl anděl složené ruce a díval se na Billa přísným pohledem. Ale když promluvil, jeho hlas zněl jemně a jistě: „Řekni panu Morganovi, ‚Tak praví Pán...‘“ jakmile anděl dal své poučení, zmizel.

V nemocnici Bill uviděl obraz, jaký ještě nikdy neviděl. Místo stanu s kyslíkem vedle postele stála ošetřovatelka s gumovou maskou, kterou periodicky vkládala dívce na nos, a to vhánělo kyslík do jejich plic. Pokaždé, když se jí dostalo trochu kyslíku, se několikrát krátce, slabě, a s námahou nadechla. Ošetřovatelka řekla: „Musí mít stále přísun kyslíku, jen tak ji udržujeme naživu. Sama už nemůže dýchat.“

Pan Morgan objal Billa a zaplakal. „Bratře Branhame, chtěl jsem žít vždycky počestně. Nevím, proč mi Bůh chce vzít moji malou dívku.“

„Nebud' zarmoucený, bratře Morgane,“ ujišťoval ho Bill. „Neboj se. Mám pro tebe slovo od Pána. Nejdřív se ale pomodlím za tvoji dcerku.“ Pak vložil na dívku ruce a poprosil ve jménu Ježíše Krista za

její uzdravení. Ošetřovatelka chtěla znovu vložit gumovou masku na nos pacientky. Bill však natáhl ruku, aby jí v tom zabránil. Nastala chvíle plná úzkosti. Ale najednou se dívka sama mělce nadechla. Ošetřovatelka se nechápavě podívala na Billa. Bill jí pokynul, aby čekala. Dívka se nadechla podruhé a pak znovu. Během minuty byl její dech pravidelný a bylo patrné, že kyslíkovou masku už potřebovat nebude.

Nyní se Bill obrátil k rodičům. „Mnoho odborníků vám řeklo, že vaše dcera umírá, ale tak praví Pán' pane Morgane, vaše dcera se uzdraví. A zde je to slovo Páně pro vás (zapamatujte si je po celý váš život) vody plynou klidně vpřed.“

Ačkoliv Billovi už nebyl dopřán žádný odpočinek před večerní bohoslužbou, přece jen považoval tuto denní zkušenost za něco, co stálo za to — neboť za tři dny se Morganovic dcerka uzdravila natolik, že mohla jít do školy.

Později na podzim roku 1946 si Bill uvědomil, že nemůže donekonečna zvládnout takovou pracovní zátěž. Rozhodnul se tedy, že po uplynutí osmidenní kampaně ohlášené v Jonesboro, v Arkansasu, si vezme nějaké pracovní volno. Jonesborskou kampaň sponzoroval kazatel Reed, který získal pro spolupráci několik místních církví. Společně pronajali největší posluchárnu ve městě. Stále se ještě nedostávalo dost místa k sezení pro všechny, kteří přicházeli. Tisíce a tisíce lidí proudily z jihu a jihozápadu. V okruhu padesáti mil kolem města nebylo možno získat ubytování v hotelích ani motelech. Ti, kteří si nemohli obstarat nějaké to ubytování, spali jednoduše pod stany nebo nákladáky nebo ve svých automobilech. Místní novináři odhadovali dav na 28 000 lidí. Když začala shromáždění, mnoho tisíc lidí stálo vně posluchárny, doufajíc, že se jim snad také podaří dostat se dovnitř.

Bill zahájil své první shromáždění v Jonesboro svým obvyklým způsobem, jako kdyby byl doma: „Budete-li někdo v nouzi, jen mi klidně zavolejte, a pokud to bude možné, přijedu k vám, za slunečného počasí i v dešti. Nebo, budete-li někdy projíždět kolem Jeffersonville, v Indianě, jen se u nás klidně zastavte. Bydlím nedaleko své modlitebny na křižovatce 8. ulice Penn. Miluji vás a udělám pro vás vše, co budu moci.“ A pak odvážně prohlásil: „Jelikož to je můj

poslední týden na delší dobu zde v Arkansasu, chtěl bych zůstat za kazatelnu, dokud se nepomodlím za tu poslední osobu v řadě.“

Právě v té chvíli si Bill všiml ženy sedící nedaleko v přední řadě, která na něj energicky mávala. „Mohu pro tebe něco udělat, sestro?“ zeptal se.

„Copak mě nepoznáváš?“ Řekla se širokým úsměvem ve tváři.

„Ne, nevzpomínám si.“

„Naposledy jsi mě viděl v Little Rocku. Řekli mi, že moje nohy byly sama krev a byla jsem duševně nemocná.“

Teď ji Bill poznal. To byla ta žena, za kterou se Bill modlil v suterénu městské posluchárny v Little Rocku. Před několika měsíci byla na tom duševně tak špatně, že vykopla a rozbila sklo ve dveřích automobilu, a potom se na zádech plížila po podlaze v suterénu. Nyní klidně seděla se svým manželem a svou čtyřkou dětí, které seděly za nimi. Její manžel vydal svědectví: „Poté, co ses za ni pomodlil, seděla tiše v automobilu celou cestu do ústavu. Během tří dnů ji prohlásili za úplně normální a mohla se vrátit domů.“

Bohoslužba, která začala tak dramatickým svědectvím vzbudila víru publika, která se povznesla k nebeskému očekávání. Lidé pozorovali znamení na Billově ruce, pomocí něhož nadpřirozeným způsobem zjevoval nemoci, a nestačili se dost vynadivit, jak tiché Billovy modlitby měnily situaci. Brzy všem připadalo, že všechny věci jsou možné. Bill vytvořil řadu po své pravé straně a lidé se hrnuli k modlitbě, jako proud vody v řece, která nikdy nevyschne. Hodina za hodinou a stále přicházeli. Jakmile se za někoho pomodlil a on se vrátil na své místo, někdo jiný se postavil, a připojil se ke stojícím v řadě. Davu se zmocnil nepopsatelný pocit, že Ježíš Kristus stál v blízkosti toho drobného muže za kazatelnu a všichni se chtěli dostat na řadu v Kristově přítomnosti.

Konec bohoslužby nebyl jednoduše stanoven a tak shromáždění nemělo konce. Bill se celou noc modlil za nemocné, jen na krátko si udělal přestávku, aby si dal doušek pomerančového džusu. Někdy ve velmi časně ranní hodině se položil vedle kazatelny a zdřímil si na několik hodin. Ale když se probudil, pianista stále jemně hrál nápěv písně „Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř“; a modlitební řada byla stále na svém místě s dalším pacientem v pořadí, aby se za něj pomodlil. Svě denní jídlo snědl Bill za

kazatelnu, aby mohl pokračovat v modlitbách za nemocné po celý den. Ti, kteří měli to štěstí, že se dostali dovnitř posluchárny, hned během prvního dne, jen neochotně opouštěli svá místa. Mnozí z nich vydrželi den za dnem, a když měli hlad, posílali někoho, kdo by jim obstaral obložený chlebiček. Rovněž telefonovali svým přátelům a příbuzným o tom fantastickém Božím hnutí, kterého právě byli svědky, a pobízeli je, aby se přijeli podívat na tyto zázraky sami. To způsobilo, že v průběhu týdne do Jonesboro přijelo ještě více lidí. Ti, kteří byli před vchodem do posluchárny, trpělivě čekali v dlouhé řadě plné zmatku, s důvěrou, že snad se jim naskytne příležitost dostat se dovnitř. Pozvolna a velmi pomalu, centimetr za centimetrem, postupovali dopředu, podle toho jak lidé, kteří byli uvnitř, vycházeli ven a tím dovolili několika lidem nacházejícím se před budovou vejít dovnitř. Lidé, kteří vycházeli ven, popisovali ohromující zázraky, které spatřili vevnitř. Jen málo z těch stojících před budovou opustilo řadu, i když uprostřed týdne začalo pršet.

Celý den a noc se Bill modlil za nekonečnou řadu nemocných, a postižených. Zázrakům jakoby nebylo konce. Jednou, kolem čtvrté hodiny ráno přišla k Billovi v modlitební řadě asi 35 letá žena s kapesníkem v ruce, který si držela na nose. Bill se domníval, že pláče. Uchopil ji levou rukou za její pravou ruku a vibrace odhalila nemoc. Řekl: „Máš rakovinu. Že ano, ženo.“ Žena odkryla svoji tvář a ukázalo se, že nemá vůbec nos; rakovina ho zcela zachvátila a zničila.

„Věříš?“ zeptal se Bill.

V jejím hlase se zachvělo zoufalství. „Bratře Branhame, musím věřit! To je moje jediná naděje.“

„V tom případě ti mohu, sestro, pomoci. Neboť anděl, který se se mnou setkal, mi řekl, že pokud budu upřímný a budu schopen přimět lidi, aby mi uvěřili, nic před mojí modlitbou neobstojí, dokonce ani rakovina.“ Když se Bill modlil ve jménu Ježíše Krista, snažil se vcítit do svízelné situace této ženy odsouzené k smrti. Krátce potom prudké bušení v jeho ruce zmizelo a věděl, že byla uzdravena.³

³ Několik měsíců později sloužil Bill v Texarkane, v Texasu, když náhle tato žena přišla dopředu a řekla: „Bratře Branhame, poznáváš mě?“ „Ne, sestro, nepřipomínám si,“ odpověděl Bill. „Vzpomínáš si v Jonesboro, když ses modlil za ženu, jejíž nos byl sežrán rakovinou?“ Pak si Bill vzpomněl. „Ty přece nejsi ta žena nebo ano?“ „Ano, jsem,“ odpověděla. „Nejenom že je rakovina pryč, ale jak je možno vidět, můj nos mně znovu narostl.“

Toho osmého a posledního večera v Jonesboro, přerušil Bill na chvilku tu nekonečnou modlitební řadu, aby stačil zajít na nádraží a setkat se se svou manželkou. Neviděli se už dlouhé měsíce. Osvobodila se od svých povinností, protože chtěla být svědkem jeho posledního shromáždění a pak jej doprovázet zpět do Jeffersonville, na tak zasloužený odpočinek.

Když se vraceli zpět do posluchárny, jejich auto muselo zastavit daleko od svého cíle. Zde bylo celé prostranství zacpáno vozidly, nákladáky, jízdními koly a stany. Bill s Medou se tedy vydali pěšky. Nakonec Meda spatřila početný zástup lidí čekající před budovou, mnozí z nich si drželi na hlavě noviny jako ochranu před mrholením. Ačkoliv jí to Bill popsál už během telefonického rozhovoru, nebyla na tuto realitu dost připravená. „Bille, copak všichni tito lidé přišli poslouchat tebe?“

„Nikoliv,“ odpověděl, „oni přišli uvidět Ježíše.“

Meda vložila svou ruku do jeho a začala zpívat: „Přichází ze všech stran, ze zemí vzdálených též, na královský hod, jako Jeho host a všichni tu šťastní jsou!“ A Bill se k ní přidal: „Smět spatřit tu svatou tvář, ověnčenou Božskou ctí, účastníky Jeho chval, jak perly v koruně se stkvít.“ Bill nebyl nikdy dobrým zpěvákem — jeho hlas měl sklon k chraplavosti a měl problémy s udržení melodie — ale zpěv miloval. „Však Ježíš vyprostil mne, mé srdce raduje se...“

Setkali se s četou uvaděčů, kteří jim pomáhali projít strkajícím se davem do budovy. Když už byli za dveřmi, Bill upozoroval muže, který mu mával modrou čepicí a tím chtěl upoutat na sebe jeho pozornost. Bill se k němu přiblížil tak blízko, že se ho mohl zeptat: „Voláte mne, pane?“

Onen muž nervózně zmáčknuv svůj klobouk. „Nejsi bratr Branham?“ Zeptal se.

„Ano, jsem, ale tady se nemohu za nikoho modlit, protože bych tím způsobil nepořádek. Jestli ale přijdete do modlitební řady, pak...“

„Ó, já nepotřebuji modlitbu za sebe,“ vysvětlil muž. „Jsem řidičem sanitky. Dnes jsem přivezl starší pacientku z Missouri — velice nemocnou. Ona právě umírá v mé sanitce. Možná, že už i nadobro umřela. Nikde nemohu najít lékaře a nevím, co si mám počít. Mohl bys k ní přijít?“

„Pane, nejsem oprávněn prohlásit o někom, že zemřel. K tomu je zapotřebí pohřební služba.“

Řidič však na něj vyvíjel nátlak: „Chtěl bych, abys k ní přišel. Její manžel je zoufalý, možná ho uklidníš.“

Bill věděl, kde parkují sanitky. Silniční policie vyznačila jeden z pozemků jako výhradní parkoviště pro sanitky. „Myslím si, že k této ženě se vůbec nedostanu. Mezi mnou a sanitkami, je nejméně dva tisíce lidí.“

„My ti pomůžeme,“ nabídnul se jeden z uváděčů.

A tak Bill svolil.

Postrkováním s mnohým omlouváním a mnoha dalšími nesnáze se jim nakonec podařilo dorazit k řadě sanitek, které parkovaly za obrubníkem. Čtyři uváděči stáli venku, zatímco Bill spolu s řidičem otevřeli dveře a vlezli do sanitky. Tam klečel starý muž nad povadlým tělem schoulené ženy. Košile muže byla samá záplata. Jeho kalhoty byly ošumělé. Ponožky vylézaly skrze podrážky děravých bot. Týdenní porost vousů na jeho tvářích zakrýval jeho znavený obličej. Seděl shrbený, pomalu kroutil hlavou zprava doleva se vzlykáním: „Ó, maminko, maminko, proč jsi mne opustila?“ Způsob jak tento muž svíral svůj děravý slaměný klobouk v ruce, přivodilo Billovi na mysl jeho tatínka. „Co vám je, pane?“

Starý muž pozvedl hlavu. „Vy jste lékař?“

„Ne. Já jsem bratr Branham.“

„Ó, bratře Branhame, moje ubohá maminka.“ Pohleděl dolů na nehybnou ženu na lehátku. „Přišel jsem o ni. Jsem si tím jist. Před chvílí vydechla naposledy. Tolik si přála, abys k ní před svou smrtí přišel. Ona mi byla velice dobrou ženou. Vychovávala mé děti, společně jsme motykou obdělávali pole a pomáhala mi na každém kroku. Před několika lety zjistili rakovinu na jejích ženských orgánech. Vzali jsme ji do St. Louis k lékaři na operaci, ale to nepomohlo. Její stav se dále zhoršoval.“ Pohleděl na Billa a jeho hlas prozrazoval hořké zklamání. „Dnes ráno jsme poslouchali rozhlas a slyšeli jsme tam jednoho muže, který vydával svědectví, že byl slepý deset let a poté, co ses za něj pomodlil, byl zcela uzdraven. Pomyslel jsem si, že snad i pro nás by se mohl stát takový zázrak. Neměli jsme žádných peněz, jelikož všechny naše úspory padly na operaci. A tak jsem šel a prodal několik

přikrývek její výroby a trochu ostružinových zavařenin, a pak jsem najal tuto sanitku, aby ji zavezla do Jonesboro.“ Smutně se podíval na svou ženu. „Teď je mrtvá a já nevím, co si bez ní počnu. Budu tak osamělý.“

Bill se jej snažil utěšit, seč mohl, načež řekl: „Dobrá, tati, jediné co mohu udělat je, že se za ni pomodlím.“

Bill si nebyl jist, jestli je ještě naživu nebo ne. Každopádně vypadala, že je mrtvá. Řidič sanitky vyňal z jejích úst zubní protézu a tím její tváře zapadly. A v očích měla něco, co připomínalo kalnou vodu. Její čelo bylo na dotek studené a lepkavé. Bill vzal do své levé ruky její pravou a chtěl nahmatat tep. Nemohl ho najít. A jako další důkaz, že nežije, Bill nepocítoval žádné vibrace způsobené rakovinou.

Sklonil hlavu a tiše řekl: „Drahý Pane Ježíši, prosím, smiluj se nad tímto bratrem; pomáhej mu a požehnej ho. A co se týče této ženy, která podstoupila tuto cestu ve víře, že...“

Najednou Bill pocítil stisk její ruky. Otevřel oči a soustředěně ji pozoroval. Vypadala jako mrtvola. Snad to byla jenom jeho obrazotvornost nebo možná křeč v jejích svalech. Bill tedy znovu zavřel oči a pokračoval v modlitbě, ale za několik okamžiků znovu pocítil tento stisk její ruky. Tentokrát si byl jist, že to byl projev života. Otevřel znovu oči a pozoroval její obličej. Kůže na jejím čele se najednou svažila. Pak otevřela oči a podívala se na něj.

Bill neřekl ani slovo. Starý muž měl ještě zavřené oči a mnul si ruce, jeho hlava byla pozvednuta ke střeše vozidla. Žena se pokusila pozvednout hlavu a tiše řekla: „Jak se jmenuješ?“

„Jsem bratr Branham.“

Starý muž prudce škubnul hlavou a vykřiknul: „Maminko!“ Objal ji a radostí vzlykal: „Maminko! Maminko!“

Zatímco se do ženiny tváře vrátila barva, Bill si všimnul, že jeho ruka nadále neodhaluje rakovinu v jejím těle. To tedy znamená, že nemoc zmizela.

Křik muže upoutal pozornost lidí, kteří byli na prostranství kolem sanitky, kteří teď začali tisknout své tváře k okennímu sklu. Řidič se obrátil k Billovi a řekl: „Myslím si, že zjistili, kdo jsi. Budeš mít problémy dostat se zpět do budovy.“

Bill věděl, že řidič měl pravdu. Když sem přicházel, cítil se bezpečně, protože tito lidé ho ještě nikdy neviděli. Ale většina z nich zde čekala celé dny, s přáním dostat se dovnitř, aby se za ně pomodlil. Jakmile zjistili, že je mezi nimi, tato zpráva se nesla tak rychle, jak oheň ve větru, a to mohlo znamenat velké problémy při jeho návratu zpět do posluchárny. Náhle dostal nápad. Řekl řidiči: „Stůj obrácen zády k oknu a opatrně si svleč kabát. To zastíní vnitřek sanitky na dobu, než stihnu uniknout druhými dveřmi. Jestliže se mi podaří nepozorovaně zmizet, bude všechno v pořádku. Tam venku mne nikdo nezná. Budu se pohybovat na okraji zástupu u zadního parkoviště. A ty řekni uváděčům, aby mne tam čekali. Domnívám se, že se nebudu moci prodat tímto davem do budovy bez jejich pomoci.“

„Řeknu jim to,“ odpověděl řidič. Obrátil se zády k oknu, k němuž přilnulo několik párů lidských očí. Pak pomalu rozprostřel ramena spolu se svým kabátem a zcela zakryl malé okénko vozidla. „Jdi,“ řekl.

Bill tiše vyklouzнул na druhém konci auta a pospíchal podél řady záchranečnických vozíků, dokud nepřišel, k zadní části parkoviště. Elektrické pouliční osvětlení skrovně prozařovalo mrholícím deštěm, který padal na hlavy několika tisíců mužů, žen a dětí, kteří byli namačkaní kolem zadního vchodu do posluchárny. Bill si byl jist, že ho tito lidé vůbec neznají, protože nikdo z nich ho ještě neviděl. A tak místo toho, aby počkal na uváděče, kteří by mu pomohli, snažil si proklestit cestu zástupem sám. Nějaký chraplavý hlas najednou rázně řekl: „Netlač se!“

„Promiňte,“ řekl Bill a snažil se protlačit dál.

Muž mohutné postavy s nepříjemným vzezřením zakřičel: „Netlač se!“

„Ano, pane,“ odpověděl nesměle Bill. „Promiňte.“

Bill se protlačoval okrajem zástupu a uvažoval, co by měl nejlépe udělat. Uváděči nebyli nikde v dohledu. Najednou uslyšel ženský hlas, který volal: „Tati! Tati!“ Bill se otočil tam, odkud přicházel pláč a uviděl mladou černošskou dívku ve věku asi 17 let, jak se tlačí masou bílých lidí. Bylo patrné, že je slepá; na očích měla bílé bělmo. Ale kvůli zákonům Jim Crow⁴, které oddělují bílé lidi od černých, nikdo z těch stojících nablízku mu nebyl ochoten pomoci.

⁴ Rasově diskriminační zákony v USA. (Překl.)

Dívka tápala uprostřed davu směrem přímo k Billovi. Bill se zatím pohyboval po okraji zástupu, takže se nakonec ocitl přesně naproti této dívce. Krátce nato do něj narazila.

„Promiňte,“ řekla, „jsem slepá a ztratil se mi tatínek. Pomohl byste mi najít cestu k autobusu z Memphisu?“ Bill se podíval na dlouhou řadu autobusů seřazených na konci parkoviště. „Ano, pomohu ti,“ řekl: „Co zde děláš?“

„Tatínek a já jsme přijeli, protože jsme se chtěli setkat s uzdravovatelem,“ odpověděla.

„Jak ses o něm dozvěděla?“

„Dnes ráno jsme poslouchali rádio a tam byl nějaký muž, který vyprávěl, jak nemohl promluvit ani slovo a teď už může normálně mluvit. Druhý muž vyprávěl, jak 12 let pobíral invalidní důchod kvůli tomu, že byl slepý a nyní může vidět tak dobře, že čte Bibli. To mi dodalo novou naději, že znovu nabudu zrak. Když jsem byla malá, tak se mi udělal oční zákal. Lékař mi tehdy řekl, že až budu starší, že mi ho vyoperuje, ale teď, když jsem starší, řekl, že se ovinul kolem mého zrakového nervu, a nemůže se ho ani dotknout. A tak nemám žádnou jinou šanci, než abych se dostala k tomu uzdravovateli. Ale on je zde poslední večer a ani já, ani můj tatínek jsme se nedostali blíž k budově. Teď se mi ztratil a já nemohu najít cestu k autobusu. Dobrý pane, buďte tak laskav a pomozte mi.“

„Ano, slečno. Pomohu ti. Ale nejdříve se tě zeptám na toho uzdravovatele, o kterém ses zmínila. Věříš, že Bůh poslal anděla a že dnes uzdravuje?“

„Ano, pane. Věřím.“

„Věříš tomu i přesto, že máme tolik dobrých lékařů a nemocnic?“ Bill se trochu styděl za to, že zneužívá slepoty této dívky, ale chtěl prostě vyzkoušet její víru.

Ona na to ihned odpověděla: „Žádný lékař mi nemůže pomoci. Pane, jestli mne vezmete za ruku a přivedete mě k tomu uzdravovateli, potom si klidně najdu svého tatínka sama.“

Bill to už nebyl schopen déle předstírat. „Sestro, vždyť jsem to já, se kterým ses chtěla setkat.“

Dívka se uchopila klopky jeho kabátu jako klíště. „Ty jsi tím uzdravovatelem?“ Zeptala se.

„Nikoliv, madam. Jsem bratr Branham, kazatel. Ježíš Kristus je uzdravovatelem. Jestli se pustíš klopky mého kabátu“ — a uchopil ji za zápěstí, aby se od ní uvolnil. Ale dívka se držela z celé síly. Vždyť ho měla ve svých rukou a nemohla se ho jen tak jednoduše vzdát. „Smiluj se nade mnou, bratře Branhame,“ úpěnlivě prosila.

„Sestro, dovol, že tě vezmu za ruku, když se budu modlit.“ Billovi se podařilo uvolnit jednu její ruku. Ihned pocítil vibrace zákalu ve své ruce, a začal se modlit. „Drahý Ježíši, jednoho dne jsi nesl starý drsný kříž a vrávoral s ním ulicí; krev stékala po Tvých ramenech; Tvé drobné a křehké tělo se potácelo pod tímto břemenem. Nějaký barevný muž, Šimon Cyrenejský, přišel k Tobě, vzal Ti kříž, a pomohl Ti ho nést. A teď jedno ze Šimonových dětí vrávorá zde v temnotách; jsem si jist, že tomu rozumíš...“

Dívka se v tu chvíli zachvěla. „Něco mnou prošlo,“ řekla, její tělo se celé rozechvělo. „Ve svých očích cítím takový chlad.“

Bill cítil, jak vibrace v jeho ruce ustupují; démonický život opustil zákal. „Sestro, zavři na chvíli víčka. Tak, dobře. Zákal se scvrkne. Za chvíli bys měla vidět. Neříkej o tom nic, protože bych byl poznán. Nechci, aby se lidé dozvěděli, že jsem tu. Teď pomalu otevři oči. Ježíš ti vrátil zrak.“

Její víčka se prudce otevřela. Podívala se a zajíkala se překvapením. „Copak to jsou světla?“

„Ano. Můžeš je spočítat?“

„Jsou čtyři. Procházejí tito lidé kolem nás?“ Předtím než Bill stačil odpovědět na tuto otázku, vykřikla z plna hrdla. Všechny hlavy se otočily tímto směrem. Ona křičela znovu: „Sláva Bohu! Vidím! Vidím! Byla jsem slepá a teď vidím!“⁵

Lidé se začali hrnout k Billovi a k dívce. A v té chvíli se na rohu budovy ukázali uváděči, ihned Billa zpozorovali a šli mu na pomoc. Předtím, než ho ještě stačili postrčit dál, jistý muž se zkroucenýma nohama opírající se o hůl zakřičel: „Já tě znám, bratře Branhame. Smiluj se nade mnou. Stál jsem tady osm dnů. Mám doma pět dětí

⁵ Po letech se Bill znovu setkal s touto ženou. Pracovala jako číšnice a řekla mu, že nikdy více od doby, kdy byla uzdravena v Jonesboro, neměla potíže s očima.

a jsem mrzák. Věřím, že máš dobré srdce. Jestli za mne poprosíš Boha, On to udělá.“

Bill řekl: „Tedy, ve jménu Ježíše Krista podej mi svou hůl.“

Bez zaváhání podal tento zmrzačený muž Billovi svou podomácky zhotovenou hůlku. V té chvíli se jeho křivé nohy narovnaly a mohly ho bezpečně udržet. Dupl botou do asfaltu a vykřikl: „Jsem uzdraven! Jsem uzdraven!“

Dychtící zástup se k němu tlačil ze všech stran. Čtyři uváděči vytvořili ochranný štít kolem Billa a násilím si klestili cestu zpět do posluchárny, zatímco lidé kolem nich se snažili, aby se alespoň mohli dotknout Billova obleku, když procházel kolem. Nezáleželo jim na tom, že Billův oblek byl samá záplata.

Během onoho podzimu roku 1946 zůstal William Branham na pódiu v Jonesboro celých osm dnů a nocí za neustálého proudění nemocných a nuzných lidí. Svě denní jídlo přijímal přímo na

pódiu, občas si zdříml za kazatelnu, zatímco stojící v modlitební řadě trpělivě očekávali, až se probudí a bude pokračovat v práci. Ke konci týdne byl Bill tak unaven, že mu bušilo v hlavě. Jeho předloktí bylo pokryto puchýři způsobenými vytrháváním si chlupů, čímž se chtěl udržet ve stavu bdělosti. Stále ještě nechtěl skončit. Chtěl pokračovat, dokud se nepomodlí za toho posledního nemocného, který vstoupil dovnitř — ale to nebylo možné. Zprávy o uzdraveních a zázracích působily jako magnet a přitahovaly do Jonesboro v průběhu týdne tisíce dalších lidí. Když Bill nakonec zakončil osmidenní kampaň v Jonesboro, modlitební řada byla delší než na začátku. Bill se cítil vyčerpán tělesně i duševně. Pastor Reed jej položil do postele, ale Bill byl tak nervózní, že nemohl usnout. Házel sebou celé hodiny na všechny strany. Nakonec raději tento zápas vzdal a rozhodl se, že stejně tak dobře může jet domů do Jeffersonville a lehnout si do své vlastní postele, kde doufal, že bude moci spát celé dny nikým nevyrušován.

Po několika hodinách cesty měl Bill problém, aby udržel svá víčka otevřená. Aby přešel usnutí za volantem, tloukl nohou do dveří, až prorazil čalounění. Pak za volantem usnul. Hluk zvukového znamení jej vyburcoval, což mu poskytlo kratičký okamžik, že stačil sjet na svou stranu vozovky. Otřesen zajel k okraji vozovky a snažil se z toho vzpamatovat. Meda byla zatím ponořená do hlubokého spánku na zadním sedadle vozidla. Bill vystoupil z auta a doufal, že krátká procházka jej občerství. Ale začal ztrácet vědomí z hlubokého vyčerpání. Když nakonec přišel k sobě, zjistil, že stojí na pastvině mezi stádem dobytka s rukou vztaženou před sebou, jak si povídá sám se sebou, „Jenom věř, sestro. Jenom to je zapotřebí. Jenom věř.“ Prudce potřásl hlavou a uvažoval: „Co se to se mnou děje? Snad se nezblázním.“

KAPITOLA 34

ŠOK PŘI NÁVRATU DOMŮ

1946

Do Jeffersonville se vrátili pozdě večer a zastavili se v domě Mediných rodičů, aby si vyzvedli své děti. Rebece bylo teď pět měsíců a Bill ji neviděl tři měsíce a tak nebylo divu, že ho nepoznala. Když ji chtěl vzít na ruce, začala plakat a drala se zpět k mamince. To ho zbolelo. „Ona mě nezná,“ postesknul si.

Meda se snažila Rebeku uklidnit houpáním na rukou a ukázala směrem k Billovu obrázku, který stál opřený na konci stolu. „Mám ten stejný obrázek, na kterém sedíš na toaletním stolku.“ Každý den jsem jí ho ukazovala a říkala: „To je tvůj tatínek.“

Bill se podíval na obrázek a pak do zrcadla v chodbě. „Není divu, že mne nepoznala. Ztratil jsem na váze 10 kilogramů; vypadala mi spousta vlasů; shrbil jsem se v zádech. Vůbec si nejsem podobný.“

Další šok jej čekal, když přijeli ke svému domu — spousta vozidel se postavila do řad na obou stranách vozovky do vzdálenosti několika městských bloků a na 200 lidí ho čekalo na dvorku.

„Co to má znamenat?“ zeptala se Meda.

Bill se začervenal. „Všude, kde jsem byl, jsem dal lidem naši adresu a řekl jsem jim, že až pojedou kolem Jeffersonville a budou potřebovat, abych se za ně pomodlil, ať se u nás zastaví. Nemyslel jsem si, že to udělají tak brzo.“

Dlouho do noci se Bill modlil za zástup na dvorku. Konečně odjel poslední člověk. Meda pomohla Billovi do postele. Byly dvě hodiny nad ránem. Ležel tiše. Byl unášen do zapomenutí nebo polospánku. Najednou sebou škulb a probudil se. V noze měl křeč.

Meda seděla v nohou postele. „Bille, víš, co jsi dělal?“

„Myslel jsem si, že spím.“

„Ty jsi objal polštář a brumlal jsi: „Kdo je další? Budeš-li věřit, protože anděl mi řekl, že pokud přimějí lidi, aby mi uvěřili...““ Bille, mám o tebe starost.“

Venku zastavilo nějaké auto. Byl to zvuk hodně ojetého, starého auta; motor neměl plynulý chod a bylo slyšet vibrování nárazníku. Za chvíli někdo zaklepal na hlavní vchodové dveře. Meda jemně položila ruce na Billova víčka a prsty mu něžně zavřela oči. Řekla: „Řeknu jim, aby přišli zítra. Ty se musíš vyspat, miláčku.“

Bill uslyšel z kuchyně mužský hlas, který řekl: „Dítě je už dlouho nemocné. Neustále pláče. Pláče dnem i nocí. Lékaři neví, co s ním je.“ Bill mohl slyšet, jak toto dítě vydává takový dýchavičný zvuk, jako by chtělo plakat, ale už nemělo sil. To už nebyl dětský pláč. Bill uslyšel, jak Meda říká: „Dobře, ale právě jsem uložila Billa do postele a tak ho nechci hned budít.“ Pak Bill uslyšel nějakou ženu, jak říká: „Přijeli jsme z jihu Ohia. Byli jsme na cestě celý den a noc, abychom sem přijeli.“

Bill si řekl: „Jak bych mohl klidně usnout, když to dítě ve vedlejší místnosti tolik trpí a možná mu pomůže modlitba.“

A tak se v pyžamu dobelhal k nim. Deseti týdenní dítě leželo na kuchyňském stole zavinuté do deky. Jeho maličká obličej se zkroutil bolestí, když tiše zasténalo. Bill řekl všem, aby poklekli a obrátili své hlasy k Tomu, jenž měl moc vysvobodit ono trpící dítě — k Ježíši Kristu. Dítě přestalo plakat; jeho tvář se uvolnila. Během deseti minut než tento pár odjel, dítě spokojeně broukalo a smálo se.

Ještě než se Bill stačil dobelhat do lůžka, přijelo další auto. Bill slyšel něčí kroky rychle se blížící k jejich domu. Někdo klepal na dveře. Bill vpustil do kuchyně nějakého vzrušeného mladého muže. Ten muž řekl: „Bratře Branhame, moje sestra má zánět slepého střeva. Je ve špatném stavu. Objednali ji do nemocnice v Louisville na dnešní ráno, ale teď je ve velice vážném stavu. Táta si myslí, že převoz do nemocnice nepřežije. Je to po horské cestě — opravdu hrbolaté. Bydlíme asi 60 kilometrů směrem na západ odsud — blízko Milltownu. Víme, co Bůh udělal s Georgií Carterovou a tak mě tatínek poslal s prosbou, zda bys nepřijel a nepomodlil se za moji sestru. Přijdeš?“

Bez jediného zaváhání Bill odpověděl: „Ano. Dovol, abych se ale oblékl. Pak za tebou pojedou svým autem.“

Meda začala plakat: „Miláčku, vždyť usneš za volantem.“

„Ne, to bude v pořádku, miláčku,“ ujišťoval ji Bill.

Jeho důvěra ho opustila po ujetí několika mil. Jeho víčka byla jako z olova. Občas se štípnul, aby se udržel v bdělém stavu; občas se kousl do prstu. Plivnul si dokonce na prst a vetřel si slinu do oka, aby zahnal spánek. Ten mladý muž měl pravdu ohledně stavu povrchu těchto cest, obzvláště na posledním úseku, kde se zúžila do dvou kolejí, které se vinuly těsně pod hradbou pahorků. Aspoň teď si nemusel dělat starosti se spaním, protože cesta jím drncala pokaždé,

když najel kolem na kámen nebo kolo sjelo do vyjeté koleje. Když tato dvě vozidla přijela před malý venkovský dům, všechna světla v něm byla rozsvícena. Když se setkal s otcem a maminkou, zavedli ho k lůžku asi 18leté dívky. Její kůže byla bledá a kapky potu se třpytily na jejich spáncích. Dívka ukázala Billovi svůj oteklý bok.

Dívčin otec řekl: „Nejedla už tři dny a dnes neudržela v sobě ani vodu. Měla jít na operaci zítra před polednem. Za několik hodin by měla pro ni přijet sanitka. Ale dnes v noci se její stav zhoršil natolik, že mám obavy, že tento převoz nepřežije.“

Bill dobře věděl, co je to zánět slepého střeva, protože několikrát byl svědkem operací prováděných svým přítelem Samem Adairem. Pokud slepé střevo už bylo na prasknutí — a vypadalo na to, že ano — pak zcela jistě nevydrží ten 40 kilometrový převoz do New Albany. Těch prvních osm mil by ji dokázalo zabit.

Dívka se nervózně zeptala: „Ó, bratře Branhame, co si myslíš, budu žít?“

Bill se snažil najít vhodná slova a pak odpověděl: „Věřím, že ano, pokud budeš mít víru. Věříš, že Ježíš Kristus tě může uzdravit?“

Její odpověď se změnila v panický výbuch. „Ó, ano, věřím. Moje církev sice říká, že dny zázraků už pominuly, ale já se nestarám o to, co říká moje církev; já věřím. Georgie Carterová se uzdravila; já se uzdravím také. Mám z operace strach.“

Bill měl během posledních šesti měsíců zkušenosti s uzdravením a zázraky u tisíců lidí a tak v tom nedostatečném vyznání víry této dívky, se dalo vycítit pochybnost a strach. „Sestro, nerad bych ranil tvé srdce, ale ty nevěříš. Za normálních okolností bych měl dost času, abych ti dokázal, jak málo máš víry, a rád bych si nejdříve ověřil tvou víru, pokud jde o tvé uzdravení. Ale tvůj stav je naléhavý. Budto uvěříš ihned nebo — musím být vůči tobě upřímný — nedožiješ příjezdu do nemocnice.“

Ani dívka, ani její rodiče nebyli připraveni na takovou otevřenost. Ale Bill to nemohl jinak říci. Situace byla naléhavá. Rozhodl se tedy na velice radikální postup, aby mohla pochopit, oč se jedná. Bill se tedy posadil na konci její postele — na stranu, která byla nejbliž středu místnosti. Její rodiče a několik sousedů sedělo na druhém konci postele — blíž ke stěně. Uprostřed na stropě svítilo elektrické světlo. Lampa visela na kabelu a v polovině mezi stropem,

a podlahou byl na ni zavěšen na provázku červenobílý náramek. Bill vlastně nevěděl, proč tam ten náramek visí, snad jen jako hračka pro dítě, které bylo v domě. Ale teď vymyslel pro ten náramek vhodné upotřebení. Bill řekl: „Ať teď všichni dospělí otočí svá křesla směrem ke stěně.“ Pak řekl dívce: „Jak si myslíš, že je daleko ten náramek?“

„Asi tři metry. Proč?“

„Ty jsi mi řekla, že máš víru, která může udělat vše. Chci, abys mi to dokázala. Chci, aby ses podívala přímo tam na ten zavěšený náramek, a chci, abys jej rozhoupala na tom provázku; a pak ho zastav. Jestliže to uděláš, budu vědět, že máš dost víry přijmout zázrak.“

Ve tvářích dívky se zračilo překvapení smíšené se zklamáním. „Ó, bratře Branhame, proč ode mne chceš něco takového? Tohle přece nemůže nikdo udělat.“

„Ó, ano,“ řekl Bill, „Každý kdo věří. Ježíš řekl: „Všechno je možné těm, kteří věří.““

Ona stále pochybovala. „Ale Ježíš přece mluvil o duchovních věcech. Tohle jsou věci materiální. Ty to dokážeš?“

„Ano, slečno.“

„Můžeš mi to ukázat?“

„Pokud si to přeješ. Jen upři svůj zrak na ten náramek.“ Bill upnul svůj zrak na tento objekt a soustředil celou svou víru. Do nynějška byl už svědkem tolika zázraků od Boha, že si byl jist tím, že všechny věci jsou vskutku možné skrze víru. Během okamžiku se náramek začal pohupovat na konci provázku, houpal se sem a tam jako kyvadlo. Pak se zastavil.

Dívka lapala po dechu. „Bratře Branhame, to je přece spiritismus!“

„Myslel jsem si, že něco takového řekneš. Nikoliv, to není spiritismus, ale víra. Spiritismus to často zneužívá k lumpárně — praskání skleniček, ohýbání lžiček a tak dále, ale to je stále jenom víra.“

Dívka nemohla stále pochopit, co říkal. „Patřím ke Kristově církvi. Mluvíme, kde mluví Bible, a mlčíme, kde ona mlčí. A v Bibli nic takového není.“

„Jak to, že ne. To je v Bibli,“ řekl Bill. Vzpomínáš si, jak jednou ráno Ježíš přišel k fíkovému stromu a hledal na něm ovoce? A když nic nenašel, uvalil na něj kletbu. Strom začal ihned schnout. Když se k večeru vracel, strom už byl suchý. Petr pak poznamenal, jak rychle se to stalo a Ježíš mu odpověděl, že může udělat nejen to, co udělal s tím stromem, ale kdyby poručil hoře, zvedni se a vrhni se do moře — a nepochyboval o tom — stane se. Copak On to neřekl? Jistě že ano. Tvůj pastor si tím chce ospravedlnit svoji nevíru a tak vám říká, že to byla hora hřichu, o které se zmínil Ježíš, ale to byla Olivetská hora. A on řekl, že je potřeba tolik víry, jako hořčičného semena. Jestliže tolik víry stačí k tomu, aby pohnout horou, o kolik méně víry je potřeba k pohnutí tímto náramkem?

Dívka se posadila a tiše přemýšlela. Její dech byl hluboký a těžký bolestí, kterou okoušela. Bill se rozhodnul pro jiný způsob. „Podívej se, sestro, před více než pěti měsíci ke mně přišel anděl a řekl mi, že dřív než jsem se narodil, byl jsem Bohem povolán k tomu, abych nesl lidem dar Božského uzdravení. Stál jsem tváří v tvář před touto nadpřirozenou bytostí a ona mi řekla, že pokud přivedu lidi k tomu, aby mi uvěřili, a moje modlitba bude upřímná, nic před mojí modlitbou neobstojí. A proto budeš-li věřit celým srdcem, to pohne Bohem. Tvá víra tě zachrání. Ne to, k čemu ses propracovala ve své mysli, ale to, čemu opravdu věříš.“

Dívka na to odpověděla: „Bratře Branhame, vím, že musí existovat něco většího než to, k čemu jsem se doposud propracovala. Necht' mi Bůh prokáže milosrdenství. Budu se Mu teď snažit věřit z celého srdce.“

Bill ji tedy uchopil za pravou ruku a pozoroval svou vlastní, jak otekla a zčervenala a jak začala bušit neviditelnou vibrací. Už dříve měl co do činění se slepým střevem a zde se to jevilo podobně, jako bílé skvrny, které se tvořily na druhé straně ruky. Samotná intenzita těchto vibrací stačila k tomu, aby poznal, jak vážný je její stav. Když poprosil o zásah Pána Ježíše, bušení v jeho ruce sláblo a pak zcela zmizelo. Jeho levá ruka se vrátila k normálu. Bill řekl: „Bůh ti žehnej, sestro. Tvá víra tě zachránila.“

Uprostřed radosti a uvolnění, jež zavládlo v místnosti, Bill usedl a v tu chvíli usnul. Po několika hodinách se probudil a slunce mu svítilo do tváře.

Dívčin otec mu nadšeně popřál dobré ráno a potřásl Billovi rukou. „Zavolal jsem na záchranku a řekl, že není třeba, aby sem přijela sanitka, jelikož moje dcera byla úplně uzdravená.“

Dívka už nebyla v posteli, seděla v kuchyni u stolu a jedla zmrzlinu. „Bratře Branhame, cítím se báječně. Otok zmizel z mého boku a stejně tak i všechny bolesti. A mám hrozný hlad.“

Poté, když se William Branham vrátil domů do Jeffersonville, zjistil, že mu přibyla celá řada nových povinností. Ze všech koutů Spojených států a Kanady proudily dopisy. Zpočátku se Bill s Medou snažili s tím

vypořádat sami. Ale každý den poštmistr hodil na jejich verandu celý nový obrovský balík dopisů; brzy si Bill uvědomil, že na to nestačí. Pronajal si tedy malou kancelář a sjednal dohodu s manželi Coxovými — členy jejich shromáždění — jako sekretáři. S jejich pomocí Bill rozdělil poštu na dvě hromádky. První a větší skupina dopisů přicházela od lidí popisujících své problémy a potřeby s prosbou, aby se za ně pomodlil. Bill považoval tyto dopisy jako další část svého pověření a za každý jeden se horlivě modlil. Druhou hromádku tvořily dopisy od různých kazatelů, kteří jej zvali na uzdravovací shromáždění ve svém okolí. Bill tyto dopisy odkládal stranou a modlil se o Boží vedení, kam by měl přistě jet.

Nakonec sestavil cestovní plán, který ho měl zaměstnat do poloviny roku 1947. Nejdříve chtěl jet do Louisiany a pak se přesunout na západ do Texasu, Arizony a Kalifornie, jelikož v severních státech ještě ležela sněhová pokrývka. Později na jaře by rád strávil několik měsíců poblíž domova, předtím, než se vydá na sever do Saskačevanu a Alberyty v Kanadě.

Ačkoliv se Bill ještě dostatečně nezotavil ze svého stavu vyčerpání, nedočkavě se těšil na práci, ke které jej povolal Pán. Začal tedy ve Shreveportu v Luisianě, kde naplánoval pět shromáždění pro kazatele Jacka Moore'a, pastora nezávislé letniční církve známé pod názvem Stánek života. Když kazatel Moore přivedl Billa do své modlitebny na první shromáždění, byl ohromen skutečností, že jeho obrovská modlitebna byla přecpána cizími návštěvníky, takže měl problém se dostat dovnitř se svým hostem. Pouhé ústní oznámení přitáhlo lidi z celého státu Luisiany a Arkansasu. Jack Moore se rozhodl pro větší sál a tak pro následující večer pronajali

KAPITOLA 35

ODMÍTNUTÍ ŠEKU NA 1 500 000
DOLARŮ

1947

posluchárnu vysoké školy. Nicméně po dvou následujících večerech v posluchárně vysoké školy se rozhodli vrátit zpět do Stánku života, poněvadž lidé přicházeli do vysoké školy tak brzo, že vyrušovali během vyučování.

Pro Jacka Moorea to byl týden, jaký ještě ve svém životě nezažil — pět večerů naplněných divy a zázraky. Později to popsal těmito slovy: „Lidé se stali pokorní a jemní, protože si uvědomovali, že Ježíš z Nazaretu prošel jejich cestou ve svém služebníkoví... Ano, biblické dny se znovu zopakovaly. Byl zde muž, který ukázal v praxi, co kázal. Neříkám to kvůli vyvyšování člověka, ale tímto chci říct, že naše vysoké hodnocení našeho bratra (Branhama), pramení z toho, že jeho služba dokázala k nám více přiblížit našeho milovaného Pána (Ježíše) a dovolila se nám seznámit s Jeho živými skutky, a Jeho Božstvím, a to ve větší míře, než předtím...“⁶

Jack Moore cítil, že by se měl dozvědět něco více o této neobyčejné službě a tak přenechal zodpovědnost za svůj sbor svému zástupci, aby mohl cestovat s Williamem Branhamem do konce toho roku.

Z Luisiany Bill odletěl do Texasu, kde se v Houstonu konaly shromáždění po dobu 15 dnů, předtím, než odjeli dál do Texarkany a San Antonia. Během první noci v San Antoniu se přihodilo něco, co hluboce zasáhlo Billovo srdce a jeho ducha. Jen co začala bohoslužba, vedoucí zpěvu právě uvedl Billa před obecenstvo; zástup lidí čekal s uctivostí a očekáváním. Bill přistoupil ke kazatelně a nějaký člověk, který seděl na pódiu, se postavil a začal mluvit v neznámém jazyce nesrozumitelná slova, tak hlasitě a prudce, jakoby strílel z kulometu. Když skončil, v obecenstvu zavládlo hluboké mlčení. Vzadu v posluchárně se postavil jiný muž a hlasitě provolával tato slova: „Tak praví Pán: *Tento muž, který vystoupil na pódium, přináší službu, která byla ustanovena všemohoucím Bohem. Jako Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Ježíše Krista, tak tento muž je poslán jako předchůdce jeho druhého příchodu.*“

⁶ William Branham, Muž Bohem poslaný, od Gordona Lindsaye, 1950, str. 103–104.

Billa se zmocnila zmatenost a slabost natolik, že se mu roztrásla kolena. Přidržel se kazatelny, aby nespadol a promluvil do mikrofonu: „Pane — ty tam vzadu — ty, který jsi vyřkl toto proroctví — znáš toho muže tady na pódiu, který mluvil v jazycích?“

Ten muž vzadu se znovu postavil. Vypadal na kovboje. „Ne, pane, neznám.“

„Víš cokoli bližšího o mně?“

„O tobě jsem se poprvé dozvěděl dnes.“

„Odkud jsi přišel dnes večer?“

„Moji zaměstnavatelé sem jeli do shromáždění a zeptali se mě, jestli nechci jet s nimi, a tak jsem se sem dostal.“

Pak se otočil k muži za svými zády na pódiu, který mluvil v jazycích. Bill se ho zeptal: „Znáš toho muže, který vyřkl toto proroctví?“

„Ne, neznám.“

„Co tu dnes děláš?“

„Jsem místním obchodníkem. V novinách jsem četl o Božském uzdraviteli a tak jsem se přišel podívat, oč se vlastně jedná.“

Když si pak Bill prostudoval 1. Korintským 12 – 14, dozvěděl se, že výklad jazyků je darem Ducha svatého. Víceméně Bill nedůvěřoval moc tomu, co letniční lidé nazývali „jazyky“, považoval to víceméně za vzrušení, fanatismus a tělesnost. Tento výklad se nehodil do žádné z těchto tří kategorií. To bylo něco ryzího, neboť ten příchozí zopakoval přesně to, co Bill slyšel onoho dne v roce 1933, když stál během křtu v řece Ohio a hvězda se ukázala nad jeho

hlavou. To bylo před 14 lety! Bill se rozechvěl a divil se, jestli v jeho službě se neukáže ještě něco kromě modlitby za nemocné.

Po Texasu přišla na řadu cesta do Phoenixu v Arizoně. Bill se cítil stále víc a víc vyčerpán. Bylo to způsobeno nejenom dlouhými hodinami stání v modlitbách za nemocné a nedostatkem spánku. Když se Bill modlil za nemocné, mohl doopravdy cítit démonické síly, s nimiž měl co do činění. Bylo to pro něj stejně unavující jako kopání výkopu ve skále s lopatou a krumpáčem. Pokaždé, když Bill uchopil svou levou rukou pravou ruku pacienta, dovolil nemocím vibrovat ve své paži až k svému srdci a následkem toho cítil, jak část jeho vlastní energie odchází — energie, která se nestačila obnovit po přespání jedné noci.

Bill se učil o démonech, když srovnával to, co si přečetl z Bible z vlastní zkušenosti během modlitby za nemocné. V Novém zákoně si přečetl, jak vymítání démoni z lidí si hledali další hostitele. Ten stejný jev mohl pozorovat během svých shromáždění. Jestliže nějaký pacient na pódiu byl uzdraven z duševní nemoci, pak zde bylo nebezpečí, že nějaký neukázněný věřící v obecenstvu může být rázem postižen touto nemocí. V jednom shromáždění se našla taková neuctivá skupina lidí — tropila si žerty a pískala. Bill se právě modlil za mladého muže, jenž padl na podlahu v záchvatu padoucnice. (Každý epileptik přicházející do přítomnosti anděla Páně vždycky dostával záchvat.) Bill se modlil za toho mladého muže, který byl okamžitě vysvobozen. Jakmile v ruce Billa ustála vibrace, tato skupina asi tuctu nevěřících lidí byla náhle postižena epileptickými záchvaty. Po této zkušenosti byl Bill vždycky velice prozíravý. Kdykoliv pocítil nějakého vzdorovitého ducha, požádal obecenstvo, aby sklonilo hlavy a modlilo se spolu s ním. Zjistil, že nevěřící se mohli cítit v jeho shromážděních v bezpečí, pokud jen byli uctiví.

Jednou večer v Phoenixu, procházelo modlitební řadou dítě. Bill uchopil toto děvče za ruku a ucítil zrádnou vibraci padoucnice. Dítě sebou škublo a dostavil se záchvat, upadlo na pódium a prudce sebou zmítalo. Obecenstvo jen zíralo. Bill zachoval klid a požádal všechny, aby sklonili hlavy. Když sklonil svoji hlavu k modlitbě, najednou pocítil nějaké zakolísání v proudění víry. Podíval se na dav a zpozoroval muže, který neměl skloněnou hlavu. Bill řekl do mikrofonu: „Je tu na pravé straně člověk, který nesklonil hlavu. Pane, i když nevěříš,

prosím tě, skloň hlavu a chovej se uctivě. Tato démonická síla může projít z jednoho na druhého.“

Tento muž přesto nesklonil svou hlavu. Jeden z uvaděčů k němu přistoupil a promluvil k němu, pak přistoupil k pódiu a řekl Billovi, „To je pan K-, jedna z vysokých osobností z Phoenixu. On řekl, že to jsou jen hloupé řeči, že to je jenom snůška psychologie. A tvrdošijně trvá na tom, že svou hlavu neskloní.“

Bill promluvil do mikrofonu: „Dobře, pane. Já jsem vás varoval. To je všechno, co mohu udělat.“ Pak se Bill obrátil k tomu dítěti, které sebou stále zmítalo na podlaze a vydávalo hluboký hrdelní zvuk. Bill se modlil: „Bože, ať to nevinné dítě netrpí kvůli nevěře tohoto muže. Požehnej tomu dítěti a osvobod' je.“ Holčička se uklidnila a otevřela oči. Její chráněncem rychle přispěchal dopředu, aby jí pomohl a společně odcházeli z pódia oslavující Boha. Pan K - se vyzývavě usmál, jako by chtěl říci, že dokázal, co řekl — že totiž nemusel sklonit hlavu. Žel, jeho vítězství bylo krátkodobé.

Během posledního večera v Phoenixu Bill slíbil, že se pomodlí za každého člověka v budově, který je v nouzi. To bylo naprosto nemožné, kdyby měl brát každého člověka za ruku a vibracemi zjevovat jeho nemoci. Dnes se to pokusil udělat jinak. Nazval to bleskovou modlitební řadou. Lidé se v řadě pomalu pohybovali, zatímco Bill kladl na ně ruce a prosil Pána za jejich uzdravení, oni pokračovali dál.

Mezi mnoha uzdraveními, která se stala tohoto večera, nejúžasnější bylo to, které se přihodilo Haddie Waldropové, ženě umírající na rakovinu srdce, jater a tračníku tlustého střeva. Jelikož lékaři považovali její případ za beznadějný, teď se zoufale pokoušela setkat s mužem, který o sobě řekl, že když se modlí za nemocné, stojí při něm anděl. Haddin manžel ji přivezl spolu s internistou z nemocnice na nosítkách. Když čekali v modlitební řadě, pocítila, jak její život pohasíná. Řekla svému manželovi: „I kdybych zemřela, přesto mne proved' touto řadou.“ Byli daleko vzadu. Jen pozvolna krok za krokem se řada posouvala kupředu, zatímco ona upadla do bezvědomí. Krátce na to se její hrud' přestala vzdouvat. Internista chtěl najít Haddin puls, ale nemohl jej nahmatat a tak natáhl deku na její tvář. Ale pan Waldrop s neochvějnou odhodlaností držel své místo v řadě. Trvalo mu to nejméně hodinu, než dostal svou manželku dopředu. Někdo řekl Billovi, že v řadě se nachází mrtvá osoba. Bill tedy přerušil modlitbu v řadě, aby se mohl modlit za ten případ. Když se jí dotknul,

pocítil, že je studená. Když potom Bill prosil, aby Pán navrátil život Haddie Waldropové, nejen že se do jejích plic vrátil dech, ale brzy na to se posadila a posléze odešla z budovy na vlastních nohou.⁷

Tato dlouhá modlitební řada v Phoenixu byla plná uzdravení a zázraků. Ačkoliv Billovy modlitby byly krátké, trvalo to do třetí hodiny ránní, než se dotknul toho posledního nemocného, který přišel. Podle odhadu Jacka Moorea, během tohoto jednoho únorového večera 1947, se Bill pomodlil za 2 500 lidí.

Do března se Bill přiblížil k břehům Kalifornie. Jeho první shromáždění v Los Angeles v přeplněném kostele v Montgomeryho parku přimělo zúčastněné církve k přestěhování shromáždění do městské posluchárny v Long Beach.

Během druhého večera této kampaně tři muži a jedna mladá žena přinesli do modlitební řady na nosítkách ženu v bezvědomí. Bill uchopil zápěstí pravé ruky pacientky a pocítil dobře známou vibraci. „To je rakovina,“ řekl.

Mladá žena odpověděla: „Ano, ona se jmenuje Melikianová. To je její lékař, já jsem její dcera. Právě byla v Saint Louis a odňali jí oba prsy, aby se rakovina nešířila dál; ale to nepomohlo. Teď je Bůh její poslední nadějí.“

Bill sklonil svou hlavu a poprosil o zázrak. Vibrace v jeho ruce ustaly. Už ji chtěl prohlásit za uzdravenou, když najednou se ho zmocnil zvláštní pocit a on bez uvažování řekl: „Tak praví Pán, během tří dnů tato žena půjde nakupovat do obchodu.“

Vedle stojící lékař — který očividně chtěl jenom prokázat této rodině svou laskavost — se rozhořčil. „To je nápad, pane Branhame! Tato žena přece zjevně umírá. Jak můžeš vzbuzovat v těchto lidech takové falešné naděje?“

Bill s klidem odpověděl: „Doktore, jestliže tato žena nebude zdravá a za tři dny nepůjde do města, můžeš mi na záda pověsit štítek, že jsem falešný prorok a vozit mne kolem dokola města na kapotě svého auta.“

⁷ Paní Haddie Waldropová pokračovala v navštěvování shromáždění Williama Branhama do své smrti v roce 1965. Častokrát ji přivítal v obecnstvu a zmínil se o jejím zázraku.

Ke konci týdne Billa vyrušilo z hlubokého spánku prudké bušení na dveře hotelového pokoje. Na chodbě stál církevní oficiál, jehož úkolem bylo střežit Billovo soukromí. Za ním stáli dva pěkně oblečení neznámí muži. „Je mi líto, bratře Branhame, ale tito dva muži se s tebou chtějí stůj co stůj vidět. Víím, že si musíš odpočinout, ale mají výjimečné pověření. Myslel jsem si...“

„Pojďte dál. Co pro vás mohu udělat?“

Tito dva vstoupili dovnitř a mluvčí přistoupil rovnou k tématu. „Jsme agenti Pana Melikiana.“

„Melikian?“ Bill opakoval to jméno a snažil si vzpomenout, kde je už slyšel.

„Pan Melikian řídí vinařský závod Mission Bell. Jeho manželka byla uzdravena z rakoviny během tvého shromáždění počátkem tohoto týdne.“ Nyní si Bill vzpomněl na ženu v bezvědomí na nosítkách. „Jak se jí daří?“

„Pane Branhame, jejím uzdravením jsou všichni ohromeni, obzvláště její lékař. Na druhý den poté, co ses za ni modlil, se posadila na posteli. Na třetí den šla s dcerkou nakupovat. Přesně tak, jak jsi řekl. Pan Melikian ti je za to velice vděčný a posílá ti šek na 1 500 000 dolarů.“

Muž mu podával šek. Bill se ani nepohnul. Řekl: „Pane Branhame, to není žert. To je naprosto pravý šek vypsany na tvé jméno.“ Rozevřel útržek papíru.

Bill si však tento šek nevzal. Uvažoval o své rodině, jak žije v bídném domku o dvou místnostech v Jeffersonville; uvažoval o své manželce, která nosí vodu z pouličního vodovodu vzdáleného půl městského bloku od domu a potom musí špinavou vodu odnést zpět, protože doma nebyla kanalizace; uvažoval o tom, jaký chlad a průvan mají v zimě, a jak Meda musí položit hadry kolem dveří, a oken, aby zmírnila průvan. Bylo by nádherné, kdyby mohl manželce a dětem dát něco lepšího; ale...

Po tolik let se Bill probíjával o porozumění svého povolání v Pánu. Když v roce 1937 byl nevěrný Boží vůli, musel za to krutě pykat, takže nyní ani těch 1 500 000 dolarů jej nemůže svést od jeho přesvědčení. Věděl, že ne on uzdravil paní Melikianovou z rakoviny; uzdravil ji Pán Ježíš Kristus. A tak jak by mohl přijmout odměnu za to,

co neudělal? Ale nejen to, Bill věděl o třech nástrahách, které často přivedly Boží muže k záhubě — ženy, popularita, peníze. Každý kazatel, který si zahrával s jednou z těchto tří věcí, s největší pravděpodobností uklouzne a padne. Bill se už dávno rozhodl zůstat čistý od těchto tří věcí, nehledě na to, kolik ho to bude stát.

„Pánové,“ řekl odhodlaně: „Nechci se na tento šek ani podívat. Řekněte panu Melikianovi, že si vážím jeho uznání, ale nemohu přijmout jeho peníze.“

Po své poslední modlitební řadě v Long Beach v Kalifornii, která skončila ve dvě ráno, Bill vrávoral otupělý a bezvládný do připraveného auta. Jack Moore s Youngem Brownem po celou hodinu vozili Billa kolem města, mluvili do něj, chtěli, aby na ně reagoval. Otevřeli na jeho straně okno, aby jej ovíval ve tvářích čerstvý jarní vzduch. Nakonec Bill přišel k sobě natolik, že byl způsobit jít do lůžka. Zavedli jej tedy do jeho hotelu. Když vystoupili z výtahu a přišli do malé čekárny, tlačila se tam skupina lidí, provolávala Billovo jméno a chtěla s ním mluvit. Moore s Brownem se jej snažili protlačit touto skupinou lidí, když najednou nějaká žena padla před Billem na zem a chopila se jeho nohou a kalhot jako klíště. Jack Moore ji chytil a chtěl ji jednoduše odtáhnout, ale Bill na něj pokynul a řekl: „Ať alespoň řekne, co chce.“

I přes toto ujištění se nepustila jeho nohou. Její oči prozrazovaly naprostou zoufalost. „Bratře Branhame, jsem paní K-ová. Byli jsme s mým manželem na tvém shromáždění v Phoenixu. Když ses modlil za to epileptické dítě, můj manžel odmítnul sklonit svoji hlavu. Na druhý den začal ve svém těle vnímat zvláštní pocity. Myslel si, že to je jeho obrazotvornost, která si s ním chce zahrávat. O dva dny později jej našli policisté, jak bezmyšlenkovitě chodí kolem dokola po ulicích Phoenixu. Jeho myšlení se změnilo. On neví kdo je, ani co dělá.“

Nyní si Bill všimnul muže stojícího opodál této skupiny — s pokleslým pohledem v očích, strašidelným zjevem v obličejí, s vlasy a oděvem neupraveným, a neoholeným strništěm na bradě. „Je to tvůj manžel?“ Zeptal se Bill.

„Je, bratře Branhame,“ řekla paní K-ová a zaplakala. Každý den jsem se jej snažila přimět k tomu, aby přišel do modlitební řady, ale nikdy se mi to nepodařilo. Nyní jsem zoufalá. Něco se musí stát. On

nechce jít. Musím jej někdy polévat vodou.“ Opřela čelo o Billovu botu.

Bill se obrátil k Jacku Mooreovi a řekl: „Vezmi pana K - do mého pokoje, abychom si něco objasnili v soukromí.“

Jack Moore vzal pana K - za ruku. Nechal se vést bez odporu jako nerozumné dítě. Bill se pokusil jít za ním, ale paní K-ová se nepustila jeho nohou; nedala se přesvědčit, aby uvolnila svůj stisk. Nakonec Moore společně s Brownem zvedli Billa a táhli ho do jeho pokoje spolu s paní K-ovou. Teprve když zavřeli dveře, podařilo se jim ji přesvědčit, aby se pustila Billových nohou.

„Sestro,“ řekl Bill, „asi před rokem se se mnou setkal anděl Páně a řekl mi, abych nesl dar uzdravení lidem světa. Řekl mi, že pokud budu upřímný a přiměji lidi, aby mi uvěřili, nic neobstojí před mojí modlitbou. To se prokázalo jako pravdivé. Neexistuje žádné onemocnění, lhostejně jak těžké, které by nemohlo být uzdraveno, jestliže věnuji dosti dlouhý čas modlitbě za dotyčnou osobu. Věříš mi?“

„Ano, bratře Branhame, věřím.“

Pan K - stál klidně až do této chvíle, ani nemrknul; jeho oči byly upřené do vzduchoprázdna. Ale když Bill k němu přistoupil, příkrčil se a zavrčel jako zvíře. Kvůli bezpečí Moore s Brownem drželi pana K - za ruce, zatímco Bill vložil své ruce na něho a začal se modlit. Vítězství nepřicházelo lehce. Po 45 minut Bill bojoval s tímto duchem šílenství. Konečně pan K - zamžoural očima a začal se rozhlížet po pokoji jako člověk, který se zrovna probudil na neznámém místě, a diví se, kde se tam vzal, a co se s ním stalo. Poté, co mu to jeho manželka vysvětlila, pan K - padnul bratrovi Branhamovi kolem krku a líbal jej jako dávno ztraceného bratra. Opustil hotel s rozumem tak čirým jako kdysi, ale také majícím trochu lepší porozumění k Evangelium Ježíše Krista.

Když William
Branham dorazil do Oaklandu
v Kalifornii v polovině března
1947, dozvěděl se o malém
Davidovi Walkersovi,
chlapci — kazateli, který bude
pořádat ve městě

KAPITOLA 36

VÍRA APAČŮ

1947

evangelizační bohoslužby ve stejné době, kdy se Bill chystal modlit za nemocné. Jeho zvědavost tím byla podnícená a tak Bill ukončil své první večerní kázání včas, aby si ještě stihnul poslechnout kázání malého Davida. Ačkoliv malý David byl jenom hubený mladík, kázal Slovo Boží s moudrostí a neohrožeností, která daleko převyšovala jeho věk. Po shromáždění přešel Bill dopředu a chtěl se s ním seznámit. Během jejich rozhovoru si oba evangelisté řekli o početnosti obecnstva navštěvujícího jejich shromáždění. Malý David už kázal v Oakalandu nějaký ten den a jeho budova ještě nebyla zaplněna ani z jedné třetiny. (Jeho posluchárna měla kapacitu 7 000 míst.) Na druhé straně Bill měl posluchárnu pro 3 000 lidí a obecnstvo během prvního večera přesahovalo 7 000 lidí. David tedy navrhnul, aby si vyměnili posluchárny. Také to udělali a oběma jim to prospělo. Bill chtěl Davidovi zaplatit rozdíl mezi pronájemem za malou a velkou posluchárnou, ale chlapec peníze nepřijal se zdůvodněním: „Možná mi někdy pomůžeš ty.“

V té době dělal Jack Moore stále doprovod Branhamovým kampaním a odletěl do Ashlandu v Oregonu přesvědčit svého přítele Gordona Lindsaye, aby se přišel podívat na tuto neobyčejnou službu sám. More překypoval nadšením, když Lindsayovi popisoval moc Boží, které byl svědkem každého večera; otoky na Billově ruce; odhalené nemoci; vysvobození slepých, hluchých, chromých; vymítání démonů. Přesvědčoval Lindsaye, že to stojí za to, i za cenu, že by musel pozměnit nějaký ten svůj plán. Přijeli tedy společně do Kalifornie a zastihli Billa v Sacramentu. Tato večerní bohoslužba otřásla Lidsayem v samotném kořeni jeho víry. Lindsay ve svých 41 letech byl už kazatelem plného Evangelia po celých 23 let: posledních 5 let byl pastorem v Ashlandu, ale předtím strávil 18 let na cestách jako cestující evangelista, který projel celými Spojenými státy a Kanadou. Za celá tato léta ve všech svých shromážděních

ještě nikdy neviděl projevující se moc Ducha svatého tak hmatatelně, jak onoho večera v Sacramentu. To ho pozvedlo na vrchol víry, jaký ještě nikdy nezažil. Jak si teď přál sdělit své postřehy se svým přítelem! Když uvažoval o všech pastorech a sborech, které znal kolem dokola v celé zemi, v jeho myšlenkách se vytvořil nápad. Na druhý den se Gordon Lindsay setkal s Billem a sdělil mu své myšlenky. To byl počátek přátelství, které bude mít dalekosáhlé následky pro oba tyto muže.

Ze Sacramenta Bill cestoval dál do Santa Rosa v Kalifornii. V sobotu večer uváděči měli problém s jedním mladým mužem, který se předbíhal v modlitební řadě. Mysleli si, že nemá dost trpělivosti vyčkat, až přijde na řadu. Rozruch se vystupňoval natolik, že Bill byl na konec vyrušen z modlitby za nemocné. Bill zaslechnul slova, která tento muž řekl uváděčům: „Já nestojím v modlitební řadě. Chci se jenom něco zeptat toho kazatele.“

Bill přistoupil na kraj pódia a řekl: „Co si přeješ, příteli?“

Tento mladý muž poprosil: „Můžeš mi prosím slabikovat své jméno?“

Billa překvapilo, jaký je to neobvyklý důvod k rozruchu. Řekl: „B-r-a-n-h-a-m.“

Muž se podíval na kousek papíru ve své ruce a pak se obrátil rozechvěně k obecenstvu a zavolal: „Maminko, to je ono! To je to!“ Maminka přispěchala dopředu a vysvětlovala: „Spolu se svým manželem jsme byli evangelisty ve Sborech Božích. Já mám dar jazyků a můj manžel dar výkladu. Před 22 lety jsem se modlila v jazycích a pak přišel výklad mého manžela, který prorokoval o takovém večeru jako je tento. Zapsala jsem to a vložila do truhly, kde to leželo celá ta léta. Když jsem se dozvěděla o tvých shromážděních, našla jsem to, ale chtěli jsme se jenom ujistit, jestli se skutečně jedná o tebe.“

Pak vzala ten list papíru a podala Billovi. Bylo tam napsáno:

„Tak praví Pán. V posledních dnech před příchodem Páně pošlu svého služebníka Williama Branhama, který procestuje západním pobřežím.“

„Před dvaadvaceti lety!“ Uvažoval Bill. To bylo tedy v roce 1925, když mu bylo pouze 16 let. Na zádech cítil mrazení. Zde v tomto proroctví leželo další potvrzení o tom, že jeho služba byla předem ustanovena Bohem ke zvláštnímu úkolu.

Ke konci dubna 1947 se Bill vrátil do Phoenixu, tentokrát měl konat shromáždění výhradně pro španělsky mluvící obyvatelstvo tohoto města. Poprvé kázal s překladatelem. V průběhu dne se Bill setkal s křesťanským misionářem, který pracoval mezi indiánskými kmeny Apačů v rezervaci San Carlos, 50 mil východně od Phoenixu. Tento misionář přivedl s sebou do Branhamova shromáždění tři nemocné Indiány s důvěrou, že tito Indiáni se budou moci dostat do modlitební řady a přijmout uzdravení. Misionář pozval Billa, aby přijel a udělal jedno shromáždění v rezervaci. Bill mu slíbil, že pokud toho večera Pán uzdraví tyto tři indiány, bude konat i to shromáždění pro Apače.

Během onoho večera vyřkl Bill odvážné prohlášení. Až do nynějška byl přesvědčen o hotovosti Ježíše Krista uzdravovat lidi v takové míře, že jeho víra byla téměř bez omezení. (Copak mu anděl neřekl, že pokud bude upřímný a získá lidi k tomu, aby mu uvěřili, nic se neobstojí před jeho modlitbou?) Po všech zázracích, které viděl v minulém roce, se nebál pustit do nejhoršího případu, který se mohl naskytnout. Ve skutečnosti je zval a cítil, že právě oni jsou ještě větším důkazem toho, že jeho Bůh je schopen učinit všechno. Před těmito španělsky mluvícími lidmi tedy řekl: „Přiveďte mi nějakého postiženého mrzáka; přiveďte sem ten nejhorší případ, který naleznete. Zaručuji vám, že dotyčná osoba bude uzdravena předtím, než skončím modlitbu.“

Někdo přivedl mexické děvčátko, které nikdy nechodilo. Bylo hrozně znetvořené — měla shrbená záda zkroucené nohy, a úplně bezvládná. Minulo pět minut, aniž by se co stalo... pak patnáct. Bill se nestaral. Věděl, že Bůh to udělá. Za jak dlouho, na tom přece nezáleží. Minulo dvacet minut... pak třicet. Bill s jemností pokračoval v úpěnlivých prosbách k Bohu za vyproštění této dívky z jejího žaláře.

Minula hodina... hodina a půl. Lidé v obecenstvu začali být nervózní, ale snažili se udržet tu samou víru, jakou se zdál mít ten malý muž na pódiu. Po hodině a pětačtyřiceti minutách modlitby to malé mexické děvče vykřiklo. Její shrbená záda praskala, když se poprvé v životě narovнала v zádech. Když se děvčátko postavilo na svých hubených nohách a odcházelo z pódia, drželo Billa za ruku, obecenstvo tomu dalo spontánní průchod plný uvolnění a radosti. Lidé na to odpověděli tím, že se sami střeňhlav tlačili do modlitební řady. Bill se modlil za nemocné a nuzné za pomoci překladatele dalších deset hodin. Tito španělsky mluvící lidé přistupovali k Ježíši Kristu s takovou dětinskou vírou, že se uskutečnilo mnoho zázraků. Mezi stovkami těch, kteří byli uzdraveni, byli i tito tři Apačští indiáni, které přivedl onen misionář z rezervace.

Bill dodržel své slovo a o několik dnů později cestoval na východ na jednu večerní bohoslužbu v San Carloské rezervaci. Tento malý dřevěný kostelík nebyl schopen pojmut stovky a stovky Indiánů, kteří přicházeli poslouchat Billovo kázání a tak misionář připojil mikrofon, a zesilovač k několika reproduktorům za dveřmi. Rodiny rozprostíraly příkrývky na zem a sedali na ně a naslouchali. Bill začal promlouvat právě při západu slunce. Apačské ženy byly překladatelkami.

Pro svou životní lásku k americkému západu, Bill hodně přečetl a přemýšlel o nepřízni osudu, který potkal tyto Indiány. Snad to způsobila i kapka indiánské krve v jeho žilách, která mu umožnila vžít se do jejich situace. Onoho večera, když otevřel své srdce pro své rudé bratry a sestry, prožíval své kázání hlouběji než obvykle. Řekl těmto indiánům, jak líto mu je toho, jak nakládali bílí lidé s jejich předky. A uvědomoval si, že i v dnešní době zájmy Indiánů jsou zřídka brány v úvahu vládou Spojených států. „Ale je Někdo, kdo vždycky jedná poctivě,“ řekl jim, „a tím je Pán Ježíš Kristus.“

Když Bill ukončil své kázání, zeptal se těch, kteří si přáli, aby se za ně pomodlil, aby vytvořili modlitební řadu na pravé straně. Nepostavil se ani jediný indián. Bill se s překvapením obrátil na překladatelku a zeptal se, v čem je chyba. Ona nevěděla. Možná byli všichni nedůvěřiví.

Misionář se na chvíli vzdálil do misijní budovy, přivedl s sebou několik pomocníků, kteří souhlasili s tím, aby se postavili do modlitební řady. Jako první přišla žena s děťátkem, přivázaném na zádech. Tato žena neuměla anglicky. Jakmile Bill vzal její pravou ruku

do své levé ruky, pocítil démonickou vibraci. Pocítil něco, jako elektrický šok, který přelétl jeho ramenem k srdci. Opačná strana jeho ruky zrudla a otekla, a bílé vrásky se pohybovaly na kůži. Bill řekl do mikrofonu: „Paní, vy máte pohlavní nemoc.“

Žena si jej bedlivě prohlížela s překvapivým výrazem ve tváři, který se ptal: „Odkud to víš?“ Pak přiznala, že je to pravda.

Bill ještě stále držel její ruku a vysvětloval jí dar uzdravení, popisoval, jak znamení na jeho ruce může podchytit vibrace nemoci, způsobených zárodky. Pak sklonil hlavu, zavřel oči a prosil Ježíše Krista, aby vysvobodil tuto ženu z její nemoci. Když otevřel oči, jeho ruka byla normální. Ti blíže stojící to mohli vidět. Ona byla uzdravena. Ohromení porušilo řadami těchto nedůvěřivých lidí.

Další byla maminka, která přivedla svou dceru. Bill uchopil dceru za ruku, obrátil se k překladatelce a řekl: „Nevím, co s ní je. To není nemoc způsobená zárodkem, protože nepocítuji žádnou reakci přítomnosti jiného zárodku, kromě zárodku života.“

Protože maminka neuměla mluvit anglicky, apačská překladatelka se jí musela zeptat, na co vlastně stoná její dcera. Pak překladatelka vysvětlila: „Ona je hluchá... nemá. Před mnoha lety jí to způsobila horečka.“

Bill vzal dívku na ruce a modlil se: „Pane Ježíši, prosím udělej, aby tito lidé tomu mohli porozumět.“ Když skončil modlitbu, věděl, že byla uzdravena. Vybízeli ji k tomu, aby promluvila. Dívka blábolila něco nesrozumitelného. Bill vysvětloval: „Co nevidět se její řeč zlepší.“

Překladatelka se usmála a řekla: „Ona mluvit ‚hromada‘ dobře už teď.“

Další maminka přivedla svého kloučka. Bill ho vzal za ruku, ale nepocítil rovněž žádné vibrace. Když se zeptal, co tomu chlapci je, maminka uchopila synka za vlasy a naklonila jeho hlavu, čímž poukázala na jeho šilhavé oči. Kdykoliv Bill spatřil dítě se šilhavýma očima, vzpomněl si na svou Sharon Rose, že když ona umírala na zánět mozkových blan, její zrak se stával šilhavý od bolestí. Bill poprosil shromážděné, aby sklonili hlavy. Pak vzal na ruce toho malého Apače tak, aby hlava chlapce spočinula na jeho rameni a jeho zrak byl od něj odvrácen, s veškerou upřímností, kterou měl, poprosil Boha za vysvobození toho dítěte. Když pocítil, že Duch svatý chlapce uzdravil, požádal indiány, aby pozvedli hlavy. Aniž by si to ověřil, otočil Bill chlapce směrem k obecenstvu. Apači zamumlali s uznáním. Oči chlapce byly naprosto v pořádku. Skrze překladatelku Bill poprosil chlapce, aby vyboulil oči a tak zademonstroval své uzdravení. To bylo přesvědčivé. Prach se rozvířil ve vzduchu, když Apači dupali nohama a seřazovali se do modlitební řady po pravé Billově ruce, aby se za něj modlil.

Bill obdivoval jednoduchou víru Apačů. Když tito Indiáni uviděli uprostřed nich působení nadpřirozena, otevírali dokořán svoje srdce a sklízeli pro sebe užitek. Stará hrbatá žena se belhala o berlích zhotovených z násad košťat. Její vlasy byly vyzdobené koženými pruhy a její hnědá kůže byla za mnohá léta vráscitá od slunce a větru. Když se podívala na Billa, slzy stékaly po jejích vráskách na tváři. Bill pocítil její víru, lásku a respekt. Předtím, než se začal modlit, pozvedla ruce s berlami a podala mu je. Pak odešla bez pomoci z pódia.

V průběhu této noci se Bill modlil za dlouhou řadu Apačů. Když se už rozednívalo, Bill si všimnul, že mnozí indiáni v modlitební řadě

jsou od pasu dolů promáčení. Zeptal se na to překladatelky, která mu objasnila: „Ze začátku si mysleli, že jsi podvodník. Když se narovnaly oči toho chlapce, mnozí odešli do vzdálenosti mnoha mil a přebrodili řeku, aby přivedli své blízké, aby ses za ně modlil.“

Dva indiáni promáčení do pasu nesli na provizorních nosítkách z neopracovaného dřeva nějakého muže. Tato noc byla chladná. Bill se zeptal jednoho z těch dvou: „Nebojíš se, že dostaneš zápal plic?“

Ten muž odpověděl: „Postará se o mne Ježíš Kristus. Přinesl jsem svého tatínka. Věřím, že ho Ježíš uzdraví.“

Bill vložil ruce na toho starého chlapíka a modlil se. „Ať tě Pán Ježíš uzdraví.“ Tito dva muži odnesli toho starého muže z pódia. Když se Bill pomodlil za několik dalších, uslyšel, jak někdo křičí. Když se rozhlédl po původci, spatřil onoho starého muže stojícího o vlastní síle, jak křičí a mává svými dřevěnými nosítky ve vzduchu.

Druhý den ráno se zeptali indiáni Billa, zda rád loví. Bill věděl, že v této apačské rezervaci je zákaz lovu pro ne indiány a tak považoval jejich pozvání za poctu. „Ano, lovím rád.“ Jeli tedy na horských ponících do kaňonu. Jejich lov byl báječný. Divocí krocani byli tak tlustí, že je Bill mohl sotva unést.

V květnu roku 1947

byl William Branham svědkem jednoho z nevjímecnějších zázraků, jaký doposud uviděl. Právě pořádal týdenní stanová shromáždění v Vandaliu, Illinois. Jako obvykle zástup

lidí přetékal až na parkoviště. Během prvního večera Bill vyslovil to stejné vyzvání, jaké dělal v každém městě od doby shromáždění mezi španělsky hovořícími lidmi, před měsícem v Phoenixu. Řekl: „Přiveďte sem ten nejbezradnější případ a poskytněte mi dost času, abych se za něj pomodlil, a mohu vám zaručit, že Ježíš Kristus tuto osobu uzdraví dříve, než opustí pódium.“

Dopředu přišla žena a přivezla svého 16 letého syna. Naklonila se k Billovi a něco mu pošeptala. Bill se otočil k mikrofonu a řekl: „Tato maminka říká, že její syn se narodil slepý.“ z obecenstva se povzněl šum plný napětí a úžasu: „Netroufáme si od Boha žádat příliš moc?“ Ale Bill věřil Bohu, že to udělá. Byl v minulosti svědkem tolika zázraků, že si byl jist tím, že u Boha jsou všechny věci opravdu možné pro ty, kteří věří. Vložil ruce na ramena slepého chlapce a prosil o zázrak v Ježíšově jménu.

Minuty se protáhly na půl hodiny... pak na hodinu... hodinu a půl... výsledek se ne a ne dostavit. Déšť vytrvale bušil do stanových pláten. Zástup lidí se stával nervózní. Mnozí lidé si bezpochyby kladli otázku, jak dlouho asi evangelista vytrvá v modlitbě za věc, která se jevila jako naprosto nemožná. Koneckonců chlapec se nevidomý narodil. Ale víra Billa nikdy nezakolísala, stejně tak neochabla jeho jednoduchá modlitba. Ve svém srdci si uchovával slova anděla: „Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi, aby ti věřili, nic před tvou modlitbou neobstojí, ani rakovina.“

Po uplynutí hodiny a tři čtvrtě modlitby se chlapec najednou začal trást. Skubnul hlavou nejdříve vlevo a potom vpravo. Pak jeknul a vyškubnul se Billovi z jeho rukou a couvl zpět do náruče maminky. Ona jej pevně objala, zatímco on vydával ze sebe nepopsatelné zvuky, mával na všechny strany rukama, nejdřív zvedl ruce ke světlům, pak k jiným objektům kolem sebe. Vždyť viděl!

KAPITOLA 37 ANDĚLSKÉ POKÁRÁNÍ

1947

Vlna víry v moc Ježíše Krista k uzdravení zachvátila shromáždění, v jednom a tomtéž okamžiku se staly stovky zázraků — ochrnutí povstali z invalidních vozíčků nebo odhazovali své berle a povstávali z nosítek. Zdálo se, že neexistuje nic nemožného.

Po skončené bohoslužbě uváděči dali na hromadu všechny ty rozházené pomůcky jako vozíčky a berle. Bill, který ještě stál za kazatelnu, pozoroval tuto práci s neskrývanou radostí a uspokojením. Žena s chlapcem se vrátili do stanu a procházeli uličkami posypanými pilinami, přicházeli k němu. To byl právě ten chlapec, slepý od narození. Teď vedl svoji maminku a vystupovali po schodech na pódium.

Oči chlapce byly vlhké vzrušením. „Řekl jsem mamince, že bych ještě chtěl vidět toho muže, který mi otevřel oči.“

Bill se usmál. „Doufám, že ho jednou uvidíš, protože to byl Pán Ježíš Kristus, který tvé oči otevřel.“

Chlapec vsunul ruku pod Billovu vázanku, vytáhl ji a odtáhl ji od Billovy hrudi. „To je ta věc, které se říká vázanka?“ Chlapcova maminka, která stála za ním, propukla v radostný pláč.

Než se Bill vrátil do hotelu, bylo kolem druhé hodiny nad ránem. V pokoji byl spolu se svým synem Billy Paulem a svým bratrem Donnym. Donny byl nejmladším Billovým bratrem, bylo mu dvacet. Pomáhal mu během všech shromáždění rozdávat modlitební lístky, pomáhal mu udržovat kázeň při modlitebních řadách a seřazovat lidi toužící po modlitbě, když přicházeli. Jedenáctiletý Billy Paul přijel spíše pro zábavu. Škola už končila a tak mu Bill dovolil během letního období, zavěsit se mu za paty.

Tento hotelový pokoj měl dvě dvojité postele. Donny s Billy Paulem spali v jedné z nich. Bill si oblékl pyžamo, vlezl do druhé postele a krátce nato usnul.

Pouze o několik minut později s ním něco trhlo a probudil se. „Copak, už je ráno?“ Proběhlo mu myslí, když uviděl žhoucí světlo, jak sílilo v temném pokoji. „Zdá se mi jakoby právě teď usnul. No, moment. Vždyť okno je na druhé straně pokoje. Tady je pouze stěna.“

Intenzita světla narůstala. Nyní už vypadalo jako světélkující obláček bez výrazných okrajů. Bill věděl, že to byl duch; ale ještě nebyl schopen postřehnout, o jakého ducha šlo. Když se modlil za nemocné,

bylo vymítáno a vyhoštěno z jejich hostitelů tolik démonů, že by nebylo nic neobvyklého, kdyby jej po skončení bohoslužby některý z těchto duchů sledoval do jeho hotelového pokoje. V takových případech pociťoval ve svém pokoji jejich nátlak po celé hodiny a někdy mohl slyšet jejich hlasy jako cinkající zvonky.

Bill vyklouzl zpod příkrývky a poklekl vedle lůžka, zavřel oči a modlil se. Jeho srdce bušilo úzkostí z přítomnosti nadpřirozena. Cítil tlak ducha, který se k němu blížil. Předtím, než se přiblížil ke konci postele, Bill věděl, že to je anděl Páně — věděl, protože měl tentýž pocit jako před rokem v jeskyni, když se setkal s tím andělem a obdržel pověření. To byl jiný pocit než ten, který působili démoničtí duchové, s nimiž se utkával v modlitebních řadách. Tito duchové byli na pocit zlí a hroziví; tento duch však vnášel svatou a uctivou inspiraci.

Bill řekl: „Ó, Nebeský Otče, s jakým slovem jsi poslal svého anděla? Tvůj služebník naslouchá.“

Odpověď se nedostavila ihned. Bill čekal. I když jeho oči byly zavřené, věděl, že anděl je stále tam. Mohl pociťovat přítomnost anděla stojícího na konci své postele. Po pěti minutách se anděl přiblížil natolik, že se vznášel před Billem nad postelí. A potom tak zřetelně, jako když by mluvil s jinými lidmi, mohl slyšet hluboký, rezonantní hlas anděla, který řekl: *„Tvým posláním bylo modlit se za nemocné. Ty ses příliš upnul k daru uzdravení a předvádění zázraků. Pokud v tom budeš pokračovat, lidé ti neuvěří, dokud nespatří zázraky.“*

Tato slova nebyla pronesena výhrůžně a přesto bodla Billa do srdce jakoby nožem. Přišla mu na mysl ta vyzvání, která pronášel ve svých shromážděních během posledních měsíců. „Přiveďte sem ten nejbezradnější případ a mohu vám zaručit, že Ježíš Kristus tuto osobu uzdraví předtím...“ Bill nevěděl, že se Pánu nelíbilo dělat takové výzvy; šlo mu přece jen o zvelebení moci Ježíše Krista před lidmi. Ale dobré úmysly ještě nemusí znamenat, že to je správné. Bill tedy pokorně přiznal: „Nikdy více to neudělám, pomoz mi, Bože.“

Pocítil, jak se anděl od něj vzdaluje. Bill otevřel oči a uviděl ho, jak se nachází v polovině místnosti mezi postelí a malým umyvadlem v rohu. Vznášel se ve vzduchu, kroužil a pulsoval všemi barvami duhy. Bill ho na chvíli pozoroval. Cítil úlevu, jako kdyby jeho hřích byl

odpuštěn. Najednou instinktivně řekl: „Páne, dovolíš, aby tě můj syn mohl vidět?“

To nebyla bezdůvodná žádost. Od chvíle, kdy Bill začal cestovat po Spojených státech, Billy Paul byl posedlý myšlenkou, že by mohl ztratit svého otce. Častokrát když se loučili, Billy Paul naléhavě prosil: „Tatínku, neopouštěj nás. Maminka zemřela a kromě tebe mi nic nezůstalo. Bojím se, že odjedeš a nikdy se nevrátíš.“ Samozřejmě, že Bill se jej snažil ukonejšit. Ale pokaždé musel Bill použít ještě jinou myšlenku, pro zdůvodnění svého odjezdu. Uvažoval o tom, co Ježíš řekl: „Kdokoliv by neopustil všechno a nenásledoval Mne, není hoden být mým učedníkem“ — a s tím pokaždé Bill odjel. Ale nikdy pro něj nebylo jednoduché opouštět svého syna v takové tísní. Teď, když klečel vedle své postele ve Vandalii, v Illinois a to nadpřirozené světlo se vznášelo ve vzduchu, a Billy Paul spal ve vedlejší posteli — napadlo Billa, jestli by jeho syn nechtěl jednou uvidět anděla Páně, možná by si pak uvědomil, jak je důležité pro jeho tatínka, když ho občas opouští kvůli službě pro Pána.

Ačkoliv anděl nedal Billovi přímou odpověď na jeho prosbu, každopádně se nevzdálil. Bill to přijal jako souhlas. Nechtěl obcházet kolem postele, ale snažil se Billy Paula probudit hlasitým šepotem: „Billy, psst... Billy!“ Chlapec se ani nepohnul a tak Bill to zkusil se svým bratrem. „Donny, Donny!“ Rovněž neobdržel odpověď. Bill tedy vzal polštář a hodil jim na jejich postel. Zasáhl Donnyho do hlavy, ale docílil pouze to, že si odsunul polštář z obličeje. „Donny!“ Bill zašeptal znovu.

Pohnul se a zabručel: „Ano, co si přeješ?“

„Donny, prosím, probud' Billa.“

Donny se ospale posadil na lůžku, aby mohl zatřást Billy Paulem. „Billy, probud' se. Volá tě tatínek.“

Billy Paul sebou hodil a napůl pootevřel víčka.

„Co chceš, tati?“

Donny si ihned lehl na záda a tak mohl uvidět ten nadpřirozený oheň planoucí ve vzduchu. S hrůzou zaječel a otočil se na druhý bok, zády k andělovi. To způsobilo, že se Billy úplně probudil. Když chlapec uviděl to světlo, zakřičel. Vyskočil z lůžka a vrhl se do otcovy náruče s křikem: „Zachraň mě, tati, zachraň mě!“

Bill přitiskl syna k svému srdci a konejšil ho: „Miláčku, to ti neublíží. To je anděl Páně, který vede tvého tatínka. Právě jsme spolu mluvili a já jsem ho požádal, jestli bys ho mohl vidět, aby ses nestaral, když tě opouštím pro dílo Páně.“

Billy Paul se ještě jednou podíval na to nadpřirozené světlo. Tentokrát spatřil bílé oděného muže, stojícího na podlaze se založenýma rukama a zrakem soustředěným na sebe.

Najednou se tento muž proměnil v bílou páru, která rychlostí světla vyrazila z pokoje. Kupodivu to vypadalo, jakoby se v místě, kde stál anděl, vznášel odlesk podobající se duze.

Druhý den ráno se Bill postavil k oknu svého hotelového pokoje a pohleděl dolu na ulici. Policejní oddíl odvážel dobytčím nákladákem invalidní vozíky, berle, nosítka, vzpěry — zdravotní pomůcky, které zůstaly po uplynulé uzdravovací bohoslužbě. Za nákladákem pochodovali lidé, kterým tyto věci kdysi patřily. Zpívali oblíbenou Billovu písničku: „Jenom věř, jenom věř, všechno pak možné je, jenom věř.“

Bill plakal radostí, když si pomyslel, jak víra všech těchto lidí byla inspirovaná minulého večera jediným zázrakem — slepým od narození chlapcem, který byl uzdraven. Je sice pravda, že hodina a tři čtvrtě modlitby je dlouhou dobou — dobou věnovanou jediné osobě, zatímco stovky dalších lidí čekaly, až přijdou na řadu. Ale copak tento průvod není jasným důkazem, že to úsilí stálo za to?

Bill si myslel, že pochopil andělské napomenutí z minulého večera. Dnes ráno si nebyl tak docela jist, jestli mu porozuměl.

**Kdekoliv William
Branham** pořádal své
kampaně, byl svědkem velikých
zástupů lidí a velkolepých
výsledků. V červnu roku 1947
strávil další dva týdny
v Jonesboro v Arkansasu.

KAPITOLA 38

ŘADA ZÁZRAKŮ

1947

Stejně tak jako v minulém roce zamířily do města tisíce lidí z celého jihu. Tentokrát se Bill snažil šetřit svou energií. Místo toho, aby se celý den a noc modlil za nemocné jako před rokem, končil každou bohoslužbu ve dvě hodiny v noci. Přesto jej únava soužila dál. Kromě tělesného vyčerpání, způsobeného každodenním potýkáním se s démony, nenacházel odpočinutí ani během dne. Budto mu nedovolovaly spát nervy nebo se kolem vyvíjela taková situace, která vyžadovala okamžitý zásah.

Jednou ráno jeho hostitel, pastor Young Brown, zaklepal na jeho dveře a řekl: „Bratře Branhame, nerad tě probouzím, ale toto je nouzový případ. Musím si s tebou promluvit.“

„Pojď dál, bratře Browne.“

„Dnes ráno jsem měl telefon od jistého otce z Eldoráda, v Arkansasu. Jmenuje se Myrrick. Jeho dcera už patrně zemřela na rakovinu, ale on se chtěl dozvědět, jestli bys nepřijel se za ni pomodlit.“

„Eldorádo leží odsud hezký kus cesty, že?“

„Ano, asi 230 mil. Mám letadlo Cessna, které je připravené, aby tě tam dopravilo, pokud jen budeš chtít.“

Bill pocítil, že Duch svatý si to přeje a tak svolil: „Ano — mohu vyrazit během 30 minut.“

Když toto soukromé letadlo přistálo v Eldorádu, na přistávací ploše čekal lékař, který se setkal s Bilem a odvezl jej do domu Merrikových. Během cesty poskytl lékař Billovi některé informace. „Laddii Myrrickové je 28 let. Bratře Branhame, tato žena neměla na růžích ustláno. Byla ochrnuta následkem dětské obrny, a když ještě byla dívkou, zaútočila na ni tato rakovina. Před dvěma týdny jsem

otevřel její bok a vyoperoval tříkilový nádor. Teď to narostlo znovu. Nakolik tomu rozumím, je to s ní úplně beznadějně.“

Na dvorku čekalo na Billa asi patnáct lidí, rodiče, sourozenci, tetičky, strýcové a bratřanci. Podali si ruce a všichni se odebrali do kuchyně. Bill se zeptal: „Zná Laddie svůj zdravotní stav?“

„Ne,“ odpověděl otec. „Nikdy jsme jí to neřekli. Mysleli jsme si, že tak je to lepší. Neříkej jí to, bratře Branhame.“

„To nemohu slíbit.“ Bill zpozoroval, že otec to přijal s nelibostí. Teď neplačte, to by jenom oslabovalo vaši víru. Musíte být pevní a věřit, že Pán Ježíš může vaši dceru uzdravit. „Jste křesťané?“

„Ne, bratře Branhame. Laddie je tou jedinou mezi námi, která je křesťankou. Myslíme si, že jsme na tom velice špatně. Domníváme se, že to je důvod, proč ji Bůh chce od nás vzít.“

Bill uviděl svoji příležitost. „Jestliže Bůh dovolí této mladé ženě žít, je mi ochoten jeden každý z vás slíbit, že se bude kát ze svých hříchů a že odevzdá své srdce Ježíši Kristu, dá se pokřtít, a povede křesťanský život?“

Jednomyslně souhlasili. Bill vstoupil do ložnice sám. Laddie byla velice bledá a oteklá; vskutku vypadala na ženu, která už má sečtené dny. Bill se jí představil.

Laddie řekla: „Bratře Branhame, rozumím tomu, že můžeš říci lidem, co je trápí.“

„Ano, paní, jistě že mohu, s Boží pomocí.“

„Bratře Branhame, můžeš mi ale říci, co je zlého se mnou? Oni mi to nechtějí říct.“

„Ano, paní.“ Svou levou rukou uchopil její pravou ruku a pocítil vibrace rakoviny, prudké, smrtelné.

„To je rakovina,“ řekl. „Ale váš lékař mi to řekl už předtím. Také mi řekl, že předpokládá čas vašeho odchodu během následujících dvou tří dnů. Jste hotová?“

Klidný, milý úsměv se objevil na oteklých rtech. „Bratře Branhame, jsem připravená... Jsem křesťankou a mezi mnou, a mým Spasitelem není žádná překážka. Ale přála bych si, aby i moji příbuzní mohli být spaseni. Snažila jsem se je vést ke Kristu, ale bezvýsledně.“

Bill ji poplácával po ruce a řekl: „Snad tohle je příležitost, po které jste toužila. Oni vás mají velice rádi. Všichni mi slíbili, že jestliže se uzdravíte, budou sloužit Bohu.“

Bill poklekl vedle lůžka a začal se modlit, přičemž stále držel Laddinou oteklou ruku. Po několika minutách vibrace rakoviny zmizely.

Laddie se začala třást. „Bratře Branhame, právě jsem pocítila ve svém těle projít něco studeného. Nevím, co se stalo, ale cítím se zvláště. Prostě vím, že znovu budu zdravá.“

„Ano, sestro Laddie,“ souhlasil Bill. „Pán Ježíš usmrtil život tvé rakoviny.“

Stav Laddie Myrrickové se pozvolna zlepšoval. Její rodina tomu říkala zázrak — stejně tak její přátelé, sousedé a lékař. Ale William Branham dal přednost slovu uzdravení. Domníval se, že zázrak se od uzdravení lišil, ač pocházelo obojí od Boha. Při uzdravení Bůh probouzí přírodní zákony k obnově lidského zdraví. A proto uzdravení probíhá v nějaké časové lhůtě, v souladu s přírodními zákony fyziologie a biochemie. Na druhé straně zázrakem se rozumí okamžitý, očividný skutek navzdory všem přírodním zákonům. Například, když kazatel Shepherd prošel modlitební řadou v Jonesboro s velikým nádorem na své šiji, Bill ve jménu Ježíše pokáral toho démona a rakovina dostala okamžitě bílou barvu a pak odpadla vedle kazatelny a válela se pod Billovými nohama. Pan Shepherd se sehnul, zvednul nádor a odcházel s jásáním z pódia. Po několika dnech přišel, aby vydal svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista a přinesl s sebou tento nádor uložený v lihovém roztoku, a rovněž ukázal prohlubeň na šiji, kde ten nádor byl. To byl rozhodně zázrak — naprostá nemožnost pro vědu, ač skutečná. Ale zotavení Laddie Myrrickové, ačkoliv připadalo stejně zázračné, nazval Bill uzdravením, neboť trvalo několik týdnů, než se úplně uzdravila.

Ale jelikož výsledek uzdravení a zázraků byl v podstatě stejný, Bill považoval i jeden i druhý jako stejně dobrý. Ač ne všichni jeho spolupracovníci to přijímali stejně. Kazatel Kidson, který organizoval Billovou srpnovou kampaň v Kanadě, věřil, že jestliže lidé budou svědky několika zázraků na začátku každé uzdravovací bohoslužby, že to vzbudí u všech lidí v budově víru. A tak pokaždé když vytvářeli

modlitební řadu — nejdříve to bylo v Saskatoonu v provincii Saskačevan, pak v Edmontonu v Albertě, a na konec v Calgary — pan Kidson přicházel do dlouhé řady lidí a vybral dva nebo tři případy, které přivedl na začátek řady. Někdy se jednalo o hluchého člověka nebo slepého, šilhavého, nebo mrzáka — zkratka takového, jehož uzdravení mohlo být zjevně pozorováno obecně a označeno zázrakem.

Na počátku kampaně v Calgary, v Albertě, se kazatel Kidson rozhodl, že by bylo velice zajímavé zjistit, co by se stalo, kdyby se modlitební řada sestávala výhradně ze zmrzačených lidí. Oznámil tedy, že má v úmyslu takovou modlitební bohoslužbu uspořádat v pátek večer. Propagoval ji jako „řadu zázraků“ a „zmrzačení“ definoval jako stav člověka s viditelnou tělesnou vadou (handicap).

Když se Bill o tomto úmyslu dozvěděl, nesl to nelibě. Vzpomněl si na andělské napomenutí: „Příliš ses upnul k daru uzdravování a předvádění zázraků.“ Bill slíbil Bohu, že už nikdy nebude nabádat lidi, aby k němu přivedli ten nejhorší případ, který naleznou. Přesně řečeno, on svůj slib dodržel — už nikdy neudělal tuto výzvu. Ale uvědomoval si rovněž to, že bratr Kidson přivádí na začátek řady některé z nejhorších případů a Bill proti tomu nic nenamítal. Ale co vlastně anděl mínil slovem: „Upínat?“ — Když se Bill pozastavoval nad tím, co by měl vlastně udělat, vzpomínal si na všechna ta léta, během nichž byl vyvrhelem lidské společnosti. Teď měl v celé zemi své zastánce a přátele, bratr Kidson byl jedním z nich. Jestliže mu bratr Kidson důvěřoval, copak mu neměl tuto důvěru oplatit? Bill tedy svolil k této řadě zázraků s tím, že uvidí, co se z toho vyklube.

Onoho pátečního večera se mělo konat jedno z nejúžasnějších křesťanských shromáždění od dob, kdy Ježíš konal svou obchůzku po březích Galilejského jezera, „uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.“ Do řady zázraků přišlo více než 600 lidí. Hluché děti slyšely své rodiče; šilhavé oči byly v pořádku a slepé oči spatřily světlo; chromí znovu chodili, odhazující své hole a berle; lidé přinášeni na nosítkách následně pomáhali při vyklizení svých vlastních zdravotních pomůcek. Všichni, kteří přišli do modlitební řady, přijali svůj zázrak. Ti, kteří byli svědky této úžasné podívané, jak by ještě mohli dál pochybovat o tom, že Ježíš Kristus žije?

Jedním z těchto lidí byl Ukrajinec jménem Bardančuk, který se narodil s jednou nohou kratší asi o 10 cm než druhou. Jako náhradu

nosil speciální botu na vysoké podrážce, ale jeho víra byla tak velká, že si přinesl s sebou do modlitební řady pár obyčejných bot. Tyto nové boty měl svázaný tkaničkami a pověšené na krku, aby to obecenstvo mohlo vidět. Po modlitbě odešel ve svých nových botách a ten starý pár nechal ležet na pódiu.

Další úžasný zázrak se stal 33 letému muži, který strávil většinu svého života na invalidním vozíku. Tento muž byl těžce handicapovaný; jeho ruce a nohy byly bezvládné a nefunkční. Jeho maminka mu dělala opatrovnici a přivezla jej na Billova shromáždění v Kanadě — nejdříve do Saskatoonu, pak do Edmontonu — zoufale se snažila dostat svého syna do modlitební řady, ale vždy bezúspěšně. V Calgary se vyčerpaly její prostředky a myslela si, že se bude muset vrátit domů s nepořízenou. Když ale uslyšela oznámení kazatele Kidsona o konání „řady zázraků“ v pátek večer, výhradně pro mrzáky a handicapované lidi, dala svůj svatební prstýnek do zastavárny, aby získala peníze potřebné k prodloužení svého pobytu do konce týdne.

Nyní byl pátek večer a ten mladý muž čekal na své pořadí v „radě zázraků“. Před ním stála pouze jedna osoba — devítiletá holčička s pokřivenou páteří. Donny Branham pomohl dívce vyjít po schodech na pódium.

Bill položil ruce na její nohu a poprosil Pána Ježíše, aby se nad ní smiloval. Bill pocítil, jak se jeho ruka poohřála; jako kdyby se vlna energie klouzavým pohybem přesunula do její nohy. V následujícím okamžiku se dívčina páteř narovнала s řadou praskavých zvuků. Zatímco obecenstvo propuklo v jásot a vytržení, Bill položil svou Bibli na dívčinu hlavu a přiměl ji chodit sem a tam po pódiu. Procházela se s tou Biblií tak hbitě jako akrobatka v cirkuse, její páteř byla rovná a funkční. Nyní tedy přišla řada na toho mladého muže na invalidním vozíku. Donny Branham přivezl toho „quadruplegika“⁸ na pódium. Bill si jenom letmo prohlédl jeho skrčené údy a jeho srdce k němu přilnulo. Celých 35 minut úpěnlivě prosil Pána o uvolnění toho muže z jeho politováníhodného stavu. Pak v jednom okamžiku Bill pocítil, jak démonická síla ustupuje.

Mladý muž to také pocítil a zápasil o uvedení do pohybu svých údů. Jedna ruka se uvolnila částečně; pak se začala hýbat noha; pak se pozvedla ta druhá ruka výš než ta první. On se svíjel celý bez sebe,

⁸ Člověk s ochrnutím všech čtyř končetin.

když cítil, jak se nový život vlévá do jeho mrtvých končetin, ale v ten večer ze svého vozíku nevstal.

Na druhý večer se konala Billova bohoslužba v Calgary. Shromáždění zahájil Jack Moore a vedl písně, zatímco se Bill modlil mimo jeviště a očekával na svou píseň „Jenom věř,“ která byla vždycky pokynem k jeho příchodu. Toho sobotního večera kazatel Moore udělal něco neobvyklého, co neudělal nikdy předtím ani potom — prozradil tajemství Williama Branhama, tu evangelistovou stránku, kterou veřejnost nikdy nemohla uvidět, ale Jack Moore ji mohl sledovat po dobu sedmi měsíců. Moore popsal jak se kazatel Branham postí a modlí se po celé dny před nástupem do každé kampaně a jak je u konce se svou energií, když uvažuje o tom, jak by chtěl pomoci všem, kteří jsou v nouzi. Moore rovněž sdělil shromážděným, jak velice opatrný je kazatel Branham po peněžní stránce a jak odmítl jakýkoliv finanční prospěch z daru, který mu dal Bůh. Pak Moore popsal shromážděným, jak Branhamova rodina bydlí v dvoupokojové chatrči bez kanalizace a vodovodu. Řekl jim, jak netěsné jsou jejich dveře a jak během zimního počasí musí Meda Branhamová klást deky pod dveře, aby tím zmírnila průvan, aby její děti nedostaly z toho zápal plic. Pak Jack Moore poprosil lidi o „sbírku lásky“ tomuto statečnému evangelistovi, který pracoval výhradně pro jejich blaho a na sebe při tom ani nepomyslel. Tato sbírka by sloužila výhradně na koupí nového domu pro kazatele Branhama. Lidé odpověděli na tuto výzvu velkoryse z hloubi svých srdcí, lásky a porozumění.

Když Bill vystoupil na pódium, neměl o tom všem ani tušení. Ale pocítil mocnou sílu víry mezi lidmi. Předtím, než začal večerní modlitební řadu, pozval toho mladého muže, který byl v modlitební řadě předešlého večera připoután k invalidnímu vozíku, aby přišel dopředu a vydal svědectví. Tento muž byl po mnoho let quadruplegikem. Dnes jemně kráčel uličkou a tlačil před sebou svůj vozík. Řekl shromážděným, jak chladné chvění proběhlo jeho tělem, když se William Branham modlil za jeho vysvobození. Ještě minulý večer nebyl schopen udělat více, než kroutit svými údy, zato dnešního rána se už mohl najíst a sám oholit. Vzrušen touto náhlou změnou zkoumal dále své meze. Kolem poledne se už mohl postavit a šourat, přidržuje se stolu nebo židlí. Jeho stav se zlepšoval každou hodinou.

V sobotu večer prošlo modlitební řadou na 2 000 lidí. S jistým přesvědčením ve svých srdcích lidé nejenže byli uzdraveni, ale stovky

lidí přijalo své spasení a obrátilo se ze svých hříchů a přijalo Ježíše Krista jako živého Boha.

Druhý den ráno Bill s úžasem zjistil, co mu řekl Jack ohledně toho, co udělal minulý večer a kolik peněz vybral pro Billa, aby si koupil nový dům. První Billova reakce k této obětině byla zcela odmítavá. „Nic jsem si na svět nepřinesl tak je jisté, že si nic neodnesu. Mám přece dům a k čemu by mi byl nový?“

Ale Jack byl neústupný: „Jestliže ne pro tebe, tak pro tvou ženu. Přece není férové s ní takto zacházet, jestliže se naskytla možnost něco zlepšit.“

„Ale já přece nemám k tomu prostředky.“

„Ano, máš. Zde je 28 000 dolarů. To je tvoje, protože ti to lidé věnovali.“

„Ó, běž s tím pryč, bratře Jacku.“

„Jak bych to mohl udělat? Všichni jsou už doma.“

Bill musel dát za pravdu tomuto argumentu. Zdráhavě přijal tuto obětinu.

Když se skončily podzimní kampaně v roce 1947, William Branham se těšil domů a toužil po své rodině. Velice si potřeboval odpočinout. Když se ale vrátil do Jeffersonville s překvapením

zjistil, že jeho domek po obou stranách byl doslova v sevření automobilů tak, že nemohl najít prostor k zaparkování svého vozidla. Jeden pohled na svůj dům mu dovolil pochopit důvod. Všude bylo plno lidí — motali se všude, na předním dvorku a na chodníku, seděli v autech a postávali na verandě. Bylo patrné, že všichni tito neznámí lidé očekávali na jeho návrat domů. Avšak Bill už neměl sílu ani na to, aby se zastavil a s nimi promluvil. Pokračoval s vozidlem dál.

Pět dnů se Bill zdržoval u jedné rodiny ze svého sboru, zatímco uvažoval a modlil se o to, co by měl udělat dál. Nakonec jeden z diakonů Branhamova stánku přišel k těmto lidem, kteří nezákonně obsadili jeho dům a vysvětlil jim Billovu potřebu odpočinku a soukromí. Dav se tedy rozešel a Bill se mohl konečně vrátit domů.

Uběhl už více než rok od doby, kdy se s ním setkal anděl Páně a dal mu pověření k tomu, aby nesl dar Božského uzdravení lidem na světě. Výsledky tohoto pověření předstihla jeho nejmělejší očekávání. Během jediného krátkého roku se jeho služba rozlila z těch nejpokornějších začátků ke službě, která ovlivnila desítky tisíců lidí v celé severní Americe. Tento překotný růst však nepřišel bez zaplacení vysoké ceny. Nesmírné vypětí rok trvajících úsilí se nakonec obrátilo proti jemu samotnému. Dlouhé noci modliteb, nedostatek spánku, neustálé cestování z města do města — to všechno se podílelo na Billově únavě. Ale bylo patrné, že v tom všem je zamotáno ještě něco jiného, něco duchovního, co Bill nemohl nějak postřehnout.

Během kampaní, kdy Billova ruka otékala následkem vibrací způsobených démony, se jednalo o něco víc než pouhé tělesné reakce na nemoci. Byla to duchovní válka. Ačkoliv se moc Ježíše Krista vždycky ukázala jako větší, přesto se tito démoni nevzdávali jen tak. Bill pociťoval údery každého jednotlivého souboje. Když ustaly vibrace, Bill pociťoval odčerpání své vlastní síly. Ke konci každé uzdravovací bohoslužby se potácel totálně vyčerpán. Druhý den, nehledě na to,

KAPITOLA 39

SKÁLY V COLORADU

1947

kolik se mu podařilo přespat, stále se cítil utahaný. A když na druhý večer modlitební řada začala znovu, Bill musel strávit během své modlitby za nemocné dalších čtyři – pět hodin v utkání s démony. Neměl tedy dost času k zotavení svých sil a jeho stav vyčerpání se postupně zhoršoval. Věděl, že musí přerušit tento bezohledný pracovní rozvrh. Možná, že kdyby si udělal několika měsíční přestávku, jeho životní síly by se tím obnovily. Celé září věnoval plánování svého nového domu. Kvůli tomu koupil stavební pozemek č. 208 na ulici Ewing Lane v Jeffersonville, pak sjednal smlouvu o dílo s místním stavitelem ohledně výstavby domku. Po těchto opatřeních se pustil do vyřizování korespondence. Strávil též mnoho dnů v lesích, v přímlyvných modlitbách za tisíce modlitebních žádostí, které se shromáždily během jeho nepřítomnosti. Obdržel také stovky dopisů od kazatelů, kteří jej prosili, aby k nim přijel pořádat shromáždění. Jako obvykle – nemohl vyhovět všem. Čím více se Bill modlil, tím více shledával, jak opodstatněný je návrh Gordona Lindsaye, který mu před několika měsíci předložil.

Kazatel Lindsay mu předložil uspořádání okružní cesty v Pacifické zóně po severozápadních státech. Lindsay navrhoval, aby se shromáždění organizovala podle celkem nové a odvážné koncepce. Usoudil, že Billova ojedinělá služba svého druhu může přitáhnout křesťany ze širokého okruhu denominací a tak kazatel Lindsay považoval za správné vtáhnout co nejvíce denominací do úzké spolupráce, a sponzorování akce. Tato myšlenka Billa přímo uchvátila, neboť od doby, kdy se s ním setkal anděl Páně a předal mu pověření, doufal, že jeho služba pomůže k sjednocení rozděleného křesťanského společenství. Uvažoval o vidění z roku 1933, jak stál mezi dvěma sady a shromažďoval jablíčka a švestky z obou sadů. To bylo tehdy, když jej Bůh povolal ke „konání služby evangelisty“. Bill to vždycky chápal tak, že jeho úkolem je kázat evangelium ve všech denominacích a nikdy se nepřipojit k žádné z nich. A tak se radoval, že nyní umožní kazateli Lindsayi uspořádat sérii shromáždění v Pacifické zóně na severozápadě.

V říjnu roku 1947 odjel Bill na dovolenou. Cestoval na západ do státu Colorado, kde si půjčil soumary a jel daleko do Skalnatých hor, kde strávil v táboře několik týdnů na lovu a měl obecenství se svým Stvořitelem. Ačkoliv se v minulém roce dostal do styku s desítkami tisíc lidí, ve svém srdci zůstal člověkem divočiny.

Zde uprostřed hlubokých údolí a horských velikánů, a tyčících se do výšky skal Colorada, se Bill mohl klidně pohybovat, aniž by byl rušen lidskými zástupy, a naléhavými situacemi. Noční mrazíky kolem táboráku jej posilnily a teplá odpoledne se slabým vánkem ševelicím uprostřed borových větví, konejšily jeho rozdrásané nervy. Jednoho dne Bill zpozoroval vysoko na skalním útesu orlí hnízdo vklíněné do skalní rozsedliny. Skrze svůj desetinasobně zvětšující dalekohled pozoroval orlí maminku, jak poučuje svá mláďata věcem potřebným pro jejich přežití. Pět ochmýřených mláďat se vyškrábalo na její záda. Zachytilo se zobáky za její křídla. Musela se pevně držet, jinak jim hrozila smrt. Ona se pak s nimi povznesla z hnízda a bezpečně snesla na zelenou louku pět set metrů níže. Setřásla je ze sebe a dovolila jim, aby si dováděla, zatímco ona se vznesla ve větrných proudech na nejvyšší skálu v okolí. Těch pět orlíčat si zatím radostně skotačilo v měkké trávě. Pobíhala kolem dokola a švitořila, klovala červíky a kutálela se jedna přes druhou. Vypadala tak bezstarostně a šťastně.

„To mi připomíná letniční probuzení,“ uvažoval Bill. „Je to podobno muži žijícímu ve starém hnízdě tohoto světa: on nezná nic kromě toho, co mu podá ďábel. Ale jednoho dne přijme lásku Ježíše Krista. Ihned poté jej Bůh pozdvihne a posadí na stinné zelené pastvině. Je svobodný a plesá radostí.“

Bill pozoroval dalekohledem dál ty malé ptáky a jejich bezstarostné skotačení. Pomyslel si: „Proč se ničeho nebojí? Copak neví, že tam jsou kojoti?“

Vzpomněl si na orlí maminku a přehoupl dalekohled na její bidýlko. Ona se ani nepohnula, možná ano, občas jen pohnula krátce hlavou, zatímco svým bystrým zrakem pozorovala celé dění v údolí. „Vidím,“ říkal si Bill, „kdyby kojot vyslídlil jednoho z těch orlíčků, maminka by ho ihned tak spráskala, že by to nepřežil.“

Tehdy Bill poznal duchovní význam této scény. „Dobrá, sláva Bohu! Tak je to. Ježíš Kristus mne vzal z hnízda toho světa, pak vstoupil na nebeskou hradbu a nyní sedí na výsostech a pozoruje své dědictví. Věřící se nemusí ničeho bát.“

Paroží Coloradského jelena

Když Bill pozoroval tuto orlí maminku, všiml si, že najednou vztyčila svoji hlavu, jako by se jí něco nelíbilo. Bill začal pozorovat obzor a spatřil, čím byla znepokojena. Ze severu se rychle přibližovala bouřka. Při prvním úderu hromu, orlí maminka vydala skřek a vrhla se střemhlav ze svého bidýlka dolů na zelenou louku. Když přistála na zemi, rozprostřela svá křídla a vydala další skřek. Orličata se ihned seběhla k ní a zachytila se zobáčky a drápy v jejím peří. Vítr byl každou chvíli silnější a silnější. Těžce obtížená svými mládětky se orlí maminka vznesla do vzduchu a dovedně využívajíc proudění větru

vznášela se výš a výš ke svému hnízdu a ještě dál. Pak prudce prorazila vichřicí ženoucí se osmdesáti kilometrovou rychlostí a přistála rovnou ve své skalní skrýši.

Bill spustil dalekohled na hrud' a plakal. Uvažoval: „Jednoho slavného dne, když skončí probuzení, přijde Ježíš ze Slávy a rozprostře svá veliká křídla moci tak, aby všechna jeho orlíčata se Jej mohla svými zobáky uchopit, a odnese je do věčného bezpečí.“

Toho večera si Bill při světle táboráku ve své konkordanci prohlížel slovo „orel“ a vyhledával všechny odkazy v celé Bibli. Jedno místo jej obzvláštním způsobem upoutalo — v 2. Mojžíšově 19:4. Hospodin přirovnal službu Mojžíše k orlím křídům. Proč vlastně Bůh přirovnal své proroky k orlům? Možná proto, že orel se dokáže vznášet výš a vidět dál než jiná stvoření na zemi. Ano, to bylo povolání všech Božích proroků. Hospodin je opatřil schopností v té duchovní oblasti vznést se výš a vidět dál než ti ostatní, dovolil jim spatřit nejen minulost, ale i budoucnost, stejně tak jako poznat pravdu od napodobeniny.

Bill rovněž mohl uvidět části budoucna — a ty jednotlivé záblesky se vždycky splnily. Copak to neznamená, že má s Mojžíšem něco společného? Když se s ním setkal anděl v jeskyni, řekl mu: „Jako prorokovi Mojžíšovi byla dána dvě znamení jako důkazy, že byl poslán Bohem, tak i tobě budou dána dvě znamení.“

Bill otevřel 2. Mojžíšovou a četl místo, kde se Bůh setkal s pastýřem Mojžíšem a přikázal mu, aby zanesl poselství vysvobození zpět k Izraelským, kteří nadále byli v egyptském otroctví. V Exodu 4 si Bill přečetl:

Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázal se tobě Hospodin.

Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl.

I řekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním.

Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chyt' ho za ocas. Kterýžto vztah ruku svou, chytil jej, a obrácen jest

v hůl v rukou jeho.

Aby věřili, že se ukázal tobě Hospodin, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.

Potom zase řekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za ňadra svá. I vložil ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, [bílá] jako sníh.

Řekl opět: Vlož ruku svou zase v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v ňadra svá; a vyňal ji z ňader svých, a aj, učiněna jest zase jako [jiné] tělo jeho.

I budeť, jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu znamení prvního, uvěří hlasu znamení druhému.

Bůh patrně věděl, jak nerozhodní budou izraelští ohledně uvěření, že Mojžíš je prorokem poslaným tím velikým „JÁ JSEM“. Tato dvě nadpřirozená znamení byla určena především kvůli tomu, aby na ně zapůsobila a přesvědčila je. Je přece očividné, že nikdo nemůže takové věci konat sám od sebe. To znamení mělo být projevem Boží moci.

Bill obdobně jako Mojžíš pohlížel na svou neschopnost, když mu anděl sdělil, že má nést dar Božského uzdravení lidem na světě. Obdobně jako Mojžíši i jemu byla zaslíbena dvě znamení, která budou provázet jeho pověření. Pohlížel na svou ruku. Každý večer během svých shromáždění pozoroval horní stranu své ruky, jak otéká následkem vibrací různých nemocí. Když Ježíš pak vyhnal tyto demony, Bill mohl pozorovat, jak se jeho ruka stává normální. Nikdy nebyl svědkem toho, že by to selhalo. Anděl přece řekl: „Zůstaneš-li pokorný a upřímný, stane se, že budeš schopen na základě vidění odhalit tajemství lidských srdcí. Pak ti lidé opravdu uvěří.“ Co to mělo znamenat? Kdy se to stane?

Bill přihodil další poleno do ohně, opřel se zády o strom a uvažoval o tom, jestli mezi Mojžíšovým životem a jeho vlastním existují ještě nějaké další pojítka. Když si Bůh použil Mojžíše k vysvobození Izraele z egyptského otroctví, zjevoval se mu ve dne v oblaku a v noci v ohnivém sloupu. V dějinách se Bůh skutečně zjevoval mnoha různými způsoby; a přesto oblak a ohnivý sloup se

zdály být těmi dvěma nejběžnějšími plášti, do nichž se zahaloval. Ve skutečnosti to byl sám Hospodin ve formě ohnivého sloupu, který nejprve upoutal pozornost Mojžíše na poušti — Mojžíš Ho spatřil v ohni, ale ten keř neshořel. Může být tento ohnivý sloup totožný s tou hvězdou provázející mudrce z Persie do Betléma, kde našli dítě — krále, Ježíše? Rozhodně to však bylo ono oslnivé světlo, které obrátilo, Saule z Tarsu na apoštola Pavla. Byl tento ohnivý sloup totožný s tím světlem, které se ukázalo onoho rána v chatrči při Billově narození? A byla to ta planoucí hvězda, která se v roce 1933 ukázala nad ním během křtu těch prvních lidí, kteří se skrze něj obrátili? A co s tím světlem v jeskyni? Když se s ním setkal anděl v jeskyni, vystoupil zprostřed ohnivého sloupu. Jaké je tedy pojítka mezi ohnivým sloupem a andělem Páně? Pokaždé, když se anděl Billovi ukázal v lidské podobě, to nadpřirozené světlo kroužilo několik stop nad hlavou toho anděla.

Když Bill uvažoval o andělu Páně, najednou se pocítil být znepokojen. Během prvního roku Billovy služby uzdravování, se mu anděl ukazoval poměrně často. Nyní již uběhlo šest měsíců od doby, kdy jej navštívil naposled. Bill neviděl anděla od jeho poslední návštěvy ve Vandalii, v Illinois, kdy jej anděl varoval před přílišným zdůrazňováním zázraků. Bill postrádal návštěvu tohoto anděla. Proč se více neukázal? Copak stále ještě není něco v pořádku?

V říjnu roku 1947

začal William Branham svou další cestu podél severozápadního pobřeží Tichého oceánu, čtyřdenní uzdravovací kampaní ve Vancouveru v Britské Kolumbii.

Spolupráce mezi místními kazateli předčila vše, co bylo doposud viděno mezi denominačními církvemi. Každý večer byla prostorná městská posluchárna naplněna do posledního místečka. Večer co večer byly uzdravovací bohoslužby ohromující. Jeden místní evangelista, Earn Baxter, byl tak oslněn, že stejně jako Jack Moore a Gordon Lindsay — zrušil všechny své závazky, aby mohl doprovázet Branhamovy kampaně od města k městu.

Další Billova zastávka byla v Oregonu. Stejně tak jako ve Vancouveru, stovky místních duchovních z Portlandu ve státě Oregon se podílelo na úspěchu těchto shromáždění. První večer, ještě předtím než velitel požární ochrany nařídil uzavřít dveře, prošlo branou posluchárny 7 000 lidí. Tisíce lidí však zůstaly venku.

Třetí večer Portlandské kampaně se satan pokusil Billa zničit. Gordon Lindsay vedl lidi ve zpěvu písně, jež byla Billovým heslem — „Jenom věř, jenom věř, všechno je možné, jenom věř“ — zatímco Bill vystupoval na stupínek. Uvítal shromáždění a povzbudil lidi k víře v Boha za účelem uzdravení a zázraků. Když promlouval, všiml si velkého muže v šedém obleku, který energicky krácel prostřední uličkou dopředu. Když začal vystupovat po schodech na pódium, Bill se pozastavil nad tím, jestli to není některý z uvaděčů přinášející mu nějakou důležitou zprávu. Možná někdo omdlel nebo měl srdeční záchvat a potřeboval okamžitou modlitbu. Ale když ten muž vstoupil na pódium, Bill si uvědomil, že se děje něco velice, velice špatného.

Ten velký muž se zastavil. Hrozivě se podíval před sebe a dozadu, pak se podíval na přeplněné hlediště a na 300 sedících na pódiu. Velký muž se zamračil. Jeho spodní čelist se pohybovala nahoru a dolů, skřípala zuby. Pěsti měl sevřené, jakoby je chtěl použít. Pak zavrčel: „Ty pokrytče. Ty hade v trávě. Ukážu ti, jaký Boží muž jsi. Polámu každou kost ve tvém mrňavém, mizerném těle.“

KAPITOLA 40

VELIKÁ ZKOUŠKA

1947

Bill, aniž by řekl jediné slovo, se postavil, jakoby se chtěl bránit. Tento obrovitý muž vypadal na to, že je schopen svou výhrůžku splnit. Měřil téměř dva metry a vážil nejméně 130 kilo, zatímco Bill shodil na 60. Paže toho divocha byla silnější než Billova noha. Pomalu se blížil. Dva policisté vystoupili z davu, aby mu v tom zabránili, ale Bill potlačil svůj strach, pokynul jim a řekl: „Tohle není záležitost těla a krve. To je oblast duchovních mocí.“

Policisté neochotně couvli a pozorovali onoho maniaka, jak pokračuje ve svém pomalé a opatrné chůzi. Muž zavrčel: „Ty podvodníku, děláš ze sebe Božího služebníka. Chci těmto lidem ukázat, že jsi pouhým podvodníkem. Dostaneš takové ponaučení, že tě před nimi srazím na kolena.“

Přiblížil se na tři metry před Billa a zastavil se. Byl tak vysoký, že Bill se musel dívat nahoru, aby mu viděl do tváře. Bill se začal tiše modlit: „Drahý Bože, jedinou naději pokládám v Tobě.“

Pak uslyšel ten známý zvuk valícího se větru, fíííí, současně pocítil přítomnost blížícího se anděla Páně. Najednou Billův strach zmizel, byl potlačen hlubokou láskou. Bill si pomyslel: „Chudák, on je pomatený.“

Maniak opakoval svou vyhrůžku: „Ty podvodníku — polámu každou kost ve tvém mrňavém útlém těle.“ Svaly se mu napnuly a pěsti sevřely. Bill si pomyslel: „Chudák, on neví, co dělá.“ Pak Bill otevřel ústa, chtěl říci: „Neměl bys to dělat, příteli,“ ale slova, která vyšla z jeho úst, byla jiná. Aniž to měl v úmyslu, řekl: „Tak praví Pán, protože jsi vyzval Ducha Božího, dnes večer padneš k mým nohám a pokloníš se před jménem Pána Ježíše Krista.“

Muž nasál slinu a plivnul ji Billovi plnou hleny do tváře. Pak zavrčel: „Pokrytče, ukážu ti, k čím nohám padnu.“ Udělal krok dopředu, napřáhl svou pěst k úderu.

Bill měkce řekl: „Satane, vyjdi z toho muže.“ Ruka maniaka vztažená k úderu jakoby zamrzla a zůstala stát strnule jako u sochy. Vyboulil své oči, otevřel ústa a jazyk mu selhal. Kňoural jako zbitý pes, oči mu vypadly z důlku, zhroutil se a upadl do bezvědomí. Hlavou dopadl na Billovu botu, zatímco jeho paže objala Billovu nohu tak pevně, že se nemohl ani hnout.

Dva policisté přiběhli a klekli si vedle něj. Jeden z nich se podíval a řekl: „Co se stalo? Je mrtev?“

„Ne,“ řekl Bill, „Bůh chtěl ukázat svou sílu a způsobil, že démon se před Ním poklonil, nic víc.“

„Uzdraví se ten člověk?“ Policista ukázal na jeho hlavu.

„Ne, pane,“ odpověděl Bill. „Kdyby byl ochoten se vzdát toho ducha, pak by se ten duch již více nevrátil. Ale on si myslí, že je v pořádku. On toho ducha uctívá a tak on se ho ihned znovu zmocní. Můžete ho odtáhnout z mé nohy?“

Policisté uvolnili mužovu ruku a odtáhli ho dozadu. Několik dalších lidí jej pomohlo odnést z pódia.

Předtím ještě jeden z policistů řekl: „Vím, kdo je ten muž. On už v minulosti měl několik konfliktů se zákonem, když přicházel na bohoslužby a snažil se je narušit. Je umístěn v ústavu, ale utekl. Máme na něj zatykač. Včera zlomil jednomu muži čelist, když mu zasadil na ulici takovou ránu, že se zhroutil. Vypadá to, že dnes večer narazil na rovného sobě soka.“

Když se Bill vrátil na pódium, oslovil obecenstvo takto: „Jak jste viděli, nebeský Otec má moc jak na nebi, tak i na zemi...“

Nějaký nemocný muž, který ležel vpředu na nosítkách, zakřičel: „Ano, On má! On mne uzdravil!“ — A vyskočil z nosítek. Na druhé straně budovy nějaký člověk opírající se o berly, zakřičel: „Mne také!“ Odhodil berly a běžel uličkou po zdravých nohách. Nějaký muž vyskočil z invalidního vozíku a křičel: „Mne také!“ Plamen Boží moci zasáhl budovu a dotýkal se každého srdce, které povzbuzeno ve víře uvěřilo Všemohoucímu za účelem uzdravení či zázraku. Billova cesta po Tichomořském severozápadu se prohnala jako větrná smršť a skončila v Ashlandu, ve státě Oregon 15 dnů po zahájení. Gordon Lindsay si o ni poznamenal toto: „Během čtrnácti bohoslužeb s poměrně malým počtem oznámení v novinách na 70 000 lidí uslyšelo poselství Evangelia uzdravení a mezi nimi bylo nejméně 1000 kazatelů.“ Byl to úžasný výsledek.

KONCEM ŘÍJNA, ROKU 1947 odletěl Bill do Phoenixu v Arizoně, kde se měly konat tři bohoslužby a to v pátek, sobotu a v neděli večer. Když se ocitl v Phoenixu, dozvěděl se, že sponzorující kazatelé dojatí zprávami z Calgary naplánovali na neděli večer svou vlastní „řadu zázraků.“ Jelikož Bill už takovou věc dělal, neměl proti tomu námitek.

Hodinu před zahájením bohoslužby v pátek večer se Bill modlil v malém pokoji v zákulisí, když se najednou ukázal anděl Páně. Jako vždycky měl anděl ruce složené na hrudi a nad ním se vznášela nadpřirozená záře. Anděl se ani nepohnul, ani nepromluvil. Jeho tvář byla jako vždycky přísná, ale tentokrát jakoby se mračil a hněval. Bill se polekal, vyjeknul strachem a padl tváří na podlahu. Gordon Lindsay uslyšel výkřik a přiběhl do pokoje. Chtěl se podívat, co se děje. Ale anděl okamžitě zmizel, jakoby se vypařil a byl pryč.

Následující dva dny se Bill trápil myšlenkami z této návštěvy. Proč neviděl anděla celých sedm měsíců? Proč se ukázal právě teď? Proč anděl nepromluvil? Zlobil se? Bill nemohl zapomenout na jeho zamračený výraz.

V Phoenixu Bill kázal každý večer asi půl hodiny předtím, než svolal modlitební řadu. Jeho tématem byly Izraelské děti na pochodu pouští do zaslíbené země. V neděli večer dav úzkostlivě čekal, až spatří „řadu zázraků,“ zatímco Bill kázal ze 4. Mojžíšovy knihy 22, kde Bůh zapověděl falešnému prorokovi Balámovi, aby nešel s princem Balákem proklínat Izrael. Balám pokračoval v dotazování Hospodina, protože chtěl jít za každou cenu, dokud mu Bůh nakonec nepřivoli. Pak se na cestě setkal anděl Hospodinův s Balámem a jistě by jej byl zabil, kdyby mu jeho oslice třikrát nezachránila život tím, že odbočila z cesty. Když Bill pranýřoval Baláma za neuposlechnutí prvního Božího rozkazu, najednou Billovi přišlo na mysl, že se provinil tímtéž způsobem. Copak mu už předtím Bůh neřekl, že příliš zdůrazňuje zázraky? Mohl to být důvod, proč k němu přišel před dvěma dny anděl? Mělo to být pro něj varování před neposlušností Pána, že dovolil v pokračování těchto „řad zázraků“? Bill pocítil ve svém nitru takovou slabost, že se mu málem podlomily nohy. Přidržel se kazatelný a snažil se pokračovat ve svém kázání, ale uvědomění si viny jej usvědčovalo tak silně, že musel ukončit.

Zatímco se formovala „řada zázraků“ v uličce chrámu, Bill se tiše modlil: „Nebeský Otče, pokud jsem udělal zlo a Tvou vůli není, abych se soustředil na zázraky, prosím, ukaž mi to zřetelně. Když nějaká osoba, přicházející do této řady nebude dnes večer uzdravena, pak budu vědět, že nejsem ve Tvé vůli a už nikdy nikomu v budoucnu nedovolím, aby na začátek přinesl ty těžké případy nebo formoval další „řadu zázraků.““

Jako první přišla maminka s dcerou. Bill se zeptal dívky, kde bydlí, ale ona neodpověděla. „Ona špatně slyší,“ vysvětlila maminka. „Kvůli tomu jsem ji dnes večer přivedla.“ Bill zvýšil hlas a znovu se zeptal dívky, kde bydlí. Tentokrát odpověděla: „V Kalifornii.“

Když Bill uchopil dívku za zápěstí, pocítil bodající vibrace ve své levé ruce. Buď měla infekci, která poškodila její ušní bubínek nebo funkci ucha narušuje nádor, poněvadž vibrace svědčí o tom, že problém je způsoben démonickým životem. Když Bill ve jménu Ježíše Krista pokáral démona, vibrace ustaly. Když pustil její ruku, řekl: „Dítě je uzdraveno.“ Pak k ní promluvil. Ona však neodpověděla. To bylo zvláštní. Bill zvýšil hlas, ale odpověď nikde. Tříkrát zatleskal rukama, až konečně kývnula, že jej slyší. Ale místo toho, aby slyšela lépe, vše nasvědčovalo tomu, že je to horší. Bill se vylekal a znovu vzal její ruku. Vibrace pulsovala dál, ale silněji než předtím.

Bill vyhnal podruhé démona ve jménu Ježíše Krista. Měl dojem, že vzdoruje víc než poprvé. Ale Bill věděl, že vyšel, protože otok na jeho ruce zmizel a vibrace ustala. Ale jakmile se pokusil na ni promluvit, (a stále ji držel za zápěstí) Billova ruka, se znovu vzdula a vibrace se vrátily se silnější intenzitou než předtím. A nejhorší na tom bylo, že už neslyšela ani slova, bez ohledu na to, jak hlasitě Bill křičel. Ta nešťastná dívka měla předtím poruchu sluchu, ale nyní byla hluchá jako pařez! Otřesen a zmaten neviděl jiné východisko, než aby tuto dívku nechal tak a šel se věnovat dalšímu případu.

Další v řadě byl starší muž, který o sobě řekl, že špatně slyší. Bill pozvedl hlas: „Slyšíte mne, pane?“ Muž přikývnul a sklonil hlavu. Bill uchopil muže za ruku. Neobjevily se žádné vibrace, což znamenalo, že jeho problém nebyl způsoben démonem — možná to byly odumřelé nervy. Když se pomodlil v Ježíšově jménu za uzdravení toho člověka, zeptal se normálním hlasem: „Slyšíte mne, pane?“ Ten džentlmen, který měl nadále skloněnou hlavu a zavřené oči, neodpovídal. Bill celou silou tlesknul rukama. Muž s sebou ani nepohnul. Stalo se, že byl také úplně hluchý!

S rostoucí hrůzou si Bill uvědomil, že dar uzdravení nefunguje! Co může sám udělat? Bez přítomnosti anděla Páně vedle sebe na pódiu byl bezmocný, jako všichni ostatní. Byl ve stejném rozpoložení jako Samson poté, když mu Dalila ostříhala vlasy a on zůstal mezi Filištínskými slabý a bezmocný? Když tak stál před tím očekávajícím davem, Bill se cítil hloupě... zahanben... odsouzen. Mohl teď udělat

pouze jednu věc, vyznat svůj hřích před publikem a ukončit shromáždění.

V noci nemohl spát. Ve tmě prožíval depresi kvůli své hlouposti. Jak mohl vůbec být tak troufalý, že vyzýval lidi: „Přiveďte mi ten nejhorší případ a já vám garantuji, že Ježíš Kristus předvede zázrak před vašimi očima.“ Ježíš takovou výzvu nikdy neudělal. Bible ve skutečnosti říká, že Ježíš nemohl vykonat žádný velký skutek ve své domovině kvůli lidské nevěře. Pokud to byla pravda v případě Božího Syna, co pak s jeho následovníky. Teď si Bill uvědomil, jak nebiblické bylo jeho tvrzení, že každý může být uzdraven, ačkoli dotyčný věřil nebo ne. Ano, pozastavil se i nad tím, že jej anděl ve Vandalii, v Illinois varoval, ale on stále poslouchal své spolupracovníky, když na začátek modlitební řady přivedli ten nejhorší případ s tím, aby publikum mohlo uvidět zázrak na začátku každé bohoslužby. A nejhorší na tom bylo to, že jim dovolil formovat ty takzvané „záračné řady“. Bill proti tomu nic nenamítal, protože věděl, že Bůh je schopen uzdravit všechny z každého neudu. Ale to, že Bůh je schopen, ještě nemusí znamenat, že to je Jeho vůle. Andělovo zjevení minulý pátek bylo druhým varováním. Bill tak silně pranýřoval Baláma a po celou dobu stál v Balámových botách! Balám byl Bohu neposlušný pro lásku k penězům. V svém případě věděl, že to nebyla láska k penězům, která ho naklonila k neposlušnosti; to byla jeho sympatie k lidem. Ale nezáleží na pohnutkách, být neposlušný Pánu je vždycky zlé.

Ráno se slzami, sklíčený a zahanben nastoupil do letadla ke svému dalšímu závazku do Long Beach, v Kalifornii. Jeho myšlenky jím stále zmítaly natolik, že to bylo na něm vidět. Letuška procházející uličkou se zeptala: „Co je vám, pane?“ Nemohl jí to říci. Jakby tomu porozuměla. Přece selhal v poslušnosti vůči Pánu a teď se trápil tím, že mu Bůh odňal dar uzdravení.

Když Bill přistál v Long Beach, několik kazatelů jej provázelo do hotelového pokoje. Tito muži nepotřebovali dlouhou dobu na to, aby poznali, že ho trápí deprese. Bill se s nimi podělil svým nesnesitelným břemenem a starostí.

Jedním z těch kazatelů byl Ern Baxter, který se nyní ocitl ve zvláštním postavení povzbuzování muže, za kterým tak daleko cestoval, aby se s ním setkal. „Bratře Branhame, mohu tě ujistit, že dar uzdravení ti odňat nebyl.“ Římanům 11:29 říká:

„Svých darů a povolání přece Bůh nelituje.“

„A to znamená, že se nezakládají na našich skutcích. Bůh by nebyl věrný svému zaslíbení, kdyby ti vzal tvůj dar. On od tebe nemůže odejít. Samson spal celou noc s nevěstkou a ráno vytrhl městskou bránu, a odnesl ji s sebou na vrcholek hory. A i když Filištinští ostříhali Samsonovi vlasy a jeho síla ho načas opustila, vlasy znovu narostly a síla se vrátila. Jen si vzpomeň, jak Mojžíš udeřil skálu, když mu Bůh řekl, aby k ní jen promluvil, ale voda z ní stejně vytekla. Bratře Branhame, ať ses dopustil jakékoliv chyby, Bůh se s touto věcí s tebou vypořádá osobně, ale dar uzdravení ti zůstane nadále.“

Baxterovy argumenty byly věcné, ale přesto měl Bill problém uvěřit, že se to vztahuje přímo na něj. Cítil se tak prázdný, tak osamocen, tak Bohem opuštěný. Cítil to jako peklo na zemi. Co když jej dar uzdravování opustil navždy? Jak to snést? Jak by mohl zůstat naživu s vědomím, že tak ničemně zklamal Boha? Zůstala zde pouze jedna jediná cesta, jak se mohl přesvědčit, zda byl odsouzen nebo ne a to bylo projít další uzdravovací bohoslužbou, jak bylo domluveno.

Počátek kampaně v Long Beach byl stanoven na středu 3. prosince a měla probíhat po tři za sebou jdoucí večery. Ve středu večer vysvětlil Bill v kostele obecnstvu, jak byl neposlušný Pánu tím, že zdůrazňoval zázraky, více než uzdravení. Rekl jim, že si není jist tím, jestli dar Božského uzdravování je stále při něm nebo ne, ale že se o tom brzy přesvědčí. Když svolal modlitební řadu, cítil, jak se mu potí dlaně a ve svém hrdle, a žaludku jako by měl tvrdý uzel.

Dopředu přišla žena s desetiletou holčičkou. Billovy nervy byly vypjaté očekáváním, když uchopil děvčátko levou rukou za její pravou ruku. Pocítil zřetelně a silně působící vibrace, a strnulost ve své ruce, jako elektrický proud o napětí hodně ampérů, plynoucí mu paží až k srdci. Billovi se ulevilo, když zjistil, že dar je stále u něj. Ale zůstala otázka, zda Bůh poctí jeho modlitbu za potřebu toho děvčátka? Bill pozoroval vzor bílých boulí na horní straně své oteklé ruky. „Dívka je hluchoněmá,“ řekl, „a navíc má tuberkulózu. Ať všichni skloní své hlavy a modlí se spolu se mnou.“ Bill se vroucně modlil: „Drahý Ježíši, prosím, odpusť moji pošestilost. Prosím, nedovol, aby moje chyby překazily uzdravení tohoto děvčátka.“ Pak sebral celou svoji odvahu a pronesl: „Ty hluchoněmý duchu a démone tuberkulózy, vyjdi

z tohoto děvčete, ve jménu Ježíše Krista.“ Teď nastala rozhodující zkouška. Bill zadržel dech. Ano, děje se to! K nesmírné Billově radosti a uvolnění vibrace ustaly a jeho oteklá ruka se vrátila do normálu. I když věděl, že tuberkulóza teď zmizela, obecnstvo to vidět nemohlo. A tak se Bill zeptal dívky: „Slyšíš mě?“ Její oči se doširoka otevřely vzrušením a on věděl, že slyší. Bill pomalu řekl: „Amen.“ Dívka se snažila opakovat ten zvuk, ale to vyznělo spíše jako „Ah-aaaa.“ Bill řekl důrazně: „Amen!“ Dívka opakovala: „Ah-zi.“ Bill řekl: „Tati.“ Ona opakovala něco jako: „Tooti.“

Jako nezkrotný oheň víra zachvátila obecnstvo. V následujících hodinách se konaly uzdravení a zázraky v celé budově. Učitel z místní školy pro němé přivedl s sebou do řady pět dětí, které se narodily jako hluchoněmé. Všem dětem byl navrácen sluch a hlas. Jistý muž na lehkátku, postižený mrtvicí, byl okamžitě uzdraven. Spousta chromých odhazovala své berly a další povstávali z invalidních vozíků, pobíhali po budově, a oslavovali Ježíše Krista. Vysoký krevní tlak, zelený zákal, astma, žaludeční vředy a rakovina — vše ustupovalo jako důsledek lidské víry.

Ve čtvrtek večer, když Bill zahájil modlitební řadu, přibelhal se dopředu chlapec s nohou, která byla umístěná v silné výztuze po prodělání dětské obrny. Maminka přišla s ním a řekla: „Bratře Branhame, jen se za něj pomodli.“

„Dobře, sestro, nechceš, abych...“

Přerušila ho. „Neprosím o zázrak. Prosím jen o modlitbu. Já sama věřím v uzdravení.“ V jednoduché modlitbě Bill poprosil Ježíše Krista za uzdravení onoho zmrzačeného chlapce. V pátek večer předstoupil tento chlapec v modlitebně dopředu s onou výztuží zavěšenou na rameni. Ukázal tuto nepotřebnou zdravotní pomůcku před publikem a tím vydal svědectví, že Ježíš stále koná zázraky.

V tento poslední večer, v Long Beach, se chtěl Bill pomodlit za tolik lidí, kolik jen bude možné. A tak místo rozpoznávání nemocí skrze dar ve své ruce konal „rychlou řadu“, kde se modlil krátkou, obecnou modlitbou za lidi procházejícími kolem něj. Takto se Bill mohl pomodlit za stovky lidí během jediné hodiny. Ale ač se řada pohybovala rychle kupředu, byla stále příliš dlouhá pro muže, který to už dělal nepřerušeně jeden a půl roku, a který už několik dnů pořádně nespal. Po modlitbě za téměř 3 000 lidí, zatímco stovky ještě stále čekaly, až

na ně přijde řada, se Bill zhroutil a upadl do bezvědomí. V sobotu ráno, stále ještě slabý a třesoucí se, nastoupil do autobusu a odjel do Phoenixu. Chtěl lidem říct, že mu Bůh odpustil. V neděli ve shromáždění řekl: „Minule, když jsem stál zde za kazatelnou, byl jsem odsouzeným člověkem. Cítil jsem, jak mne Jeho přítomnost opouští, a uvědomil jsem si, jak bezmocný jsem bez Něho. Dnes je ta veliká zkouška za mnou. Chtěl bych, aby to pro mne bylo raději odrazovým můstkem, než kamenem úrazu, abych se lépe poučil o cestách Páně, a mohl žít blíže Něho. Když žiji blíže Něj, mohu vám lidem pomoci více, jsem-li veden Duchem svatým. Chci poděkovat Bohu, že mi vrátil dar uzdravování a to s větším úspěchem (od minulé neděle) v modlitbě za nemocné, než v uplynulých měsících.“ Pak Bill vysvětlil proč a v čem výzva byla špatná. „Prohlásil jsem, že neexistuje žádná nemoc, bez ohledu na to oč jde, která obstojí před mojí modlitbou; žádné zmrzačení, bez ohledu na to, jak závažné je, které by nemohlo být uzdraveno, pokud si udělám pro tuto osobu čas.“ Slyšeli jste, jak jsem to řekl na mnoha místech. A to je stále pravdivé... Ale to všechno jsem dělal sám, v oddělení od vás, lidí. Vy rovněž musíte mít na tom podíl. Jako když Ježíš řekl Marii a Martě, aby odstranily kámen. Vy se rovněž musíte na tom podílet — musíte jít, věřit a přijmout uzdravení.

V polovině ledna roku 1948, telefonoval Williamu Branhamovi malý David Walker, mladý kazatel, s nímž se setkal v Long Beach v Kalifornii před deseti měsíci.

KAPITOLA 41

ZAPOJENÍ SE BOSWORTH

1948

„Nazdar, bratře Branhame, volám ti z Miami na Floridě. Před dvěma týdny jsem tady zahájil evangelizační bohoslužby a nějak se mi nedaří.“

„Oč jde?“

„Mám stan, který může pojmout asi 2 500 lidí, ale až doposud do něho přichází každý večer pouze hrstka lidí. Jsem na rozpacích.“

„To je zvláštní.“ S vědomím, jak dovedně dokáže tento mladý chlapec kázat, Bill byl překvapen tím, že Davidova shromáždění jsou tak uboze navštěvována. „Máš nějaké tušení, co zdržuje lidi, aby nepřicházeli?“

„Myslím si, že to je závist a nedůvěra mezi vedoucími církvemi v této oblasti. Jakmile se dozvěděli, že sem přijíždím, každá církev, která působí ve městě, předvedla svého ‚chlapce — kazatele‘. Těžce uvěřit, ale každý den se v Miamských novinách uveřejňují dvě stránky inzerátů o ‚chlapcích — kazatelích‘ pořádajících své probuzenecké bohoslužby. Oni se musí obávat toho, že kdyby si mne přišel poslechnout někdo z jejich členů, mohli by o něj přijít.“

„To je hanba,“ řekl Bill. Dobře věděl, jak titěrné důvody a závist mohou nakazit vedoucí představitele církví.

„Veliká škoda, že křesťané nemohou přilnout k sobě blíž v Kristově lásce.“

„Určitě je to tak.“ Malý David se odmlčel, pak přistoupil k tomu, kvůli čemu vlastně volal. „Bratře Branhame, mohl bys přijet do Miami a pomoci mi z toho vybědnout?“

Bill si vzpomněl na onu březnovou noc v Long Beach, když ten chlapec, evangelista, byl tak laskav a zaměnil posluchárnu, kterou měl pronajatou kvůli tomu, aby kapacita obou budov lépe odpovídala počtu jejich posluchačů. Jelikož Bill tak mohl ukončit ve větší a dražší

posluchárně, chtěl vyrovnat rozdíl pronájmu ve dvou splátkách. Malý David ale nepřijal peníze, řekl: „Možná mi někdy pomůžeš ty.“

Nyní se Billovi naskytla příležitost toto odplatit. „Jistěže přijedu.“

Nastoupil do prvního vlaku směřujícího na jih a vyrazil na dlouhou cestu. Když projížděli Tennessee, pocítil blížícího se Pánova anděla. Bill ve zděšení cítil, jak se mu ježí vlasy na zátylku. Navzdory tomu, že v uplynulých 21 měsících se Bill s andělem Páně setkal mnohokrát, přesto si nemohl zvyknout na jeho nadpřirozenou přítomnost. Jeho zděšení se zmírnilo, když pocítil, že přichází vidění. Hluk spouštějících slábnul a drnění kol vagónu pomalu mizelo. Zanedlouho osobní vůz zmizel úplně... Bill se ocitnul v kopcovité krajině, zeleň vysokých cedrů byla roztroušená mezi skalami, které převyšovaly jedna druhou v dlouhých tabulích. Jeho pozornost přitahoval mladý chlapec, mezi osmi až deseti lety, který ležel rozmačkaný a nehybný na okraji vozovky. Vypadalo, že je mrtvý. Bill se k němu přiblížil, aby mohl uvidět jeho rysy — plochý nos, hnědé oči, hnědé vlasy, jako kdyby byly upravené nešikovnými rukama. Měl na sobě ošumělý oděv, který mu připadal cize — podkolenky vytažené pod kolena, golfky s velkými knoflíky vysoko nad pasem. Zde se musela stát nehoda, protože obličej chlapce byl odřený a znetvořený. Na jedné noze měl botu, ale druhá chyběla. Bill nezpozoroval žádnou známku života.

Zatímco Bill stál a pozastavoval se nad tím, co by to mohlo znamenat, anděl Páně se k němu přiblížil z pravé strany a zeptal se: „Myslíš, že by ten chlapec mohl žít?“

Bill odpověděl: „Nevím, pane.“

Teď se anděl postavil do zorného pole a ukázal mu, že má pokleknout vedle toho mrtvého chlapce a že má na něho vložit ruce a modlit se za něj. Za chvíli se chlapcovy plíce naplnily vzduchem a posadil se. V té chvíli vidění skončilo. Bill se najednou ocitl na svém sedadle ve vlaku drkotajícím se státem Tennessee. Krátce po příjezdu do Miami se s ním malý David podělil se zprávami z novin. Na titulní stránce bylo v černém orámování oznámení o příjezdu kazatele Williama Branhama, který po dobu pěti dnů bude ve městě konat uzdravovací bohoslužby. Zbytek stránky byl plný větších, okázalejších oznámení o jiných uzdravovacích bohoslužbách v místních církvích.

Malý David si povzdechnul: „To se stalo druhý den poté, co jsem umístil oznámení o tvém příjezdu. Jakmile to přečetli, ihned všechny denominace v městě si vyhledaly někoho, kdo káže Božské uzdravování v jejich církvích.“

„Přál bych si, aby pochopili, že nejsme zde kvůli tomu, abychom založili nějakou novou skupinu,“ komentoval Bill. „Jsme tu pouze kvůli tomu, abychom byli nápomocni podpořit Kristovou věc.“

Ale navzdory všem pokusům místních církví podkopat jeho působení, jméno ‚William Branham‘ bylo přitažlivé samo o sobě. Když Bill v ten večer přijel na své první shromáždění, spatřil půl stanu zvědavých diváků. Bill pozdravil lidi. Pak, ještě předtím než přistoupil k věci uzdravování, popsal vidění, které se mu dostalo, když projížděl Tennessee. Bill doporučoval posluchačům: „Zapište si to na volnou stránku ve svých Biblích; pak dávejte pozor a sledujte — ten chlapec bude vzkříšen z mrtvých mocí Ježíše Krista.“ Nevím, kde a kdy se to stane, ale zcela určitě se to stane, protože to je „Tak praví Pán“. A když se to uskuteční, uveřejníme to v novém časopise, který má v záměru vydávat bratr Gordon Lindsay. Gordon Lindsay, stále nadšený potenciálem jedinečné Billovy služby, propůjčil své manažerské schopnosti této věci. Navrhnul Billovi, aby si vzal pomocníka, který by mu zařizoval shromáždění a přihlížel ke všem detailům kampaní, a tím umožnil Billovi zcela se soustředit na modlitbu za nemocné. Úspěch Billovy severozápadní pacifické kampaně uspořádané Lindsayem bylo důkazem hodnoty této myšlenky. Nicméně, Lindsay si tuto práci nerezervoval pro sebe, přinejmenším ne na celý úvazek. On měl jiné ambice.

Gordon Lindsay začal vydávat časopis, který by byl oficiálním orgánem Branhamových kampaní, měl obsahovat články o uběhlých shromážděních a oznamovat nadcházející události, právě tak, jako zveřejňování svědectví těch, kteří byli uzdraveni. Lindsay chtěl nazvat tento časopis *Hlas uzdravení*. Jakmile Bill souhlasil s tímto nápadem, Lindsay začal pracovat nad publikací. První měsíční číslo ‚Hlasu uzdravení‘ bylo připraveno asi během dvou měsíců.

W. M. Branham s F. F. Bosworthem

Hned první večer prošlo modlitební řadou v Miami asi sto lidí. Víra narůstala, když publikum bylo svědkem, jak Bill zjevoval nemoci darem ve své ruce. Většina případů byla uzdravena a staly se některé významné zázraky, včetně dvou slepě narozených chlapců, kteří oba obdrželi zrak. Zprávy o těchto zázracích přinesly ranní noviny. To

vzbudilo zájem místní rozhlasové stanice a oba chlapci byli pozváni do studia k rozhovoru. Bez rozpaků a s horlivostí tyto dvě děti vydaly svědectví o uzdravující moci Ježíše Krista. To povzbudilo zájem veřejnosti — u některých ze zvědavosti, jiných se vzrušením a ještě jiných se skepticismem.

Jeden posluchač rádia byl poznamenán obzvláštním trojnásobným dojetím. Kazatel Fred Bosworth poznal uzdravující Kristovou moc z první ruky, protože na toto téma kázal nesčetněkrát během uplynulých čtyřiceti let. Už ve dvacátých letech bratr Bosworth vedl velké probuzenecké bohoslužby v tuctech amerických měst a volal hříšníky k pokání, a vybízel křesťany k víře v Boha ohledně uzdravení z jejich neduhů. Jeho energický styl a řádná prezentace se prokázala tak úspěšně, že po jednom shromáždění v roce 1924 v Ottavě v Kanadě odhadem 12 000 lidí našlo spasení v Ježíšově milosti. Pak velká ekonomická krize ochromila jeho evangelizační snahy. Když se ve třicátých letech scvrkaly příjmy pro financování těchto velikých probuzeneckých kampaní, stalo se to obtížnějším.

Fred Bosworth ustupuje z misijních polí a stává se pionýrem rozhlasové evangelizace. Založil Národní rádio-evangelizační tažení. Napsal také dvě knihy: *Křesťanské vyznání* a *Kristus uzdravitel*. Později odešel do důchodu a přestěhoval se na Floridu.

Nyní v 71 letech už po dobu několika let si užívá zaslouženého odpočinku. Myslel si, že po všem čeho ve svém životě docílil, nastoupilo období zahálčivých a bezstarostných dnů. Ale když uslyšel v rozhlase ony dva chlapce, kteří vydali svá svědectví, v jeho nitru se pohnulo něco nepředvídaného. Slepí od narození? A teď že mohou vidět? v průběhu let byl Fred Bosworth svědkem mnoha zázraků — němí promluvili, hluchí slyšeli, chromí chodili, rakovina zmizela. Ve skutečnosti obdržel na 200 000 napsaných svědectví od lidí, kteří byli uzdraveni skrze jeho službu. Ale nikdy neviděl ani neslyšel, že by lidé slepí od narození obdrželi zrak. Co to je za člověka, ten William Branham? Je to podvodník? Nebo Duch Boží působící tak mocně skrze něj, jak ještě nikdy neviděl? Fred Bosworth cítil nejen zvědavost, ale rovněž i vzrušení. Asi by si to měl ověřit.

Kazatel Fred Bosworth nebyl sám, který si to chtěl prozkoumat. Do konce týdne do Billových shromáždění přicházelo více lidí, než se mohlo vměstnat do stanu. Mnozí se otočili a vraceli se zpět domů, ale tisíce jich stálo před stanem ve víře, že se jim naskytne nějaká

příležitost dostat se do modlitební řady. Pro veliký počet lidí toužících po modlitbě se Bill rozhodnul, že nebude používat daru rozpoznání své ruky. Šlo to příliš pomalu. Místo toho přiměl lidi, aby kolem procházeli v takzvané „rychlé řadě“ a to tak, že na ně položil své ruce, a krátce se za ně pomodlil; zatímco oni procházeli dál.

V průběhu posledního večera probuzení v Miami, před koncem bohoslužby, malý David přistoupil k Billovi a řekl: „Je tam někdy táta, který dělá rozruch. Zdá se, že jeho syn dnes utonul v zavražovací kanálu. Otec se celý týden zúčastňoval těchto shromáždění a slyšel tvé vidění o tom malém chlapci, který bude vzkříšen. Nyní se ptá, zda se to vidění nevztahuje na jeho syna. On byl tento týden svědkem tolika uzdravení a zázraků, že věří, že by se to mohlo stát, a nedovolil pohřební službě sáhnout na své dítě, dokud se na ně nepůjdeš podívat.“

„Milerád půjdu a podívám se,“ řekl Bill. Proklestil si cestu k zarmoucenému otci, stačil však pouze letmý pohled, aby to poznal. Řekl otci: „Je mi líto, ale to není ten chlapec, kterého jsem viděl ve vidění; ten měl rozčuchané hnědé vlasy a vypadal na osm až deset let. Tvůj syn má pěkně ostříhané černé vlasy a není mu víc než pět. A tvůj syn je příliš pěkně oblečen. Chlapec ve vidění byl oblečen opravdu bídne. Navíc, tvůj syn utonul. Chlapec, kterého jsem spatřil ve vidění, byl rozmačkaný, jako kdyby se mu stala nehoda. Je mi líto, pane, ale mohu pouze poprosit v modlitbě o útěchu pro vaši rodinu.“

Během posledního večera v Miami bylo tolik lidí, kteří se toužili dotknout Boha, že Bill zformoval modlitební řadu do čtyřstupu, aby se tak mohli modlit současně s malým Davidem — on na jedné straně a malý David na druhé. Uprostřed té masy a tíhy do sebe strkajících stovek lidí, Bill uviděl žalostný obraz mladé dívky, které pomáhala procházet modlitební řadou starší žena. Dívka se namáhala v těžkých výztuhách na nohou sahajících ji do pasu. Když procházela kolem, stačilo, že se jen krátce dotknul její ruky a pocítil démonické vibrace dětské obrny. Zpozoroval rovněž, že dívka nemá dost víry k uzdravení. Bill odtáhl dívku stranou a řekl: „Miláčku, postav se za mne a modli se, aby Bůh upevnil tvou víru.“ Zmrzačená dívka udělala, co jí bylo řečeno, a chvíli se přidržovala Billa za konec kabátu, zatímco sklonila hlavu a modlila se. Bill obrátil svou pozornost zpět k modlitební řadě. Za chvíli pocítil, že dívčina víra začíná narůstat jako úder srdce — bum - bum, bum - bum, bum - bum. Otočil se k ní a řekl: „Teď,

miláčku, ve jménu Ježíše Krista kárám démona, který tě svázal. Satane, vyjdi z ní.“ Bill pohleděl na starší ženu, která s ní přišla, a nařídil: „Sundej teď z ní ty výztuže.“

Žena se zděsila. „Ale, bratře Branhame, ona se sama na nohou neudrží!“

„Paní, nepochybuj. Udělej, co ti bylo řečeno.“ Žena polkla slinu a byla viditelně plná úzkosti. Ale začala odvažovat a dávat pryč výztuže. Náhle pronikavý výkřik přehlušil hluk davu. Bill se otočil a uviděl, že ta někdy ochrnutá dívka držela teď výztuhy nad hlavou, a dělala dlouhé kroky sem a tam po pódiu tak, jak chodí všechny ostatní děti.

To byl zázrak, který nemohl uniknout nikomu sedícímu ve stanu. Víra lidí prudce stoupala a lidé usilovali dotknout se Billa, když procházeli kolem. Bill se modlil za tolik lidí, kolik jen zvládnul, tak rychle, jak jen mohl. Během několika minut pocítil další specifický tah víry. Otáčel hlavu, hledal ten zdroj. Pak ho zpozoroval. Bill přistoupil k mikrofonu a řekl: „Pane, ty, tam úplně vzadu, čtvrté sedadlo od uličky, v bílé košili. Pociťuji tvou víru zřetelně až zde. Postav se. Ježíš Kristus tě uzdravil.“

Onen muž se postavil a současně zvedl ruce nad hlavu. Ale jakmile zvedl ruce, jak jen mohl, náhle je pustil dolů a překvapeně se díval na jednu z nich. Pak zakřičel. To obrátilo pozornost ženy, která seděla vedle něj. Když se i ona podívala na mužovu paži, zůstala překvapena a prudce pozvedla ruce, radostně přitom poskakovala a nekontrolovatelně křičela.

Bill opět obrátil svou pozornost k modlitební řadě, zatímco Fred Bosworth se postavil a proklestil si cestu do zadní části stanu. Když se ten uzdravený muž nakonec utišil, Bosworth se zeptal: „Pane, jsem kazatelem evangelia, jsem zvědav, co se ti přihodilo. Můžeš mi to říct?“

Muž napřáhnul ruku. „Podívej na ni,“ řekl vzrušeně.

„Vypadá jako normální ruka,“ řekl Bosworth.

„Ona je normální! To je zázrak. Před několika lety jsem spadl z koně na tuto ruku. Od té doby byla zmrzačená a ochrnutá — do dneška!“ Energicky pohnul prsty a tím chtěl ukázat, jak dobře fungují.

Bosworth se zeptal: „Proč jsi tedy nešel do modlitební řady jako ti ostatní?“

„Dnes večer jsem přišel jako kritik. Ale čím víc jsem poslouchal, tím víc jsem začínal věřit, že Bůh stále může uzdravovat a konat zázraky. A když jsem viděl, jak té malé dívce byly sundány výztuže, byl jsem si jist, že Bůh může rovněž uzdravit moji zmrzačenou ruku.“

Bosworth si zatím klestil cestu vpřed, aby upoutal Billovu pozornost, řekl: „Kazateli Branhame, jsem také kazatelem evangelia a chci ti položit otázku. Jak jsi mohl vědět, že ten muž tam vzadu měl víru k uzdravení?“

„Najednou jsem pocítil slabost,“ vysvětlil Bill. „Věděl jsem, že něčí víra mocně táhne z toho daru a tak jsem se začal rozhlížet dokola. Zdálo se mi, že se všechno soustřeďuje na toho muže.“

Fred Bosworth si ohromeně plácnul po tváři. „Vždyť to je právě to, co se přehodilo Ježíšovi, když ta žena trpící krvácením se dotknula jeho šatu. On řekl, že pocítil, jak z Něho vyšla moc. Moc je síla. Mohu něco říct k tomuto obecenství?“

„Ano, prosím.“

Když Bosworth přistoupil k mikrofonu, podělil se se všemi s tímto zázrakem a dodal: „To dokazuje, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. Ten dar, který byl v Ježíši Kristu, byl jako Atlantický oceán, který naráží svými vlnami na břeh; dar, který je v našem bratrově, je jako lžíce vody, která byla z něho vzata. Ale ty stejné chemikálie a minerály, které jsou obsažené v oceánu, jsou rovněž v této lžici.“

Příští den večer Fred Bosworth s Billem společně večeřeli v hotelu. Bosworth vyprávěl Billovi o některých zázracích, jichž byl svědkem během čtyřiceti let své služby.

„A přesto po všechna ta léta,“ poznamenal, „nikdy jsem neviděl nic podobného včerejšímu večernímu shromáždění.“

A tak Bill sdělil staršímu kazateli, jak se s ním v roce 1946 setkal anděl Páně a jak jej pověřil přijetím daru Božského uzdravování pro všechny lidi na světě. Vysvětlil mu znamení na ruce, jak může rozpoznat nemoci pomocí vibrací na ruce — těch způsobených démonickým životem, které způsobí otok na jeho ruce provázený boulemi na povrchu ruky ve formě určitých vzorů. Najednou Fred

Bosworth zapomněl na svůj důchod. „Bratře Branhame, mohl bys upotřebit nějak mé zkušenosti? Rád bych s tebou cestoval a pomohl ti, kdekoliv bych jen mohl.“

„Bratře Bosworthe, mít takou společnost, to by byla pro mne čest. Už jsem se dokonce modlil o manažera.“ Když opustili hotel, procházeli se nábřežím a hovořili o druhém Kristově příchodu. Slunce právě zapadalo za pláží rozprostírající se před hotelem. Zpěněné vlny umývaly stopy těchto dvou mužů. Bill si všiml pružnosti chůze Freda Boswortha, tak odlišné od jeho vláčení unavených nohou. Bill se cítil vyčerpán, i když dnes dlouho spal. Měl pocit, že sotva zvedá nohy z písku. Zeptal se: „Bratře Bosworthe, kolik je ti let?“

„Sedmdesát jedna.“

„Kdy jsi měl nejlepší formu?“

„Právě teď, bratře Branhame. Jsem jak dítě bydlící ve starém domě.“

Bill mu záviděl jeho svěžest. Jemu bylo 38 a únavou se cítil jako bez života. Co vlastně bylo důvodem toho, že se cítil tak sklesle?

V BŘEZNU si Bill naplánoval, že bude znovu v Phoenixu, tentokrát na celotýdenní uzdravovací kampani. V ten den, kdy přijel do města, se Bill zmínil o své chronické únavě před pastorem, který sponzoroval ona shromáždění. „Bratře Branhame,“ řekl pastor, „tvůj problém vězí v tom, že jsi příliš upřímný. Když se modlíš za Boží děti, měl bys na vše ihned zapomenout. Koneckonců, je to Boží věc, jestli tito lidé přijmou své uzdravení nebo ne.“

„Nevěděl jsem o tom, že bych mohl být příliš upřímný, pokud jde o dílo Páně,“ poznamenal Bill. „Myslel jsem si, že čím upřímnější budu, tím lépe si mne Bůh bude moct použít.“

„Dobrá, ale pokud se budeš chtít udržet na takové úrovni,“ varoval pastor, „pak se nervově zhroutíš.“

Bill odjel do pouště na modlitbu. „Nebeský Otče, jak jsem jen mohl tak zeslábnout? Jiní kazatelé tento problém nemají. Bratr Bosworth mi řekl, že zůstával v takové službě jako já celá léta a nikdy mu to nevadilo. Možná měl více Ducha svatého než já. Jestli to je můj problém, pak prosím, Pane, dej mi více Ducha svatého, abych se mohl držet statečněji.“

Udělal přestávku, rozhlížel se po poušti porostlé hruškovitými kaktusy, palo verde a stromy mesquito. Všude v povzdálí dokola něj, čněly strmě nahoru z pouštní roviny drsné hory. Když Bill naslouchal, zdálo se mu, jakoby slyšel Boha promlouvajícího — ne, že by Ho slyšel, nýbrž v jeho myšlenkách — promlouvajícího: „Tito muži se spoléhali na svou vlastní víru a kázali skrze své vlastní slovo. Tvoje síla je tak odčerpávána kvůli tomu nadpřirozenému daru.“

Najednou se mu oživilo jedno místo Písma, které mohl pochopit. Vzpomněl si, jak jednou prorok Daniel měl vidění a fyzicky se tím trápil mnoho dnů. Bill si rovněž vzpomněl na poznámku Freda Boswortha o ženě, která se dotkla cípu Ježíšova roucha. Ježíš řekl, že z něj vyšla síla. Toho odpoledne, když se Bill vracel z pouště, jeho tělo balancovalo na samém pokraji zhroucení, ale v každém případě teď pochopil proč.

Během svého druhého večera v Phoenixu, když se modlitební řada blížila ke konci, Bill uchopil za ruku podsaditou ženu. Zpočátku nebyl schopen objasnit vibrace, které pocítil. „Máš buď rakovinu, nebo ženskou nemoc; obě tyto nemoci se projevují stejně. Moment... To je ženská nemoc. Je to to? Blíží se to rakovině. Neměla jsi život ustlaný na růžích. Ne, muselas hodně pracovat. Ale dnes večer může Ježíš to břemeno z tebe sejmout, jestliže tomu uvěříš.“

Další v řadě byl muž středního věku v hezkém obleku. Bill jej vzal za ruku. „Pane, necítím žádné vibrace. Ať už tě trápí cokoliv, není to způsobeno zárodkem.“

Ten zalkal. „Bratře Branhame, domnívám, že jsem se zachoval jako pokrytec, když jsem přišel do modlitební řady a nejsem nemocen, ale to byl jediný způsob, jak jsem se mohl k tobě dostat. Slyšel jsem, že jsi chudý. Chtěl jsem ti dát oběť.“ Držel šek. Bill tento šek jemně odstrčil. „Nepřijímám oběti.“

„Pohleď, chci tím jenom vyjádřit svou vděčnost Pánu. Včera večer jsem přivezl do modlitební řady na invalidním vozíku svou ženu. Když ses za ní pomodlil, začala po 16 letech chodit.“

„Ale já jsem ji neuzdravil,“ trval na svém Bill. „Uzdravil ji Ježíš Kristus.“

„Dobrá, já jsem naftařem z Texasu a napsal jsem ten šek na 25 000 dolarů na tvé jméno...“

Bill vzal šek z mužovy ruky a roztrhl jej vedví, pak složil tyto dva kusy, a znovu je roztrhl. Pak mu je vrátil zpět. „Pane, nechci vaše peníze. Přál bych vám, aby vaše rodina mohla být mocně spojena s Ježíšem Kristem.“

Poslední osobou, za kterou se toho večera modlil, byla žena, která se jen tak, tak, přibelhala. Její muž ji neustále uklidňoval, když si razila cestu ke schůdkům, na nichž stál Bill. Uchopil ji za ruku a řekl: „Také necítím žádné vibrace.“

„Mám artritidu,“ řekla mu žena.

„Dobře, pak to je jasné,“ řekl Bill. „Vibrace mají původ v baktériích. Nepocituji tvé potíže, jelikož jsou způsobené kyselinou. Ale přesto tě Ježíš Kristus může uvolnit, pokud mu budeš věřit. Dar, který mi dal, neuzdravuje, ale má povzbudit lidi k víře. Ježíš Kristus je jediným lékařem.“

Když se Bill začal modlit za tu artritickou ženu, oči se jí obrátily v sloup a její svaly se uvolnily, jako kdyby upadla do vytržení. Mezitím, co hostující pastor přistoupil k mikrofonu a chtěl rozpustit shromáždění, tato žena stála jako oslněná s očima vytržštěnými na Billa, dívajíc se, jak vrávoravým krokem odcházel z pódia k bočnímu východu. Za několik dnů manžel této ženy se ptal na dveře Billova hotelového pokoje. Bill jej pozval dál. „Bratře Branhame, nikdy ses se mnou nesetkal, ale setkal ses tento týden s mou ženou v modlitební radě. Ona měla artritidu a byla poslední osobou, za kterou ses v ten večer modlil.“

„Ano, vzpomínám si. Jak se jí daří?“

„Vypadá na to, že její artritida je na ústupu, ale je něco jiného, v čem není v pořádku. Ona mluví, jako kdyby byla pomatená.“

„Co tím míníš?“

„Poté, když ses za ní pomodlil, dokud jsme nedojeli domů, budila dojem, jako kdyby byla ve vytržení. Na druhý den ráno se mne zeptala: Kdo to byl ten druhý muž, který tam sestoupil, když se bratr Branham za mne modlil? A já jí řekl: ‚Tam už nikdo jiný nebyl.‘ Ona řekla: ‚Ó, ano, byl.‘ To byl statný, snědý chlap, měl černé vlasy, které mu splývaly na ramena.“

„Bratře Branhame, o kom ona mluví? Ty jsi byl na pódiu sám.“

Bill si uvědomil, že viděla anděla Páně, ale ještě to nechtěl říct. „Pane, byli jste už někdy, vy nebo vaše žena, na mých shromážděních nebo slyšel jste už někdy můj příběh?“

„Ne, my jsme o tobě nikdy neslyšeli, až teprve tento týden.“

„Aha! Vyprávěj mi podrobněji o tom jiném muži, kterého tvoje manželka viděla se mnou na pódiu. Co on tam dělal?“

Billův host se neklidně vrtěl, jakoby měl starost, že jeho příběh bude neskutečný. „Ona řekla, že viděla, jak ten muž se dívá na tebe, zatímco ty ses modlil za ni. Když ses pomodlil, ten muž se podíval na moji ženu a řekl: ‚Ty jsi sem přišla, protože jsi chtěla být uzdravena. Neboj se, modlitba bratra Branhama bude vyslyšena a ty se uzdravíš.‘ Pak se ten muž znovu na tebe podíval a řekl mé ženě: ‚Nevypadá bratr Branham příliš hubený a slabý? Ale za nějaký čas bude znovu při síle.‘ Když jsi pak odcházel, ona řekla, že pozorovala, jak ten muž jde spolu s tebou k bočnímu vchodu. Bratře Branhame, já jsem tam byl také. Víím, že tam nestál nikdo kromě tebe a mé manželky. Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Bill rozvážně vysvětloval: „To je anděl Páně, který se mi zjevil. Jsem unavený a ztrápený; je dobré, že jsem se dozvěděl, že za nějaký čas budu znovu v pořádku.“

Po Phoenixu
v Arizoně vedl William
Branham uzdravovací kampaň
v Pensacole, na Floridě;
v Kansas City, v Kansasu;
v Sedalii, v Missouri a v Elginu,
v Illinois. V každém městě

KAPITOLA 42

ZLOMENÝ A UZDRAVENÝ

1948

vyprávěl o svém vidění chlapce, který byl vzkříšen a říkal: „Zapište si to na volnou stránku ve vašich Bibliích, abyste, až se to stane, mohli uvěřit, že vám říkám pravdu.“

Po celou tu dobu se Billův zdravotní stav zhoršoval. V průběhu modlitebních bohoslužeb měl problémy s udržení rovnováhy, když se modlil za nemocné. Po shromážděních také nemohl usnout; a když nakonec usnul, měl problém s probuzením se na další shromáždění. Provázely ho bolesti hlavy a někdy pociťoval chvění v celém těle. Trpěl překyselením žaludku a všechno co snědl, mu nedělalo dobře. Někdy měl zatemněný rozum, kolísavý a zkreslený postřeh. Cítil se jako troska.

Ve čtvrtek 13. května 1948 zahájil v pět hodin odpoledne uzdravovací bohoslužbu ve státu Washington. Šest tisíc lidí zaplnilo kapacitu zimního stadiónu v Tacoma. Každý večer se pomalu posouvala kupředu dlouhá řada lidí, zatímco Bill používal znamení ve své ruce k určování nemocí a pozvednutí jejich víry do takové míry, aby mohli přijmout Kristovu uzdravující moc. Ruby Dillardová byla jednou z těch, kteří přišli dopředu. V té době se Ruby mohla téměř udusit kvůli rakovinovému nádoru v hrtanu. Později do časopisu *Hlas uzdravení* napsala: „I když jsem měla při ústupu rakoviny bolesti krku, neměla jsem už pak žádné problémy.“ Stovky lidí v Takomě vydaly svědectví, která byla přímo ohromující.

Ke konci bohoslužby v pondělí večer byl Bill opět na pokraji zhroucení. V průběhu modlitební řady zavrával dozadu a jistě by upadl, kdyby ho nepřidrželi dva lidé. Když ho tito dva lidé odnášeli pryč, Bill je prosil, aby mu dovolili lidem říct na shledanou. Gordon Lindsay toto „na shledanou“ vyřídil lidem sám, aniž by si uvědomil jeho hlubší význam. Na druhý den Bill svolal svůj tým podporovatelů — Jacka Moorea, Gordona Linsaye, Erna Baxtera, Freda Boswortha - a řekl jim, že Eugene, v Oregonu, bude na čas jeho

posledním shromážděním. Všechny další závazky musí zrušit. Kazatelé byli přirozeně zvědaví, jak dlouho může taková výluka trvat. Bill jim řekl, že neví; možná jen několik měsíců, ale i více než rok. Ale ve své mysli nebyl příliš optimistický. V současné době byl vyčerpán natolik, že pochyboval, jestli se ještě vůbec bude moci někdy modlit za nemocné.

Tato zpráva byla hroznou ranou obzvláště pro Gordona Lindsaye. Lindsay nejenže rezignoval z úřadu pastora svého sboru v Ashlandu v Oregonu, ale vložil celou svoji energii a plány do *Hlasu uzdravení*, časopisu, který se už brzo může stát bezvýznamným. Po mnoha mučivých modlitbách Gordon Lindsay dospěl k názoru, že ve věci *Hlasu uzdravení* se dostal tak daleko, že nyní už nemůže couvnout. První dvě čísla už vyšla z tiskárny. Rozhodnul se, že investuje své osobní úspory a bude v díle pokračovat.

Rozhodně zde nebyl nedostatek kandidátů, s nimiž mohl počítat. Raketový vzestup Williama Branhama na národní scéně v roce 1946 vzbudil povědomí veřejnosti ohledně Boží uzdravující moci a inspiroval jiné, kteří šli v Billových šlépějích. V roce 1947 vyrašily tucty uzdravovacích služeb; a do roku 1948 tento seznam ještě vzrostl. V několika číslech *Hlasu uzdravení* měl být uveden William Freeman, mladý muž s průměrným úspěchem v modlitbě za nemocné. Ale Gordon Lindsay tušil, že jestliže *Hlas uzdravení* má přežít bez vlivu jména Williama Branhama, nemůže se omezit, na podávání zpráv o jedné osobě, ale měl by zahrnout široký okruh služeb uzdravení a osvobození. „Konec konců,“ Lindsay uvažoval, „kolikrát jsem slyšel bratra Branhama říkat, že Ježíš Kristus je jediným Lékařem?“

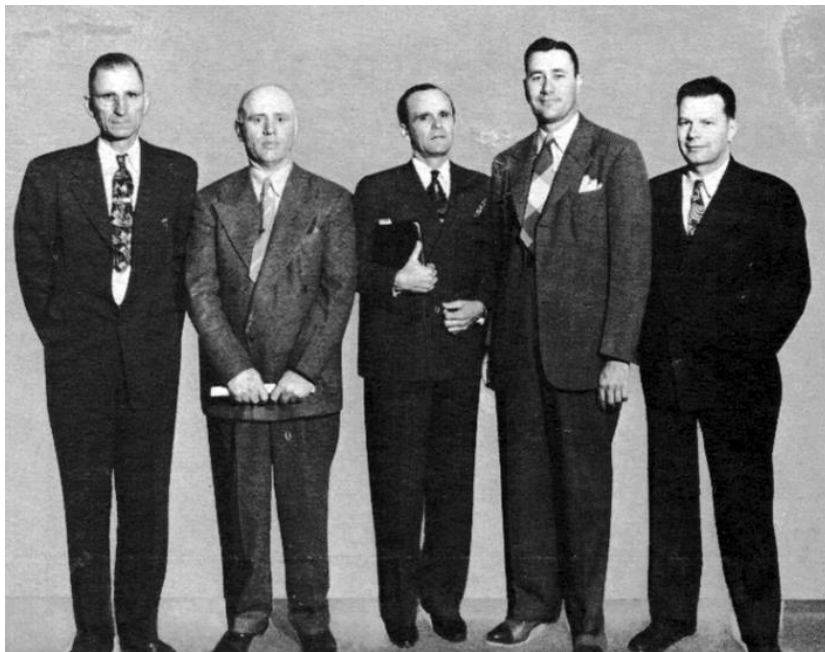
Zatím Bill chřádnul doma, nemocný a sklíčený. Den co den sebou házel na posteli, zatímco v jeho žaludku to vířilo jako v sudu s žíravou kyselinou. Kdykoliv se pokusil jíst, teplá, mastná voda se mu vracela z jícnu a páčila ho žáha. Jeho váha klesla na 50 kilogramů. Oči měl v důlcích hluboko propadlé. Tváře byly hubené a bledé. Když chtěl vstát, v hlavě mu bušilo a sotva se udržel na nohou. Cítil se, jakoby měl brzy zemřít.

Lékaři mu nemohli pomoci. Označili jeho nemoc jako „nervové vyčerpání“ způsobené přepracováním a předepsali mu hodně odpočinku v posteli. Ale po dvou měsících plnění lékařských doporučení, se Bill dále cítil smrtelně nemocný.

Volal k Pánu v modlitbách — Pán ho chtěl naučit něco podstatného. Když hodnotil poslední dva roky své služby, styděl se za to, že se obětoval až za hranice zdravého rozumu. Jonesboro bylo toho krajním příkladem, když zůstal za kazatelnou celých osm dnů a nocí v modlitbě za nemocné. Ale více si ublížil tím, že ze zvyku protahoval modlitební řady dlouho až do jedné nebo dvou hodin ráno. Domníval se, že to byla vlastně jeho chyba, ale jeho srdce soucítilo s těmito trpícími lidmi. Uvědomoval si, že v mnoha případech šlo o jejich život nebo smrt, a to právě záleželo na jeho modlitbách. A tak se rozdával — dál a dál a dál. A nyní za to platil cenu.

Způsobil si to sám a teď si Bůh přál, aby si z toho vzal ponaučení. Bill si uvědomoval, že ačkoliv mu Bůh dal dar uzdravení, to ještě neznamená, že celou zodpovědnost vložil na jeho ramena. Přečetl si v Exodu 19 o Mojžíšově pověření starat se o 2 000 000 Izraelitů na poušti Sinaj a jak kvůli tomu, že chtěl všechny problémy těchto lidí vyřešit sám, oslábnul. Jetro, jeho tchán, vybízel Mojžíše k tomu, aby pracovní náplň rozdělil mezi schopné muže v táboře. Ve 4. Mojžíšově 11 si Bill přečetl, jak Bůh vzal Ducha, který spočíval na Mojžíšovi a rozdělil ho mezi 70 starších, aby pomohli Mojžíšovi nést jeho břímě.

Když si Bill listoval v posledním čísle *Hlasu uzdravení*, byl překvapen kolik mužů a žen provádí nyní uzdravovací kampaně napříč Spojenými státy a Kanadou: William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A. A. Allen, W. V. Grant a mnoho dalších. Některé z těch lidí znal osobně, protože seděli v jeho shromážděních a přišli si s ním podat ruku. Třeba Tommy Osborn, mladý kazatel, který seděl ve shromáždění v Portlandu, v Oregonu, když mu onen maniak hrozil zlomením každé kosti v jeho těle. Ale zhroucení se toho 120 kilového obra na zem v bezvědomí nebylo tím, co tak ohromilo a inspirovalo mladého Osborna; to se stalo, když Bill vložil své ruce na hluchoněmou dívku a tiše řekl: „Ty hluchoněmý duchu, zapřísahám tě v Ježíšově jménu, opusť to

Zleva kazatele Y. Brown, J. Moore, W. Branham, O. Roberts, G. Lindsay

dítě.“ Když Bill následně lusknul prsty, dívka mohla slyšet. Pak promluvila. To roznítilo oheň v duši Tommy Osborna, aby zahájil svou vlastní nezávislou službu — službu, která byla nyní hořící stezkou spasení a uzdravení na územích ďábla, zapalující srdce k víře v Krista. Dalším jménem, které Bill poznal, byl Oral Roberts. Bill se poprvé setkal s tímto mladým mužem během minulého léta v Tulse, v Oklahomě. V té době 32 letý Roberts právě začínal svou vlastní, nezávislou službu osvobození a stále si nebyl jist tím, kterým směrem by se měl ubírat. Poté, když navštívil jedno z Billových shromáždění, kde se stal svědkem uzdravovací moci Ježíše Krista, Oral Roberts se rozhodl, že musí ve své službě rovněž zdůrazňovat Božské uzdravení. Bill se setkal s Oralem Robertsem znovu v Kansas City na jaře a byl překvapen, jak vyzrál během těch deseti měsíců. Z Robertse nyní vyzařovala důvěra a vůdčí schopnosti. Služba tohoto mladého muže se neustále rozpínala kvůli jeho hereckým schopnostem. Roberts měl bystrý postřeh, co se týče obchodu a všechny své příjmy používal

k dobrému prospěchu. Pro snížení režijních nákladů svých kampaní vozil sebou svůj vlastní stan. Kromě pořadů ve své vlastní rozhlasové stanici začal vydávat svůj vlastní časopis *Uzdravující vody*. Tyto dvě činnosti rozšířily jeho vliv a staly se zdrojem jeho finanční podpory.

Ohromen upřímností a iniciativou Orala Robertse, se Bill cítil potěšen s vědomím, že ovlivnil tyto smělé mladé kazatele. Ve skutečnosti, když obracel strany *Hlasu uzdravení*, uvědomil si, že jeho vlastní služba ovlivnila každého jednoho z těch mužů a žen, ať už přímo nebo nepřímo. Když v roce 1946 začínal, v celé Americe nebylo ani jednoho kazatele, který by vykonával větší kampaně a kázal Božské uzdravení. Nyní se zdálo, že jsou všude a každý z nich káže nějakou variaci Billova tématu, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky. To by jej nemělo překvapovat. Nebylo to právě to, co mu bylo řečeno andělem Páně v jeskyni? „Jsi poslán k tomu, abys nesl dar Božského uzdravení lidem na světě.“ v té době Bill předpokládal, že měl být nositelem tohoto daru sám. Nyní mohl být svědkem toho, že byl pouze jiskrou pro celosvětové probuzení. Jeho 24 měsíční služba zapálila svatý oheň v deseti tisících srdcích, a teď Duch svatý rozdmýchává plameny probuzení všemi směry.

Nemělo to znamenat, že Bůh s ním už skončil? Ne, to není možné. Anděl mu přece řekl, že mu budou dána dvě znamení, jakožto důkaz toho, že byl Bohem poslán. Doposud viděl pouze jedno — znamení v ruce. A co to druhé znamení? Anděl mu řekl, že pokud bude upřímný, stane se, že mu budou oznamována tajemství lidských srdcí. Bill neměl žádné tušení o tom, co to může znamenat, ale věděl, že se to ještě nestalo. Stejně tak se ještě nenaplnilo vidění o tom chlapci, který byl vzkříšen. Jistě, Bůh ještě s ním neskončil, ledaže — a modlil se, aby to nebyla pravda — zkrížil Boží plány pro svůj život tím, že utrácel svou energii.

V ZÁŘÍ ROKU 1948 Bill navštívil kliniku Mayo v Rochestru, v Minnesotě, s důvěrou, že mu tam pomůžou zdejší lékaři. Celé tři dny jej kolektiv specialistů podroboval všem možným vyšetřením, které by tomu mohly přijít na kloub. Jednou ráno, když se očekávalo na jeho výsledky, se probudil s úzkostlivým pocitem. Za několik hodin se má dostavit na kliniku a obdržet konečnou zprávu o svém zdravotním stavu. Zůstala mu ještě nějaká naděje? Nebo je vyřízen? Posadil se na hranu postele a modlil se: „Drahý Ježíši, lidé, kteří byli

všelijak postižení nervovým zhroucením, přicházeli za mnou do shromáždění a Ty jsi je uzdravil. Proč neuzdravíš mne? Během uplynulých let jsi mi ukazoval vidění týkající se uzdravení jiných lidí, ale nikdy jsi mi neukázal nic o mém. Byl jsem postižen hroznou nervozitou a od té doby jsem jako dítě. Teď jsem tak zeslábl, že mám pocit, jako bych se už nemohl sebrat, abych uvěřil Tvému Slovu ohledně svého uzdravení. Co se mnou bude?”

Jakmile skončil s modlitbou, pocítil, jak se ponořuje do vidění. Hotelový pokoj zmizel. Bill měl pocit, že se nachází v lesnatém údolí. Před sebou viděl sedmiletého chlapce, který stál vedle starého, vykotlaného kmene. Kde už jen viděl tvář tohoto chlapce? Najednou si uvědomil — ten chlapec vypadal přesně tak, jak on v jeho věku. Jakže, vždyť to byl on!

Najednou si všiml, jak nějaké kožešinové zvíře skočilo do dutiny v tom kmenu. Bill řekl tomu chlapci: „Dovol, abych ti ukázal, jak vypudit tu veverku ven.“ Vzal klacek a klepal nahoru, a dolů po kmenu. To byl starý myslivecký trik, jak vypudit veverku z dutiny stromu. V tu chvíli to zabralo, ale zvíře, které vylezlo z dutiny, vypadalo spíše na lasici, i když ne tak úplně. Mělo dlouhé tenké tmavé tělo, malou hlavu a mrňavé tmavé oči. Vypadalo zlomyslně a zuřivě.

„Bud' opatrný,“ varoval Bill chlapce. „Nepřibližuj se k tomu starému pařezu. Ani nevíš, jak nebezpečné to stvoření může být.“

Bill se otočil, aby se ujistil, jestli ten chlapec dbal na jeho varování. Ten chlapec — to byl totiž on sám, když byl chlapcem — už tam nebyl.

Bill se otočil ke stromu. Zvíře zavrčelo napínajíc své tělo, jako by chtělo zaútočit. Bill neměl s sebou pušku; neměl při sobě nic, kromě malého mysliveckého nože zavěšeného u pasu. S úzkostí si pomyslel: „Jestliže ta veverka na mne zaútočí, ten nůž mi bude k ničemu. Jsem zde naprosto bezbranný.“

Odněkud z pravé strany uslyšel anděla Páně, který řekl: „*Pamatuj, ono je pouze šest centimetrů dlouhé.*“

Bill sáhnul k pasu a chtěl uchopit nůž. Ale ještě než ho stačil vytáhnout z pochvy, stvoření skočilo a dopadlo mu na ramena. Bill do něho bodnul, ale „veverka“ byla příliš hbitá. Skákala z ramene na rameno tak hbitě, že ji Bill nemohl ani škrábnout. Otevřel ústa a chtěl něco říct. Zvíře mu bleskurychle jako střela skočilo do úst a dolů do

jícnu. Bill ho cítil, jak skotačí v jeho žaludku sem a tam a jakoby se měl rozpadnout na kusy. Bill pozvedl bezradně své ruce a zvolal: „Ó, Bože, smiluj se!“

Když vidění skončilo, uslyšel hlas anděla opakující mu tuto záhadnou větu: „*Pamatuj, je pouze šest centimetrů dlouhé.*“

Bill otřesen klesnul na postel. Jeho manželka, Meda, se sice pohnula, ale neprobudila se. Bill dlouho ležel a promítal si to vidění. Ta podivná veverka musí souviset s jeho nervozitou, protože je schopna zaútočit na jeho žaludek s takovou silou, že měl pocit, jako by umíral. Ale co mohl znamenat ten sedmiletý chlapec? Bill si vzpomněl, že mu bylo sedm let, když se dostavil první záchvat nervozity. Ve věku sedmi let si uvědomil, jak hodně věcí v jeho životě bylo neuspořádaných; jeho rodina byla chudá; ve škole se nedovedl přizpůsobit; a vrcholem všeho bylo to, že viděl věci, které jiní lidé nemohli vidět. Není tedy divu, že se stal nervózní a melancholický. To vidění začalo být smysluplné. Najednou pochopil ten princip. Ten záchvat nervozity se při něm opakoval pravidelně každých sedm let. Podruhé na něj zaútočil, když mu bylo 14, poté, když jeho bratranec mu nešťastnou náhodou prostřelil z pušky obě nohy. Během zimy, kdy byl upoután k posteli, trpěl celé měsíce depresemi.

Asi o sedm let později byl otráven jedovatými výpary během kontroly hlavního plynového rozváděče, což způsobilo tak značné nervové potíže, že jej to málem zabilo. Pět měsíců žil pouze na čaji ze sušených švestek a na ječném vývaru. Jistě by vysílením zemřel nebýt toho, že jej Pán uzdravil. Za dalších sedm let zemřela Hope a Sharon Rose. Tato tragédie měla pro něj zničující dopad a způsobila, že se z něj stal hotový vrak, a dokonce se pokusil skončit sebevraždou. Pán Ježíš jej z tohoto stavu pozvolna osvobodil, že v průběhu následujících let se jeho nervy uklidnily a neobtěžovaly ho více, než v mezích normálu. Pak přišlo andělské pověření a během posledních dvou let se Bill vyčerpával nad lidské možnosti. Nakonec se jeho tělo vzepřelo a uvrhlo jej do propasti nervového zhroucení.

Stále měl na mysli to vidění o malém noži. Během těch dvou posledních týdnů vyšetřování jeden lékař Billovi doporučoval jistý lékařský zásah — vyříznout určitou část nervů a přenést ho do žaludku. Ten nůž ve vidění snad znázorňoval chirurgický skalpel a ukazoval Billovi, že operace bude nezbytná, aby se mohl vzepřít svému nepříteli.

Ale co mohla znamenat slova: „Pamatuj, je dlouhé pouhých šest centimetrů?“ Mohlo to být, že bude trpět žaludečnými potížemi pouze šest měsíců? Jestliže by to byla pravda, pak se ho Bůh chystal už brzy uzdravit, protože to bylo asi právě před šesti měsíci, kdy začala epizoda s touto nemocí. Jeho duch se povznesl v naději. Pak jej ale uzemnila střízlivá myšlenka. Nic ve vidění nenaznačovalo, že ta podivně vypadající veverka byla mrtvá. Mělo to znamenat, že jeho problém se vrátí znovu za sedm let? Bude muset tyto útoky snášet periodicky do konce života? Ó, kéž by mohl spatřit vidění, v němž tato veverka zemře, pak by si byl jíst tím, že to má za sebou!

Za několik hodin seděl v ambulanci na klinice Mayo a se zatajeným dechem poslouchal, co primář vysvětloval ohledně výsledků jeho vyšetření. „Mladý muži, je mi líto, že vám to musím sdělit, ale váš stav je dědičný. Jako mnoho Irů, váš otec miloval whisky. Vaše maminka byla napůl Indiánka a víme, že Indiáni nesnášejí alkohol. Když se smísily tyto dvě řady genů, přivodily ti ten nervózní stav. Nikdy nebudeš v pořádku. Tvoje nervy působí na žaludek a to způsobuje, že jídlo je jím odmítáno. Na to není lék; nemůžeme vám pomoci. Ten problém vás bude provázet do konce života.“

Bill to však věděl lépe. Když se vrátil do Jeffersonville přišla jeho maminka a chtěla se dozvědět, co řekli lékaři z kliniky. Bill poznamenal: „Byl bych beznadějný případ už teď, kdyby mi Pán nedal naději ve vidění.“

Ella Branhamová přikývla hlavou: „Bille, to je zajímavé, tehdy ve čtvrtek ráno, když jsi měl vidění, já jsem o tobě měla podivný sen.“

Bill dobře věděl, že jeho maminka bezmála nikdy nemá sny, ale v několika případech, když se to stalo, její sen měl vždycky duchovní význam — jako třeba v čase Billova obrácení, když jej viděla stát na bílém obláčku a kázat celému světu.

Ella pokračovala: „Zdálo se mi, že ležíš nemocný na verandě, blízky smrti, se svými potížemi žaludku jako obvykle. Stavěl jsi dům na pahorku někde na západě. A pak jsem spatřila...“

„Maminko,“ přerušil Bill, „dovol, že to dokončím. Poté, co jsi mne viděla ležet nemocného, spatřila jsi šest bílých holubic, letících dolů z nebe ve tvaru písmene ‚S‘. Přistály na mé hrudi. Ten, který byl nejbliže mé hlavy, začal vrkat a třel si hlavu o moje líce, jako by mi

chtěl něco říci. Připadal smutný. Pak jsem zvolal: ‚Sláva Pánu,‘ právě předtím, než ses probudila.“

„To souhlasí. Odkud to víš?“

„Maminko, ty přece víš, že když mi někdo vypráví sen s duchovním významem, Pán mi ukáže ten sen spolu s jeho výkladem. Je to přesně tak, jak to bylo v Bibli. Pamatuješ si krále Nabuchodonozora, jak byl rozrušený noční můrou a chtěl se dozvědět, co to znamená? Potíž byla v tom, že si nepamatoval, o čem byla ta noční můra. A tak Pán ukázal Danielovi tentýž sen a Daniel připomněl králi, co to bylo, a to byl důkaz toho, že Danielův výklad pochází od Boha.“

„Dobře, Bille, co tedy můj sen znamená?“

„Pán ti dal ten sen ve stejné době, kdy mi dal vidění. To spolu souvisí. Ta podivně vypadající veverka znázorňuje můj nervový stav, který na mne přichází přibližně každých sedm let. To zvíře, které na mne zaútočilo, bylo dlouhé šest centimetrů a ty jsi viděla šest holubic. To znamená, že po každé rundě žaludečních trablů budu uzdraven... na chvíli. Biblicky je šest neúplné číslo. Bůh je úplný v sedmi. Jednou uvidím tu podivnou veverku umřít; potom uvidím také tu sedmou holubici a boj bude ukončen.“

Za dva dny seděl Bill na verandě a četl si knihu Freda Boswortha nazvanou Křesťanské vyznání. Pak odložil knihu a vzal do ruky Bibli a náhodně ji otevřel. Stránky se rozevřely v knize Jozue, kapitola 1. Bill četl:

„Posilni se a zmužile se měj... nebo s tebou je Hospodin, Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.“

Najednou si uvědomil, že to musí být jeho vyznání. Pak uslyšel vnitřní hlas, který mu šeptal: „Nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.“ Bill radostně vstoupil do domu, přitisknul k sobě manželku a řekl: „Miláčku, Bůh mne právě uzdravil!“

Během jednoho týdne po návratu z kliniky Mayo William Branham přibral na váze šest kilogramů. Byl stále slabý a třásl se, ale teď věděl, že to je pouze otázka času než se bude cítit tak dobře, aby se mohl vrátit do služby.

KAPITOLA 43

DOSTAVUJE SE DRUHÉ ZNAMENÍ

1948

Když se už natolik zotavil, začal dychtivě a se zájmem sledovat zprávy o válce v Palestině. Novorozený Izrael musel svými vlastními silami čelit větším a mocnějším arabským sousedům. V tolika věcech se mohl Bill ztotožnit s tím nezkušeným státem Izrael. Přibližně v té stejné době, když Židé v Palestině museli bojovat o záchranu svého života, musel rovněž Bill přerušit uzdravovací bohoslužbu, kvůli nervovému stavu, který ohrožoval jeho život. 14. května 1948 se Izrael prohlásil za nezávislý stát. Druhý den pět arabských států vstoupilo do války s Izraelem, překročilo jeho hranice se svými armádami a zapřísáhlo se, že zatlačí všechny Židy do moře. Izrael dokonce neměl ani vlastní armádu a ocitl se v zoufalé situaci — stejně tak Bill. Na počátku Židé vypadali jako odsouzení k zániku. Ale potom, kousek po kousku ve svém odboji bojovali se svými nepřáteli, dokud je nezahnali do slepé uličky. V současné době válka uvázla ve vyjednáváních.

Bill celé hodiny přemýšlel o biblickém významu těchto událostí. Izrael znovu národem! Po téměř devatenáct století byli Židé zahnáni do všech koutů světa. Teď se nacházeli zpět v zaslíbené zemi. Byli oni tím fikovníkem, o kterém se zmínil Ježíš v Lukáši 21? Bill si byl jist, že nový národ Izrael přetrvá ten stávající konflikt, neboť biblicky hraje hlavní roli v Božích plánech poslední doby. Bylo to vzrušující! Zdálo se, jakoby se ze všech stran naplňovala biblická proroctví.

V říjnu zatelefonoval Bill Gordonu Lindsayovi a řekl mu o pochmurných diagnózách lékařů z kliniky Mayo, o svém vidění podivné veverky, a jak jej prozatím Pán uzdravil. Lindsay to přijal s nadšením a řekl, že má plný kufr pozvání z celého světa s prosbami pro Billa, aby přijel konat bohoslužby s uzdravováním skrze víru. Bill varoval svého manažera s tím, že je ještě příliš slabý, aby na sebe vzal plný úvazek. Pak Lindsay, který měl nyní plné ruce práce vydáváním *Hlasu uzdravení*, dal Billovi na rozmyšlenou, aby si vzal za manažera

svých kampaní Erna Baxtera. Ern Baxter nejenže měl organizační schopnosti, ale sám byl rovněž dynamickým kazatelem a obětoval se, že bude pomáhat všemi možnými způsoby. Když se Bill za to modlil, souhlasil se záměnou.

Kazatel Baxter se osvědčil jako dobrý manažer kampaní. On a Fred Bosworth plánovali uvést Billa pomalu zpět do jeho služby osvobození. Jejich největším úkolem bylo chránit Billa před přetížením. Nejdříve analyzovali své chyby z minulosti, během mnoha Billových kampaní napříč kontinentem, obvykle to byli i místní hostitelé, pastoři, kteří rozhodovali o tom, kdy se má skončit uzdravovací bohoslužba. Tito muži neměli vůbec ponětí o tom, jak hrozným způsobem dar rozpoznání odsával Billovu energii. Nechávali každý večer vytvářet modlitební řady do nekonečna, v domnění, že dokud je Bill schopen stát a modlit se za nemocné, že je všechno v pořádku. To se ukázalo bídným měřítkem, neboť Bill projevoval k nemocným lidem tolik soucitu, že se nutil modlit za všechny přicházející dopředu, dokud mu zbývalo ještě trochu sil. Když nad ním bylo pomazání, jeho tělo se postupně stávalo otupělé a myšlenky měl mlhavě zahalené. Časem selhala jeho síla. Než skončili každou modlitební bohoslužbu, Bill byl už tak vyčerpán, že nevěděl, jestli chodí nebo se plíží nebo jestli ho vynášejí.

Baxter s Bosworthem souhlasili, že v budoucnu rozhodnutí týkající se každé bohoslužby musí být dáno lidem, kteří osobně pečují o Billa; lidem, kteří jej budou bedlivě pozorovat a ukončí sami modlitební řadu, když se na něm objeví známky únavy. To by mělo napomoci dalekosáhlé Billově ochraně, aby nedošlo k dalšímu kolapsu.

Dalším opatřením, které navrhli manažeři, bylo snížení počtu lidí, kteří mohli přijít do modlitební řady v průběhu jednoho večera. Bill v tomto jednání viděl moudrost. Další otázkou bylo, jakým způsobem udělat výběr lidí, kteří se mají dostat do modlitební řady? Po projednání několika možností, souhlasili s opětovným zavedením modlitebních lístků.

Už dříve v národní službě Bill vyvinul systém, jak omezit rozsah modlitebních řad. Před každou bohoslužbou budou rozdány lístky s pořadovým číslem a do řady nesmí přijít nikdo bez tohoto lístku. Tato metoda fungovala lépe než nic, ačkoli Bill kvůli svému dobráctví obvykle rozdal příliš mnoho lístků — někdy 150 až 200 za jeden večer. Kromě toho, byla spousta večerů, kdy zcela ignoroval svůj systém

modlitebních lístků a před veřejností řekl: „Dnes se budu modlit za každou nemocnou osobu v budově.“ Pak modlitební řady nebraly konce a Bill se modlil za lidi, dokud se jeho síly nevyčerpaly a to bylo obvykle kolem první nebo druhé hodiny ráno. Nyní se to bude muset změnit.

Systém modlitebních lístků musí být zaveden znovu a musí být přísně dodržován. Určitý počet lidí v modlitebních řadách musí být striktně hlídán. Nikdy více se nemůže opakovat, aby se sympatie uplatnila, na místo zdravého rozumu. Nejdříve musí být jeho zdraví a pak těch, kterým je pomáhá získat. Fred Bosworth s Ernem Baxterem pomohli Billovi propracovat detaily. Jednu nebo dvě hodiny, před začátkem bohoslužby, se bude muset někdo projít posluchárnou a rozdat očíslované lístky těm, kteří chtějí přijít do modlitební řady. Když přijde čas k modlitbě za nemocné, Bill náhodně vytáhne číslo (například), „Dnes začínáme lístkem s číslem B-75; pokusíme se modlit za co největší počet, ale zpočátku to bude 15 lidí — od 75 do 90. Takto nikdo nebude muset stát příliš dlouho, zatímco já se budu modlit za nemocné. Kdo má číslo B-75? Zvedněte ruce, aby vás uváděči viděli. Tam je. A teď, kdo má číslo B-76...?“

Zatímco vyvolával čísla, uváděči seřazovali lidi na jedné straně posluchárny, po pravé Billově straně. (Bill vždycky chtěl, aby modlitební řada přicházela z jeho pravé strany, protože na této straně stál anděl Páně.) Lidé v modlitební řadě měli stát dole pod pódiem, zatímco osoba, za kterou se chystal modlit, měla vystoupit po schodech k evangelistovi. Tímto způsobem mohli manažeři sledovat jeho síly a ukončit bohoslužbu, jakmile cítili, že už nemá sil pokračovat dál v modlitbě.

29. – 31. ŘÍJNA 1948 si William Branham vyzkoušel své síly tím, že uspořádal třídní kampaň uzdravení vírou ve Fresnu, v Kalifornii. Pak 1. listopadu přijel do Seatlu ve Washingtonu, kde se připojil k Fredu Bosworthovi a jeho kampani, která už probíhala po dva týdny. Po dalších šesti večerech modlitby za nemocné se Bill cítil vyčerpán. Uvědomil si, že ještě není schopen se plně vrátit do práce a tak odjel domů k dalšímu odpočinku. V lednu 1949 se o to pokusil znovu, uspořádal pětidenní kampaň v Hot Springs, v Arkansasu. Zde ve stresu obstál už lépe, ale stále se ještě necítil na to, aby byl schopen pracovat na plný úvazek. Za měsíc kázal v sedmidenní

kampani v Miami, na Floridě. Tentokrát pocítil, že je ve své kůži a tak řekl Ernu Baxterovi, aby mu udělal plán do konce roku.

11. března 1949, po desetiměsíční absenci plného nasazení, zahájil Bill evangelizační dílo na plný úvazek čtyřdenní kampaní v Zionu, v Illinois. Během čtyř dalších měsíců vedl kampaně v Missouri, v Indianě, Texasu, Michiganu, Washingtonu, Britské Kolumbii a Severní Dakotě. Navzdory velikému počtu kazatelů osvobození, kteří nyní byli na scéně, mystika Williama Branhama neztratila nic ze své přitažlivosti během jeho nepřítomnosti. Lidé navštěvovali jeho bohoslužby v tisících. Zázraky pak byly hojné.

V červenci začal dvouměsíční cestu, která ho měla dovést až do střední Kanady. Byla to právě ona cesta, během níž se běh křesťanství měl pootočit navždy jiným směrem. 24. července 1949 byl Bill v Regině, v Saskačevan a kázal zástupu asi 10 000 lidí. Zrovna svolával modlitební řadu. Zatímco uváděči shromažďovali asi 15 lidí a formovali je podle pořadí, Bill pokračoval ve svém proslovu k publiku. „Když jsem byl v Miami na Floridě, před více než rokem, Pán Ježíš mi dal vidění o vzkříšení nějakého chlapce z mrtvých. Ten chlapec měl asi osm až deset let, měl hnědé vlasy a hnědé oči. Jeho oblek byl trochu neobvyklý, jako kdyby to byl cizinec. Ještě se to nestalo, ale to je ‚Tak praví Pán‘ a tak se to jednou musí stát. Zapište si to na volnou stránku ve svých Biblích. Když se to stane, postarám se, aby to bratr Gordon Lindsay uveřejnil v časopise *Hlas uzdravení*, abyste se to všichni mohli dozvědět.“ Mám dojem, že modlitební řada už je hotová. Ať se všichni chovají uctivě. Ať se vaše mysl soustředí na Ježíše a věřte. To jsou nemocní lidé. Pro některé z nich to je jejich poslední příležitost. Já se musím také soustředit. Anděl mi dal znamení do ruky a řekl mi: „Budeš-li upřímný a přiměješ-li lidi k tomu, aby ti uvěřili, pak se jednou stane, že budeš moci říct lidem tajemství jejich srdcí a o špatných věcech, kterých se dopustili ve svém životě, a tak dále.“ Pak se Bill obrátil ke svému bratru Donnymu a řekl: „Dobře, můžeš přivést prvního pacienta.“

Byl teplý večer a reflektory tomu ještě přidaly. Pot se lil z Billova čela a vsakoval do jeho límce. Utřel si čelo kapesníkem. Hrdlo měl vyprahlé a podrážděné. Zatímco přicházela dopředu první osoba z modlitební řady, Bill poodešel od mikrofonu, aby si vypil skleničku vody.

Kazatel Baxter poznamenal: „Bůh ti žehnej, bratře Branhame.“

„Děkuji, bratře Baxtere.“ Bill se vrátil k mikrofonu. Čekala na něj žena středního věku.

„Dobrý den, paní.“

„Dobrý den,“ odpověděla nervózně. Bill rozpoznal její neklid a řekl: „Ta přítomnost, kterou pociťuješ, ti neublíží. To je anděl Páně. Vidím ho jako světlo mezi tebou a mnou. Já to rovněž cítím. Je to posvátný pocit...“

Když Bill mluvil, stalo se něco fantastického. Před sebou viděl obyčejnou ženu středního věku a v následující chvíli pozoroval, jak se tato žena zmenšuje, jako kdyby klouzavým pohybem mizela rychlostí letadla. Zatímco se zmenšovala, stávala se mladší. Když její proměna dosáhla asi 12 let jejího věku, zastavila se. Pak ji Bill spatřil v další scéně, která se ukázala zcela odlišnou od té, která byla na pódiu. Seděla za psacím stolem. Okolo ní byly další stoly a na stěně visela tabule. To musela být školní třída. Dívka se teď pohnula z místa, a ač všechno bylo ukázáno v miniaturním provedení, Bill mohl celou tuto akci vidět zřetelně.

„Něco se děje,“ řekl Bill posluchačům; mikrofon zvýraznil jeho řeč. „Tato starší žena mne opustila a teď vidím mladou dívku ve věku asi 12 let, která sedí v učebně. Píchla se tužkou, ne, to je pero. Ó, vidím, jak ji zasáhlo do oka...“ Teď Bill uslyšel vzdálený křik. Učebna zmizela. Bill zavrtěl hlavou a protřel si zmatené oči. Zde byla ta samá žena ve středním věku, stojící před ním na pódiu. Tak přece jenom ona nikde nezmizela. A tak, kde tedy byl on? Co to viděl?

Žena před ním ještě jednou zakřičela. Přiložila si ruce na ústa a celá se třásla. „Bratře Branhame, to jsem byla já! To se mi stalo před léty, když jsem byla ve škole. Píchla jsem se perem do oka a teď jsem slepá na pravé oko.“ Bill znovu zavrtěl hlavou. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Moment... tady to přichází zpět. Vidím mladou dívku asi v šestnácti letech, v károvaných šatech. Její vlasy jsou lemovány dvěma dlouhými stuhami připevněnými k hlavě. Vidím, jak někam velice rychle běží a vypadá vyděšeně. Moment... pronásleduje ji pes — veliký žlutý pes. Vidím, jak se jí podařilo doběhnout na verandu. Teď se otevřely dveře a starší žena vtáhla dívku dovnitř.“

Žena středního věku zaječela znovu: „Bratře Branhame, to se mi přihodilo na střední škole. Tato příhoda mi nepřišla na mysl už dlouhá léta!“

Svaly na Billových tvářích ztuhly. Jeho rty a jazyk, jako kdyby otekly. „Něco se stalo, přátelé. Nevím, co se to děje. Sestro, podej mi ruku.“ Uchopil ji za zápěstí a hledal nějaký záchytný bod. Nebylo tam nic. „Dobře, necítím ohledně toho žádné vibrace.“

Podíval se na žíly na povrchu její ruky, když se svět najednou znovu přesunul a on se ocitnul v jiné scéně. Pozoroval ženu, jak vychází z červené stodoly a jde kulhavým krokem směrem k bílému domu. Bill řekl: „Vidím paní, která jde velice pomalu... sestro, to jsi ty! Vidím, jak obtížně zápasíš s každým schodem v domě. S tvými zády není něco v pořádku. Vidím, že tam nemůžeš vejít. Vidím, jak se opíráš pravým bokem o zábradlí květinového záhonu a pláčeš... Moment.“ Bill přestal mluvit k obecenstvu, aby mohl slyšet, co ta žena ve vidění řekla. „Slyším, jak říkáš: ‚Kéž bych se jen mohla dostat do shromáždění bratra Branhama, pak to zmizí.‘“

Bez dalšího slova se její oči obrátily v sloup a ztratila vědomí. Naštěstí byl nablízku uváděč, který ji zachytil a jemně položil na podlahu. Když za minutu přišla k sobě, nejenže mohla pohybovat zády na každou stranu, ale mohla normálně vidět na pravé oko! Atmosféra napětí se vystupňovala, když dav pochopil, co se stalo. Bill byl ohromený stejně, jako všichni ostatní. „Dobře. Něco se stalo, lidičky, a já nevím...“

Earn Baxter vzal do ruky mikrofon a vzrušeně řekl: „Bratře Branhame, to je právě to, co jsi lidem řekl, že se stane. To je to druhé znamení, o kterém ti řekl anděl.“

Nesmírná vlna slávy se zmocnila davu. Lidé povstávali, tleskali rukama, křičeli, uctívali Pána Ježíše Krista, který navštívil svůj lid takovými zázraky.

V tom rozechvění a zmatku nějaký mladý muž přišel na pódium bez modlitebního lístku a přibelhal se k evangelistovi. Dva uváděči si uvědomili, co ten muž chce udělat, popadli jej a chtěli jej odtáhnout pryč. Bill uslyšel rachotit berle a podíval se na vznikající zmatek. „Musíš se vrátit a vyžádat si modlitební lístek, synu,“ řekl jemně.

Mladý muž naléhavě prosil: „Řekni mi, co mám udělat, bratře Branhame; o nic jiného neprosím.“

„Dobře, synu, nevím, co ti mám říci... moment.“

„Pánové, nechte ho být.“ A opakovalo se to znovu. Zmračený mladý muž jakoby se zmenšil před Billovými očima, ztrácel... dál... Bill už déle neviděl posluchárnu; místo toho viděl autobus s nápadným nápisem „Regina Beach“ na předním skle. Dveře autobusu se otevřely a vystoupil z nich tento mladý muž o berlích. „Ty jsi dnes ráno nastoupil do Regina Beach, že ano?“ Zeptal se Bill. „Přijel jsi sem autobusem. Vidím muže a ženu, kteří ti říkají, že nemůžeš jet. Ó, to jsou tvoji rodiče.“

„To souhlasí,“ zakřičel mladý muž.

„Vidím, jak ti nějaký člověk půjčuje peníze na cestu. Podobá se tvému otci, ale ne tak docela...“

„To je můj strýc.“

„Teď tě vidím v pokoji a díváš se obloukovitým oknem ven.“

„To je dům mojí tety. Bydlím u ní.“ Jeho vzrušení bylo citelné. „Bratře Branhame, co mám dělat?“

„Věříš celým srdcem?“

„Celým srdcem věřím, že Ježíš Kristus je zde!“

„Postav se tedy na nohy,“ přikazoval Bill a ukázal na něj prstem. „Ježíš Kristus tě uzdravil.“

Obě berle spadly na zem a zarachotily na dřevěné podlaze pódia. Mladý muž se uvolnil z mocného sevření uváděčů a udělal jeden opatrný krok, pak druhý, odvážnější, pak třetí, čtvrtý. S rostoucí důvěrou se pustil do chůze se zvednutýma rukama a za každým krokem děkoval Ježíši Kristu.

Zatímco jásání a velebení se podobalo kypícímu kotli, Bill si vzpomněl, co Hospodin řekl Mojžíšovi:

***„I budeš, jestliže neuvěří tobě
a neposlechnou hlasu znamení prvního,
uvěří hlasu znamení druhého.“***

Ve službě Williama

Branhama nastala obrovská změna. Dostavilo se druhé znamení. Andělova slova se konečně naplnila. Od této chvíle kromě znamení ve své ruce, mohl Bill rovněž vidět

tajemství lidských srdcí. Ten druhý dar — rozpoznání skrze vidění, udivovalo všechny, kteří s ním přišli do styku, včetně Billa. Ačkoliv měl vidění od dětství, nikdy předtím je nezakusil v takové široké míře a s takovým okamžitým upotřebením. Shromáždění po shromáždění, noc po noci, přichozí za přichozím, nemoc za nemocí, tajemství za tajemstvím — nic, co Bůh chtěl zjevit, nezůstalo skryté. K dispozici bylo stále znamení v jeho ruce, jestliže je chtěl použít. Ale ten nový dar, který neměl zdánlivě žádné meze, byl mnohem úspěšnější, co se týče růstu víry věřících potřebné k přijetí svého uzdravení.

Protože tento nový fenomén se lišil ode všeho, co lidé doposud viděli, Bill se ho snažil obecenstvu vysvětlovat takto: „Mnozí z vás mívají sny. Sen to je tvé podvědomé myšlení, když tvoje vědomé myšlení spí. Ale vidoucí je po této stránce jiný; u vidoucího je podvědomé myšlení spolu s vědomým myšlením tak, že může mít vidění při plné bdělosti.“

Ve skutečnosti bylo jednodušší tento dar demonstrovat, než ho vysvětlit. Když obecenstvo bylo svědkem, jak rozpoznání skrze vidění zasahuje přímo do srdce každého nového případu s neomylnou precizností, zdálo se, že to je víc, než každý smrtelník může pochopit. Nejjednodušším vysvětlením bylo to, co Bill nabízel: „Ježíš Kristus je přítomen ve formě Ducha svatého a zjevuje sám sebe, skrze dar spravovaný andělskou bytostí.“

Stále ne všichni to pochopili. Někteří lidé si mysleli, že Bill používá psychologii, aby oklamal obecenstvo. Jiní jej podezřívají, že je podvádí pomocí modlitebních lístků. Na zadní straně každého lístku bylo několik linek pro pacienta, kde napsal své jméno, adresu a důvod svého příchodu do modlitební řady. Tato informace mohla posloužit místnímu kazateli, sponzorujícímu shromáždění k tomu, aby si mohl dodatečně tyto lidi prověřit a ujistit, jak se jim vede. Bill tyto lístky nikdy neviděl. Uváděč je dával na hromádku, když se na straně

KAPITOLA 44

POCHOPENÍ SVÉ VLASTNÍ SLUŽBY

1948–1949

posluchárny formovala modlitební řada. Přesto se někteří skeptici domnívali, že uváděč četl tyto modlitební lístky a posílal informace pomocí mentální telepatie. To byl slabý argument, neboť ne všichni napsali své potíže na zadní stranu modlitebního lístku, stejně tak telepatie nemohla vysvětlit, jak Bill odhaluje osobní tajemství pacientů. Někteří lidé spekulovali s tím, že Bill je schopen číst lidské myšlenky. Ale čtení myšlenek nemohlo objasnit, jak Bill mohl odhalit budoucnost. A přesto zůstávali skeptici, kteří se nedali přesvědčit.

Po Regině, v Saskačevanu, Bill vedl kampaň ve Windsoru, v Ontariu. První večer přišlo přes 8 000 lidí. Před koncem modlitební řady k němu přišel mladý muž a řekl: „Kazateli Branhame, chci být uzdraven.“

Bill byl otupělý následkem modlitby a jeho oči se nemohly zaostřit. Ale natolik viděl, že ten mladý muž před ním vypadal robustně a zdravě. Bill uchopil muže za ruku. Nejistil žádné vibrace. „Vidím, že nemáš žádnou nemoc bakteriálního původu.“

„Ó, ano,“ přel se muž. „Jen se zeptej svého uváděče, který si prohlížel můj modlitební lístek.“

Bill zavrtěl hlavou. „Nezajímá mě, co jsi napsal na modlitební lístek. Kdybys byl nemocný, pocítil bych to ve své ruce. Nejsi nemocný.“

Mladý muž trval na svém: „Jsem nemocný člověk. Mám tuberkulózu. Je to napsáno tam na mém modlitebním lístku.“

„Pane, mohl jsi ji mít, ale teď jsi zdravý. Možná, že tvoje víra se pozdvihla natolik, že jsi byl uzdraven, když jsi stál v řadě.“

Muž si strčil ruce do kapes, přistoupil blíž k mikrofonu a jízlivě řekl: „Tak to tedy funguje, že ano? Víra, když jsem stál v řadě — věděl jsem, že v tom je něco podezřelého.“

Bill se na chvíli cítil zmaten. Pak se před ním otevřelo vidění, jako když se rozděljuje opona v divadle. Bill se podíval na toho mladého muže a řekl: „Patříš ke Kristově církvi. Jsi v této církvi kazatelem.“

Výraz tváře toho, který chtěl lhát, se změnila v toho, který je usvědčen. Začínal to popírat, ale Bill ho přerušil. „Nelži více před Bohem. Včera večer jsi seděl u stolu s nějakými dvěma osobami. Naproti tobě seděl muž v modrém obleku. Na pravé straně seděla žena, která si odložila zelený šátek na stůl; vidím, jak visí na hraně

stolu. Ty jsi řekl, že si vyzvedneš modlitební lístek a napíšeš na něj, že máš tuberkulózu. Byl jsi toho názoru, že to je mentální telepatie a chtěl jsi mne usvědčit z podvodu.“

Uprostřed obecenstva najednou vyskočil muž a zakřičel: „To je pravda. Ten muž s ním, to jsem byl já.“

Najednou Bill měl pocit, že více neovládá svůj hlas. Slyšel sám sebe, jak říká: „Nemoc, kterou jsi napsal na modlitební lístek, teď k tobě přilne do konce tvého života.“

Mladý muž padl na zem a chytil Billa za manžetu jeho kalhot. „Kazateli Branhame, na mou duši, myslel jsem si, že to je pouhý výmysl. Je pro mne ještě nějaká naděje na odpuštění?“

„Příteli, tato věc je mezi tebou a Bohem, nikoliv mezi tebou a mnou.“

AČKOLIV BILL přesně nechápal mechanismus působení těchto vidění, byl si vědom jistého pravidla a to mu pomohlo v tom, že věděl, co může dál očekávat. Když do shromáždění sestoupil anděl Páně, výrazně pocítoval jeho svatou přítomnost, která působila chvění v jeho těle, jako vzduch nabitý elektrickou energií. Bill ve shromážděních často viděl anděla Páně, v podobě bubliny světla visícího ve vzduchu, ve vzdálenosti několika metrů od sebe. Tento anděl se vždycky postavil po jeho pravé straně. Když lidé v modlitební řadě přicházeli dopředu, pocítovali tuto andělskou bytost blízko sebe. Jejích vzezření se měnilo, mnozí se neklidně vrtěli a někteří couvali o krok dozadu.

Jednoduchý postup oslovení dotyčné osoby v přítomnosti anděla Páně byl postačující k tomu, aby vyvolal vidění. Bill to nazýval „kontaktování se s duchem dotyčné osoby“. Jestliže Bill upřel svůj zrak na tuto osobu, viděl, jak ona se pomalu zmenšuje, zatímco ve vzduchu se ukázalo vidění. Bylo to odlišné od snu už kvůli tomu, že Bill byl při plném vědomí i kvůli tomu, že byl zde přítomen. Nevěděl, jak tuto zkušenost vysvětlit. Říkal, že to je tak, jako by byl zároveň na obou místech. Na jedné úrovni si byl vědom toho, že se stále nachází v posluchárně a mluví k velikému davu; a přesto v té stejné době se nacházel snad 40 let v minulosti a pozoroval něco, co se děje v životě někoho jiného. Jako kdyby se nacházel v jiném světě nebo v jiné dimenzi.

Zatímco tyto věci probíhaly, mohl nadále promlouvat k davu; ve skutečnosti se ani nemohl zastavit v mluvení. Během vidění zdánlivě neměl kontrolu nad svým hlasem. Bylo to, jako kdyby skrze něj promlouval Pán Ježíš, používaje Billovy hlasivky k popsání toho, co se děje ve vidění. Mohl pozorovat hřích v životě pacienta nebo nehodu nebo jinou závažnou událost — třeba operaci nebo návštěvu u lékaře. Jestliže dav byl přiměřeně ticho, mohl dokonce zaslechnout slova lékaře, během vyšetřování v jeho pracovně. Pak je Bill opakoval pro všechny. Bylo to vždycky přesné. To upoutalo pozornost lidí.

Každá osoba očekávající v modlitební řadě až na ní přijde řada, mohla uvažovat takto: Zde stojí cizí člověk a popisuje věci stranou lidského života, o kterých patrně nemohl vědět — ani ohledně jejich jmen a adres a modliteb, které vyslovili ve svých ložnicích! Po lidsku to není možné. A přesto slyším, jak to dělá opakovaně a bez viditelných chyb.

Děje se tedy něco mimořádného — čemu nerozumím. Může to být (jak ten člověk tvrdí), nadpřirozená přítomnost Pána Ježíše Krista dokazující, že On je Bohem a který nám dává najevo, že má o nás zájem? Jestliže mi bratr Branham může říci něco pravdivého o mém vlastním životě, pak poznám, že Ježíš Kristus je zde, aby mi pomohl.

Člověk dokonce nemusel přijít do modlitební řady a být účasten tohoto rozpoznání. Někdy to nadpřirozené světlo vyšlo za pacientem z pódia a pohybovalo se mezi obecenstvem, dokud se nezastavilo nad někým modlicím se v hluboké víře. Pak se nad dotyčnou osobou prolomilo vidění a Bill mohl popsat to, co viděl. Nemohl ale pokračovat v modlitbě, dokud se anděl Páně nevrátil na pódium.

Když Bill stál na pódium po vidění, zapomněl pomalu všechno z toho, co právě viděl nebo slyšel — jako rychle uhasínající sen, když se člověk probouzí. Někdy si zapamatoval několik podrobností; podruhé zapomněl všechno. Nicméně věděl, že cokoliv řekl pod pomazáním, bylo pravdivé. Když vidění pominulo, obvykle se obrátil na pacienta se slovy: „Cokoliv bylo řečeno, je pravdivé, že ano? Jistě, už mne to opustilo. Ale cokoliv bylo řečeno, mělo být řečeno právě tak, že ano?“ Kvůli obecenstvu dal Bill pacientovi příležitost k tomu, aby potvrdil, nebo popřel tato tvrzení. Vždycky byla potvrzena.

Bill nebyl pod plnou mocí pomazání po celou dobu během modlitební bohoslužby. To by bylo víc, než jeho fyzické tělo mohlo

snést. Místo toho, po skončení vidění, pomazání trošku ustoupilo a on pocítil uvolnění napětí. Když oslovil dalšího pacienta, pomazání se vrátilo a přivedlo na scénu další vidění. Každé další vidění ho oslabovalo víc a víc. Když řadou prošlo 15 lidí, Bill byl zpocený a vrávoral únavou. Jeho manažeři Fred Bosworth a Ern Baxter srozuměli tuto situaci a bedlivě pozorovali Billa. Když usoudili, že už je dost unaven pro onen večer, odvedli jej z bohoslužby.

Jakmile se měl Bill k odchodu z pódia, pomazání jej obvykle opustilo. Znělo to jako pulzující vítr někde z povzdálí. V tu chvíli se cítil tak unavený, že často nevěděl, kde je nebo co se děje. Někdy byl v takovém stavu, že nevěděl, jestli jde sám nebo ho někdo nese. Po nějaké době si uvědomil, že už není ve shromáždění. Nikdy nechtěl hned mluvit o shromáždění. On byl právě tak blízko té nádherné přítomnosti Ježíše Krista, že se nyní cítil, jako pneumatika bez vzduchu a skleslý. Často se ve svém hotelovém pokoji posadil a četl si Bibli hodinu, i více, a chtěl se uvolnit, a odpočinout si. Později Ern Baxter s Fredem Bosworthem se u něj zastavili a chtěli zjistit, jak se mu daří. Bill se zeptal: „Bratře, co se dneska večer stalo? Matně si připomínám několik lidí, za které jsem se modlil, vzpomínám si na několik vidění, ale to je vše.“

„Ó, Bratře Branhame, to bylo báječné shromáždění...“ Pak mu jeden z manažerů o tom vyprávěl.

V klidu hotelového pokoje Bill opatrně srovnával tento nový dar rozpoznání s biblickým vzorem. Bylo to shodné přesně s tím, co bylo předpověděno andělem Páně. Zde u Jana 5:19 čteme: „Syn nemůže sám od sebe dělat nic, jedině to, co vidí dělat Otce“ a to znamená, že Ježíš měl vidění před každým zázrakem, který se stal. A proč ne? Pro všemohoucího Boha jsou budoucnost a minulost stejně tak průzračná jako přítomná chvíle. Když Ježíš potřeboval najít místo, kde by mohl jíst velikonočního beránka, poslal Petra a Jana s pokynem: „Jděte do města a potká vás člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním. A tam, kam vejde, řekněte hospodáři: ‚Mistr říká, kde je místnost, v níž bych se svými učedníky mohl jíst beránka?‘ On vám ukáže velikou horní místnost, prostřenou a připravenou. Tam nám připravte večeři.“ Odkud Ježíš věděl, že ten jistý muž ponese džbán vody a půjde patričnou ulicí, a přesně v této denní době? On o tom věděl, neboť On už viděl, jak se to stalo. On viděl budoucnost ve vidění.

Když Filip přivedl k mistru svého bratra Natanaele, Ježíš jen letmo pohleděl na Natanaele a řekl: „Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!“ To Natanaele udivilo a zeptal se: „Odkud mne znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavola, když jsi byl pod fíkovníkem.“

Zde si znovu Bill uvědomil, že Ježíš měl vidění o Natanaelovi sedícím pod smokvoní. Kamkoliv se Bill zahleděl do života svého Mistra, viděl Ježíše vedeného skrze vidění. Tato vidění dala Ježíši Kristu nesporně ten pronikavý vzhled, do té míry, že mohl postřehnout myšlenky jiných. První kapitola Jana nám jasně ukazuje Ježíše jakožto Slovo, které se stalo tělem. Židům 4. kapitola to doplňuje myšlenkou, že dokonalé rozpoznání přichází skrze Ježíše Krista, Slovo. „Neboť Boží slovo... rozsuzuje myšlenky i záměry srdce. Není stvoření, které by před ním bylo skryto, ale všechno je nahé a obnažené před očima toho...“ Činnost Mistra byla vždycky vázána na vidění, jako v případě, když Ježíš řekl, že musí jít přes Samaří. To byla veliká oklika na cestě do jeho cíle, ale On spatřil vidění, které se muselo naplnit. U studně se setkal s ženou a mluvil s ní dost dlouho, aby se kontaktoval s jejím duchem. Pak jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijdi sem.“

Když vyslovila námitku, že nemá muže, Ježíš šel do nitra jejího problému. „Dobře jsi řekla: ‚Nemám muže,‘ protože jsi měla pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“

Ohromená tím, že ten pocestný znal její minulost, rychle ze sebe vychrlila: „Pane, vidím, že jsi prorok... Víím, že přijde Mesiáš“ (který je nazýván Kristus). „Ten až přijde, oznámí nám všechno.“ Ježíš jí řekl: „To jsem já, který s tebou mluví.“ A tato žena uvěřila.

Zde to bylo — ten klíč, který Bill hledal. Ježíše vedlo na to místo vidění, přesně v ten den, v tu hodinu, aby se tam setkal s tou samaritánkou a mohl jí odhalit její trable. Ježíši šlo samozřejmě o její duši. (Jak řekl Ježíš: „Syn člověka přece přišel, aby hledal a spasil to, co zahynulo.“)

Tato samaritánská žena uvěřila poté, když jí Ježíš zjevil její minulé hříchy. Ona rozpoznala v muži jménem Ježíš zároveň znak proroka, tak i znak Mesiáše. Obě tato znamení jsou stejná, protože dar v prorocích byl předobrazem přicházejícího velikého daru, Ježíše Krista, Spasitele lidstva. To byl Duch Kristův v prorocích, který

předváděl tato znamení. Nyní si Bill uvědomil, že to je klíč k pochopení jeho vlastní služby — rozpoznání skrze vidění bylo znamením Mesiáše.

KDYŽ SE ROZŠÍŘILY ZPRÁVY o zotavení Williama Branhama, dopisy proudily do jeho úřadu z celé Ameriky — dopisy obsahující svědectví, prosby o modlitbu a pozvání. Někteří lidé adresovali své dopisy jednoduše: William Branham, Jeffersonville Indiana. Všechny přišly na své místo určení. Billova adresa nebyla žádným tajemstvím. Díky publicitě, které se Billovi dostalo prostřednictvím časopisu *Hlas uzdravení*, stovky tisíc lidí se dozvěděly jeho služební adresu, která se po celou dobu trvání jeho služby nezměnila vyjma směrovacího čísla, které bylo přidáno později:

**Branham Campaigns P. O. Box 325
Jeffersonville, Indiana 47131 (USA) ⁹**

Časem se příjem pošty změnil v povodeň a dosahoval průměrně kolem tisíce dopisů denně. Většina pocházela od lidí, kteří prosili o modlitbu. Bill si přál, aby mohl osobně odpovédět na každou žádost, ale to nebylo uskutečnitelné, bylo jich příliš hodně. Na druhé straně cítil, že by nebylo správné, uvalit celé to břemeno na sekretářku. Tito lidé psali jemu a to s žádostí o modlitbu. Co teď může udělat? Bill našel odpověď ve Skutcích 19, verši 11 a 12:

***„Bůh pak dělal skrze Pavlovy ruce
mimořádné zázraky, takže lidé dokonce
přinášeli šátky a zástěry z jeho těla na
nemocné a nemoci od nich odstupovaly
a zlí duchové z nich vycházeli.“***

Bill si myslel, že Pavel převzal tuto myšlenku z místa, kde je napsáno jak Elizeus dal hůlku svému služebníkovvi a poručil mu, aby ji položil na mrtvého syna sunamitské ženy. Bez ohledu na jeho původ, Pavlova inspirace přinesla výsledky. Bill věděl, že jestliže to fungovalo

⁹ Několik měsíců později sloužil Bill v Texarkaně, v Texasu, když náhle tato žena přišla dopředu a řekla: „Bratře Branhame, poznáváš mě?“ „Ne, sestro, nevzpomínám si,“ odpověděl Bill. „Vzpomínáš si v Jonesboro, když ses modlil za ženu, jejíž nos byl sežrán rakovinou?“ Pak si Bill vzpomněl. „Ty přece nejsi ta žena nebo ano?“ „Ano, jsem,“ odpověděla. „Nejenže je rakovina pryč, ale jak je možno vidět, můj nos mně znovu narostl.“

před tisíci devíti sty lety, bude to fungovat i dnes. Koneckonců, uzdravení nebyla původu Pavlova; pocházela z vlastní víry těchto lidí v Pána Ježíše Krista. Kapesníčky byly jistou hmotnou věcí, na kterou věřící mohli upírat svoji víru. Ježíš Kristus pak byl uzdravitelem, stejně tak dnes.

Nyní už Bill věděl, co má udělat pro ty tisíce žádostí o modlitbu. Stejně jako Pavel se mohl modlit nad kouskem látky a ta modlitební látka mohla nahradit Jeho přítomnost. Prověřil možnost zakoupení kapesníků ve velkém, ale když zjistil, že by ho to stálo deset centů za kus, ustoupil od této myšlenky, jako neekonomické. Protože je chce zasílat zdarma, musí snížit výdaje na minimum. Po nějakou dobu používal prostěradla, která stříhal na kusy. Konečně přišel na stuhu. Kupoval tedy stuhu na velikých cívkách, v délce stovek metrů. Kdykoliv byl doma mezi jednotlivými závazky, strávil celé hodiny stříháním stuhu na deseti centimetrové kousky, a modlil se nad každým jednotlivým kouskem. Později sekretářka odesílala tyto modlitební látky poštou, spolu s instrukcí vysvětlující lidem, jak přijmout Božské uzdravení skrze víru v Boží Slovo. Bill doporučoval lidem, aby si založili tuto modlitební látku do Bible do 19. kapitoly Skutků. A když rodinu postihne nemoc nebo nehoda, modlitební látka bude okamžitě po ruce blízko Písma, povzbuzujícího jejich víru.

Zanedlouho začaly přicházet dopisy se svědectvími o uzdraveních a zázracích týkajících se těchto modlitebních látek. Čas od času byl Bill svědkem osobních výsledků. Jedno dramatické svědectví přišlo od ženy, která bydlela v kraji bavlny, v okolí města Camdeny v Arkansasu. Když čistila petrolejovou lampu, najednou pustila držadlo na skleněném cylindru, který se rozbil na stole, a úlomek skla se jí zapíchnul do tepny na ruce. Zabalila si paži do podušky, ale krvácení neustávalo. Snažila se to ještě zabalit do prostěradla. Krev stříkala dál. Její manžel byl v Camdeny; nejbližší soused bydlel tři kilometry daleko, neměla ani telefon, ani auto a každou vteřinou byla slabší. Věděla, že za chvíli zemře jestliže... Najednou si vzpomněla na modlitební látku. Nalistovala Bibli ve Skutcích 19, uchopila modlitební látku a položila na ránu. Krvácení ihned přestalo. Ještě odpoledne se brodila v blátě k autobusu, aby ji zavezl do Little Rocku v Arkansasu, vzdáleném asi 150 km, kde Bill konal svá shromáždění. V zablácených botách přišla na bohoslužbu a provolávala chválu za tento zázrak k Ježíšově slávě. Bill viděl tu řeznou ránu na její ruce a modlitební látku, kterou použila, ale ani

jediná kapka krve neposkyrnila onu modlitební látku. Bůh se takto přiznal k její jednoduché víře.

TENTO NOVÝ DAR, rozpoznání skrze vidění, byl tak přesný, že nikdy neselhal. Obecenstvo se vždy ocitlo v němém úžasu skrze moc a blízkost Boží. Pro ty, jež věřili, že to byl opravdu Ježíš Kristus, který se nacházel na pódiu a konal tato rozpoznání, to vzbuzovalo vysokou úroveň víry k tomu, aby uvěřili, že všechno je možné.

Když Bill konal první shromáždění v Beaumontu, v Texasu, velká městská posluchárna byla téměř k prasknutí. Když čekal na třetí osobu přicházející v modlitební řadě, Bill uviděl dvě osoby, nesoucí uličkou nějaký případ na nosítkách na místo pro orchestr. Muž na nosítkách byl zabalen do přikrývky. Bill si všiml zarudlých tváří onoho muže. Najednou se nad nosítky zformovalo vidění — vidění kazatele za kazatelnou. Byl to právě ten muž, který ležel na nosítkách. Bill ukázal prstem směrem k nosítkům a řekl: „Pane, vy jste kazatelem Evangelia.“ Muž sebou leknutím trhl. „Ano, odkud to víš?“

Bill hned neodpověděl, protože se před ním odvíjelo něco ve vidění. Pak řekl: „Ano, ty jsi kazatel — a asi před čtyřmi lety ti Bůh řekl něco, co jsi neudělal. Od té doby jsi provázen samými nesnáze — a nyní se nacházíš v nemocnici s transplantovanou kostí v noze.“

Muž se zarudlou tváří zvolal: „Ježíši, smiluj se!“ A v tom okamžiku jej Pán uzdravil.

Bill pozoroval, kdo bude dalším pacientem v modlitební řadě. Donny Branham vedl mladší ženu po schodech na pódium. Letmo pohleděl na muže se zarudlou tváří, který byl právě uzdraven a všiml si, že se anděl stále vznáší nad těmito nosítky. Bill to pozorně sledoval. Pak se světlo přesunulo k místu pro orchestr, kde sedělo množství lidí na vozičkách a leželo na nosítkách. Bill upřel pohled na anděla Páně s vědomím, že každé vidění musí přijít skrze to světlo. Záhy se zastavilo nad dalším mužem, ležícím na nosítkách. Světelná bublina ihned přešla do vidění. Bill uviděl naftovou těžní věž stojící na prérii. Někáký pracovník se vysoko ve věži snažil udělat na laně dvojitou zkracovací smyčku, aby mohl pomoci kladky zvednout nějaký těžký předmět. Bill uviděl, jak se mu smekla noha a spadl rovnou na zem.

„Pane, vy tam na těch nosítkách.“ Bill ukázal přesně na něj. On nebyl daleko. „Vy jste pracoval na naftových polích, že ano? Byl jste mechanikem.“

„Ano, pane,“ zakřičel muž. „To souhlasí.“

„Asi před čtyřmi lety jste spadl. Vzali vás do nemocnice a vaším lékařem byl vysoký tmavovlasý muž. Vaše manželka je blondýnka a měli jste dvě malé děti. Vidím vás všechny spolu v nemocnici, jak mluvíte s lékařem. On vám nemohl pomoci, protože jste od té doby ochrnl od pasu dolů.“

Ten muž řekl: „Kazateli Branhame, nevím, odkud to víš, ale to všechno je pravda. Co mám dělat?“

V tu chvíli Bill uviděl toho samého muže v hnědém obleku, jak chodil ve vzduchu nad lidskými hlavami a říkal: „Sláva Pánu, sláva Pánu.“ Stále s tím viděním v zorném poli Bill prohlásil: „Pane, Ježíš Kristus vás uzdravil. Postavte se.“

Ačkoliv byl čtyři roky ochrnutý, nyní se postavil a snažil se udržet rovnováhu na svých vratkých nohách a pak vykročil do uličky a oslavoval Ježíše Krista svého uzdravitele. V davu se ozývalo jásání a provolávání slávy.

Bill nadále upíral zrak k tomu nadpřirozenému ohni. Stále se nacházel nad místem pro orchestr a klouzal nad hlavami lidí. Znovu se zastavil nad mladou ženou připoutanou k vozíčku. Když se vidění otevřelo, Bill spatřil další mladou ženu, podobající se té na vozíčku, ale natolik odlišnou, že Bill věděl, že to není ta samá osoba. Ve vidění tato žena držela novorozeně, které mělo křeče, ovinuté do modré příkrývky s bílými trásněmi. Pak vidění jako by odbočilo a ukázalo na starší ženu, sedící uprostřed obecenstva několik řad od této ženy na vozíčku. Bill poznal, že tato starší žena, je ta mladá žena ve vidění. Teď to pochopil. Poukázal na tuto ženu na vozíčku a řekl: „Mladá paní, nenarodila jste se s křečovitostí?“ Dav se okamžitě utišil, aby si vyslechl další rozvíjející se drama.

„Ano,“ zněla odpověď.

„Měl jsem vidění vaši matky, jak vás drží ovinutou v modré příkrývce, když jste byla nemluvnátkem před 25 lety. Posledních 17 let jste byla na vozíku. Tam opodál sedí vaše maminka, asi čtyři řady dál. Paní, je to vaše dcera?“

Když se maminka protlačila řadou směrem k prostřední uličce, její dcera na vozičku se zeptala: „Bratře Branhame, co mám dělat? Jsem uzdravená?“

„Sestro, vím pouze tolik, co mi bylo ukázáno. Vidění teď ode mne odešlo. Nemohu říct nic víc, než to, co mi řekne On.“

Protože už v obecenstvu neviděl ohnivý sloup, Bill obrátil svou pozornost na modlitební řadu. Vedle něj se postavila další pacientka. Byla to krásná mladá žena, ve věku asi 20 let s dlouhými tmavými vlasy splývajícími až pod ramena. Vypadala jako svatá Boží. „Dobrý večer, sestro,“ uchopil její levou rukou svou pravici. „Pocituji něměho a hluchého ducha, ale vibrace nejsou příliš silné. Slyšíš mě, sestro?“

„Ano, slyším tě. Jsem hluchá na jedno ucho. Trvá to už mnoho let.“

„Pak to je pochopitelné. Věříš, že Ježíš tě uzdraví, když ho poprosím?“

„Věřím z celého srdce.“

Bill sklonil svou hlavu kvůli uzdravení té ženy. To byla tichá modlitba, tak se modlil vždycky. Věděl, že Bůh neodpovídá na hlasité emoce. On odpovídá na víru v Jeho Slovo. Tentokrát démon nechtěl ustoupit. Bill stále cítil jeho vibrace jako elektřinu nízkého napětí. Modlil se znovu. Vzorec bílých boulí signalizujících hluchotu se nadále objevoval na povrchu jeho oteklé ruky.

„Tady je něco špatného. Ten hluchý duch nechce odejít.“ Bill se zahleděl hluboce do očí této mladé ženy. Najednou, jakoby se na stupínku mihnula a na jejím místě byla mladá dívka se spletenými vlasy. Bill pozoroval, jak se to vidění odhaluje a mluvil dál: „Když ti bylo 14, měla jsi dlouhé copy na konci svázané károvanou pentlí. To bylo asi v době, kdy ses dala na scestí. Předtím než ses vdala, měla jsi dítě.“

Žena ukryla svou tvář do dlaní.

„Je to tak, bratře Branhame.“

„Vdala ses za muže, kterého jsi neměla ráda, a proto jsi ho opustila. Pak ses dostala do nějakého náboženského kultu a oni tě přiměli vdát se za druhého muže, kterého jsi také neměla ráda. Tak jsi jej rovněž opustila. A nyní jsi vdaná za dalšího muže.“

Žena vzlykala: „To všechno je pravda.“

Bill pokračoval: „Jednou jsi byla křesťankou, ale nyní jsi odpadlíkem od Boha.“

„To souhlasí,“ lapala po dechu a zavrávala jako by měla omdlít. Najednou zakřičela. Bůh nejen odpustil její hříchy, ale vrátil jí sluch do hluchého ucha.

Zatímco dav velebil Boha, Bill obrátil pozornost znovu k místu pro orchestr, kde nyní stála maminka vedle své křečící postižené dcery. Zpozoroval nad nimi ve vzduchu světlo. Za chvíli spatřil ve vidění tuto postiženou dceru, jak vstává ze svého vozíku. Věděl, že to musí být vidění, neboť na sobě měla jiné šaty. Ale přesto to vidění bylo tak skutečné jako mikrofon, který měl před sebou. Bill pozoroval, jak se prochází nad hlavami lidí a křičí: „Díky Bohu! Díky Bohu!“ Dokud vidění nezmizelo.

Bill poukázal směrem k ženě postižené křečemi. „Sestro, Ježíš Kristus, Syn Boží, vyslyšel tvoji modlitbu a uzdravil tě. Postav se na nohy.“ Ona to udělala. Její maminka jí pomohla z vozíku a chtěla ji přidržet za ruku, ale dcera, která už byla uvolněná, se vymanila z maminčina sevření, aby mohla chodit sama.

Obecenstvo povstalo jako jeden muž. Moc Boží zachvátila budovu uzdravujíc všechny, kteří věřili. Bill pozoroval, jak někteří odhazovali hůlky a berle, jiní povstávali z vozíčků. Nikdo se už nedozví, kolik stovek dalších bylo uzdraveno z nemocí, které nejsou navenek viditelné. Bill už nemusel dál pokračovat v modlitební řadě. Měl dojem, že se už nemá za koho v budově modlit. „Tak by to,“ přemítal, „mělo vypadat.“

Zázraky jako tento zdůraznily fakt, že lidem není potřeba procházet modlitební řadou kvůli uzdravení; je potřebná pouze víra v Boží zaslíbení.

Proto si Bill přál, aby během každé bohoslužby byla hrána píseň, která byla jeho heslem:

*Jenom věř, jenom věř,
všechno je možné, jenom věř...
Ježíš je zde, Ježíš je zde,
všechno je možné, Ježíš je zde...*

„Zapamatujte si,“ řekl Bill k obecnstvu, „tyto dary vás nemohou uzdravit. Je to vaše vlastní víra v Boží zaslíbení, která vám dává uzdravení. Tyto dary vám pouze pomohou si uvědomit, že nadpřirozený Bůh je zde a dodrží své sliby. Přátelé, věřím, že apoštolské dny se opakují před vašimi očima. Věřím, že příchod Ježíše Krista se blíží. Věřím ve skutečný tělesný druhý příchod Krista. Věřím, že už nám zbývá jen krátký čas k práci. A věřím, že to celosvětové probuzení, které zachvacuje tuto zemi v dnešní době s takovou silou, je nadpřirozeným důkazem toho poselství: Jako za Noeho dnů, když národy se nořily v hříchu a byly určeny k záhubě, a Noe kázal své fanatické poselství Evangelia, a zval lidi do korábu bezpečí. Věřím, že to Evangelium Syna Božího, projevené skrze Ducha svatého, zachvacuje dnes tuto zemi a vyzývá lidi do archy bezpečí, kterou je Pán Ježíš Kristus.“

William Branham

přijal radu svých manažerů a snížil své pracovní nasazení s opatrností muže, který se musel naučit tvrdé lekci. Ač se v roce 1949 zúčastnil početných

jednodenních shromáždění, plánoval málo několikadenních kampaní, jako třeba v Regině, v provincii Saskatchewan; Windsoru, Ontariu; Beaumontu, Texasu; Zionu, Illinois; Minneapolisu, Minnesotě; a nakonec pozdě na podzim tři večerní shromáždění ve Fort Wayne, v Indianě.

Do Fort Wayne jej provázela Meda, která vzala s sebou svou tříletou dceru, Becky. Přijela rovněž Margie Morganová jako ošetřovatelka pomáhat, a povzbuzovat nemocné, kteří čekali v modlitební řadě. Minuly právě tři roky od doby, kdy Margin manžel ji přivezl do Branhamova stánku v bezvědomí a umírající na rakovinu. Ona byla prvním Billovým případem poté, když obdržel Boží pověření nést dar uzdravení lidem na celém světě. Když Bill poprvé uviděl Margie, vážila kolem 25 kg. Nyní tato žena vážila přes 75 kg a cítila se velice dobře.

Hned první večer se do městského divadla nacpalo přes 5 000 lidí. Jako obvykle, začal Bill promlouvat k obecnstvu na téma víry v dokončené dílo Ježíše Krista. Vysvětlil postup Božského uzdravení, zdůraznil jeho biblické principy. Zmínil se o svém pověření. Popsal svá dvě znamení a vysvětlil dle svých nejlepších schopností způsob jejich působení. Pak popsal vidění, které měl o tom mrtvém chlapci, který by měl být přinavrácen k životu. „Poznamenejte si to na volné listy ve vašich Bibliích,“ vybízel, „když se to stane, poznáte, že jsem vám řekl pravdu.“

Atmosféra v sále byla zdánlivě chladná a plná nedůvěry. Když se Bill zmínil o andělu Páně, zpozoroval, jak se mnozí v obecnstvu dívají skepticky jeden na druhého. Bill věděl, že to jsou ti, kteří nejsou nemocní. Nemocní jsou dychtiví, aby jim bylo pomoheno, jako hladoví po jídle.

Zatímco uvaděči formovali modlitební řadu, mladá žena v bílých šatech hrála na starém pianu hned pod stupínkem. Zkušenými prsty naplnila posluchárnu zvuky staré církevní písně: „Největší lékař je

KAPITOLA 45

ÚKAZY Z FORT WAYNE

1949

přítomen.“ Prvním pacientem v modlitební řadě byl malý chlapec, ochrnutý po dětské obrně. Howard Branham ho přinesl na stupínek tak, aby maminka mohla sedět na židli. Bill vzal toto bezmocné dítě do náruče, sklonil svoji hlavu a modlil se: „Nebeský Otče, prosím Tě, buď milostiv...“

Najednou Bill spatřil oslnivé světlo. Nejdříve si myslel, že správce budovy k němu nasměroval reflektor. Bill si pomyslel: „To je neomalenost. I kdyby správce s tímto shromážděním nesouhlasil, přece by neměl něco takového dělat.“ Bill zašilhal směrem k balkónu s myšlenkou, že dá pokyn, aby to správce zhasnul. Právě tehdy si uvědomil, že to vůbec není reflektor, ale byl to přece anděl Páně, sestupující ze stropu, hořící jasněji než obvykle. Teď už Bill mohl slyšet ten charakteristický zvuk, úúúúúú. Anděl sestoupil na pódium. Bill už nevnímал, co se pak stalo — jestli pustil dítě na zem, nebo vyskočilo samo z jeho náruče. Chlapec dopadl na podlahu na obě nohy a ony byly úplně zdravé. Začal vzrušeně křičet a utíkal z pódia po schodech dolů. Jeho maminka zakřičela a vyskočila ze židle, natáhla ruce a chytila svého syna do náruče. Pak i ona rovněž uviděla tu hvězdu... a omdlela.

Když to uviděla ta mladá žena hrající na piano, zvedla ruce vysoko nad hlavu a zakřičela. Piano zázračným způsobem pokračovalo samotné v hraní té stejné písničky:

*Největší lékař je přítomen,
plný soucitu Ježíš.
Skleslým srdcím přináší útěchu
jen slyš to jméno Ježíš...*

Mladá pianistka se postavila a stále se zvednutýma rukama začala tu píseň zpívat v neznámém jazyce, zatímco piano ji dál doprovázelo. Ve svých bílých šatech a s dlouhými blond vlasy připomínala svým vzhledem a hlasem anděla.

Tyto dva zázraky vlily přesvědčení do srdcí celého obecnstva. Na sedm set lidí se namačkalo do uliček s touhou dostat se dopředu a odevzdat svůj život Ježíši Kristu. Jelikož vpředu nebylo pro tolik lidí dost místa, většina z nich poklekla v uličce a křičela: „Bože, smiluj se nade mnou hříšníkem.“

Když modlitba posléze skončila, dva muži vedli na stupínek slepého muže, aby se za něj Bill pomodlil.

Bill se ho zeptal: „Pane, věříš, že to, co říkám je pravda?“

„Ano, věřím,“ zněla odpověď.

Pak se dostavilo vidění. Bill řekl: „Jmenuješ se John Rhyn. Jsi katolík. Bydlíš v Benton Harbouru, kde prodáváš na rohu ulice noviny. Byl jsi slepý téměř dvacet let. Tak praví Pán, jsi uzdraven.“

Rhyn se poškrabal na hlavě. „Ale já stále nevidím.“

„To s tím nemá nic společného. Jsi uzdraven. Měl jsem vidění a vidění nikdy nezklame.“

John Rhyn poděkoval a byl odveden zpět. Později v ten večer, ti stejní lidé přivedli Johna Rhyna do modlitební řady znovu. Rhyn řekl: „Pane Branhame, ty jsi řekl, že jsem byl uzdraven.“

„A ty jsi odpověděl, že mi věříš,“ namítal Bill.

„Já ti věřím. Ty jsi mi řekl o událostech z mého života, o kterých jsi nemohl mít ani tušení. A proto nemám důvod ti nevěřit. Prostě nevím, co bych měl teď dělat.“

Bill pochopil, že ten muž potřebuje něco, co by mocně upevnilo jeho víru. „Jen si opakuj: Jeho ranami jsme byli uzdraveni“ a vydávej svědectví všem lidem, že tě Pán uzdravil. To se stane, neboť to je ‚Tak praví Pán‘.“

Další večer ve shromáždění seděl John Rhyn na balkóně. Během kázání vstával a vykřikoval: „Sláva Bohu za jeho uzdravení!“ Ačkoliv byl slepý, jako předtím.

Toho druhého večera, procházela modlitební řadou žena s dívkou, která měla jednu nohu v sádře. Když Bill uviděl sádru, řekl: „Sestro, to dítě má koňskou nohu, že ano? Sestro, uděláš, co ti řeknu?“ Žena řekla, že ano. Aniž se za dívku pomodlil, přikázal mamince: „Jdi domů, a ještě dnes večer ji sundej sádru z nohy. Uvidíš, že noha bude normální. Přiveď ji zítra večer a svědč o tom, jak velikou věc Ježíš Kristus učinil.“

Naprosto výjimečný zázrak se stal druhý večer, když Ježíš Kristus vrátil zrak slepé dívce. A přece každé jedno uzdravení, ač neobyčejné nebo neokázalé bylo důležité pro osobu, která ho přijala —

jako například šilhavá dívka, která nemohla dostat modlitební lístek. V polovině modlitební bohoslužby tato dívka šla do vstupní haly, kde paní Bosworthová prodávala křesťanskou literaturu a uviděla plačící dívku a zeptala se ji, co se jí stalo.

„Právě jsem na pódiu viděla šilhavou dívku, jak byla uzdravena,“ vzlykalo děvče. „Kdybych se jen mohla dostat do modlitební řady, mohla bych být také uzdravena. Ale nedostala jsem modlitební lístek.“

Když paní Bosworthová uviděla, jak hrozně tato dívka šilhá, probudil se v ní soucit. „K tomu nepotřebuješ modlitební lístek, sestro,“ řekla dívce. „Potřebuješ víru. Řeknu ti, co bys měla teď udělat. Vrať se zpět na místo, ze kterého budeš vidět na bratra Branhama, a celým srdcem věř, že rozpoznání je darem Božím. Mohu tě ujistit, že během několika minut tě vyvolá.“ Bill byl na pódiu odvrácen od dívky zády a modlil se za ty, kteří byli v modlitební řadě. Najednou za sebou pocítil mocný tah víry, obrátil se tam a hledal její zdroj v zadní části budovy. Bylo tam tolik věřících lidí, že bylo těžké určit, o koho jde. Ale vycítil, že něčí víra se přehoupla do vyšší úrovně. Pak ji Bill našel. Řekl do mikrofonu: „Mladá ženo v zeleném kabátě, která sedíš tam vzadu. Jsi šilhavá, je to tak? Už se více neboj, Ježíš Kristus tě uzdravil.“ v okamžiku byly její oči normální.

Než modlitební bohoslužba skončila, Bill měl závratě hlavy z vyčerpání. Belhal se dolů z pódia na místo, zakryté před obecenstvem oponou.

Čekal tam na něj netrpělivě baptistický kazatel, doktor Pedigrew, a chtěl si s ním promluvit. „Pane Branhame, používáte tu nejmizernější mluvnici, jakou jsem kdy slyšel užívat nějakého veřejného řečníka. A když se postavíte před tak početné obcenstvo — to prostě působí hrozně!“

Bill už v minulosti hovořil s doktorem Pedigrewem a věděl, že on působil svou uhlazenou a precizní výmluvností jako diplomat. „Ano, pane,“ přiznal Bill pokorně, „vím, že moje gramatika je bídná. Jsem nejstarší z deseti dětí a můj otec onemocněl, když jsem byl ještě chlapcem a tak jsem musel pracovat místo toho, abych chodil do školy.“

„To není omluva,“ trval na svém Pedigrew. „Nyní jsi mužem. Můžeš si udělat korespondenční kurs a trochu oprášit svoji gramatiku.“

„Dobře, ale teď mne Pán povolal ke svému dílu a celý čas strávím na modlitbách za nemocné. Nemám moc volného času.“

„Je to ostuda,“ spílal doktor Pedigrew. „Celé ty tisíce lidí slyší, jak používáš slova jako *hain't, fetch a tote'*.“

„Ó, myslím si, že mi rozumí dobře.“

„O to se nejedná. Tito lidé se na tebe dívají jako na vůdce. Jsi povinen jim ukázat, co se sluší.“ Například dnes jsi řekl: „Nechť všichni přicházejí kolem toho bidélka.“

„Ano, pane. To je špatné?“

„Ne, ne, ne! To je pulpit a ne bidélko.¹⁰ Lidé si tě budou více vážit, když tvoje výslovnost bude správná.“ Strhaný vyčerpáním z rozpoznávání už neměl sílu pokračovat v diskusi. „Pane, tyto lidi tam nezajímá, jestli řeknu bidélko nebo pulpit. Oni chtějí, abych žil správným životem a předvedl to, co řeknu. Nezastávám se negramotnosti, která se, po pravdě řečeno, podílí na zlém stavu toho světa. Ale na druhé straně věřím, že člověk nemusí mít veliké vzdělání, aby mohl poznat Ježíše Krista a měl věčný život.“

Zrovna se ukázal Ern Baxter a osvobodil jej. Když Baxter odvážel Billa s rodinou zpět do hotelu Indiana, kde byli ubytováni, zeptal se: „Bratře Branhame, proč ses nemodlil za tu poslední dívku s koňskou nohou?“

„Nebylo nutné se za ni modlit, protože odpoledne jsem měl vidění, jak byla uzdravena. Nikdy jsem nebyl svědkem selhání vidění.“

Margie Morganová řekla: „Bratře Bille, pomáhala jsem chromým lidem sedícím vepředu a počítávala jsem tíhu zvláště za jednoho člověka. Myslím si, že to je kvůli tomu, že se velice podobá mému muži. Jmenuje se pan Leeman. Všiml sis ho?“

„Ne, nikoliv, sestro Margie. Podívám se na něj zítra.“

V pátek, během posledního večera ve Fort Wayne, řekl Bill svým manažerům, že by chtěl udělat „bleskovou řadu“ pokud jsou v domnění, že to zvládne. Oni souhlasili s podmínkou, že se podělí se svým břemenem s místními kazateli, aby modlitební bohoslužba netrvala příliš dlouho. To se Billovi zamlouvalo.

¹⁰ v anglickém textu to je podobné - 'pole pit' a 'pulpit.

Modlitba začala svědectvím ženy, která minulého večera přivedla k modlitbě svou dcerku s koňskou nohou. Po bohoslužbě vzala svou dcerku rovnou domů a celou hodinu jí trvalo sejmutí sádrového obvazu. Noha vypadala normální. Dnes ráno lékař udělal rentgenový snímek a potvrdil, že noha je perfektní.

Toto svědectví uvedlo do pohybu náladu masivní kolektivní víry. Do této „bleskové“ modlitební řady se tlačilo tolik lidí, že mnozí, kteří byli těžce postiženi, se tam nemohli dostat vůbec. Bill si všimnul pana Leemana, chromého muže, který se podobal na manžela Margie Morganové. Někteří lidé mu pomáhali a snažili se ho dostat do modlitební řady; ale řada byla tak beznadějně přeplněná, že toho nebyli schopni. A tak tito lidé přinesli pana Leemana blíž k místu, kde se Bill modlil, zvedli ho na pódium a položili na podlahu s důvěrou, že se tam za něj pomodlí. Naneštěstí, lidé přicházející v tom zmatku si nevšimli bezmocného muže ležícího na podlaze. Bílá košile pana Leemana měla na sobě brzo stopy po otisku bot.

Když Bill zpozoroval tuto nepříjemnou situaci pana Leemana, přistoupil k mikrofonu a řekl: „Nenechávejte zde toho chudáka.“ Když promluvil, Billovy oči se setkaly s očima pana Leemana. Bill cítil tah víry pana Leemana. Dva muži odnesli pana Leemana zpět na jeho místo. Bill se cítil být veden, aby sestoupil za ním dolů a promluvil si s ním.

„Ó, bratře Branhame,“ řekl pan Leeman, když se Bill vedle něj postavil, „kdybych se jen tam na stupínku mohl dotknout tvé nohavice, věřím, že bych byl uzdraven.“

„Bůh ti žehnej, bratře,“ řekl Bill — a najednou se nad ním prolomilo vidění. Kromě jiných věcí Bill uviděl pana Leemana, jak kráčí uprostřed polí; zpozoroval nějakého muže, jak seskakuje z traktoru a běží mu naproti. Bill viděl, jak se ti dva muži vrhli do náruče. Pak se vidění přerušilo. Bill řekl: „Bratře, máš roztroušenou sklerózu, že ano. To ti způsobilo postupné ochrnutí a během posledních deseti let jsi byl upoután na lůžko. Jsi podnikatelem z Fort Wayne a nepřestal jsi pracovat. Vidím tě, jak ležíš na speciálním lůžku, které se zvedá a umožňuje ti psát na stroji.“

Pan Leeman byl viditelně překvapen. „To souhlasí, bratře Branhame. Odkud to víš?“

„Pán Ježíš mi dal o tom vidění. Modlil ses horlivě a on vyslyšel tvou modlitbu. Ježíš Kristus tě teď uzdravuje. Postav se.“

V budově bylo tolik hluku a povyku, že jen několik lidí si všimlo, jak se starší muž poprvé po deseti letech postavil na nohy. Bill se začal vracet ke schodišti vedoucímu na pódium. Další starší džentlmen sedící v přední řadě vztáhl ruku a dotknul se Billova kabátu, když procházel kolem něj. Kostnatá ruka tohoto starého muže byla hrozně znetvořená. Něco řekl, ale Bill to nemohl pochopit. Sklonil se, aby ho v tom hluku slyšel.

Ten muž říkal: „Bratře Branhame, já vím, že když se jenom dotknu tvého oděvu, budu uzdraven.“

Najednou si Bill uvědomil, že toho muže už někde viděl — ve vidění, které měl ohledně pana Leemana. To je ten muž, který byl v traktoru.

„Ty jsi farmář, že ano? A jsi přítelem pana Leemana, který je tamhle.“ Při tom ukázal prstem tam, kde nyní pan Leeman chodil kolem dokola se zvednutýma rukama a spolu s ostatními oslavoval Pána.

„Ano, ano.“

„Trápila tě artritida už několik let, ale neboj se, protože, Tak praví Pán, uzdravíš se.“

DRUHÝ DEN RÁNO na dveře Billova hotelového pokoje zazvonil poslíček. „Kazateli Branhame, je mi líto, že vás musím o tom informovat, ale nebudete se moci dostat ven hlavním vchodem. Nějakým způsobem se prozradilo, že jste zde ubytován a teď je vstupní hala ucpána lidmi, kteří se s vámi chtějí vidět.“

„To není dobré,“ řekl Bill. „Právě se chystáme jít na snídani.“ Poslíček měl ale návrh. „Mohu vás zavést do aleje přes kotelnu, pokud nebudete nic namítat, když budeme muset vylézt po hromadě popela.“

„To zní lépe, než se postit.“

„Půjdu se přesvědčit, jestli je volný průchod a za několik minut se pro vás vrátím.“

Za chvíli se poslíček vrátil. Bill, Meda, Becky a Margie Morganová následovali mladého muže do suterénu, prošli kolem kotle

ústředního topení, pak přes hromadu popela ke dveřím a byli v aleji. Nikdo je ani neupozoroval. Aby se Bill zabezpečil, že nebude poznán, narazil si hluboko do čela klobouk a postavil si límeček nepromokavého pláště. Nesl svou dcerku Becky a přitulil se k její tvářičce, což způsobilo, že měl zakrytou tvář. Procházeli ulicí č. 2 podél městského bloku a pak přešli na druhou stranu ulice k Hobbsovu domu, do restaurace, do které několik posledních dnů pravidelně chodili. Najednou Bill pocítil chvění v těle a rozpoznal přítomnost Pánova anděla. Zastavil se.

„Co je, miláčku?“ zeptala se Meda.

„Duch Páně mi říká, abych teď odbočil vlevo.“ Bill podal svoji dcerku Medě a začal kráčet rovnou kupředu.

„Ale, bratře Bille,“ řekla Margie, „tady je místo, kam jsme chodili jíst.“

Meda položila ukazováček k ústům. „Pssst. Ten pohled v jeho tváři už znám. On je teď pod vedením Ducha. Běžme za ním.“

Prošli kolem několika dalších bloků, když Bill odbočil do přeplněné kavárny pod názvem Millerova kavárna. Tam si nabrali jídla na bufetový způsob a posadili se u stolu. Ještě předtím, než si Bill vložil do úst první sousto topinky, jistá žena od vedlejšího stolu zakřičela: „Bože můj!“ postavila se a pohleděla na Billa.

Margie zašeptala Billovi: „Raději zmizneme. Pokud to neuděláme, celá tato hromada lidí tě tu chytí do léčky.“

„To neříkej, Margie. Duch svatý něco dělá.“ Žena od toho vedlejšího stolu přistoupila k Billovu stolu. Nervózně řekla: „Bratře Branhame, nemysli si o mně, že jsem bezohledná, ale myslím si, že tě Pán sem přivedl proto, aby ses setkal se mnou.“

„Proč mi rovnou neřekneš, oč se ti jedná, sestro?“

„Můj bratr a já jsme z Texasu.“ Ukázala na muže s bledou tváří, který nadále seděl u vedlejšího stolu. Pozoroval je, ale vůbec se nenamáhal, aby se postavil. Nevypadal příliš zdravě. Žena pokračovala: „Můj bratr umírá na srdeční poruchu. Lékaři mu nemohou pomoci. Jeho srdce je zvětšené a tlačí na bránici. Před týdnem byl vyšetřen a lékař mu řekl, že mu už zbývá pouze málo dnů života. Bratře Branhame, my jsme jezdili za tebou během posledních deseti shromáždění až sem, ale můj bratr se nikdy nemohl dostat do

modlitební řady. Chyběly nám peníze, ale chtěli jsme udělat ještě jeden pokus, prodali jsme krávu a tak jsme si opatřili peníze na cestu do Fort Wayne. Když jsme sem potom přijeli, nedostali jsme se do budovy. Včera večer jsem upadla do stavu zoufalství. Modlila jsem se celou noc. Dnes nad ránem jsem usnula a měla jsem sen, že Bůh promlouvá ke mně, abych vyhledala místo pod názvem Millerova kavárna; že tam mám být v devět hodin se svým bratrem a on že bude uzdraven.“

Bill se podíval na hodinky. Bylo přesně devět. „Přiveď sem svého bratra.“ Bill vzal do své levé ruky pravou mužovu ruku. Měl pocit, jakoby se dotknul elektrického vodiče. Démonické vibrace přímo sršely v Billově paži. Dokonce se zastavily i jeho hodinky. Bill sklonil hlavu a tiše se modlil: „Otče, ve jménu Tvého Syna, Ježíše Krista, prosím, uzdrav toho muže.“

Vibrace ustaly. Muž si položil ruku na prsa a zhluboka se nadechl. „Cítím se nezvykle,“ řekl. Znovu se nadechl z plných plic, překvapen, že necítí žádnou bolest. „Cože, tak jsem se necítil, ani když jsem byl mladý.“

Probíhající scéna přitahovala pozornost dalších spoluúčastníků snídaně. Třebaže ani neokusil jídla, Bill se rozhodnul, že to místo raději opustí dříve, než ho poznají další lidé a bude mít problémy se dostat ven. Jakmile se ocitnul před kavárnou, nějaká žena stojící hned za dveřmi s překvapením otevřela doširoka oči. Hned v následujícím okamžiku padla před ním na chodníku na kolena a uchopila jej za nohavice. „Ó, Bože,“ vzlykala, se zavřenýma očima, „ó, Bože, děkuji Ti.“ Byla to drobounká žena v černých šatech. Z jejích očí kanuly slzy a celá se chvěla vzrušením. Bill položil jemně svoji ruku na její rameno: „Postav se, sestro, a řekni mi, co ti je.“

„Jmenuji se Damicová a jsem z Chicaga,“ řekla třesoucím se hlasem, zatímco se postavila. „Mám zhoubný nádor. Ani na klinice Mayo mi nemůžou pomoci. Byla jsem na ozářování a podrobila se radioterapií, ale nádor stále roste dál. Můj manžel vlastní velkou továrnu na špagety a tak jsem měla dost peněz na operaci. Ale lékaři mi řekli, že v mém případě mi to nepomůže. Bratře Branhame, sledovala jsem tvá shromáždění. Velice jsem se snažila k tobě dostat, ale nepodařilo se mi to. Modlila jsem se a modlila — jsem zoufalá. Dnes ráno jsem měla sen, že si Pán přeje, abych přišla sem a postavila se před Millerovou kavárnou deset minut po deváté. A ty jsi zde!“

Bill ji vzal za ruku a modlil se: „Nebeský Otče, vím, že Ty jsi náš Vůdce. Uzdrav tuo ženu ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna.“ Za chvíli pocítil, jak vibrace rakoviny slábnou, až zmizely úplně.

Cestou zpět do hotelu Indiana se Meda chtěla zastavit v papírnictví a koupit omalovánky a pastelky pro Becky, aby se v hotelu zabavila. Bill se ztratil někde v oddělení sportovních potřeb a prohlížel si rybářskou výstroj. Znovu pocítil přítomnost anděla. Sklonil hlavu a modlil se: „Nebeský Otče, co si přeješ, abych udělal?“

Tak zřetelně, jak slyšel hlas své manželky, která hovořila s prodavačem, slyšel Bill anděla, který mu přikazoval: *„Jdi na konec bloku, přejdi silnici na druhou stranu ulice a zastav se.“*

Medu a Margie poslal do hotelu a řídil se Pánovou instrukcí. Dlouho stál na rohu ulice a pozoroval velikého, kostnatého Ira pískajícího na píšťalce a řídícího provoz. Lidé na křižovatce přicházeli a odcházeli. Bill si prohlížel jejich tváře a byl zvědav, proč Pán chce, aby tam stál. Asi za deset minut si všiml mladé ženy, přicházející k obrubníku na protější straně ulice. Měla na sobě černobílé kárované šaty a stylový vlněný skotský baret. Na Billa udělala nevysvětlitelný dojem, že to je asi ta osoba, se níž se má setkat. Přešel kousek dál, tak, aby v případě, že žena projde na druhou stranu ulice, procházela kolem něj. Policista zvedl ruku a zapískal; auta se zastavila a mladá žena přecházela na druhou stranu vozovky. Měla skloněnou hlavu a přešla těsně kolem Billa, aniž by si ho všimla. Bill pozoroval, jak se vzdaluje a pomyslel si: „To je zvláštní. Proč si Pán přál, abych se k ní přiblížil?“

Mladá žena ušla asi deset metrů, zastavila se a otočila. Na jejím obličejí se promítlo překvapení: „Ó, bratr Branham!“ Rychle se hnala k němu. „Bratře Branhame, snad to není sen, je to skutečnost?“

„Ano, sestro, to jsem já. Máš nějaký problém, abych ti mohl pomoci?“

Chrlila ze sebe slova, jako kdyby se obávala, že on zmizne předtím, než mu to řekne. „Jsem z Kanady. Jsem na invalidním důchodu a pobírám 150 dolarů ročně. Na cestu do tvých shromáždění jsem utratila zbytek svých peněz, ale nedostala jsem se do modlitební rady. Poslední dvě noci jsem spala v křesle v hotelovém vestibulu. Dnes ráno jsem utratila svých posledních pět centů za šálek kávy a teď jdu směrem k hlavní silnici, abych se autostopem dostala zpět domů.

Najednou se přihodilo něco zvláštního. Slyšela jsem nějaký hlas jakoby v hlavě, který mi říkal, abych se otočila a šla opačným směrem. A ve chvíli, když jsem zvedla hlavu, jsem tě uviděla.“

„Co potřebuješ, sestro?“

„Mám zmrzačenou ruku. Když jsem byla dívkou, jezdila jsem na psu. Spadla jsem na ruku. Od té doby mi nikdy nefungovala správně.“

V Billových myšlenkách nebylo více pochyb ohledně toho, co má udělat. „Vztáhni ruku,“ nařídil. „Ježíš Kristus tě uzdravil.“

Mladá žena zvedla zmrzačenou končetinu a začala křičet, když spatřila, že postižená ruka je stejně zdravá jako ta druhá. Lidé z ulice se začali shlukovat kolem Billa a prosit o modlitbu. Irský policista opustil svůj post a připojil se k nim. Tam na ulici ve Fort Wayne, v Indianě, vedl Bill modlitební řadu, která trvala téměř hodinu. Nakonec jej našel místní pastor a doprovodil ho zpět do hotelu.

PO SKONČENÍ shromáždění v Fort Wayne se Johnny Rhyn vrátil do Benton Harboru v Michiganu. Dva týdny stával na rohu ulice, prodával noviny a vykřikoval: „Zvláštní, zvláštní vydání, sláva Pánu, že mne uzdravil,“ ač bylo vidět, že je stále slepý a tak si všichni mysleli, že je pomatený. Jednou jej jistý chlapec z novinového stánku zavedl k holiči, aby ho oholil. Když mu holič mydlil tvář, tropil si z něj žerty: „Johne, někdo mi řekl, že jsi byl ve Fort Wayne u toho kazatele — blouznivce, aby se za tebe pomodlil. Dokonce jsem slyšel, že jsi byl uzdraven.“

John odpověděl: „To je pravda. Chvála Pánu za uzdravení.“

Jakmile to vyslovil, vrátil se mu zrak. Zakřičel radostí, vyskočil z křesla a běžel na ulici s ručníkem na krku, a hlasitě sděloval dobrou zprávu všem, které potkal. V ten večer ještě telefonoval Williamu Branhamovi.

Za několik měsíců se Bill zastavil v Benton Harboru a Johnny Rhyna navštívil. Tento sedmdesátiletý muž mu názorně ukazoval, jak ostrý je jeho zrak tím, že hlasitě četl z novin. Potom Rhyn poprosil Billa, jestli by s ním nešel do Židovské synagogy, kde si s ním chtěl promluvit rabín. Bill souhlasil. Židovská synagoga se nacházela na kopci, s výhledem na přístav. Ke dveřím synagogy přišel mladý rabín s ryšavou bradou. Když přivítal své návštěvníky, rabín řekl Billovi:

„Vím, že John byl slepý. Mnohokrát jsem mu dával na ulici almužny. Chci vědět, jakou autoritou jsi mu otevřel oči?“

„Já jsem jeho oči neotevřel. Udělal to Ježíš Kristus, Syn Boží.“

„To je absurdní. Ježíš Kristus nebyl Synem Božím a nebyl Kristem. Když přijde Mesiáš, bude mocným vládcem.“

„Pane, čekáte na Jeho druhý příchod. Ale to stejné Písmo hovoří o Jeho prvním příchodu, jako o beránku vedeném na porážku.“

Rabín zavrtěl hlavou: „Vy pohané mluvíte o Bohu ve třech osobách. Říkáte Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. To dokonce nedává smysl. Jestliže Otec je osobou a Syn osobou pak máte víc než jednoho Boha, a to znamená, že máte bohy jako pohané. Vy pohané nemůžete rozdělit Boha na tři části a dát Ho Židům.“

Bill odpověděl: „Někteří křesťané možná rozdělili Boha na tři části, ale já ne. Bůh je jeden. Ve Starém zákoně byl uveden ve známost jako Jahve a projevil se rozmanitým způsobem, jako ohnivý sloup, který vyvedl Izraelské děti z egyptského otroctví. V Novém zákoně se Bůh projevil v těle ve svém Synu Ježíši, aby zemřel za hříchy světa. Pane, vy nevěříte svým vlastním prorokům?“

„Jistěže věřím.“

„Izaiáš řekl: ‚Nebo dítě narodilo se nám, syn dán je nám, i bude knížetství na rameni jeho a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.‘ Jak tedy vidíte, to nejsou tři různé osoby; to je jeden Bůh, který se zjevuje ve třech úřadech. V každém úřadě se Bůh zjevuje v jiné formě, nejprve jako Otec, potom jako Syn a dnes jako Duch svatý. To je důvod, proč křtím lidi ve jméno Pána Ježíše Krista, protože to je jméno Otce, Syna a Ducha svatého.“

Slza stékala po hustém rabínově plnovousu. Bill byl plný naděje. „Teď věříte, že Ježíš byl Mesiášem, že ano?“

Rabín poukázal na symbol svého kněžství — šesticípou Davidovu hvězdu na vrcholku synagogy. Řekl: „To mi zajišťuje dobré živobytí. Kdybych nebyl rabínem, asi bych se musel vláčet po ulici a žebrať o něco k jídlu.“

„Raději bych pil vodu ze studny a pojídal suchary, ale říkal lidem pravdu,“ řekl Bill, „než abych jedl denně smažené kuře a obhajoval lež.“

Rabín se začal třást, obrátil se a odešel zpět do synagogy.

KRÁTCE PO TOMTO interview William Branham pořádal jednodenní uzdravovací bohoslužbu v Pine Bluffu, v Arkansasu. Po skončení shromáždění se vrátil do svého pokoje, ve třetím patře hotelu na okraji města. Byl unaven a tak si ve svém obleku lehl na postel, a za chvíli upadl do hlubokého spánku, když najednou uslyšel klepání na dveře. Byl to hotelový zřízenec.

„Jste kazatel William Branham?“

„Ano. Děje se něco?“

Muž upadl do rozpaků. „Je mi líto, ale musím vás požádat, abyste opustil hotel.“

„Proč? Co jsem udělal?“

„Neudělal jste nic špatného, ale my si prostě tohle kolem hotelu nemůžeme dovolit.“ Zřízenec přistoupil k oknu a ukázal prstem na ulici.

Bill přistoupil k oknu a podíval se. To byl pro něj šok. Řada lidí se táhla z hotelového vestibulu až na vzdálenost městského bloku.

„Nějak se muselo prozradit místo vašeho pobytu a já je nemohu přesvědčit, aby odešli.“

Bill se cítil tak unaven, že ten problém byl pro něj téměř neřešitelný. „Opravdu, pane, nevím, co si mám počít.“

Zřízenec přišel s vlastním plánem. Jděte k nouzovému východu do aleje a já zatím zavolám taxi. Řeknu taxikáři, aby přijel do aleje a odvezl vás. „Už jsem vám zajistil pokoj v jiném hotelu ve městě.“

Bill se znovu podíval z okna. Sněžilo. Viděl maminky, jak drží noviny nad svými nemocnými dětmi a tím je chrání před sněhem. Viděl jiné lidi s hůlkami. Všiml si silně třesoucího se muže, buď z chladu, nebo ochrnutí. Bill se nemohl rozhodnout k tomu, aby je tak nechal. Řekl manažerovi: „Mám jiný plán.“

Oblékl si kabát a šel dolů na ulici, kde se na rohu zastavil. Tam na ulici v Pine Bluffu, pod žlutavým světlem lucerny se sněhovými vločkami padajícími na hlavu, se Bill modlil za nemocné. Tato modlitební řada přinášela stejné výsledky jako obdobné řady v plánovaných shromážděních. Jeden muž odhodil svou hůl a křičel: „Sláva Ježíšovi, jsem uzdraven!“ Pak byl uzdraven další a další, což vyvolávalo více a více díkuvzdání. Někdo začal zpívat. Další se k němu připojili. Víra rostla. Sněhové vločky padající kolem světla lucerny se třpytily na pozadí temné oblohy. Byla to jedna z nejkrásnějších modlitebních bohoslužeb za Billova života. Vytrval na ulici, dokud mu neprokřehly prsty a nebylo více lidí, za které by se mohl modlit. Pak se doplahočil zpět do svého hotelového pokoje a usnul.

ASI MĚSÍC po shromážděních ve Fort Wayne pořádal Bill bohoslužbu v Little Rocku, v Arkansasu. Paní Damicová se ho také zúčastnila a s horlivostí povstala, aby vydala svědectví — ani jedna buňka rakovinného nádoru nezůstala v jejím těle!

Po uplynutí několika týdnů Bill obdržel dopis od pana Leemana, ve kterém psal, že lékaři nenašli ani stopu po roztroušené skleróze v jeho těle. Psal, že právě před týdnem, když se projížděl krajinou, setkal se se svým přítelem farmářem, který byl postižený artritidou a právě oral na poli. Pan Leeman zastavil vůz a šel brázdou směrem k traktoru. Když uviděl přicházet svého přítele, slezl z traktoru a běžel mu naproti. Setkali se uprostřed pole a padli si do náruče, střídavě zvedali jeden druhého a společně velebili Ježíše Krista. (Bill si vzpomněl na své vidění a usmál se.) Pan Leeman se zmínil v dopise ještě o jedné věci. Řekl, že všem známým vyprávěl o svém uzdravení, včetně jednoho přítele z Anglie, který byl mimochodem soukromým sekretářem krále Jiřího VI.

Tím bylo možno pochopit telegram, který Bill obdržel z Anglie o několik dnů později. Zdravotní stav krále Jiřího, kterému nyní bylo 64 let, se během několika posledních let zcela evidentně zhoršoval. Ohromen zprávou o uzdravení pana Leemana si král přál, aby William Branham přiletěl do Anglie a modlil se za něj. Bill to považoval za Boží vůli, protože se právě chystal na cestu do Skandinávie a to na jaře 1950 roku. Nebude tedy pro něj problém, aby se zastavil v Londýně a pomodlil se za jeho veličenstvo krále Jiřího.

Bill se rozpomenul na tu noc, kdy obdržel pověření. Vzpomínal, co mu bylo andělem řečeno: „*Pojedeš do mnoha míst na zeměkouli a budeš se modlit za krále, panovníky a vládce...*“ v té době to vypadalo přitažené za vlasy a nepravděpodobné. Nyní se to stává skutečností.

PO DELŠÍM
odpočinku byl Wiliam
Branham schopen pořádat
delší kampaně. A tak v lednu
1950 pro něj jeho manažeři
naplánovali v Houstonu
v Texasu 17 večerů po sobě.
Shromáždění začala

v koncertním sále, v němž bylo místo pouze pro 4 000 návštěvníků. Hned první večer bylo vidět, že tato malá budova nemůže pojmout takové množství lidí, kteří chtěli přijít. Druhý večer byla shromáždění přestěhována do Samovy Houstonské posluchárny. Ted měli všichni postaráno o místo k sezení. Průměrná návštěvnost dosahovala každý večer asi 8 000 lidí, s výjimkou posledních dvou večerů kampaně, kdy nějaké nepředvídané oznámení náhle naplnilo budovu do posledního místa.

Ačkoli mnozí z křesťanských kazatelů města spolupracovali s úsilím o zdárný průběh těchto shromáždění, byli i takoví, kteří odmítli svou pomoc. Jeden kazatel si dokonce dovolil rozpoutat prudký, veřejný útok proti Branhamově kampani. Kazatel Best byl čerstvě po návratu z Baptistického semináře pro duchovní, a teď byl pastorem velké církve v Houstonu. I proti jeho striktnímu varování, někteří členové jeho sboru navštěvovali Branhamovy bohoslužby. To přivedlo doktora Besta ke vzteku. V ranních novinách umístil dlouhý článek, kde obecně a zlomyslně kritizoval Božské uzdravování a především pak Wiliama Branhama.

Fred Bosworth přinesl Houstonskou kroniku rovnou do Billova pokoje v hotelu Rice. „Bratře Branhame, podívej se. Tady ve městě působí nějaký kazatel, jistý doktor Best, který tě vyzývá k diskusi na téma Božského uzdravování. Poslouchej, co zde napsal. ‚Wiliam Branham je náboženský fanatik a podvodník. Měl bych se postarat o to, aby byl vyhnán z tohoto města!‘ Bratře Branhame, na tvém místě bych přijal tuto výzvu a dal tomu vychytralému zelenáči nějakou pořádnou lekci ze Slova Božího.“

„Bratře Bosworthe, nemám v úmyslu se s nikým hádat. Bůh mě sem poslal proto, abych se modlil za nemocné. Jsou zde tisíce těch,

KAPITOLA 46

ANDĚL VYFOTOGRAFOVÁN V HOUSTONU

1950

kterí tomu věří. Proč bych se měl hádat s nějakou horkou hlavou, která tomu nevěří? Nechme ho na pokoji. Ježíš řekl, že budou takoví jak on. Slepí vůdcové slepých.“

Když jedna výzva prošla bez povšimnutí, druhý den si zaplatil doktor Best další článek, tentokrát ještě kousavější. Fred Bosworth prudce vstoupil do Billova pokoje, hodil noviny na postel a řekl: „Ani tomu nebudeš věřit, co si ten kazatel dovolil o tobě napsat.“

„A copak zase napsal?“

Bratr Bosworth vzal noviny do ruky a četl: „Wiliam Branham se bojí pravdy. Bojí se prověřit své učení o Božském uzdravování ve světle Slova Božího. Když se před něj předkládá skutečné evangelium, stydí se prodiskutovat toto téma, protože by to odhalilo jeho bludy. On se spokojí sváděním bídných a negramotných lidí svou chytrou směsí psychologie a předsudků.“ Bosworth hodil ten kus papíru znovu na postel. „Bratře Branhame, nenech ho takto znevažovat Slovo Boží. Přijmi tuto výzvu.“

„Bratře Bosworthe,“ řekl Bill klidně. „Každý večer přichází do shromáždění 9 000 lidí a asi 7 000 z nich touží po modlitbě. Mám před sebou tady v Houstonu už jenom pár dnů! Proč si pošetile zahrávat s nějakým zbrklým chlapíkem, když se místo toho můžeme modlit za nemocné a potřebující?“

„Ale, bratře Branhame, všichni lidé přicházející do těchto shromáždění by měli vědět, co je pravda. Někteří z nich se už začínají pozastavovat nad tím, zda vůbec víme, o čem mluvíme.“

„Je na mně pomazání Ducha svatého, bratře Bosworthe, nemám čas na hádky.“

„Pak mi dovol, abych tuto výzvu přijal já.“

Bill se upřeně podíval na toho 73 letého bojovníka Evangelia a vzpomněl si na jedno místo Písma, v němž četl, jak Kálef požádal Jozua, aby mu dovolil zaútočit na Anakitské. Řekl mu: „Je mi už 85 let a jsem stále stejně silný jako tehdy, když mě před 45 lety poslal Mojžíš prozkoumat kananejskou zem.“ Bill řekl: „Bratře Bosworthe, obdivuji tvou horlivost.“ Ale tato slova jen tak utrousil a nebyl si zcela jist, jestli to měl říct, nebo spíše ne.

Bosworth vycítil Billovu nerozhodnost, a proto vedl svou při dál. „Tento muž nemá na svou obranu ani jediné místo Písma. Dovol mi,

abych mu to dokázal. A nejen jemu, ale všem těmto lidem, kteří se snaží najít dostatek víry k uzdravení.“

„V pořádku bratře Bosworthe, jestli chceš, udělej to, ale pokud mi slíbíš, že se nebudeš hádat.“

Fred Bosworth zářil radostí. „Slibuji, že se nebudu hádat. Jen jim předložím Evangelium.“ Vrátil se do svého pokoje celý vzrušený, a hned dal odpověď novinářům, kteří čekali dole.

V dalším vydání *Kroniky* byl senzační článek o nadcházející diskusi pod fantastickým titulkem: „CÍRKEVNÍ KOŽICHY SE BUDOU PRÁŠIT.“ Associated Press okamžitě rozeslala tento článek do okolních novin. To vzbudilo veliký zájem v celém regionu a lidé začali proudit do Houstonu, aby sami byli svědky této pře. Debata měla začít v 6 večer. Téměř všech 30 000 sedadel v Samově Houstonské posluchárně bylo obsazeno.

Bill původně neměl v úmyslu tam jít, načež se zúčastnit této debaty. Samotná myšlenka na to, že by měl naslouchat dvěma mužům, kteří se hádají o Božském uzdravování, se mu jednoduše nezamlouvala. Viděl to tak, že Slovem Božím by se mělo žít a nikoli o něm debatovat. Ale když se setkání blížilo, cítil, že by tam měl přece jenom jít. Doprovázela jej Meda, bratr Howard a dva policisté. Když přijeli k posluchárně, volná místa byla už jen na třetím balkóně. Bill si zvedl límeček kabátu, klobouk si nasadil hluboko do čela, vystoupil po schodišti a posadil se do třicátého oddělení na balkóně. Nikdo ho nepoznal.

Fred Bosworth, který se ještě nikdy předtím nezúčastnil veřejné debaty, přišel s dlouhým seznamem biblických citátů. Myslel si, že oni dva budou ve své diskusi prostě procházet jednotlivými biblickými verši a koncepty. Ale doktor Best se naučil debatovat v semináři. Navrhl, aby kazatel Bosworth jako první předložil svou spornou záležitost. On, že pak vezme druhou půl hodinu a předloží svůj názor. Pokud dojde k nějakým sporným otázkám, k tomu bude dán prostor až nakonec.

S hluboko zakořeněnou důvěrou, která byla výsledkem mnoha let modlitby a studia, Fred Bosworth vstoupil na pódium. „Doktore Beste, je mi líto, že musíme takovým způsobem diskutovat o Slově Božím, ale v novinách jste prohlásil, že bratr Branham je podvodník a že neexistuje taková věc jako je Boží uzdravování. Předmětem

diskuse dnes večer není samotný dar rozpoznání bratra Branhama. Boží dary se budou obhajovat samy. Hlavní námět diskuse je to, jestli Boží uzdravování je vyučováno v Bibli.“ Bosworth si vzal do ruky své poznámky. „Mám tady několik stovek odstavců z Písma, které dokazují, že Kristovo stanovisko k otázce nemocných je dnes stejné jako kdysi. Jestliže můžete vzít některý z těchto veršů a prokázat nesprávnost mého tvrzení nějakým dalším místem v Bibli, pak už nebudeme mít o čem diskutovat — přiznám svou porážku a odejdu z tohoto pódia.“

Zde Fred Bosworth nabídnul jednu kopii těchto biblických poznámek svému oponentovi. Doktor Best aniž by se jich dotknul, řekl: „Budu se tím zabývat, až vystoupím tam nahoru. Jen si klidně povídejte, co chcete.“

„Tak tedy, pane Beste, chtěl bych vám postavit jednu otázku a stačí, když mi odpovíte ano nebo ne. Lze vykupitelské jméno Jahve aplikovat na Ježíše?“

Doktor Best se ani nepohnul.

Fred Bosworth pokračoval: „Jelikož jste učený, doktore Beste, vím, že znáte sedm složených jmen Jahve, která se vyskytují ve Starém zákoně. Každopádně bych je chtěl stručně připomenout kvůli našemu publiku. Na šesté a sedmé straně Scofieldovy Bible s poznámkami, doktor Scofield v poznámce pod čarou uvádí úplně jasně, že Jahve je vykupitelské Boží jméno a znamená samoexistujícího, který se zjevuje. Ve Svém vykupitelském vztahu k člověku má Jahve 7 složených jmen, ve kterých se zjevuje jako ten, který vychází vstříc každé potřebě člověka v jeho padlém stavu.“ Pan Scofield uvádí tato jména takto:

Jahve-shammah - Hospodin je přítomen

Jahve-shalom - Hospodin je naším pokojem

Jahve-ra-ah - Hospodin je pastýřem

Jahve-nissi - Hospodin naše korouhev

Jahve-tsidkenu - Hospodin naše spravedlnost

Jahve-jireh - Hospodin, který si opatřuje (oběť)

Jahve-rapha - Hospodin, který uzdravuje

„Tak tedy znovu se vás ptám, doktore Beste, lze některé z těchto vykupitelských jmen Jahve aplikovat na Ježíše?“

Doktor Best se zavrtěl na svém sedadle, ale neodpověděl.

„Copak, pane Beste. Jsem překvapen, že neodpovídáte. Jsou to jedny z nejjednodušších argumentů, které tady mám. Copak si neuvědomujete, k čemu směřuji? Jestliže Jahve-jireh lze vztahovat na Ježíše, a každý křesťan s tím jistě bude souhlasit, pak i jméno Jahve-rapha musí být na něj aplikováno. Jestliže Ježíš je Boží obětí, kterou obstaral, aby nás zachránil z našich hříchů, pak musí být rovněž naším Uzdravitelem. Co tomu říkáte, pane Beste?“

„Já - ach, budu se tím zabývat, až přijdu tam nahoru. Jen si klidně využijte svůj čas.“

A tak dalších 20 minut se kazatel Bosworth dotýkal tolika míst Písma pojednávajících o uzdravení, nakolik mu stačil čas. Objasňoval je a splétal dohromady v přesvědčivý gobelín pravdy. Připomínal následující verše Písma:

...nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.

Exodus 15:26

...kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé,

Žalm 103:3

Když potom nastal večer, přivedli k němu mnoho lidí posedlých démony a on ty duchy vymítal Slovem a uzdravil všechny nemocné, aby se naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše: „On sňal naše slabosti a nesl naše nemoci.“

Matouš 8:16, 17

Ježíš tedy obcházel všechna města a vesnice, vyučoval v jejich synagogách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každý neduh mezi lidmi.

Matouš 9:35

A kamkoli přišel, do vesnic, do měst nebo na venkov, lidé pokládali nemocné na tržištích a prosili Ho, aby se mohli dotknout aspoň cípu Jeho roucha. A kdokoli se Ho dotkl, byl uzdraven.

Marek 6:56

A každý ze zástupu se Ho snažil dotknout, poněvadž z Něho [Ježíše] vycházela moc a uzdravovala všechny.

Lukáš 6:19

Bůh obdařil Ježíše z Nazaretu Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním.

Skutky Apoštolů 10:38

Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

Židům 13:8

...Jeho rány vás uzdravily.

1. Petrova 2:25

...A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Matouš 28:20

Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky;

budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na nemocné budou vkládat ruce a uzdraví je.

Marek 16:17, 18

Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.

Jakub 5:15

...Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít.

Marek 11:24

Ježíš mu řekl: „Můžeš-li tomu věřit. Všechno je možné tomu, kdo věří.“

Marek 9:23

Kazatel Bosworth citoval tato místa Písma a zdůrazňoval, že jsou tématem všech kampaní Williama Branhama. Tím, čím byl Ježíš Kristus v minulosti, je i dnes a bude po celou věčnost. Jeho ranami jsme byli uzdraveni. Než uběhlo půl hodiny, kazatel Bosworth stačil předložit pouze část veršů z Písma, které si poznamenal, ale publikum už mělo jistou představu. Ježíš Kristus Spasitel je rovněž Ježíš Kristus Uzdravitel. Teď přišel čas na doktora Besta, aby čelil tomuto přesvědčení.

Doktor Best začal z 1. Korintským 15:

...tak je to také se zmrtvýchvstáním. Rozsívá se v pomíjivosti, křísí se v nepomíjivosti... rozsívá se ve slabosti, křísí se v moci... A když toto pomíjivé oblékne nepomíjivost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční to slovo, které bylo napsáno: „Smrt byla pohlcena ve vítězství.“

Doktor Best argumentoval tím, že Bůh nejeví zájem o uzdravení lidských těl. Zajímá se pouze o spasení jejich duší. Jinak by křesťané umírali pouze stářím, poněvadž by je Bůh uzdravil pokaždé, když onemocní. Ale jelikož křesťané jsou i nemocní a umírají, jako všichni ostatní, kde potom je ta Boží uzdravující moc? Jistě, On uzdravoval, když byl na zemi, ale to bylo pouze pro Jeho den, aby dokázal, že je Syn Boží. Dnes ta uzdravovací síla není potřebná jako důkaz, protože to máme zaznamenáno v Novém zákoně.

Po půl hodině, bylo patrné, že jeho argumenty jsou pro publikum nepřijatelné. A to doktora Besta nazlobilo. „Pouze ničemové a náboženští fanatici věří v Božské uzdravování,“ křičel. „Žádný opravdový baptista nebude věřit takovému brebentění.“

Fred Bosworth přistoupil k druhému mikrofonu. „Moment, pane Beste. Teď se chci zeptat obecně — kolik z vás baptistů zde přítomných může dokázat na základě lékařského osvědčení, že jste byli uzdraveni během těchto houstonských shromáždění? Můžete prosím povstat?“

Postavilo se asi 300 lidí.

„To nejsou žádné důkazy,“ zavrčel doktor Best. „Lidé mohou dosvědčovat cokoliv.“

Ale bratr Bosworth klidně odpověděl: „Slovo říká, že to je pravda a důkazy jsou v těchto lidech. Jak můžete takovou věc zapírat?“

Vzteklý doktor Best zařval: „Přiveďte toho Božského uzdravitele, ať mi předvede ty věci tady na pódiu.“

„Jakže, pane Beste. Přece bratr Branham není žádný Božský uzdravovatel. Nikdy nic takového o sobě netvrdil. Jednoduše prosí Ježíše Krista o uzdravení pro tyto lidi.“

Doktor Best neposlouchal. „Přiveďte toho Božského uzdravovatele,“ křičel. „Rád bych viděl, jak někoho uzdraví.“

„Pane Beste, jste kazatelem spasení v Ježíši Kristu?“

„Jistě, ano.“

„Dělá to z vás Božského spasitele?“

„Samozřejmě, že ne.“

„No, stejně tak zvěstování uzdravení v Ježíši Kristu nedělá z bratra Branhama Božského uzdravovatele.“

„Vysvětlete mi tedy prosím, proč nechal napsat na plakát: ‚Zázraky každý večer.‘“

„Zaprvé, na ten plakát jsem to nechal napsat já. A ten plakát mluví pravdu. Zázrak je něco, co nemůže být pochopeno lidským rozumem. Bratr Branham má nadpřirozený dar, pomocí kterého může vidět do lidských životů a předvídat budoucí události. A navíc, to co vidí je vždy pravdivé, nikdy to nezklame. Tomu se říká zázrak. Setkáváme se s tím na každém večerním shromáždění. Můžete přijít zítra večer a sledovat to s ostatními.“

„Moment,“ řekl doktor Best. Obrátil se a pokynul na dva fotografy, aby přišli dopředu. Kipperman a Ayers byli profesionálními fotografy ze studia Douglas z Houstonu a byli členy Sdružení amerických fotografů. Měli pořídit snímky z této diskuse pro článek, který měl vyjít na druhý den v novinách. Doktor Best si je osobně najal a proto si dělal nárok na to, že bude řídit obsahem všech zde pořizovaných fotografií. Prudce vymrštil svou pěst k nosu svého oponenta a řekl: „Teď udělejte fotku.“ Po záblesku doktor Best napřáhl svoji ruku, přiložil ji pod bradu bratra Boswortha a zavrčel: „Udělejte další.“ A pak předstíral nastrojené pózy, dokud neudělali 6 záběrů.

Fred Bosworth řekl: „Co se mne týče, považuji toto shromáždění za ukončené. Pan Best není schopen odpovědět na ani jedno místo

Písma, které jsem mu předložil. A tak jsem přesvědčen, že prohrál tuto debatu. Kolik z vás se mnou souhlasí? Řekněte: „Amen.““

V této obrovské kopuli zaznělo mohutné „Amen“.

Do krajnosti rozčilený Best řval: „Přiveďte toho Božského uzdravovatele. Chci se přesvědčit, co je schopen udělat, když ho budu sledovat.“

Bratr Bosworth, který se nenechal nikdy jen tak vystrašit, řekl: „Vím, že bratr Branham je v této budově, protože jsem ho viděl přicházet. Ale on se s vámi nebude hádat, doktore Beste. To není jeho styl. Ale jelikož jsme na konci naší debaty, pokud by chtěl přijít a rozpustit lidi, nemám nic proti tomu, i když by nemusel.“

Lidé v celé posluchárně se začali rozhlížet. Howard Branham položil svou ruku na rameno Billa a zašeptal: „Seď klidně.“

„Taky si to myslím,“ řekl Bill. Ale asi za minutu uslyšel zvuk, jako závan větru – šššššš a pocítil nutkání, které prochvívalo jeho tělem, a byl si jist, že anděl Páně má tentokrát jiné plány. Bill se postavil.

Meda ho pevně chytla za ruku: „Miláčku ne.“

„Miláčku, anděl Páně mi řekl, abych šel dolů.“

Když přišel Bill k pódiu, pan Ayers uchopil fotoaparát. Gordon Lindsay se mu postavil do cesty a požádal jej i pana Kippermana, ať už nedělají žádné fotografie. Dobře znal záměr těchto dvou lidí fotografujících kazatele Boswortha a Lindsay nechtěl, aby podobizna Wiliama Branhama byla takhle poskvrněna.

Bill přistoupil k mikrofonu a řekl: „Je mi líto, že došlo k takovéto události. Nemějte hořkost vůči panu Bestovi. On má jistě právo na své názory, stejně jako já. Proto naši chlapci musí bojovat v Koreji, abychom my všichni tady v Americe mohli zastávat své vlastní názory.“

„Nejsem Božský uzdravovatel. Nikdy jsem si nedělal nárok na to, že jsem uzdravovatel. Ježíš Kristus je jediný Božský uzdravovatel. Ale chtěl bych říct jen tolik: v den mého narození se přihodilo něco nadpřirozeného. Bylo to v chatrči daleko v lesích Kentucky. Tato malá stará chatrč neměla podlahu ani okna, byla tam pouze ve dveřích malá okenice se závorou. Několik minut po mém narození, asi v pět hodin ráno, nadzvedli tu okenici, a dovnitř vešlo světlo. Vířilo nad postelí, ve

keré jsem ležel s maminkou. Pak jsem se dozvěděl, že to je Boží anděl, protože mě to provází po celý můj život. Přichází to do shromáždění jako světlo a potom mohu vidět věci týkající se dotyčné osoby. Někdy něco o její minulosti a někdy i o její budoucnosti. Vyzývám každého a všude, aby mi řekl o jediném případě, kdy jsem prohlásil něco ve jménu Páně a nebyla by to naprostá pravda. Bůh je pravda. A On nemá nic společného s žádným bludem. A jestliže vydávám svědectví o pravdě, Bůh to jistě potvrdí.“

Najednou Bill uslyšel znovu ten zvuk — šššššš — byl hlasitější než dřív. Zvedl oči a uviděl to nadpřirozené světlo visící nad třetím balkónem ve 30. oddělení, na tom místě, kde před chvílí seděl. Jakmile je spatřil, sestoupilo k němu.

V budově zavládlo ticho. Obecenstvo vycítilo, že se děje něco zvláštního. Někteří lidé měli dojem, že uslyšeli nějaký neobvyklý zvuk. Jiní se zase rozhlíželi a viděli spirálu světla, jako kdyby miniaturní mléčnou dráhu, galaxii, která se vířivým pohybem přesouvala z balkónu. Proběhlo to všechno tak rychle, že se lidé později divili, jestli to nebyl nějaký klam na oči. Světlo sestoupilo nad stupínek a zastavilo se těsně u hlavy Wiliama Branhama. V tom nevhodnějším okamžiku pan Ayers vyskočil se svým fotoaparátem a udělal snímek. Blesk dočasně oslepil lidi v budově. Než se jim oči znovu přizpůsobily, toto tajemné mystické světlo zmizelo.

Když se fotografové vraceli do studia, diskutovali o tom nadpřirozeném jevu. Ayers se zeptal svého spolupracovníka: „Co si o tom myslíš?“

Kipperman pokrčil rameny: „Jsem Žid. O křesťanství toho moc nevím.“

„Jsem katolík,“ řekl Ayers „a byli jsme vyučováni, že zázraky se mohou stát, ale aby to mohlo být přijato za pocházející od Boha, může se to stát pouze v Katolické církvi. Naučil jsem se takto věřit, ale teď tomu nerozumím. Byl jsem svědkem překvapivých věcí, které se staly v několika posledních dnech. Asi se tu děje něco, co přesahuje rámec mého chápání. Nejspíš jsem byl příliš kritický vůči Branhamovi.“

„Opravdu jsi ho kritizoval velice tvrdě.“

„No, co. Myslel jsem si tehdy večer, že zhypnotizoval toho invalidního vojáka. Jak by mohl muže se zlomenou páteří nechat povstat a chodit?“

Kipperman znovu pokrčil rameny. „Nevím, co k tomu mám říct. Prostě se v tom nevyznám.“

Když už byli ve studiu, Ayers řekl: „Nejdřív se musím postarat o ten film. Pan Best chce, abych udělal několik snímků pro zítřejší noviny.“

„Jsem unaven,“ řekl Kipperman. „Půjdu asi nahoru a na chvíli si lehnu.“

Pan Ayers vstoupil do temné komory, zavřel za sebou dveře a zkušenými prsty začal vyvolávat film. Když skončil, rozsvítil světlo a prohlédl si první záběr. Ke svému překvapení zjistil, že je prázdný. Stejně tak bylo s druhým záběrem. Bylo to zvláštní. Často používal tento fotoaparát i tento druh filmu, ale to se mu ještě nikdy nestalo. Co se asi mohlo stát? Podíval se na čtvrtý, pátý a šestý záběr. Všechny byly prázdné. Když se nakonec podíval na sedmý, na ten poslední snímek, tady to bylo! Ayers vykřikl a zavrával. Ostrá bolest projela jeho hrudí. Měl dojem, že dostal srdeční infarkt. S chvěním lupal po dechu, vyběhnul na chodbu a křičel na svého kolegu.

Ted Kipperman rychle přiběhl. „Co se děje?“

„Podívej se.“ Ukázal mu negativ. „Tede, to je pravda. Fotoaparát nemůže lhát.“

Asi do deseti minut udělali několik kopií tohoto negativu. Na snímku byl zachycen William Branham z levé strany, jak stojí v tmavém obleku a opírá se o horní hranu kazatelny. Pravá ruka, ve které drží list papíru, leží na kazatelně. Druhá mu visí uvolněně po boku. Na levé straně obrázku je vidět dva mikrofony nakloněné k evangelistovi, jako kdyby chtěly zdůraznit jeho slova, i když v tomto zvláštním okamžiku nemluvil. Ústa má zavřena. Klidný obličej, jehož rysy jsou ostré a kontrastní na tmavém pozadí, vymezují plešatějící čelo, svislý záhyb mezi nosem a rty a jemný důlek na bradě. Hluboko posazené oči strnule hledí na publikum.

Ale zvláštní část fotografie, ta která způsobila u obou fotografů to chvění, byl dlouhý, úzký, šikmý proužek světla v pravém horním rohu snímku. Mohl by to opravdu být ten mystický oheň, který viděli sestupovat z balkónu? Kipperman začal zblízka studovat tento proužek světla. Jeho okraje nebyly výrazné. Už to samo o sobě svědčilo, že se nejedná o zcela normální jev. Každá jiná linie na této fotografii měla ostrou kresbu, ale okraje tohoto proužku byly zamlženy, jako kdyby

světlo pulzovalo velikou rychlostí a fotoaparát nezachytil okrajovou část na jednom místě. Avšak největším překvapením byla poloha této svatozáře. Vznášela se těsně nad zadní částí hlavy Williama Branhama.

Uvědomili si, že mají v ruce něco nesmírně hodnotného, proto spěchali s fotografií do hotelu Rice, kde byl ubytován Bill. Navzdory jejich úsilí se jim nepodařilo projít se svým poselstvím skrze bezpečnostní stráž, která hlídala soukromí evangelisty. A tak okolo jedenácté hodiny večer odjeli na letiště a odeslali negativ letecky do Washingtonu D. C., aby byl patentován.

Snímek byl vrácen na druhý den leteckým kurýrem a Bill byl o této věci ihned informován. První reakcí Billa na tuto událost, byl pocit vděčnosti. Každý večer pozoroval tento plamen Ducha ve svých shromážděních a uvědomoval si, že kdekoliv se ocitl, tam přicházelo vidění. Mnohokrát během těch večerních shromáždění vyprávěl publiku o tomto světle. Teď však bylo potěšující to, že všemohoucí Bůh potvrdil své Slovo touto fotografií.

Fred Bosworth ihned připomněl, že to není první případ, kdy byl ohnivý sloup během Billových shromáždění vyfotografován. Předtím ale pokaždé kritici tyto snímky zpochybňovali. Proč by to nemělo být stejné i dnes?

Gordon Lindsay přece jen sliboval, že tentokrát to bude vypadat jinak. Se souhlasem Douglasova studia Lindsay zařídil, aby byl tento negativ prozkoumán George J. Lacyem, soukromým vyšetřovatelem, o jehož služby ho často žádala FBI ve věci sporných dokumentů. Lacy vzal negativ a dva dny ho podroboval všem možným vědeckým testům. Kromě detailního prošetření samotného negativu, zkontroloval rovněž fotoaparát, aby se přesvědčil, že se světlo nedostalo na negativ nějakým jiným způsobem. Navštívil rovněž posluchárnu, aby se přesvědčil, jestli na stropě nedošlo k nějakému odzrcadlení světla, které by mohlo způsobit tuto odchylku.

Když byl pan Lacy hotov se svou konečnou zprávou, svolal tiskovou konferenci. Kromě novinářů z Houstonské Kroniky, byli přítomni rovněž dopisovatelé z novin Look, Colliers a Time Magazines. Ještě než se dostavil Bill se svými manažery, místnost byla téměř plná. Bill zaujal místo vzadu.

George Lacy seděl u stolu na druhém konci místnosti. Rudé vlasy měl učesané, jakoby měl jít k fotografovi. Pan Lacy se představil a vysvětlil důvod této schůzky s odměřeností houževnatého policejního šéfa. A pak se zeptal: „Kdo se skrývá za jménem kazatele Williama Branhama?“

Bill se postavil: „Já, pane.“

„Kazateli Branhame, budete muset odejít z tohoto světa spolu se všemi smrtelníky, ale dokud zde bude křesťanský národ, váš snímek tady zůstane. Podle mého nejlepšího vědomí je to poprvé v celé historii světa, kdy nadpřirozená bytost byla nejenom vyfotografována, ale i vědecky potvrzena. Co se týče mne, byl jsem rovněž vašim kritikem. Četl jsem o vašich shromážděních v časopisech, naslouchal jsem skeptickým uchem vašemu tvrzení o andělu. Říkal jsem si, že to je psychologie. Ale pane Branhame, mechanické oko fotoaparátu není schopno zachytit psychologii. To světlo skutečně zasáhlo film. Ten negativ je toho důkazem. Pane Branhame, můžete přijít sem dopředu?“

Bill přistoupil ke stolu.

George Lacy pokračoval: „Často se říkávalo mezi nevěřícími, že neexistuje žádný důkaz nadpřirozeného Boha. Tyto dny patří už teď minulosti. Kazateli Branhame, tady máte ten negativ.“

Pan Lacy natáhl ruku tak, aby Bill mohl vzít negativ. Bill zavrtěl hlavou: „On nepatří mně. Nakolik vím, autorské právo patří Sdružení amerických fotografů.“

George Lacy dal na sobě znát své překvapení. „Kazateli Branhame, vy se nedožijete té chvíle, kdy ten obrázek bude náležitě doceněn, protože zůstavitel závěti zemře vždy před svou závětí. Jednoho dne bude ten snímek prodáván v každém krámku v celé zemi. Ale uvědomujete si, jakou má hodnotu právě teď? Odhadem bych řekl, že něco kolem 100 000 dolarů.“

„Pane, pro mne má hodnotu života. Jestliže si mne Ježíš Kristus můj Pán, tolik vážil, že sestoupil dolů a udělal si se mnou tento snímek, já Ho za to tak miluji, že bych si nedovolil tu věc zpeněžit. Studio Douglas si tento snímek udělalo, tak ať ho tedy oni distribuují. Nechci s tím mít nic společného. Přál bych si pouze jedno — aby byl prodáván za tu nejnižší možnou cenu, aby si ho mohli koupit i ti nejmudší.“

„Zcela jistě to tak budeme chtít udělat,“ řekl Ted Kipperman, když přistoupil dopředu, aby vzal negativ. „Ale záleží mi na tom, abychom mohli prokázat totožnost této fotografie.“

Pan Lacy řekl: „Mohu vám dát foto-statickou kopii mé zprávy. Můžete si ji zkopírovat a připojit ke každé fotografii, kterou budete prodávat.“

Bill si přečetl obsah této zprávy:

George J. Lacy

Vyšetřovatel pochybných dokumentů

Shall Building

Houston, Texas

29. ledna 1950

ZPRÁVA A POSUDEK

Věc: Žádost o prozkoumání negativu

28. ledna 1950 na žádost kazatele Gordona Linsaye, který zastupoval kazatele Williama Branhama z Jeffersonville, Indiana, jsem obdržel z Douglas Studio, 1610 Rusk Avenue v tomto městě exponovaný fotografický film velikosti 4 x 5 palců. Tento film byl dle sdělení zhotoven Douglaským Studiem a znázorňuje kazatele Williama Branhama v Houstonské Samově posluchárně, během jeho návštěvy koncem ledna 1950.

ŽÁDOST

Kazatel Lindsay požádal, abych vědecky prozkoumal výše zmíněný negativ. Požádal, abych určil, pokud to bude možné, zda byl nebo nebyl tento negativ retušován nebo „zmanipulován“ jakýmkoliv jiným způsobem po vyvolání toho filmu, což by mohlo způsobit, že se ukázal proužek světla ve formě svatozáře nad hlavou kazatele Branhama.

ŠETŘENÍ

Bylo provedeno makroskopické a mikroskopické šetření a rovněž průzkum celého povrchu filmu značky Eastman Kodak Safety Film. Obě strany byly vyšetřeny ve spektru ultrafialového světla, byly rovněž zhotoveny infračervené fotografie filmu.

Makroskopické vyšetření neprokázalo odhalení retuše na žádném místě ani žádným způsobem, kterým se provádí komerční retuše. Stejně tak mikroskopické vyšetření neodhalilo žádnou závadu emulze v místě nebo v okolí vyšetřovaného proužku světla.

Šetření ultrafialovým světlem na jedné i druhé straně negativu nezjistilo jakoukoli cizí látku nebo výsledek chemické reakce, která by mohla po zhotovení negativu tento světelný pruh způsobit.

Infračervená fotografie rovněž neodhalila nic, co by poukazovalo, že zmíněný negativ byl kompozicí negativů nebo že došlo k dvojité expozici filmu.

Nebylo tedy nalezeno nic, co by mohlo svědčit, že zkoumaný světelný pruh vznikl při procesu vyvolání. Stejně tak nebylo nalezeno nic, co by svědčilo, že vyvolání neproběhlo řádným a uznávaným postupem. Na tom nejsvětlejším místě nebyl tedy nalezen srovnávací metodou žádný rozpor.

POSUDEK

Na základě výše popsaného vyšetření a studia jsem rozhodně toho názoru, že negativ předložený k posouzení nebyl retušován, není kompozicí a nebyl dvojité exponován.

Dále jsem rozhodně toho názoru, že světelný pruh nad hlavou ve formě svatozáře byl způsoben světlem, které zasáhlo negativ.

S úctou George J. Lacy

Bill byl spokojen. Mohl si snad přát ještě nějaké další důkazy? Stejně tak tomu i lidé mohou a nemusí věřit. Záleží na jejich úsudku.

NĚKOLIK TÝDNŮ po skončení této kampaně, přicházely do Billovy kanceláře v Jeffersonville svědectví lidí, kteří byli uzdraveni během shromáždění. Tehdy — po shromážděních v Houstonu v Texasu — se mnoho lidí zmiňovalo, jak večer po té diskusi spatřilo neobvyklé světlo kolem Billovy hlavy.

Příkladem je dopis od pana Beckera, prodavače v Clevelandu v Texasu, který trpěl silnými křečemi žaludku. Ačkoliv nevěřil v Božské uzdravení, jeho manželka laskavým přemlouváním obrátila jeho pozornost k Branhamově probuzení. A tak se rozhodli, že jej navštíví, a to právě ten večer, kdy se konala tato diskuse. Napsal: „Spatřil jsem světlo kolem hlavy kazatele Branhama, když stál na stupínku po skončení diskuse. To světlo nebylo způsobeno žárovkou. Bylo to spíš jako svatozář kolem jeho hlavy.“ Když Bill vyslovil výzvu k oltáři, pan Becker rychle vystoupil dopředu, aby odevzdal svůj život Ježíši Kristu.

Pan Becker navštívil poslední bohoslužby a obdržel rovněž modlitební lístek. Ale jeho číslo nebylo vyvoláno. Nicméně byl uzdraven ze svých žaludečních potíží v závěru Billovy Houstonské kampaně během hromadné modlitby o vysvobození. Ještě jednou bylo dokázáno to, co Bill tak často opakoval: „Abyste byli uzdraveni, nepotřebujete přicházet do modlitební řady. Je vám zapotřebí pouze vaše víra.“

RÁNO, po skončení debaty, která se konala minulý den v Houstonu v Texasu, se Fred Bosworth zastavil v hotelovém pokoji Williama Branhama, a předal mu dopis právě doručený poštou. Meda zvědavě nahlížela přes rameno svého manžela. „Je to z Durbanu, z Jižní Afriky. Otevři to, Bille.“

KAPITOLA 47
ZOUFALÝ LET FLORENCE
NIGHTINGALEOVÉ
1948–1949

Bill rozložil list papíru a začal číst. Dopis pocházel od jisté soukromé ošetřovatelky Florence Shirlaw Nightingaleové která tvrdila, že je příbuznou slavné anglické ošetřovatelky z 19. století — Florence Nightingaleové. Slečna Shirlaw umírala na rakovinu a úpěnlivě prosila Billa, aby urychleně přiletěl do Durbanu v Jižní Africe a aby se za ní pomodlil. Byla už totiž příliš slabá na to, aby mohla podniknout cestu do Ameriky. Rakovina se jí ovinula kolem dvanácterníku a žaludku a zamezila trávení pokrmu. Teď byla udržována při životě pouze pomocí nitrožilní výživy, ale přesto pomalu ale jistě chřadla. Lékaři předpokládali, že už dlouho nezůstane na živu. Její poslední nadějí by mohl být zázrak skrze Ježíše Krista.

Aby zdůraznila svou zoufalou situaci, slečna Shirlaw připojila svoji fotografii. Meda jen zírala. Bill se s hrůzou díval na tuto fotografii. Nikdy předtím nespatriil lidskou bytost tak vyhublou. Její paže vypadaly jako násady košťat, s výjimkou vyboulení v místech loketních kloubů. Bill mohl lehce spočítat její žebra. Tato ubohá žena vypadala jako kostra povlečená kůží.

Florence Shirlaw Nightingaleová poslala rovněž ve svém dopise s fotografií i letenku. Bill se podíval na letenku a pak se tázavě podíval na svého manažera.

Fred Bosworth věděl, o čem uvažuje. „Bratře Branhame, neexistuje žádný způsob, jak bys mohl nyní odletět do Jižní Afriky. Máš povinnosti tady v Beaumontu na několik dnů a pak odjíždíme do Pensacoly na Floridu. Pak máš ještě několik povinností v Arkansasu, potom v Carlsbadu, v New Mexiku a ve Státech toho máš dost až do dubna, kdy odletíme do Evropy. A až se v květnu vrátíme ze Skandinávie, pak ti teprve zůstává nějaký volný čas. S ním si můžeš nakládat, jak chceš.“

„Soudě podle znění jejího dopisu,“ Bill vzal tuto fotografii, aby se na ni znovu podíval, „ona už asi do května nebude žít.“

„Asi ne,“ souhlasil Fred Bosworth, „ale bratře Branhame, ty neustále dostáváš dopisy od různých lidí, kteří leží na smrtelných postelích, ale nemůžeš odletět a modlit se za každou umírající osobu, která ti posílá letenku. Pokud bys to tak dělal, nezbude ti čas na jiné věci. Musíš být veden Duchem.“

„Právě o to se jedná,“ řekl Bill. „Duch mi říká, že něco významného provází tuto ženu. Snad mě Pán volá do Jižní Afriky.“

V pokoji zavládlo na chvíli ticho, bylo slyšet pouze vzlykání Medy, která si utírala slzy. Pak Bill navrhl: „Tak se tedy za slečnu Shirlaw alespoň pomodleme.“

Položil její fotografii na podlahu, všichni poklekli do kruhu a Bill se modlil: „Nebeský Otče, když jsem uviděl ta slova dopisu z Jižní Afriky, jako kdyby mi něco poskočilo v hrudi. Copak si přeješ, abych odjel do Durbanu a konal tam shromáždění? Otče, zde je ubohá umírající žena, která vyhlíží svou poslední nadějí na život. Prosím Tě, abys uzdravil Florence Shirlaw Nightingaleovou ve jménu Tvého Syna Ježíše. A Pane, jestli ji uzdravíš, přijmu to jako znamení od Tebe, že mám zahájit uzdravovací kampaň v Jižní Africe.“

ZATÍMCO v únoru 1950 kázali na Floridě, Bill přijal dálkový hovor od paní Reeceové. Její manžel, starý Billův přítel, byl právě raněn mrtvicí a nacházel se v nemocnici na prahu smrti. Bill nemohl udělat nic jiného, než se pomodlit za svého přítele po telefonu a poprosit Boha, aby se slitoval. Druhý den paní Reeceová znovu telefonovala a posílala dobrou zprávu, že během uplynulé noci se stav jejího manžela výrazně zlepšil. Lékař již nyní mohl téměř s jistotou říci, že bude žít. Bill poděkoval Pánu, že ušetřil život jeho přítele.

V březnu měl Bill kampaň v Carlsbadu, v New Mexiku. Po skončení jedné bohoslužby on a Billy Paul stáli venku na chodníku, v tom uviděli pana Reecea, jak vychází z kostela. Bill k němu přišel a řekl: „Vítej“, ale byl ohromen, když spatřil, jak přítel zestárnul od doby, kdy se s ním viděl naposledy. Jedna ruka mu visela bezvládně a nebyla k ničemu, druhou sotva pohyboval a jeho manželka a řidič ho museli podpírat při chůzi.

„Bratře Branhame,“ řekl pozvolna se vzlykotem. „Včera večer bylo číslo mého modlitebního lístku už tak blízko. Vyvolal jsi čísla 25 – 35 a moje číslo bylo 36. Ó, kdybych jen měl tu příležitost dostat se do té modlitební řady.“

„Bratře Reece, samotná příležitost dostat se do modlitební řady tě ještě neuzdraví.“

„Vím o tom, bratře Branhame. Ale chtěl bych se dozvědět, čeho jsem se dopustil, že jsem si na toto zasloužil. Pokud jsem se provinil nějakým špatným skutkem, Bůh ví, že toho budu litovat. Chtěl bych ještě žít. Proč bych ale měl do konce svého života takto živořit?“

„No, bratře Reece, nevím, proč se tyto věci takto dějí. Ve shromážděních náhodně zvolím nějaké počáteční číslo a tím dávám všem stejnou příležitost. Jestliže by to bylo Božím úmyslem, abys...“

„To je v pořádku, bratře Branhame, to není tvoje vina. Budu dál přicházet do tvých shromáždění a budu to zkoušet dál, dokud mi Bůh neukáže, jestli se z toho zotavím nebo ne.“

Bill s lítostí pohleděl na svého vetchého přítele, oblečeného do modrého obleku a červené vázanky. Pan Reece byl shrbený a sotva stál na nohou, takže jeho manželka a řidič mu museli pomáhat udržovat rovnováhu. A tu najednou Bill spatřil palmu, která se postavila mezi ně. Uviděl, jak se ukazuje jiný pan Reece, který má na sobě hnědý oblek, bílou košili a hnědou vázanku. Stojí pod palmou, je vzpřímený a pevný. Pozvedává obě paže nad hlavu a oslavuje Boha. Když toto vidění sláblo, Bill řekl: „Bratře Reece, tak praví Pán! Uzdravíš se a budeš v pořádku. Nevím, kdy se to stane, ale je to jisté, protože tady nejsou žádné palmy. Jednou se setkáme vedle palmového stromu, ty budeš mít na sobě hnědý oblek bílou košili a hnědou vázanku, tehdy budeš uzdraven. Jestli to bude letos nebo v příštím roce nebo za deset let, to nevím. Ale pamatuj si, bratře Reece, je to: Tak praví Pán!“

6. DUBNA 1950, William Branham, Ern Baxter, Jack Moore, Gordon Lindsay a Howard Branham vstoupili na palubu letadla, které odlétalo do Londýna v Anglii. Bill považoval za vhodné oslavit své 41. narozeniny tím, že rozprostře svá křídla a povznese se do celosvětové služby. Když se letadlo dotklo přistávací dráhy na letišti v Notrholtu, prvním Billovým překvapením byl zástup lidí, který očekával na

příležitost, aby se s ním mohli přivítat. Neoznámil ani neplánoval na Britských ostrovech žádná shromáždění. Bylo to pro něj pouze mezipřistání na cestě do Finska a měl se zde také pomodlit za anglického krále Jiřího VI. Každopádně přišlo tisíce lidí, aby využilo příležitost ho uvidět.

Když se Branhamova skupina prodírala touto tlačenicí, Bill uslyšel své jméno opakovat znovu a znovu v letištních reproduktorech. Kazatel Baxter nabídnul, že se půjde podívat, kvůli čemu je celý ten rozruch.

Ern Baxter se vrátil asi za 10 minut s dalším překvapením. „Bratře Branhame, možná tomu nebudeš věřit, ale ta žena z Jižní Afriky, Florence Shirlaw Nightingaleová, se nějak dozvěděla, že sem přiletíš a tak se rozhodla k poslednímu zoufalému pokusu přiletět sama, dokud je ještě naživu, aby ses za ní pomodlil. Její letadlo přistálo právě 10 minut před námi. Ona se ještě nachází na jeho palubě.“ Ern Baxter ukázal na letadlo, které bylo přistaveno na druhé straně přistávací dráhy. „Bratře Branhame, slečna Shirlaw si přeje, aby ses přišel za ní pomodlit pokud možno hned. Myslí si totiž, že právě teď umírá.“

Bill váhal a přemýšlel o této situaci. Mezi nimi a letadlem Florence Shirlaw se tlačily tisíce lidí. Obrátil se tedy na jednoho z místních kazatelů, anglikánského biskupa, a navrhl mu: „Nemohl bys vzít slečnu Shirlaw domů? Pojedu do Buckinghamského paláce a pomodlím se za krále, a potom přijedu na tvou faru a pomodlím se za ní. Můžeš mi zavolat do hotelu Piccadilly, abychom si dohodli schůzku.“

„Bratře Branhame,“ protestoval biskup, „ona už nemusí do té doby být naživu.“

„Dobře, ale tady se k ní žádným způsobem nedostanu. Vidíš kolik tu je národa.“

Biskup přikývnul: „V pořádku, uděláme to nejlepší, co bude v našich silách. Máš pravdu. Nejsi schopen se protlačit tímto davem do jejího letadla.“

Jak se ukázalo, ten den byl pro Billa delší, než předpokládal. Po tom, co se pomodlil za krále v Buckinghamském paláci, jej hostitelé vzali do historického domu Johna Wesleye, proslulého evangelisty 18. století, který byl zakladatelem Metodistické církve. Bill poklekl

a pomodlil se v pokoji, kde se tento význačný muž pokud byl doma, modlil, každý den v pět hodin ráno. Pak se Bill oblékl do Wesleyova pláště, vstoupil do kostela, kde kázal a postavil se za jeho kazatelnu. Rozjímal o tom, jak John Wesley kázal poselství posvěcení a zdůrazňoval lidem, že musí nejen přijmout Ježíše jako svého Spasitele, ale že mají rovněž žít svatým životem. Přemýšlel o tom, jak Bůh použil Johna Wesleye, aby zapálil probuzení, které pak zasáhlo celou Anglii a zavanulo rovněž do mnoha jiných částí křesťanského světa. Bill uvažoval, co asi řekne historie o současném probuzení, které se šíří z jeho služby.

Později, v průběhu dne, vzali hostitelé Billa do Wetminster Abbey, kam přijela velká skupina kazatelů, která ho již očekávala. A tak jej neodvezli do hotelu Piccadilly hned, ale až po druhé hodině odpoledne.

Druhý den bylo teplo, navzdory husté dubnové mlze. Bill a jeho skupina si zavolali taxi a odjeli na adresu biskupova bydliště. Byla to krásná fara, která sousedila s velikým anglikánským kostelem. Biskup se s nimi přivítal ve dveřích a pak je vedl po kruhovém schodišti do horního pokoje.

Při prvním pohledu na Florence Shirlaw Nightingaleovou Bill na chvíli oněměl. Ačkoli viděl fotografii, znázorňující její stav, tato fotografie jej nepřipravila dostatečně na tu strašnou realitu. Bill jen s hrůzou zíral. Florence Shirlaw ležela na zádech, přikryta bílým prostěradlem přichyceným z obou stran a vypadala jako egyptská mumie. Tváře měla propadlé, oči hluboko zapadlé do očních důlků a ústa tak pevně sevřena, že skrze kůži jí Bill viděl zuby. Vypadalo, že tato ubohá žena neváží ani 25 kg. Bill si přitom vzpomněl na Georgii Carterovou, která rovněž tak zchřadla, že vážila méně než 25 kg, předtím než ji Pán uzdravil z tuberkulózy. Ale Georgie nevypadala tak vyhuble jak ona. Georgie Carterová byla malá, zatímco Florence Shirlaw Nightingaleová měřila skoro dva metry.

Doktor slečny Shirlaw stál vedle ní u dveří. Bill zaslechl jeho hlas a zeptal se tiše: „Je pro ni ještě nějaká šance?“ Lékař záporně zavrtěl hlavou: „Je to beznadějně. Tuhý pokrm už nejedla celé dva měsíce. A teď je tak hubená, že její žíly na rukách a nohách zkolabovaly natolik, že už jí nejsme schopni vpíchnout infuzní jehlu.“

„Ó, to je hrozné, zašeptal Bill.“ Přistoupil k lůžku a řekl: „Dobrý den, slečno Shirlaw. Jsem bratr Branham.“

Zamrkala očima, otevřela je a pohnula rty, ale Bill nepochopil, co chtěla říct. Ošetřovatelka se nad ní sklonila a řekla: „Bratře Branhame, ona by ti chtěla podat ruku.“

Ošetřovatelka vytáhla ruku pacientky zpod prostěradla a vložila jí do Billovy dlaně. Pocítil chlad smrti. Kůže přiléhala tak těsně ke kosti, že Bill měl pocit, jakoby držel kostru.

„Bratře Branhame,“ řekla ošetřovatelka, „Florence velice bedlivě sledovala tvou službu a modlila se houževnatě a dlouho, aby se s tebou mohla setkat. Věřila, že když se jí podaří dostat se do tvé blízkosti, Ježíš Kristus ji uzdraví. Ale obávám se, že už se této naděje vzdala. Myslím si, že brzy zemře, bratře Branhame, proto si tě přála ještě alespoň vidět.“

Potůček slz stékal po tvářích této umírající ženy, když náhle pohnula rty a vzchopila se k tomu, aby vyslovila pár nesrozumitelných slov. Bill se divil, jak mohla vůbec plakat, odkud se ještě vzala vlhkost v jejích očích.

Ošetřovatelka řekla: „Přeje si, abys viděl její tělo.“

Když z ní stáhli prostěradlo, Bill pocítil vlnu soucitu smíšenou se zvedáním žaludku. Její ramena a nohy nebyly silnější než kosti. Byly žíhané hlubokými modrými čarami zkolabovaných žil. Prsa a žaludek byla propadla, žebra vyčnívala do posledního detailu, dokonce kůže jí srostla kolem kyčelního kloubu. Vypadala jako živá kostra.

Florence Shirlaw Nightingaleová znovu pohnula rty. Ošetřovatelka se sklonila, aby pochopila, co jim chtěla říct a opakovala slova pacientky: „Řekni bratru Branhamovi, ať poprosí Boha, abych mohla zemřít.“

Bill měl pocit, jakoby mu mělo puknout srdce. „Pomodleme se,“ řekl.

Pak se Gordon Lindsay, Ern Baxter, Jack Moore, a tři angličtí kazatelé, dvě ošetřovatelky a lékař přiblížili k posteli Florence Shirlaw. Bill se začal modlit modlitbou Páně. „Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno Tvé...“ Zatímco se Bill modlil, přiletěla holubice a usedla na parapet otevřeného okna těsně za jeho hlavou. Holubice se rychle procházela sem a tam po parapetu, a vrkala: „Vrků, vrků,

vrků.“ Když Bill skončil modlitbu Páně, pokračoval: „Všemohoucí Bože, prosím, aby Tvé požehnání odpočinulo na té ubohé, umírající, smrtelné bytosti. Nemohu Tě prosit o smrt, protože ona tak úpěnlivě prosila o život. Prosím, smiluj se nad ní, Otče. Prosím o to ve jménu Tvého Syna, Ježíše. Amen.“

Bill uslyšel šum křídel odlétající holubice. Když otevřel oči, uviděl, že kazatelé se nemodlili, ale pozorovali tuto holubici.

„Všimli jste si té holubice“, zeptal se někdo z nich.

Otevřeli ústa a řekli: „Ano.“ Bill s překvapením uslyšel svůj hlas: „Tak praví Pán: Tato žena nezemře, ale bude žít!“

Všichni v pokoji byli ohromeni. Vypadalo to naprosto nemožně.

„Bratře Branhame, jsi si tím jist?“ zeptal se Ern Baxter. „Neměl jsem vůbec v úmyslu vyslovit tato slova,“ odpověděl Bill. „To jsem neřekl já. To byl On. A proto se to stane. A až se to stane, bude to znamení, že mám jet do Durbanu v Jižní Africe.“

LETADLO, NA JEHOŽ PALUBĚ SE NACHÁZEL

William Branham přistálo v Helsinkách ve Finsku 14. dubna 1950. Na letišti se s ním přijeli přivítat někteří kazatelé, včetně pastora Nanninena, který jako první poslal Billovi pozvání, a také slečna May Isaacsonová, Američanka finského původu, aby byla Billovou překladatelkou.

KAPITOLA 48 VZKŘÍŠENÍ MRTVÉHO CHLAPCE NA ZÁKLADĚ VIDĚNÍ

1950

Shromáždění začala již ten večer v největší posluchárně v Helsinkách, Messuhalli Hall, která měla 25 000 míst. První večer navštívilo shromáždění pouze 7 000 lidí. Každopádně dar rozpoznání udělal na přítomné tak hluboký dojem, že o tom pověděli jiným lidem a druhý večer se dav ztrojnásobil.

Bill se divil, jak se Finsko liší od Ameriky. Druhá světová válka skončila před pěti lety, ale finská ekonomika se z ní dosud nezpamatovala. Lidé byli chudí. Běžné spotřební zboží v obchodech scházelo. Nejpozoruhodnější však byla nepřítomnost osobních automobilů. Ačkoliv 20 000 lidí naplnilo Mussuhalli Hall, Bill napočítal pouze 10 aut zaparkovaných před budovou. Lidé přicházeli pěšky a na kolech.

Škoda, že tato shromáždění nemohla pokračovat v Helsinkách plynule, ale vznikla pětidenní přestávka, kdy Messuhalli Hall byla rezervovaná pro jiné účely. V tomto čase vezla stará roztřesená parní lokomotiva Branhamovu skupinu 350 km na sever do Kuopia, druhého největšího finského města, které leží blízko polárního kruhu.

V pátek 21. dubna byl Bill už druhý den v Kuopiu. Místní kazatelé, kteří sponzorovali tuto kampaň, jej pozvali na oběd uspořádaný pro kazatele v restauraci na vrcholku výrazného pahorku Puija. Kvůli těžkému duchovnímu boji, který prožíval během minulé noci před prvním shromážděním v Kuopiu, se Bill před večerním shromážděním postil, aby tak mohl přivést své tělo do bližšího společenství s Bohem. Kvůli své překladatelce May Isaacsonové měl Bill určité potíže s vnímáním a sdílením se s těmi třiceti kazateli, sedícími

kolem dlouhého stolu na tomto banketu. Byl tam rovněž guvernér Kuopia spolu s hlavními představiteli města.

Gordon Lindsay naléhal: „Bratře Branhame pojď, a něco si sněz.“

„Ne, bratře Lindsayi, až do šesti večera nebudu jíst. Chtěl bych jenom říct, že něco visí ve vzduchu. Nevím co, ale něco cítím v mém duchu. Brzy se stane událost duchovního rázu.“

Oběd skončil ve tři. Než vyrazili zpět do Kuopia, Bill vyšel s některými kazateli po schodech na vyhlídkovou věž, podívat se z ptačí perspektivy na okolní krajinu. Kromě blízkého města viděli mnoho jezer a borových lesů, které se rozprostíraly na nejasném obzoru. Dole na úpatí hory Puija Bill zpozoroval nějaký rozruch. Jakoby viděl osobní auto v příkopu. Lidé se zbíhali k tomuto autu ze všech stran, ale Bill byl příliš daleko na to, aby mohl poznat, co se stalo. Tam z toho orlího bidélka mu lidé připadali jako mravenci, kteří se hemží kolem dětských hraček.

Na vrcholku Puija stála pouze dvě osobní auta. Většina kazatelů přijela koňským taxíkem v bryčkách. Bill nasedl do jednoho z aut spolu z Gordonem Lindsayem, Jackem Moorem, May Isaacsonovou a s finským pastorem Vilho Soininenem. Trvalo jim téměř dvacet minut, než se dokodrcali úzkou točivou horskou stezkou k úpatí hory. Než se dostali na místo toho shluku lidí, vozidlo, které Bill viděl v příkopu, bylo už pryč. Na jedné straně cesty se lidé shromáždili kolem drobné postavy, ležící nehybně v trávě.

„Podívejte, tady se asi stala autonehoda,“ řekl pastor Soininen. „Možná bychom mohli nějak pomoci.“ Vilho Soininen vysedl a šel se podívat, co se tu vlastně stalo. Slečna Isaacsonová šla s ním. Když se vrátili slečna Isaacsonová vyprávěla, co se stalo. Dva chlapce, kteří se vraceli ze školy domů, srazilo auto. Jelikož ve Finsku je tak málo osobních aut, tito chlapci nebyli zvyklí na silniční provoz. Prostě nedávali pozor na křižovatce. Fordka model 1938 sjížděla rychle z kopce a překvapila je. Rozběhli se na dvě strany. Jeden, se snažil uniknout k severu, druhý k jihu. Řidič se je snažil objet a stočil prudce na sever.

Chtěl sešlápnout brzdový pedál, ale naneštěstí místo toho jeho noha šlápla na plyn. To zpečetilo osud těchto chlapců. Toho, který běžel na jih, auto srazilo předním nárazníkem a odhodilo přes cestu tak, že narazil hlavou do stromu. Byl těžce zraněn, ale žil a tak jej

rychle naložili do auta a odvezli do nejbližší nemocnice. Ten druhý chlapec, který běžel k severu, neměl tolik štěstí. Jedoucí auto do něj čelně narazilo, dostal se pod vozidlo, které ho zachytilo předním kolem, pak vymrštilo vysoko do vzduchu a odhodilo dozadu. Zemřel na místě.

Finské zákony nedovolovaly odvézt mrtvé dítě bez souhlasu rodičů, a tak jim někdo musel o tom podat zprávu do jejich zaměstnání, nebo do práce na poli. Zástup lidí teď čekal na příjezd jeho rodičů.

Lindsay a Moore vystoupili, aby se také podívali na toho chlapce. Vrátili se do auta a byli velice pohnuti. Jack Moore řekl: „Nikdy jsem neviděl tak rozmačkané dítě. Nemohu se zbavit myšlenky, že by to mohl být můj syn. Bratře Branhame, měl by ses tam jít také podívat.“

Bill si pomyslel na svého syna Billy Paula, kterému bylo 14 let. Co kdyby najednou přišel telegram z druhé strany oceánu, že ho srazilo auto. Bill uvažoval, jak se asi bude cítit ta nebohá finská maminka, když se vrátí z pole a zjistí, že její miláček, její syn, leží studený, strnulý v trávě, přikrytý pláštěm. Bill vysedl z auta a přiblížil se k lidem stojícím kolem mrtvého chlapce. Když ho uviděli, začali si mezi sebou šeptat.

Slečna Isaacsonová řekla Billovi: „Není to hrozné? Ti lidé říkají: ‚Zde je ten zázračný muž z Ameriky. Jsme zvědaví, co teď asi udělá.‘“

Bill nechal tyto poznámky bez povšimnutí. „Oni tomu prostě nerozuměli.“

Ženy v dlouhých teplých šatech a těžkých pracovních botách žalostně nařikaly. Jeden muž poklekl na zem a odhrnul kabát, který přikrýval mrtvé tělo chlapce. Dítě vypadalo asi osmi až desetileté. Jeho obličej byl pohmožděný a zakrvácený. Ústa měl pootevřena a vypláznutý jazyk visel ven. Oči měl obrácené v sloup, takže bylo vidět jenom bělmo. Měl na sobě typické finské oblečení – pumpky, sahající do poloviny lýtek a silné bílé pruhované podkolenky. Při nehodě byla jedna bota stržena z nohy a teď trčely prsty skrz roztržený konec ponožky.

Byl to žalostný pohled, zejména pro Lindsaye a Moorea, protože oba dva měli malé chlapce. Gordon Lindsay zavzlykal, Bill pocítil dávení. Otočil se, aby se vrátil k autu. Najednou však měl pocit, jako kdyby se někdo rukou dotkl jeho ramene. Bill se zastavil a ohlédl se,

kdo to je. Bylo to dost zvláštní, ale nikdo nestál tak blízko, aby se ho mohl dotknout. A tak se obrátil zpět k autu, ale když chtěl udělat další krok, ta neviditelná ruka jej znovu zadržela. A jakmile se Bill otočil k oběti nehody, ta ruka opět ustoupila. Najednou Bill uslyšel pískot, ten známý zvuk větrného víru. Anděl Páně byl nablízku. Bill si uvědomil, že se zde děje něco významného a má to souvislost s touto nehodou. Ještě jednou se podíval na mrtvého chlapce. Najednou jakoby si na něco začínal vzpomínat. Obrátil se na slečnu Isaacsonovou: „Zeptej se těch kazatelů, jestli ten chlapec nebyl včera v modlitební řadě.“

Ne, nikdo z nich toho chlapce nepoznával.

„Toho kluka jsem už někde viděl. Nemohu si ale vzpomenout kde.“ Když se však Bill začal soustředit, jeho zrak padl na skály navrstvené na sobě. Uhodilo to do něj jako blesk z nebe. Teď si vzpomněl, kde už předtím to dítě viděl. Vzrušením se rozechvěl a rychle zavolal na své spolčníky. „Bratře Moore, bratře Lindsayi, vzpomínáte si na to vidění, které jsem vám vyprávěl v Americe o jednom chlapci, který bude vzkříšen z mrtvých? Otevřete své Bible a přečtěte mi, co máte napsáno na vašich záložkách.“

Jack Moore rychle otevřel Bibli a četl, co si poznamenal asi před dvěma roky: „Hnědé vlasy, hnědé oči, věk 8 až 10 let, skrovný oděv cizího původu, znetvořený následkem autonehody, krajina se skalami navrstvenými na sobě, uprostřed jehličnatých lesů. Bratře Branhame, to všechno odpovídá přesně tomuto popisu.“

„To je on,“ potvrdil Bill. Jeho srdce poskočilo vzrušením, když si vzpomněl na výsledek svého vidění. „Tak praví Pán: Ten chlapec bude navrácen zpět k životu.“

Gordon Lindsay ve své nevěře lupal po dechu. „Chceš mi říct, že toto znetvořené dítě bude znovu dýchat? Jak by se to mohlo stát?“

Bill pocítil příliv důvěry. Vždyť nezáleží na tom, že ten chlapec je mrtvý už půl hodiny. Vidění nemůže nikdy zklamat. Odvážně prohlásil: „Jestliže ten chlapec neožije do několika minut, můžete mi připevnit na záda tabulku, že jsem falešný prorok. Teď prosím řekněte těm ženám, ať se na chvíli uklidní.“

Zatímco slečna Isaacsonová požádala místní ženy, aby se na chvíli uklidnily, Bill poklekl vedle mrtvého chlapce a bedlivě dával pozor, aby bylo všechno přesně tak, jak to viděl ve vidění. A pak se

modlil: „Nebeský Otče, vzpomínám si, když Tvůj Syn, Ježíš Kristus řekl svým učedníkům: ‚Uzdravujte nemocné, očistujte malomocné, křiste mrtvé, vyhánějte ďábly, darmo jste vzali, darmo dejte.‘ Před více než dvěma léty jsi mi ukázal tuto scénu ve vidění a já jedním podle Tvého Slova, jak podle toho psaného, tak i podle toho mluveného Slova skrze vidění. A říkám smrti: ‚Nemůžeš déle držet toto dítě. Pusť ho, ve jménu Ježíše Krista.‘“

Někde na té tajemné pouti za životem se duše zastavila a vrátila se zpět. Hrud' chlapce se pozvedla a plíce se naplnily vzduchem. Oční víčka zamrkala, otevřel oči a znovu spatřil svět. Pak otočil hlavu.

To změnilo nařikání těch selských žen v úžas a ohromení. Během několika minut už chlapec seděl a byl vyšetřován. V jeho těle nebyla zlomena ani jedna kost, zůstalo pouze několik povrchních odřenin a pohmožděnin, jinak byl naprosto v pořádku.

ZPRÁVY o tomto zázraku se roznesly po celé provincii Kuopia, jako lesní požár, který zapaluje všechno, co se mu postaví do cesty. Ten večer byla posluchárna v Kuopiu zaplněná do posledního místečka. Víra jasně hořela a zázraků byla hojnost. Následující večer bylo tolik lidí, kteří měli touhu se dostat dovnitř, že tato obrovská budova je už nebyla schopná všechny pojmout. Dveře musely být zavřeny předčasně, tisíce lidí zůstalo venku na ulicích a nemohlo vejít dovnitř. Finská vláda povolala národní gardy na pomoc při udržování pořádku.

Po bohoslužbě se Bill chystal odejít do svého hotelu a tu se najednou mladý finský manželský pár, který čekal venku před vchodovými dveřmi, na něj vrhl a začal tak rychle mluvit finsky, že jim dokonce ani slečna Isaacsonová nerozuměla. Chovali se tak zběsile, zvláště ta mladá žena, která se přitiskla k Billovi tak těsně, jako kdyby její život závisel od tohoto sevření. Lindsay, Baxter a Moore ho museli doslova vytrhnout ze středu těchto zoufalých lidí, aby ho mohli bezpečně dopravit do hotelu. Bill málem přišel o kabát.

Slečna Isaacsonová tam zůstala, aby se dozvěděla, oč se vlastně tomuto manželskému páru jedná. Asi za deset minut přišla se zprávou: „Je to matka a otec toho druhého malého chlapce, který byl zraněn včera při té autonehodě. Jejich syn je stále v kómatu a lékaři se nemohou s jistotou vyjádřit, jestli to přežije. Rodiče si přejí, abys přišel do nemocnice a pomodlil se za něj.“

„Bratře Branhamo, my ti to samozřejmě nemůžeme dovolit,“ řekl Ern Baxter. „To bylo vždy naším pravidlem již od dob bratra Boswortha, ještě než jsem se stal manažerem tvých shromáždění. Jestli jednou půjdeš do nemocnice, dostane se to do novin a ty budeš zaplaven žádostmi dalších zoufalých lidí, kteří budou chtít, aby ses přišel rovněž za ně pomodlit do nemocnice nebo do jejich domovů. A jelikož není možné, abys vyhověl všem, způsobíš tím nelibost těch ostatních, a to neprospěje tvým shromážděním. Ne, i když je mi sebevíc líto té mladé maminky, myslím si, že náš dohodnutý způsob jednání je rozumný. Lidé musí sami přinést své nemocné a postižené do shromáždění, aby mohli mít všichni stejnou možnost.“

Bill se smutkem souhlasil, ale řekl: „Chtěl bych si s nimi alespoň promluvit a objasnit jim to. Přiveďte je.“

Maminka a tatínek vypadali na něco málo přes dvacet. Podle jejich oblečení se dalo poznat, že jsou chudí. Maminka, která stále plakala a byla celá zoufalá, vyhrkla svou prosbu. Slečna Isaacsonová přeložila: „Pojď a uzdrav naše dítě. Je stále v bezvědomí. A lékař říká, že umírá.“

Bill odpověděl: „Je mi líto, ale já nemohu uzdravit vaše dítě.“

„Ale ty jsi přece uzdravil toho druhého chlapce.“

„Nikoliv, toho chlapce uzdravil Ježíš Kristus. Já ne. Já s tím nemám nic společného. Před dvěma léty mi Bůh ukázal ve vidění, že ten druhý chlapec bude přiveden zpět k životu, ale On mi nikdy nic neukázal o vašem chlapci.“

„Pak prosím, měj vidění ohledně našeho syna.“

Bill zavrtěl nesouhlasně hlavou: „Nemohu mít přece vidění jen tak pro nic za nic. Mohu je spatřit pouze tehdy, když to Bůh chce. Budu se modlit za vašeho syna, aby ho Bůh uzdravil. Ale jestli ho Bůh uzdraví nebo ne, to zaleží na Něm a na vaší víře. Jste oba křesťané?“

Ani jeden z nich nebyl křesťan. A tak jim Bill vysvětlil některé základní pojmy Evangelia. „Víte, vy tak hodně očekáváte od Boha a žádáte Ho o uzdravení vašeho syna, zatímco vy sami jste mu neodevdali své životy. Přemýšlejte o tom takto: Jestliže váš syn zemře, Bůh si ho vezme do nebe, protože je příliš mladý, aby nesl zodpovědnost za svůj život. Pokud ale vy zemřete jako hříšníci, nikdy víc se s ním nevidíte. Ale kdybyste přijali Ježíše Krista jako svého

Spasitele, tak i kdyby váš syn zemřel, jednoho dne se s ním setkáte v nebi, protože tam odcházejí křesťané po smrti. Chcete teď odevzdat své životy Ježíši Kristu? Jakmile se stanete křesťany, můžete s důvěrou prosit Boha, aby uzdravil vašeho syna. Snad ho Bůh ušetří.“

Pro tyto mladé rodiče to znělo jako obchod, na němž nemohou prodělat. Oba poklekli na podlahu a Bill v jednoduché modlitbě, ve které poprosil Ježíše Krista, aby se stal Pánem jejich života, přivedl tento pár ke Kristu. Jakmile skončil, maminka se postavila a hystericky zablábolila: „Teď už tedy můžeš mít vidění o našem synovi.“

„Vždyť jsem ti už řekl, že nemohu přimět Boha k tomu, aby mi dal vidění. Pokud to neudělá On sám, tak to prostě neudělá. A pokud to udělá, pak ti to hned řeknu. Nech mi číslo telefonu, kde budeš.“

Zoufalé mamince to ale nestačilo. Hned druhý den, v neděli 23. dubna, telefonovala do hotelu každých 15 minut a ptala se slečny Isaacsonové: „Měl už nějaké vidění?“

UPLYNULY 3 DNY od vzkříšení mrtvého chlapce. Zprávy o tomto zázraku se dostaly do nejuvdálenějších usedlostí Laponska. Davy lidí proudily do města Kuopia z každého koutu provincie a posluchárna byla naplněna ihned po poledni. A když přišla chvíle, aby se Bill ukázal na pódiu, zjistil, že bez cizí pomoci se k této budově nepřiblíží ani na vzdálenost tří městských bloků. Hlavní guvernér poslal policejní gardu, aby mu pomáhala. Tito muži se seřadili do tvaru šípu se vztaženými meči kolem evangelisty a tak postupovali kupředu. Zástup couval na uctívou vzdálenost.

Ochranka se pomohla Billovi dostat do suterénu posluchárny a zavřela za ním dveře. Většina jednotky zůstala venku, a jen čtyři gardisté — dva vpředu, dva vzadu — vedli Billa tak dlouho, dokud neměli jistotu, že se dostal až na pódium. Celý veliký suterén byl prázdný, s výjimkou několika lidí, kteří čekali v řadě před veřejným záchodem. Z hlavní posluchárny zněla hudba až sem. Byla to finská národní lyrická hudba hraná v molové tónině. Bill procházel suterénem směrem ke schodišti s vědomím, že teď přichází řada na něj.

Ušel pouze několik kroků, když se najednou otevřely dveře dámské toalety a začala se z nich šourat o berlích zmrzačená dívka. Bylo jí asi deset let. Měla rozčuchané vlasy sahající po ramena, jako

kdyby si je sama přistříhla. Šaty sahající pod kolena měla roztrhané na cáry, ale ta hlavní věc, která připoutala Billovu pozornost, byly její výztuhy. Byla jedním z nejvíce postižených dětí, které byly ještě schopny stát a pohybovat se po vlastních nohách, jaké kdykoliv viděl. Jedna noha byla pevná a zdravá, zatímco ta druhá nebyla k ničemu. Byla o několik centimetrů kratší se silnou podrážkou na botě, obepnuta těžkou sponou s kloubem a připevněna ke kovovému popruhu, upevněnému kolem pasu. To bylo prostě něco, co Bill nemohl pochopit. K té botě se silnou podrážkou byl připevněný provázek, který vedl až k jejímu rameni a byl spojen se šlím na zádech.

Jakmile dívka uviděla Billa, který ji pozoroval, sklonila svou hlavu. Slzy jí kanuly po tvářích a třpytily se v tom pološeru elektrických světél. Bill si byl jist, že ho dívka poznala. A zcela jistě věděl, že by chtěla přijít k němu, ale bojí se, že by to bylo neslušné.

Vojáci, kteří šli před Billem, se zastavili a dívali se, proč nejde dál. Ti další dva vojáci ho zezadu pobízeli, ať pokračuje. Jelikož ale žádný z těch čtyř gardistů nemluvil anglicky, Bill jim dal znamení hlavou a rukou, že se chce na chvíli zastavit. Když se tato dívka podívala znovu, Bill ji pokynul, aby přišla blíž. Belhala se tedy k němu. Teď pochopil účel toho provázku, visícího z jejího ramene až k botě. Nejdřív vysunula obě berle dopředu, potom se o ně opřela, trhla ramenem, a tím se její postižená noha posunula kousek dopředu. Vypadalo to velice nemotorně, ale fungovalo to. Bill cítil, jak mu srdce jhne dojetím a soucitem.

Když tato zmrzačená dívka došla k němu, uchopila lem Billova saka, zvedla jej ke rtům a políbila. Potom jej pustila a slzy kanuly z jejích modrých očí. Pak sklonila hlavu a přidržela si svou potrhanou košili. Byla to její, byť nešikovná dívčí úklona, jakoby tím chtěla finsky říci „děkuji“.

Bill spatřil stín nad její hlavou, který bledl, až se proměnil v podobiznu té stejné dívky, která se procházela ve vzduchu po dvou zdravých nohou. „Miláčku,“ oslovil ji celý vzrušený, „můžeš hned odhodit ty šle. Bůh tě uzdravil.“

Nemohla samozřejmě pochopit, co jí bylo v angličtině řečeno. A jelikož tam nebyl žádný překladatel, jeho slova byla pro ni bezvýznamná. Gardisté, kteří stáli za ním, uznali, že už příliš dlouho hovoří a začali jej pobízet, aby šel dál ke schodišti. Jelikož víc nebyl

schopen v dané chvíli udělat, pomyslel si: „Ó, Bože, určitě to jednou pochopí.“

Ten večer, když ti prostí Laponci viděli dar rozpoznání, který dokazoval, že Ježíš žije, stovky lidí ani nepotřebovalo přijít do modlitební řady přijmout své uzdravení. Bill z pódia pozoroval, jak odhazují berle daleko od sebe a jak vstávají z invalidních vozíků.

Po ukončení modlitby za druhou skupinu lidí s modlitebními lístky, Howard položil ruku na rameno svého bratra a nabádal ho k opatrnosti: „To snad pro dnešní večer stačí, Bille. Během této cesty máš před sebou ještě mnoho bohoslužeb a nechceme, aby ses úplně vyčerpal.“

„Howarde, mám ještě trochu síly. Vyvolejme ještě pár modlitebních lístků. Začneme od čísla 45.“

Když Howard seřazoval posledních deset pacientů do modlitební řady, Bill se otočil, aby si vypil skleničku vody. Najednou za sebou uslyšel nějaké drnkotání a řinčení. Obrátil se a uviděl tutéž zmrzačenou dívku, s níž před chvílí hovořil v suterénu. Teď se prodírala ke schodišti vedoucímu na pódium. Její číslo bylo 45.

Billovo srdce poskočilo radostí. Obrátil se ke slečně Isaacsonové a řekl: „Prosím tě, opakuj moje slova přesně, i když jim nebudeš rozumět.“ Když se dívka k němu dobelhala, usmála se. Chyběl jí vpředu zub. Bill řekl: „Ty jsi ta dívka, kterou jsem potkal na schodišti před bohoslužbou, že ano?“

„Ano,“ odpověděla. „Jmenuji se Veera Ihalainenová. Jsem válečný sirotek. Moji rodiče byli zavražděni Rusy. Teď bydlím ve stanu tady v Kuopiu. Myslíš, že mne Ježíš uzdraví?“

„Miláčku, Ježíš Kristus tě už uzdravil. Uzdravil tě tam u schodiště před bohoslužbou. Jdi, posaď se a popros někoho, aby ti pomohl sundat ty výztuhy. Potom přijď, chtěl bych se s tebou vidět.“

Zatímco jeden finský kazatel rozvazoval Veeriny výztuhy, Bill začal hovořit s dalším pacientem. Najednou vzduchem zazněl pronikavý výkřik a hle, zde přichází Veera. S jásáním drží berle v jedné ruce a výztuhy ve druhé, běží a bosýma nohama dupe po dřevěném pódiu a skáče jako mladý sob. Bill připojil i svůj hlas k této harmonii chvály, která se pozdvihla v celém obecenstvu.

Po bohoslužbě Howard odváděl Billa do hotelu. Když procházeli hotelovou předsíní, začal Howard opatrně hovořit. Tím se pokoušel odpoutat svého bratra od pomazání zpět do fyzického světa. „Bille, vzpomínáš si, jak jsme byli v Prince Albertu a ty jsi jedl ty hrozné kanadské bonbóny?“

„Hm hm.“

„Víš co, jestli si myslíš, že byly špatné, můžeš ochutnat tyto finské. Myslím, že cukr, stejně jako ostatní potraviny, je tady vzácný a tak to dělají jinak. Dělají to se škrobem. Vezmi si jich několik.“ Howard vzal dva bonbóny, takové tvrdé bonbóny a dal je do ruky svému bratru, ale Bill je nevložit do úst.

Když vystoupili z výtahu, procházeli kolem jediného telefonu v hotelu, který se nacházel na tomto podlaží. Byl to takový starodávný přístroj, s pevně připevněným mikrofonom ve tvaru zvonku. Byl umístěn v dřevěném boxu, s natáčecí klikou a sluchátkem, které vypadalo jako zvonek na konci telefonní šňůry.

„Víš,“ poznamenala slečna Isaacsonová, „ten druhý chlapec, který měl tu nehodu, je stále v kómatu. Jeho matka telefonovala celý den každých patnáct minut a chtěla se dozvědět, jestli jsi už měl nějaké vidění. Jestli to tak bude pokračovat i zítra, tak z toho zešílím.“ Paní Isaacsonová otevřela dveře svého pokoje.

„Pán mi ještě ohledně toho nic neukázal,“ řekl Bill a vstoupil do svého pokoje.

Položil Bibli a ty dva bonbóny na staromódní stůl s mramorovou deskou. Pak se postavil k oknu. Hleděl na východ směrem k Rusku. Ačkoliv se blížila půlnoc, noční obloha spíše připomínala soumrak doma v Indianě. Stále bylo ještě tolik světla, že by se venku dalo číst noviny. Je to země půlnočního slunce. Byli blízko polárního kruhu, kde se dubnové slunce schovává za obzorem jen na krátkou chvíli a znovu vychází a putuje po nebi následující den. Ulice byly plné lidí odcházejících z posluchárny. Všichni spolu rozmlouvali. Není divu, měli si co říct o těch velikých skutcích, jichž byli svědky dnes večer ve shromáždění. A pak Bill s úžasem pozoroval skupinu finských vojáků, kteří se objímali s ruskými vojáky. Bill si pomyslel: „Taková věc, která dosáhne toho, že Fin obejme Rusa, je schopna vyřešit každou válku na zeměkouli. Ježíš Kristus je tou odpovědí, ano jistě.“

Bill pozvedl ruku se zbožným pocitem. „Nebeský Otče, Ty jsi tak nádherný, ó jak Tě miluji, za uzdravení toho zmrzačeného sirotka dnes večer. Ó, veliký Jahve, Bože, jak nádherný jsi. Jednou prolomíš to východní nebe a přijdeš znovu. Tentokrát to bude ve slávě. Tisíce těchto finských lidí vejde do věčného života na základě rozhodnutí, které učinili dnes večer. Ó, Ježíši Kriste, můj mistře a můj Pane, ó, jak Tě velebím, ó, jak jsem Ti vděčný za Tvé působení.“

Najednou za sebou uslyšel nějaký zvuk. Otočil se a s úžasem zjistil, že to je anděl Páně stojící vedle starožitného stolu. Anděl vypadal stejně jako vždycky: vysoký, s vypnutou hrudí, bez plnovousu, s olivově tmavou pleť a temnými hustými vlasy padajícími na ramena, v bílém rouše, které mu nezakrývalo úplně nohy. Jeho vzhled byl jako vždy přísný. Nad andělem vířilo to věčně přítomné světlo. Ruce měl složené jako obvykle, ale musel je složit právě teď, protože na stole stála úzká váza, která tam předtím nebyla. Zvuk, který Bill před chvílí uslyšel, musel být způsoben tím, jak anděl pokládal vázu na mramorový povrch stolu. Bill věděl, že to není vidění a anděl i váza jsou hmotné věci, stejně jako on. Kdyby se jich Bill dotkl, mohl by je nahmatat. Ale neodvážil se toho.

Ve váze byly dva žluté narcisy. Jeden se skláněl k severu a ten druhý k jihu. Anděl se díval na tyto květiny a zeptal se: „Co to je?“

„Připadají mi jako velikonoční květy,“ odpověděl Bill.

„Ty dvě květiny znázorňují dva chlapce, kteří před třemi dny měli nehodu. Chlapec, který byl sražen k severu, zemřel ihned, ale byl navrácen k životu. Ten chlapec, který byl odhozen k jihu, právě teď umírá.“

Bill hleděl jak květ, který se skláněl k severu, náhle padl až na stůl, zatímco ten květ, který se skláněl k jihu, padal zvolna. Tak jako ručička na hodinách zvolna klesá při každém tiknutí.

Anděl se zeptal: „Co ti dal tvůj bratr?“

„Dva bonbóny.“

„Sněz je.“

Ty dva bonbóny ležely na stole jeden na jedné, druhý na druhé straně vázy stejně jako ty květy. Bill zvedl ten ze severní strany a vložil jej do úst. Byl velice chutný. Bill pokousal bonbón, a narcis, který ležel na stole, náhle poskočil nahoru a narovnal se ve váze. Ale ten jižní

květ klesal níž a níž, tak jako by časomíra odpočítávala — tik, tak, tik, tak.

„Teď sněz ten druhý bonbón,“ přikázal anděl.

Sáhnul pro ten druhý hranatý bonbón, vložil ho do úst a začal kousat. Ale chutnal odporně. Byl bez chutě a bylo ho cítit škrobem tak, že ho Bill vyplivnul do dlaně.

Anděl ho varoval: „Jestli ho nesníš, ten druhý chlapec zemře.“

Právě teď se ten druhý narcis téměř dotknul povrchu stolu. Bill rychle vložil ten nakousnutý bonbón zpátky do úst. Chutnalo to sice odporně, ale pokousal ho. Když ho spolknul, ten klesající květ poskočil nahoru, a narovnal se tak, jako jeho společník. Anděl mírně sklonil hlavu. Vzal vázu s květinami, splynul s vířícím světlem nad svou hlavou a zmizel.

Bill stál několik minut nehnutě. Cítil se úplně ztuhlý. Nakonec ale odklopýtal na chodbu a zakřičel: „Sestro Isaacsonová, pojd' rychle sem!“

Slečna Isaacsonová prudce otevřela dveře a pospíchala k němu. „Bratře Branhame, co se stalo, co se děje?“

„V mém pokoji se právě se mnou setkal anděl Páně a dal mi slovo ohledně toho druhého chlapce, který měl tu nehodu. Chci, abys zavolala té mladé mamince a řekla jí: ‚Tak praví Pán: Tvůj syn zůstane naživu.‘“

Slečna Isaacsonová běžela na konec chodby a klikou natáčela telefon, aby se spojila s operátorem, který zazvonil domu rodičům. Slečna Isaacsonová prohodila jen par slov a pak naslouchala. Potom zavěsila telefon. „Doma byla pouze opatrovnice dětí. Manželé odjeli do nemocnice asi před půl hodinou. Myslím si, že obdrželi zprávu, že jejich syn umírá.“

„V pořádku,“ řekl Bill, „pak musíme zatelefonovat do nemocnice. Slíbil jsem, že jí řeknu, jakmile mi Bůh něco ukáže.“

A tak se slečna Isaacsonová znovu spojila s operátorem, který ji přepojil do nemocnice. Brzy na to rozmlouvala finsky s tou mladou maminkou. „Bratr Branham říká: Tak praví Pán: ‚Váš syn zůstane naživu.‘“

Slečna Isaacsonová poslouchala asi minutu, potom se s překvapivým úsměvem podívala na Billa: „Matka říká, že už to ví. Když přijeli do nemocnice, srdeční tep jejich syna rapidně klesal. Stáli kolem něj v očekávání na poslední dech. Ale asi před pěti minutami se jeho puls náhle zlepšil a byl úplně normální, pak otevřel oči a začal s nimi mluvit. Jeho řeč byla rozumná a vypadalo to, že je v pořádku. Lékaři byli ohromeni. Říkali, že jestliže se mu bude tak dobře dařit, jak to teď vypadá, může se druhý den ráno vrátit domů.“

Bill s uspokojením přikývnul: „Řekni jí, jak jsme oba šťastni z uzdravení jejího chlapce. A připomeň jí, že ani já, ani vidění neuzdravilo jejího syna. Způsobila to její víra v Pána Ježíše Krista.“

Z FINSKA se pak Branhamova skupina přemístila do sousedního Švédska a pak do Norska. Druhý den pobytu v Norsku se Bill náhle probudil asi v pět hodin ráno. Stál vedle něj anděl Páně a pozoroval ho. Ruce měl složené, tak jako vždy. Nad ním kroužilo to nadpřirozené světlo a vrhalo tajemný žár na stěnu hotelového pokoje.

„*Obleč se,*“ nařídil anděl, splynul s tím světlem a zmizel.

Bill se oblékl a čekal. Nic se nedělo. „Co to všechno má znamenat?“ Přemýšlel. „Přeje si Pán něco ode mne?“

Protože neobdržel žádné další pokyny, rozhodl se, že si vyjde na procházku a bude se za tuto věc modlit. Prošel asi pět kilometrů norským městem a zastavil se u řeky. Uvelebil se pod stromem a snažil se uvolnit a modlit se, zatímco se slunce na obloze zvedalo výš. V devět hodin začal být nervózní a pomyslel si, že jestli ho nenajdou v pokoji, budou mít o něj starosti. A právě teď Bill uslyšel hlas anděla, který přísně přikazoval: „*Vstaň a jdi zpět.*“

Ušel asi míli a znovu zřetelně uslyšel andělův pokyn: „*Odboč vpravo.*“ Bill odbočil, a když prošel kolem několika městských bloků, anděl řekl: „*Odboč vlevo.*“ Bill poslechl, ačkoliv se tomu divil, kam ho Pán vede. A náhle uviděl Nora, který překládal jeho poslední večerní shromáždění.

Tento muž rovněž uviděl Billa a přiběhl, aby mu podal ruku. Ve tváři Nora se odráželo velké překvapení. „Bratře Branhame, to je zvláštní. Já...“

„Moment,“ přerušil ho Bill. Mezi nimi se zformovalo vidění. Bill viděl toho muže v nějakých nesnázích. Pak uviděl sám sebe ke konci včerejšího večerního shromáždění jak se skloněnou hlavou a zavřenýma očima vede shromáždění k modlitbě. Teď Bill zpozoroval něco, čeho si nevšiml včera večer. Když skončilo vidění, Bill řekl tomu muži na ulici: „Ty ses zrovna vrátil z nemocnice, že?“

„Jakže, ano, odkud to víš?“

„Máš pouze jednu ledvinu a bojíš se, abys o ni nepřišel.“

„To je pravda. Včera večer na pódiu, když jsem tě překládal, jsem se sotva držel na nohou.“

Bill přikývnul. „Asi před třemi nebo čtyřmi roky jsi měl udělat něco pro Pána a neudělal jsi to, je to tak?“

Překvapení se zrcadlilo v každém záhybu jeho vrásčitého obličeje. „Bratře Branhame, to je pravda.“

„Potom ti museli vyoperovat jednu ledvinu. Pak to přešlo na tu druhou, a to ti dělá starosti. A včera večer, když jsme se modlili společnou modlitbou, lehce ses přidržel okraje mého saka a modlil ses: „Prosím, Pane Ježíši, uzdrav mne.““

Muž zvedl ruku k nebi. „To je pravda, bratře Branhame. Také jsem prosil Boha, aby mi dal potvrzení, že jsem byl skutečně uzdraven. Asi před půl hodinou jsem měl zvláštní pocit, že bych měl přijít sem a zůstat stát na ulici. A tady jsem tě potkal. Jsem si jist, že mne Ježíš Kristus uzdravil.“

Když se Bill vrátil do hotelu, Lindsay, Moore, Baxter a místní norští pastoři, se právě chystali jít na snídani. Vyšli spolu na ulici a než vstoupili do restaurace, krátce se zastavili před výlohou jednoho obchodu.

Bill se obrátil k ostatním a řekl: „Tak praví Pán: z této budovy vystoupí muž a zastaví nás. Bude mít na sobě tmavý oblek a světlý klobouk. Požádá mě, abych s ním šel nahoru a pomodlil se za jeho nemocnou manželku. Já to ale nemohu udělat, protože to je čas jejího odchodu.“

Jack Moore se zeptal: „Kdy se to stane?“

„Patrně dřív, než se vrátíme do hotelu,“ odpověděl Bill, „to vidění bylo tak zřetelné, že se to stane dnes ráno.“

Po snídani odcházeli zpět do hotelu, a když šli kolem té výkladní skříně, náhle nějaký muž vyšel z toho obchodu. Byl celý rozrušený a chtěl se setkat s Billem. Prostřednictvím norského pastora, který překládal, se dozvěděli, že bydlí v bytě nad tím obchodem a jeho manželka je smrtelně nemocná. Ten pán, majitel obchodu, úpěnlivě prosil „velikého amerického evangelistu“, aby s ním šel nahoru a pomodlil se za jeho manželku.

Bill s politováním tuto žádost odmítl, musel říct: ne. Věděl, že musí být poslušný viděním, i když se mu to líbí nebo ne. A to je ta vysoká cena, která provázela jeho dar a povolání.

V červnu 1950 když vedl William Branham uzdravovací kampaň v Lubbocku v Texasu, byl proti němu namířen další veřejný útok. Tentokrát se o to postaral vydavatel místních novin v kousavém článku, ve kterém žaloval Billa, že okrádá lehkověrné křesťany pytle plným psychologických triků.

KAPITOLA 49

PŘÁTELÉ A NEPŘÁTELÉ

1950

Gordon Lindsay se rozčiloval: „Přečetl sis tento článek, bratře Branhame? Říkají tady, že během svých shromáždění nasbíráš tolik peněz, že k jejich odnesení jsou zapotřebí dva lidé. Ten článek je plný takových lží. Jsem opravdu rozhořčen. Bratře Branhame, proč nepřivoláš oheň z nebe, aby spálil toto místo?“

Bill se usmíval: „Ó, bratře Lindsayi, aj! Myslím, že když jednou v nějakém městě odmítli Pána, Jakub a Jan si přáli udělat totéž.“ A Ježíš jim řekl: „Nevíte, jakého ducha jste. Protože Syn člověka nepřišel, aby zničil lidské životy, ale aby je zachránil.“

„Nemyslel jsem tyto lidi, ale tu tiskárnu, která si dovoluje publikovat takovou špínu.“

„Dobře, bratře Lindsayi, snažím se takové smetí prostě ignorovat. A navíc bych nikdy neudělal žádný drastický krok, dokud by mi Pán bezprostředně neřekl, abych to udělal.“

Lindsay přesto nebyl spokojen. „Potřebujeme takové proroky, jako byl Eliáš. Nemusel mít žádné vidění, a přesto jednal. Vstoupil na horu Karmel, postavil oltář a vyzval Bálovy proroky: ‚Pojďte sem a my vám dokážeme, kdo je Bůh.‘ Eliáš chodil kolem nich, posmíval se Bálovi i těm mužům, a říkal: ‚Jen dál, uvidíme, co Bál dokáže.‘ Tito falešní Bálovi proroci si připadali velice hloupě, když oheň sestoupil z nebe a pohltil Eliášovu oběť spolu s vodou a vším ostatním. Eliáš prostě věděl, na čem stál, aniž by měl nějaké vidění. Dnes nám jsou potřební takoví proroci.“

„Moment, bratře Lindsayi,“ oponoval Bill, „jsi skvělý učitel, ale zapomněl jsi na jeden důležitý bod, když Eliáš všechno řádně připravil, když zabil volky, položil je na oltář, polil je vodou — řekl: ‚Pane, učinil

jsem to přesně podle Tvého Slova.' Vidiš, Pán mu to nejdřív ukázal ve vidění, takhle jednají proroci. Vždy na základě vidění. Dokonce i Ježíš, Bůh – prorok, řekl: ‚Otče, dělám pouze to, co jsi mi ukázal.‘“

Lindsay zdánlivě souhlasil, aby se nepouštěl do sporu, ale brumlal si: „Přesto bych chtěl v dnešní době vidět více takových proroků jako Eliáš.“

O několik týdnů později vedl Bill třídní kampaň v Harlingenu, v Texasu. Bylo to malé městečko asi 30 km na sever od mexické hranice. Během prvního večera obecnost působila stísněným dojmem. V tomto shromáždění asi 4000 lidí naplnilo posluchárnu, ale zdálo se, že neprožívají stejné vzrušení a očekávání, s jakým se Bill setkával na jiných místech. Naštěstí ten nevýrazný trend nepřekážel působení daru na pódiu. Přece však anděl Páně nepůsobil mezi publikem tak často jako v minulosti. Druhý den odpoledne, když se Bill modlil ve svém pokoji, zatelefonoval mu jeho manažer. „Bratře Branhamo, jedu do města na oběd. Opravdu se mnou nepojedeš?“

„Ne, děkuji, bratře Baxtere, dnes ne. Stále se postím před Pánem.“

„V pořádku. Mohl bych se s tebou setkat za několik minut v hotelovém vestibulu? Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit ještě před večerním shromážděním.“

Ve vestibulu mu Ern Baxter nastínil svou záležitost. Sbíрка, kterou vybrali minulý večer, byla velice malá. A teď jim scházely prostředky k dalšímu konání kampaně.

„Kolik chybí?“ zeptal se Bill.

„Nejméně 900 dolarů.“

„Zajímalo by mě, v čem to vězí,“ přemýšlel Bill. „Myslím si, že takové množství lidí, by mohlo tolik peněz lehce darovat.“

„I já jsem nad tím přemýšlel a zeptal jsem se na to místního pastora. Je patrné, že v posledních měsících byli v Harlingenu jiní evangelisté, kteří zde konali uzdravovací bohoslužby, a tito chlapíci tvrdě obírali lidi.“

Teď Bill pochopil postoj tohoto zástupu v posledním shromáždění. „Myslím tedy, že je nesmíme obviňovat za to, že jsou vůči mně nedůvěřiví.“

„Bratře Branhame, měl bys mi dovolit udělat takový maličký nátlak na tyto lidi, jinak budeme muset skončit s nepořízenou.“

Bill si vzpomněl na slib, který dal Pánu, že zůstane evangelistou jen tak dlouho, dokud se Pán postará o jeho potřeby, aby nikdy nemusel prosit o peníze. „Nedá se nic dělat. Ne, pane, nemůžeš to udělat. Bratře Baxtere, kdybychom měli být jednou naléhat na lidi kvůli penězům, třeba v jediném mém shromáždění, v ten den si podáme ruce jako bratři a já si půjdu svou cestou. Nebude žádné vybírání peněz v mých shromážděních. Bohu patří dobytek na tisíci pahorcích, všechno patří Jemu. I já mu patřím a On se o mne postará.“

„V pořádku, bratře Branhame, jestli to tak cítíš, pak se o penězích nebudu zmiňovat.“

Cestou zpět do pokoje Bill zaslechl srdcervoucí vzlyky. Rozhlížel se kolem a spatřil dvě dívky, jak se plačícce objímají, jako kdyby byly odsouzené na smrt. Bill k nim přistoupil a zeptal se: „Co se vám stalo?“

Jedna dívka zalapala po dechu: „Ó, bratře Branhame, jsi to ty?“

„Ó, vidím, že mě znáš. Mohu ti nějak pomoci?“

„Bratře Branhame, to je moje přítelkyně. Má psychické problémy, a jestli Bůh neudělá zázrak, bude muset jít do ústavu pro mentálně postižené. Seděla jsem ve tvých shromážděních v Lubbocku a viděla jsem působení Ducha svatého. A vím, že Bůh může uzdravit mou přítelkyni, kdybych ji jen byla schopna přivést do modlitební řady, aby ses za ní pomodlil. A tak jsem ji přivedla sem do Harlingenu. Ale minulý večer jsem vůbec nedostala modlitební lístek a obávám se, že jsme jeli celou tu cestu zbytečně.“

Lubbock se nachází v Texaském pruhu, přibližně ve vzdálenosti 1 600 km od Texasu. Bill si uvědomoval, jak ohromnou víru měla tato dívka, aby přivedla svou přítelkyni z takové dálky do Harlingenu. „Dobře tedy, sestro, jestliže jsi byla schopna přivést svou přítelkyni, až sem do těchto shromáždění můžeš přicházet každý večer a snad jednou dostaneš...“ Zde přerušil. Mezi nimi se zformovalo vidění a on pozoroval rozhodnutí. To nebyl plochý obraz jako v televizi, byl to trojrozměrný obraz, jako ve skutečnosti. „Mladá dámo, tvoje maminka je invalidní a ty patříš k Metodistické církvi, že ano?“

Dívka přiložila ruce na ústa a užasla. „Ano!“

„Přijely jste ve žlutém roadsteru. Cestou sem, jste se ty a ta druhá dívka smály a v tom jste vjely do ostré zatáčky. Najely jste na takové místo, kde byla polovina betonu a polovina asfaltu a málem jste se s autem převrátily.“

„Bratře Branhame, to je pravda!“

„A to je také pravda: ‚Tak praví Pán, tvoje přítelkyně je uzdravena.‘“

Obě dívky zavýskly jako ve vytržení. Když se Bill od nich vzdaloval, byl si jistý, že ani jeden závan nejistoty už nezastiňoval jejich mysl.

Večer, po bohoslužbách, kazatel Baxter přišel k Billovi a řekl: „Bratře Branhame, podívej se, tady na tom talíři pro dobrovolné dary je obálka. Je anonymní a obsahuje devět stodolarových bankovek, je to přesně tolik, kolik potřebujeme do konce. Bratře Branhame, měl jsi pravdu. Bůh se o nás postará. Promiň mi, že jsem chtěl vymáhat peníze.“

„Jistě, bratře Baxtere, je to pouze lekce, jak důvěřovat Pánu.“ Bill to tehdy neřekl, ale dobře věděl, odkud jsou ty peníze. Bůh mu ukázal ve vidění, jak ta dívka z Lubbocku položila neoznačenou obálku na talíř pro sbírku.

Druhý den ráno se Ern Baxter zastavil v Billově pokoji, aby si u něj něco ověřil. „Budeš s námi dnes ráno snídat, bratře Branhame?“

„Ne bratře Baxtere, stále se postím.“

„To už je třetí den, co jsi nejedl. Bud' opatrný, abys to nepřehnal. Potřebuješ také fyzickou sílu.“

„Potřebuji ale i duchovní sílu. Budu si dávat pozor, cítím však nutkání, abych to tak dělal. Mám pocit, jako kdyby se něco chystalo, a potřebuji být duchovně připraven.“

„V pořádku, zeptám se tě večer znovu.“ Baxter se otočil ke dveřím, ale podíval se ještě zpět a řekl: „Mimochodem, znáš ty dívky, za které ses modlil včera odpoledne v hotelu? Jsou tak rozrušené, že vyprávějí, kde jen mohou, že Ježíš osvobodil jednu z nich z duševní nemoci. Dnes brzy ráno to vykládaly všem v hotelové hale a pak je viděli, jak jdou ulicí a zastavují lidi. Nevím, jestli to je dobré. Tady je

přece nezná nikdo, a tak nikdo nemůže vědět, jestli ta dívka byla opravdu v tak hrozném stavu.“

Bill se usmíval. „Jsem rád, když vidím takové věci. Když jsou lidé ochotni vydat svědectví, že je Ježíš uzdravil.“

Odpoledne kazatel Baxter znovu zaklepal na Billovy dveře. Tentokrát byl velice sklíčený.

„Co se stalo, bratře Baxtere?“

Ten statný muž klesl do křesla, předklonil se, opřel si ruce o kolena a klobouk si položil k nohám. „Bratře Branhame, obávám se, že brzy můžeme mít problémy. Dnes odpoledne mi telefonovalo několik pastorů, kteří tady sponzorují tvá shromáždění. Patrně dal někdo vytisknout propagační leták, v němž tě pěkně setřel. Ať už to je kdokoli, ale rozšiřuje ty letáky po celém městě, vkládá je pod stěrač zaparkovaných automobilu. Takhle jich bylo rozšířeno už tisíce.“

„Nu co, to není poprvé, co jsem veřejně pomlouván. A oč v tom letáku jde?“

„Ještě jsem ho sám nečetl, ale asi je v něm něco, jakože předvádíš na pódiu velikou podívanou, že používáš mentální triky ke svádění publika a že ti lidé co mají problémy, a ty je rozpoznáváš, že to je dopředu domluveno. Jsi tam nařčen z toho, že jsi jako čaroděj Šimon z knihy Skutků a že se zajímáš hlavně o peníze. To nejhorší na tom je, že v tom letáku se tvrdí, že byl vytištěn...“ (tady se zastavil, aby to zdramatizoval), „že byl vytištěn pod záštitou Federálního úřadu pro vyšetřování.“

Bill hvízdнул: „Tak to je tedy nějaká nová finta.“

„Ano, je tam také, že dnes večer se tě chystají agenti FBI odhalit jako podvodníka. Bratře Branhame, co s tím teď uděláme?“

„Myslím, že bychom měli pokračovat stejně jako dřív a nechat ty věci v Pánových rukou. On se včera večer o nás postaral, je to tak? On se postará také i dnes.“

Mohutné Baxterovy ruce svíraly klobouk. „Když pomyslím na to, že nějaký chlapík tě obviňuje, že tě zajímají jenom peníze?! Sám jsem byl svědkem, jak ti ten muž z Texasu dal šek na 25 tisíc dolarů a ty jsi ho před jeho očima roztrhal.“

„Vzpomínáš si, jak mi ten milionář poslal šek na jeden a půl miliónu? Odmítl jsem ho. Někteří lidé mi nabízeli domy po celé zemi, právě nedávno mi jistý chlapík nabídl nového Kadilaka. Vždy jsem takové nabídky odmítal. Záleží mi na důvěře lidí a ne na jejich penězích.“

To podnítilo Baxterovou zvědavost. „Umím si představit, jak vracíš domy a peníze, ale proč jsi odmítl Kadilaka? Vždyť vím, kolik musíš cestovat. Nové auto potřebuješ.“

„Nejsem proti novému autu, ale Kadilaka, to je pro mě moc. Jak bych pak mohl přijet do Arkansasu v Kadilaku? A některá z těch chudých arkansaských maminek, která jí pouze uzžený bůček s kukuřičným chlebem na snídani; má na ruku samé boláky od česání bavlny, pak přichází do mého shromáždění s těžce vydělaným dolarem a přináší mi ho jako dar, a já bych tam měl přijet v Kadilaku? Ne, v žádném případě! Tohle nikdy neudělám. Chci být rovným těm lidem, za něž se modlím.“

„To má smysl. Ale já jdu na oběd do města pěšky. Jsi ochoten přerušit svůj půst? Řekni.“

„Ano, půjdu s tebou.“

Když vstoupili do kavárny, kazatel Baxter se opřel a zašeptal: „Vidím, že jsou tady naši přátelé Wilbanksovi. Možná by si chtěli přisednout k nám a promluvit si s tebou.“

„Raději ne. Víš, jaké to je, když na mně spočívá pomazání. Bůh prostě začne zjevovat věci a já se nechci vyčerpat před shromážděním.“

Posadili se tedy k obědu sami, a když už se chystali k odchodu, manželé Wilbanksovi se rychle postavili a setkali se zároveň s nimi u pokladny a zaplatili jejich účet. Pan Wilbanks řekl: „Bratře Branhame, rád bych ti stiskl ruku.“

Bill sevřel podanou ruku a chtěl něco říct. Ern Baxter mu skočil do řeči a řekl: „Podívej, bratře Wilbanksi, neměl bys s ním teď mluvit. On se připravuje na večerní shromáždění.“

„Rozumím.“

Ale když s Ernem Baxterem vyšli na ulici, Bill uslyšel vnitřní hlas, který k němu mluvil: „Vrať se a jed' autem s Wilbanksovými.“ Bill

přikývnul hlavou, myslel, že slyší někoho cizího. „Máme hezký večer, bratře Baxtere, že ano?“

„Ó, ano.“

Najednou měl ale pocit, jako kdyby jeho nohy byly z olova. Pokusil se udělat krok, ale nohy odmítly poslušnost.

Baxter se k němu otočil a zmateně se díval. „Co se to děje?“

„Bratře Baxtere, musíme se vrátit a jet autem s Wilbankovými.“

„Bratře Branhame, to není možné.“

„To je Duch Páně.“

„Tedy v pořádku.“

Wilbanksovi byli šťastní, že jim mohli poskytnout takovou pomoc a oni se autem vrátili do hotelu mnohem dřív, než kdyby šli pěšky. Ern Baxter vešel do budovy, ale Bill se zastavil v polovině schodiště. Znovu uslyšel ten hlas, který řekl: „*Vrať se a promluv s Wilbankovými.*“ Bill se tedy vrátil k autu. „Bratře Wilbanksi, doufám, že se tvé rodině nepříhodilo nic zlého.“

„Ne, opravdu jsme v pořádku.“

„To je zajímavé, něco mi říká, abych tady zůstal, ale nevím proč.“

Po několika minutách povídání chtěl Bill odejít do hotelu, ale najednou uviděl, jak se k nim přibližuje nějaké auto. Bill to auto poznal, patřilo panu Reeceovi. Auto přijelo až k obrubě vedle velkého palmového stromu. Na tom místě stálo na ulici několik zaparkovaných vozidel. Řidič vysedl, obešel auto, otevřel dveře spolujezdce a pomohl panu Reeceovi vystoupit. Pan Reece vypadal stejně vetčný, jako minule v březnu, když se s ním Bill setkal v Carlsbadu v New Mexicu. Teď už Bill věděl, co se to vlastně děje. Tady stojí ta palma, kterou viděl ve vidění, tady je jeho přítel v hnědém obleku a ve vázance, všechno bylo na místě.

Když pan Reece spatřil Billa, hned se podíval na tu palmu. A pak, aniž by řekli jediné slovo, vztáhl obě ruce vysoko vzhůru a křičel: „Sláva Bohu, jsem uzdraven!“ Přeshlapoval nohama, a mával rukama, křičel a tancoval. Teď už vůbec nevypadal jako vetčný starý muž, kterému bylo potřeba pomoci vystoupit z auta, jako před několika minutami.

Cestou do pokoje dohonil Billa na chodbě kazatel Baxter. „Bratře Branhame, ty dvě dívky se chystají odjet. Jsou velice rozrušeny. Raději jdi dolů a promluv si s nimi.“

„Jistě, ve kterém jsou pokoji?“

Bill vyhledal číslo jejich pokoje a zaklepal. Dívka z Lubbocku přišla otevřít dveře. „Ó, bratře Branhame,“ řekla, potáhla a utřela si slzy. „Je mi líto, že jsme ti způsobily všechny ty potíže.“

„Jaké potíže, sestro, co jsi mi mohla způsobit?“

„My jsme vlastně poštvaly proti tobě FBI. Myslím, že jsme všem dokola až příliš svědčily. A teď se tě FBI bude snažit usvědčit přímo na pódiu.“

„Nu co, jestli jsem něco spáchal, pak potřebuji být usvědčen.“

„Copak se tam dnes večer nebojíš jít? Bude tam přece FBI.“

„Bát se? Jistěže ne. Proč bych se měl bát, jestli dělám to, k čemu mě sem Bůh poslal. A mimochodem, znal jsem agenty FBI, kteří už dřív přicházeli do mých shromáždění a pokaždé byli spaseni; jako například kapitán Al Ferrar v Tacomě ve Washingtonu. Možná, že s tímto chlapíkem to dopadne stejně. Ať tak či onak, vy dvě přijďte dnes večer do shromáždění a uvidíte Pána v akci. To On bojuje ten boj, ne já.“

Když se vrátil do svého pokoje, poklekl vedle postele a modlil se: „Nebeský Otče, kvůli čemu je celý ten povyk?“

Po několika minutách spatřil vidění a pak už věděl.

PŘED BOHOSLUŽBOU přiběhl Bill do zákulisí za svým manažerem, který právě mluvil se správcem budovy. Ern Baxter držel v ruce jeden z těch rouhavých letáků.

„Kazateli Branhame,“ řekl správce, „je to ostuda, co tady o tobě v tom propagačním letáku píší.“

Baxter souhlasil. „Když si pomyslím, že tady tě nazývají podvodníkem a přitom moje dcera byla včera večer ve shromáždění uzdravena.“

Správce řekl: „Dnes večer na parkovišti někdo zastrčil ty hanlivé letáky za okno každého vozidla a já jsem najal deset mexických dětí, aby to posbíraly.“

„Žel byly jich rozdány ještě stovky po celém městě.“ A Baxter přidal: „To už si přečetl asi každý člověk,“ a zmačkal ten leták, jako zavrženíhodnou věc. „Zákon by měl dopadnout toho, kdo tohle provedl.“

„To je pravda,“ řekl Bill, „ale existují ještě vyšší zákony, než ty pozemské. Sám Pán se o to postará. Pamatujte, co řekl Ježíš: ‚Kdokoliv řekne slovo proti Duchu svatému, nebude mu odpuštěno ani v tomto světě, ani v tom příštím.‘“

Správce řekl: „Každopádně, kdybych dopadl toho chlapíka, pak bych...“

„Nestarej se o to,“ řekl Bill. „Bůh ho dostane ve svém čase.“

Obecenstvo už začínalo zpívat „Jenom věř.“ Bill vstoupil na pódium. Věděl, jaké myšlenky trápí tyto lidi. A tak přistoupil rovnou k věci. „Dostal se mi do rukou nějaký leták, v němž stojí, že jsem jako čaroděj Šimon z knihy Skutků a také, že se zajímám pouze o peníze těchto lidí. Domnívám se, že většina z vás si to přečetla. Myslím, že tisíce těch hanlivých letáků bylo dnes rozšířeno po městě. Je tam také napsáno, že nějaký představitel FBI se mě chystá dnes večer usvědčit tady na pódiu. Tedy v pořádku. Jsem připraven k tomu, abych byl usvědčen. Dokonce jsem poslal svého manažera do zadní části budovy, aby mi nepřekážel. A tak prosím všechny agenty FBI, abyste teď přišli sem dopředu a usvědčili mne.“

Nervózní ticho se rozprostřelo mezi obecenstvem. Bill čekal. Nikdo se ani nepohnul. Bill řekl: „Asi sem ještě nepřišli. Nechám jim tedy ještě chvíli. Mohl by někdo přijít zazpívat nějakou píseň?“ Potom, co nějaký muž zazpíval sólo, Bill řekl: „Čekám tedy na FBI, kde jste? Na základě toho letáku jste měli přijít dnes večer tady dopředu a usvědčit mě. Pokud jsem udělal něco v rozporu s Biblií nebo něco proti zákonům tohoto národa, chci být usvědčen. A tak prosím, abyste s tím vyrukovali.“

Bill čekal, prohlížel si dav svým orlím zrakem. Když byl v hotelovém pokoji, Pán mu už ukázal, kdo je tím pravým viníkem. Ale ještě ho nemohl v publiku vypátrat. Najednou koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Obrátil se tím směrem a spatřil temný stín, jako mrak

s neostrým okrajem, který se přesouval nad lidskými hlavami. Zahleděl se do tváří lidí pod tím mrakem. Nikdo z nich nebyl v tom vidění. Pak se ten mrak zvedl a přesouval se na druhé poschodí, dokud se nezastavil nad dvěma muži v první řadě, kteří se opírali o zábradlí balkónu. Bill jim viděl přímo do tváře. To byli oni.

„Přátelé, tady nejsou žádní agenti FBI. Má vůbec FBI něco společného s kázáním evangelia? Ne. Není tady žádná FBI, aby mne usvědčila. Ale nějaké usvědčení tady jistě bude. Tito dva muži, kteří vytiskli ten leták, sedí tam na balkónu v první řadě. Jeden je v modrém obleku a druhý v šedém. Nejsou však agenti FBI. Jsou to kazatelé, odpadlíci. Pán mi je oba ukázal ve vidění dnes odpoledne.“

Každá hlava se otočila jako na klikové hřideli, aby se podívala. Tito dva projektanti se zarděli a prudce se shrbili ve svých sedadlech.

„Proč jste si dřepili?“ řekl Bill do mikrofону. „Teď máte možnost se postavit a usvědčit mne.“ Muži se krčili, ale nemohli už zapadnout níž. Bill pokračoval: „Vy dva jste řekli, že jsem jako čaroděj Šimon a že se zajímám pouze o peníze. Proč tedy nepřijdete sem na pódium a nepotvrdíte to? Jestli já jsem čaroděj Šimon a vy jste svatí Boží muži, tak ať mne Bůh raní mrtvicí. Ale jestli já jsem Božím mužem, pak vy dva jste na omylu a Bůh může ranit mrtvicí vás. Pojdte teď sem a přesvědčíte se, kdo je kdo.“ Muži se okamžitě postavili a pospíchali k východu. „Vidím, jak utíkají. Asi přijdou sem. Zazpívejme ještě jednu píseň a počkejme.“

Než shromáždění dozpívalo několik veršů, bylo zřejmé, že ti dva neměli v úmyslu přijmout Billovu výzvu. „Vypadá to tak, jako kdyby opustili budovu.“ Tím by to bylo vyřešeno. Přátelé, vy dobře víte, že jsem nepřijel kvůli vašim penězům. Nedovolil bych manažerovi udělat ani sbírku, kdybychom nepotřebovali pokrýt výdaje související s tímto shromážděním. Ale když všechny výdaje už zaplatíme a ještě něco zůstane, bude to použito na misii. A co se týče mne, mám pouze velice malý týdenní plat, můžete se zeptat mého manažera a těch, kteří mne dobře znají. Podívejte, nechci vaše peníze. Záleží mi na vaší důvěře.

PO MĚSÍCI stráveném v Texasu, se Wiliamu Branhamovi zastesklo po domově, po manželce a dětech. Právě dnes odpoledne odletěl z Dallasu. Na neštěstí nebezpečná bouře přicházela k jihovýchodu a přinutila letadlo, na jehož palubě se nacházel, k nouzovému přistání v Memphisu v Tennessee. Letecká společnost poslala cestující do hotelu Peabody, aby tam přečkali bouřku. Bill zatelefonoval domů Medě, co se stalo, a zbytek času věnoval psaní dopisů.

KAPITOLA 50

PRADLENA PŘINUTÍ LETADLO K PŘISTÁNÍ

1950

V Memphisu se strhl obrovský liják. Noční oblohu čas od času ozařovaly blesky s ohlušujícím burácením hromu. Krátce před půlnocí přestalo pršet. Bill se podíval do okna a mezi jednotlivými záblesky mohl vidět sem tam nějakou hvězdu. Měl dojem, že se obloha po bouřce vyjasňuje.

V šest hodin ráno dispečer letecké společnosti Billovi telefonicky oznámil, že letadlo odletí přesně v osm hodin. Bill vstal, oblékl si světlehnědý oblek, podíval se na hodinky a zjistil, že má ještě dost času na to, aby vyhledal poštovní schránku a vhodil do ní dopisy.

Ráno bylo teplé a jasné. Květiny v zahradách naplňovaly vzduch nádhernou vůní, která ještě více zesílila, po osvěžujícím dešti z uběhlé noci. Ptáci všude zpívali, což způsobilo Billovi radostnou náladu. Broukal si křesťanské melodie, jako kdyby vdechoval ty voňavé krásy světa, které stvořil jeho Otec.

Když ušel vzdálenost asi dvou bloků, našel před budovou banky poštovní schránku. Vhodil do ní dopisy a chtěl se vrátit zpátky, když v tom uslyšel ten známý zvuk větrného víru: šššššš. Billovi se na zádech udělala husí kůže, když pocítil přítomnost anděla, blížícího se k němu. Ustoupil do stínu sloupu, sklonil svou hlavu a řekl: „Otče, co si přeješ od svého služebníka?“

Tak zřetelně, jak hlas zpívajících ptáků, uslyšel povel anděla Páně: „*Jdi dál.*“ Byl to jediný pokyn, který uslyšel při návratu do hotelu. Když se přiblížil k hlavnímu vchodu hotelu, přirozeně chtěl vstoupit dovnitř. Ten hluboký andělský hlas však řekl znovu: „*Pokračuj*

dál.“ Bill se podíval na hodinky. Za hodinu odlétá letadlo. Přesto prošel kolem hotelu, aniž by věděl, kam jde a proč ho Pán vede.

Svižně urazil několik mil, broukal si a radoval se z té osvěžující vůně zimolezů a růží prosycující deštěm občerstvený vzduch. Cítil, jak dobře je žít. Přesto byl nervózní. Čím více se blížila osmá hodina, tím častěji se díval na hodinky. Pokaždé, když se podíval, anděl naléhal: „Jdi dál.“ Když ručičky překročily osmou, Bill rezignoval a přemýšlel, že si asi bude muset nějak sám zajistit návrat domů. „Pane, nevím, proč tady jsem. Ale Ty jsi mi řekl, ať jdu dál. Co to všechno má asi znamenat?“

Mezitím se dostal do jedné z nejhudších čtvrtí Memphisu. Ulice tam už nebyly zpevněné, nebyly tam ani chodníky. Sestupoval z kopce cestou podél malé říčky. Najednou před sebou uviděl podsaditou černošku, která stála na svém dvorečku a lokty se opírala o závoru brány. Místo šátku měla kolem hlavy ovázanou pánskou košili. Když se Bill přiblížil, pozdravila: „Dobré ráno, kazateli.“

Bill si sundal klobouk a odpověděl: „Dobré ráno, teto.“ Hned potom se ale zastavil, protože jej něco zvláštního udeřilo. Ona řekla kazateli. Otočil se tedy k této černošce a zeptal se: „Vy víte, kdo jsem?“

„Ne, pane.“

„Odkud tedy víte, že jsem kazatel?“

Usmála se. „Věděla jsem, že přijdete.“

Bill přistoupil k bráně. „Odkud jste věděla, že přijdu? Sám jsem to přece nevěděl.“

Ona mu však vysvětlovala. „Kazateli, už jste někdy četl v Bibli o Sunamitské ženě, která nemohla mít dítě? Slíbila Bohu, že jestli jí dá dítě, vychová je pro Pána. No a já jsem také taková žena. Slíbila jsem Pánu totéž. On mi dal dítě a já jsem se ho snažila vychovat pro Pána. Ale před několika lety se dostal mezi zlé kamarády. Sešel na špatnou cestu a onemocněl společenskou nemocí, totiž syfilidem. Než zjistil, co s ním je, nemoc pokročila příliš daleko. Teď leží na mé posteli a umírá. Včera přišel lékař, vyšetřil ho a řekl: „Nemá už žádnou naději. Má díru v srdci a jeho krev je samý hnis. Každou chvíli můžeme čekat to nejhorší.““

„Kazateli, nemohu snést pohled na mého chlapce, jak umírá v takovém stavu. Přeji si, aby byl zachráněn. A tak jsem se včera večer modlila a modlila a říkala jsem: ‚Pane, jestli jsem jako ta Sunamitská žena, pak kde je tvůj Elizeus?‘“

„V noci jsem usnula v křesle a měla jsem sen. Zdálo se mi, že stojím u brány a přichází kazatel v hnědém obleku s kloboukem na hlavě. Když jsem se za ranního úsvitu probudila, vyšla jsem ven a od té chvíle tu stojím. Čekám na vás. Kazateli, věříte ve vedení Ducha svatého?“

Billovo srdce se zachvělo. Jeho nervy se napnuly. To přece musel Pán chtít, abych sem přišel. „Teto, jmenuji se Branham. Už jste někdy o mne slyšela?“

„Ne, kazateli Branhame. Nikdy jsem o vás neslyšela.“

„Moje služba, je modlitba za nemocné. Chcete, abych vešel dovnitř a pomodlil se za vašeho syna?“

„Ano, pane Branhame. Prosím, udělejte to.“

Bill otevřel závoru na bráně. Byla zajištěna rezavým řetězem, připojeným pomocí šroubu k bráně. Žena přivedla Billa do malé vápnem vybělené chatrče. Podlaha ze zažloutlých topolových palubek byla pečlivě vydrhnuta. V jednom rohu stála plechová vana, o níž se opírala valcha. Zřejmě si takhle vydělávala na své živobytí. Nade dveřmi visel nápis: „Bůh žehnej našemu domu.“ Bill už byl ve svém životě zván do královských paláců, různých nejskvělejších domů v této zemi, ale nikde se necítil vítán srdečněji, než v tomto skromném obydlí.

V druhém koutě stála stará kovová postel, na níž ležel její syn. Byl to vyšší chlapec, měl asi 190 cm a vážil asi 90 kg. Ležel na slavníku, svíjel se, sténal a rukama mačkal deku: „Hm, hm... Je tady tma... Ó, mámo, taková tma. Nevím, kam jdu.“

„Asi předevcírem se mu pomátlo v hlavě,“ vysvětlovala maminka. Myslí si, že je v nějaké lodce a že se ztrácí někde v oceánu. A já to prostě nemohu snést, kazateli. „Vím, že můj syn je ztracený.“ Pohladila ho s láskou po rameni. „Miláčku, dítě, poznáváš svou maminku?“

Zachvěl se a zasténal: „Hm... hm... Je tu taková zima, taková zima.“

Políbila ho na čelo a řekla: „Maminčino děťátko.“

Ano, pomyslel si Bill, to je mateřská láska. Nejde o to, co udělal. Je stále považován za maminčino děťátko. Řekl: „Teto, pomodleme se. Nejdřív vy.“

Když poklekli vedle lůžka, tato pokorná pradlena vylila své srdce před Bohem tak vroucně, že slzy kanuly z Billových očí. Skončila svou modlitbu slovy: „Pane, jestliže jen uslyším od mého syna, jak řekne, že jde k Ježíši, budu se radovat.“

Bill položil ruce na chlapcovy nohy a cítil, že jsou studené jako led. „Drahý Bože, nevím, co se vlastně děje, ale tam na ulici dnes ráno jsi mne otočil a poslal sem do této chudé chatrče. Víím, že mé letadlo už odletělo, ale na tom nezáleží. Poslušný vedení Tvého Ducha kladu ruce na toho chlapce ve jménu Tvého Syna, Ježíše Krista.“

Najednou se chlapec pohnul a řekl: „Maminko, tady se rozjasňuje.“ Mnul si oči. A pak jako kdyby zaostřil zrak na její obličej. „Jakže, mámo, co tu děláš?“ Zvedl hlavu ze slamníku. „A kdo je tento muž?“

Bill počkal ještě několik minut. Viděl ještě, jak se chlapec posadil na kraj postele a řekl, že se chce obléknout. Pak se Bill omluvil a rychle pospíchal ke dveřím. Když ušel vzdálenost asi několika městských bloků, zamával na taxi, které ho brzy přivezlo na letiště. Ke svému překvapení a úlevě zjistil, že jeho letadlo ještě stojí na startovací dráze. Mělo zpoždění asi dvě hodiny a právě zahřívalo motory k odletu. Bill se divil, co může vykonat modlitba spojená s čistou vírou. pomyslel si, že to byla jistě modlitba této pradleny, která přinutila jeho letadlo k přistání na dobu osmnácti hodin.

„Ano, teto,“ pomyslel si. „Věřím ve vedení Duchem svatým.“

V SRPNU v 1950

pořádal Wiliam Branham
probuzeneckou kampaň
v Clevelandu v Ohio. Probíhal
už desátý den dvoutýdenní
kampaně, když pan Boeing —
místní milionář, který zbohatl

na výrobě automobilových nárazníků — řekl: „Bratře Branhame, myslím si, že tvá shromáždění v Clevelandu by mohla být úspěšnější, než doposud. Do tvého stanu se vejdou pouze čtyři tisíce lidí. Než se místní lidé vrátí z práce, poobědvají a než přijdou sem, stan je už plný přespolních. A stovky místních lidí se nemohou dostat dovnitř. Kdyby ses přestěhoval do městské posluchárny, bylo by to mnohem lepší. Všichni lidé, kteří chtějí přijít, by dostali místo k sezení. Ověřil jsem si cenu. Je to 1 900 dolarů za večer. Zaplatím všechno, pokud se tam rozhodneš přestěhovat.“

Zdvořile, ale zcela odhodlaně Bill odpověděl: „Bratře Boeingu, i kdybys zaplatil za celý rok v této posluchárně, nebudu tam stejně moci jít, jestli mi k tomu nedá pokyn Bůh. A pokud jde o současnou situaci, mám sepsanou smlouvu s bratry, že se ještě tři dny budou konat shromáždění v tomto stanu. Musím dodržet své závazky.“

Pan Boeing měl však další návrh. „Až skončíš s těmito stanovými shromážděními, zbývá ještě pár dnů do začátku další kampaně. Proč bys to, než odjedeš z Clevelandu, nezkusil alespoň jeden večer v této posluchárně?“

„Budu se modlit, abych se dozvěděl jaká je vůle Páně.“

Druhý den ráno měl být Bill čestným hostem na snídani kazatelů. Modrý sedan Kadilak přijel k hotelu, aby vzal Billa a Gordona Lindsaye do restaurace. Po snídani když uklidili talíře, prosili kazatelé Billa, aby jim vysvětlil průběh vidění.

„Vidění se obtížně vysvětlují,“ začal Bill, „ale pokusím se, nakolik budu schopen, abyste tomu mohli porozumět. Jistě jste byli toho svědky, jakým způsobem mi Pán dává vidění na pódiu. Viděli jste, jak Bůh zjevuje tajemství různého druhu a jak každé rozpoznání je na sto procent přesné. Není tedy pochyb o tom, že jste si všimli, jak mne ihned opouštějí síly, a právě to je mezníkem, který omezuje počet lidí,

KAPITOLA 51

VÝKLAD VIDĚNÍ

1950

kterým mohu osobně posloužit každý večer. A to je v souladu s Písmem. Vzpomeňte si, jak se žena s krvotokem dotkla Ježíšova roucha a On pocítil, že Ho opustila moc. Víra té ženy to vytáhla z Ježíše.“

„A tentýž Ježíš je dnes s námi. Každý večer ve shromážděních koná uzdravení. Je pravda, že mi Bůh dal dar vidění. Ale tam na pódiu to vlastně vaše víra vytahuje od Boha a vyvolává tato vidění. Já se prostě podvoluji Bohu a mnohokrát ani sám nevím, co říkám. Je to Duch svatý, který skrze mne promlouvá. To nejsem já, koho se ti lidé dotýkají. Dotýkají se vírou velekněze, Ježíše Krista tak, jak se Ho dotkla ta žena s krvácením, a byla uzdravena.“

„Když jsem doma nebo někde na samotě, Bůh mi rovněž dává vidění. Může mě poslat na nějaké místo, abych vykonal konkrétní věc, nebo mi ukazuje něco, co se stane v budoucnosti. Pokaždé, když se to stane, je to přesně tak, jak to bylo ukázáno ve vidění. Zvláštní je ale to, že tato vidění mne nezabavují síly. Někdy mohou trvat i celou hodinu a přesto, když mne opustí, cítím se obvykle posilněn a občerstven.“

„Tak tedy jeden druh vidění mne občerstvuje, zatímco ten druhý se mě snaží zničit. Proč je to tak? No, shledávám, že stejné to bylo i v životě našeho Pána. Měl vidění o Lazarově vzkříšení z mrtvých a toto vidění Ho vůbec neoslabilo. Ale když se ta žena dotkla lemu Jeho roucha a byla uzdravena z krvotoku, řekl, že zeslábl. V tom prvním případě Bůh použil svůj vlastní dar, v tom druhém ta žena sama použila ten dar od Boha.“

„Doufám, že jste schopni pochopit toto porovnání, které vám chci načrtnout. Neříkám, že ten dar, který mám je tak veliký, jako ten dar který byl v Ježíši Kristu, protože v Něm přebývala celá plnost Božství tělesně, ale je to přesto tentýž Ježíš Kristus, který koná tytéž skutky. Vidíte, že je to On, tak, jak nám to předkládá bratr Bosworth. Jako ta voda v oceánu. Ten můj dar je jako lžice vody z toho oceánu a přesto tytéž chemické látky nacházející se v oceánu jsou rovněž také v této lžici.“

„Dovolte mi to ilustrovat ještě jiným způsobem. Připustíme, že vy a já jsme malí chlápci, kteří se chtějí jít podívat do cirkusu. Ale nemáme dost peněz, abychom mohli vejít hlavním vchodem. A tak jsme přišli zezadu a obhlížíme oplocení. To je naneštěstí z prken a je příliš vysoké na to, aby kdokoli z nás viděl na druhou stranu. Co

můžeme udělat? Připusťme, že já jsem vyšší než vy, vyskočím si nahoru, uchopím se plotu a přitáhnu se tak vysoko, abych viděl do díry po suku, která je pod vrchem plotu. Vy se mne ptáte, co vidím a já vám říkám, že vidím žirafu, jak okusuje listy ze stromu. Moje ruce ale hned zeslábnou. Musím seskočit dolů, abych si odpočinul, a vy se mne znovu ptáte, co jsem ještě viděl, ale nestačil jsem už zahlednout nic jiného. Musím proto znovu vyskočit a podívat se. Vydržím to ale jen tak dlouho, dokud nejsem úplně vyčerpán. A takové to je tady na pódiu každý večer, když lidé používají můj dar vidění.“

„Dovolte mi ještě vysvětlit, jak to funguje, když si Bůh ten dar používá sám. Abych pokračoval v té ilustraci o cirkusu, představme si, že přichází manažer cirkusu a ptá se, co tady děláme. Připusťme, že ten člověk má pro nás pochopení a tak mi říká: ‚Pomohu ti, abys mohl lépe vidět.‘ Má silné, mohutné ruce a zvedá mne tak vysoko, až je moje hlava nad tím plotem. Mohu teď dobře vidět, co se tam děje. Vidím lvy, tygry, slony a klauny, prostě celý cirkus. Vidím mnohem víc, než jsem viděl, když jsem se zvedal jenom k té díře po suku. Nejsem vůbec unavený, protože on sám mne tam zvedl. A tak to je, když Bůh používá svůj vlastní dar.“

„Možná, budete zvědaví, kde jsou ty věci v Písmu. Vzpomínáte si na tu ženu, která se tajně dotkla lemu Ježíšova roucha? Vzpomínáte si, že Ježíš zeslábnul? Řekl, že z Něj vyšla síla. Vidíte, ta žena z Něj vytáhla ten Boží dar. Zcela jinak to ale bylo u Lazarova hrobu. Ježíš nejdřív spatřil vidění o Lazarově vzkříšení. A později, když naplnil to vidění, neprojevila se při Něm žádná slabost. Bylo to proto, že Bůh si použil svůj vlastní dar.“

No, Bůh dal dar každému z nás. Možná jste kazatelé nebo učitelé, já se nepovažuji ani za jednoho ani za druhého. Mým darem je vidět vidění. Všichni jsme byli povoláni k různým druhům služby, ale stejně tak jsme všichni částí jednoho velikého těla. A jaký účel mají tyto dary? Mají proslavit nějakého muže, nebo nějakou organizaci? Ne. Mají oslavit pouze Ježíše Krista.

Po skončení tohoto krátkého vysvětlení, seděl Bill delší chvíli tiše, jen usrkával kávu. Pak prohodil několik slov se svými přáteli, mezi nimiž byl také pan Boeing. Jistý ukrajinský kazatel řekl: „Teď když jsi nám vysvětlil tato vidění, už to lépe chápu. Ale stále jsem zvědavý, jak to funguje za určitých okolností.“ Když tato vidění přicházejí, co vlastně vidíš? Je to nejasné, neurčité, tak jako ve snu?

„Ne, to co vidím je krystalický čisté, jako kdybych tu událost sledoval ve skutečnosti.“

„Ale jak se to může stát?“

„U Boha není nic nemožné. Minulost i budoucnost jsou pro Něj stejně skutečné, jako přítomnost. Zapamatujte si, čas je něco, co Bůh stvořil, a On přesahuje čas. On může znát konec před začátkem. Jak jinak by mohla být Bible naplněna proroctvími, která se uskutečnila? Jak jinak by zde mohli být proroci, kteří byli schopni nahlédnout do minulosti i budoucnosti?“

„To dává smysl, viděl jsem, jak se vidění zjevují na pódiu, ale vy říkáte, že máte vidění, i když jste sám. Co vám tehdy Pán zjevuje?“

„Dám vám příklad, abyste to mohli pochopit. Včera večer mě pan Boeing požádal, abych zůstal v Clevelandu ještě jeden den a ať udělám shromáždění v městské posluchárně. Řekl jsem mu, že se budu muset za to nejdřív pomodlit a potom se s ním budu kontaktovat. Dnes ráno mi Pán dal vidění, aby mi pomohl pochopit, co mám dělat. Někdy během dnešního rána mám uvidět jistou dámu, která bude přecházet přes ulici, a bude držet za ruce dvě děvčátka, dvojčata. Obě budou mít kostkované šatičky a vlasy spletené do copů. To bude první znamení. Dále, ačkoliv jsem přijel na tuto snídani v modrém autě, budu se vracet do hotelu v červeném. A když pojedu tím červeným autem, uvidím jít po ulici dvě mladé dámy v dlouhých večerních šatech. A když se tato tři znamení uskuteční, pak budu vědět, že mi Bůh dovolil konat to další shromáždění v Clevelandské posluchárně.“

Tento rozhovor pokračoval ještě déle než hodinu. Nakonec přišel ke stolu Gordon Lindsay a řekl: „Bratře Branhame, nemyslíš, že bychom se už měli vrátit do hotelu?“

„Myslím si, že ano,“ souhlasil Bill. Když sahal pro kabát, koukl se do okna. „Podívejte, pánové, vidíte je?“

Kazatelé se podívali. Naproti vedlejšího bloku přecházela žena na druhou stranu ulice a držela za ruce dvojčata. Obě byla oblečena stejně, přesně tak, jak je Bill před chvílí popsal. Měla kostkované šaty a copy jim vlály ve větru. Pan Boeing zatajil dech a řekl: „Jedno je za námi. Teď číslo dvě.“

Gordon Lindsay řekl: „Bratře Boeingu, ten muž, který nás sem přivezl, už musel odjet domů. Mohl bys nás odvézt zpět do hotelu?“

„Jistě, bratře Lindsayi, bude mi ctí. No, bratře Branhame, to já jsem ten kdo má to červené auto.“

„To je tedy číslo dvě,“ řekl Bill. „A teď sleduj. Třetí znamená nemůže být daleko.“

Šest mužů se natlačilo do červeného auta a pan Boeing nastartoval. Parkoviště u restaurace bylo zakončeno dvěma jednosměrnými ulicemi. Pan Boeing měl správně jet vlevo, ale místo toho odbočil vpravo. Policista na koni, který stál na rohu ulice, se musel uhnout.

Pan Boeing otevřel okno a policista mu začal nadávat jako nějakému mladému delikventovi. „Chceš mi říct, že jsi z Clevelandu, a děláš takové věci? To tě neomlouvá!“

„Omlouvám se strážníku,“ ospravedlňoval se pan Boeing. „Asi jsem se nad něčím zamyslel.“

Tento člen policejní hlídky ale pokračoval velice tvrdě v napomínání pana Boeinga. A tím se zdrželi na parkovišti ještě několik minut. Mezitím zpoza rohu vyšly dvě mladé dámy ve vysloveně večerních společenských šatech. Když procházely kolem jejich auta, Bill poklepal pana Boeinga po rameni a řekl: „Koukej, bratře, tady jsou.“

Ten zapomněl na to, že mu četník nadává. Zvedl ruce a křičel: „Sláva Bohu! Haleluja! Haleluja...“ Připojil se také i ukrajinský kazatel: „Sláva Pánu! Sláva Ježíši Kristu!“ A najednou začal mluvit v neznámém jazyce.

„Jste blázni,“ vyštěkl četník. „Zmizte.“

S Božím svolením, které mu právě bylo dáno, Bill pořádal v srpnu 1950 ještě jedno shromáždění v Clevelandu a více než 12 000 lidí naplnilo městskou posluchárnu, aby slyšelo poselství vysvobození skrze moc Ježíše Krista.

NĚKOLIK DNŮ po ukončení kampaně v Clevelandu, cestoval William Branham železnicí do Phoenixu v Arizoně. Vlak měl krátkou přestávku v Memphisu v Tennessee. A tak si Bill odskočil koupit sendvič. Na stanici se tlačili cestující, jedni přijížděli a další odjížděli. Bill se proplétal mezi zástupem a přitom si všiml železničního zaměstnance v červené čepici, jak před sebou tlačí vozík

pro zavazadla a blíží se k němu. Když se mladý tmavý muž podíval a uviděl Billa, jeho tvář se rozjasnila překvapením. Nechal stát svůj vozík, přiběhl k Billovi a vzrušeně mumlal: „Kazateli Branhame! Kazateli Branhame!“ Uchopil Billovu ruku a srdečně jí potřásal. „Vítejte zde, kazateli Branhame.“

Bill se podíval na toho mladého muže a pomyslel si: „Pravděpodobně se se mnou setkal někde ve shromáždění?“

„Kazateli Branhame, nepoznáváte mne?“

„Asi ne.“

„Bylo to asi před šesti měsíci, když vaše letadlo nuceně přistálo v Memphisu. Vzpomínáte si na toho chlapce, který umíral, a vy jste se za něho modlil?“

„Snad to nejsi...?“

„Ano, pane, to jsem já. A byl jsem nejen uzdraven, stal jsem se i křesťanem.“

Na Billa vždycky blahodárně působilo, když mohl jako první vidět výsledky svých modliteb, nebo když se setkával s lidmi, kterým bylo pomozeno jeho službou. Do dneška to byly desítky tisíc lidí po celé zemi.

Na podzim roku 1950 Bill obdržel dva dopisy, které ho hluboce dojaly. První byl od jeho dřívějšího pastora, doktora Roy Davise — baptistického kazatele, který jej ordinoval v prosinci 1932. Ten dopis nebyl adresován Billovi osobně, ale byl poslán Gordonu Lindsayovi spolu s žádostí, aby byl otištěn v časopise *Hlas uzdravení*. Doktor Davis se chtěl veřejně omluvit za dřívější kritiku Billa a jeho služby.

Bill se po přečtení tohoto dopisu zamyslel. V myšlenkách se přenesl daleko do toho rána v květnu 1946... Pospíchal na faru říci doktoru Davisovi o tom andělu, který mu dal pověření, aby nesl dar Božského uzdravování lidem na celém světě. Bill si vzpomněl, jak doktor Davis zesměšnil tuto myšlenku slovy: „Bille, co jsi měl včera k večeri?“ Bill mu odpověděl se vši vážností: „Doktore Davisi, tohle jsem od vás nečekal. Jestli nemáte o mne zájem, najde se někdo, kdo mne bude chtít. Bůh mne poslal a já půjdu.“ Ten starší muž se mu vysmál a řekl: „V pořádku, Bille, klidně jdi. Vezmi to rovnou kolem světa. A jsem zvědav, jak daleko se dostaneš.“ A teď je tady dopis s omluvou za tento trpký vtíp. Doktor Davis napsal: „Kdybych byl

upřímnější a studoval pečlivěji Bibli, pak bych lépe pochopil vidění a Boží moc.“

Druhý dopis byl z Jižní Afriky. Florence Shirlaw Nightingaleová, která byla uzdravená v Londýně, mu teď posílala podrobné svědectví svého postupného uzdravení z rakoviny žaludku. Během posledních šesti měsíců přibrala na váze z původních 25 kg na více než 75 kg. Připojila také současnou fotografii, aby dramaticky zdůraznila tuto neuvěřitelnou proměnu. Bill žasnul nad tímto záběrem a byl ohromen. Vůbec mu už nepřipomínala tamtu ženu. Na snímku byla v šatech skotského vzoru, jak stojí na ulici a drží v ruce dámskou kabelku. Její ramena, nohy a obličej se tak zakulatily, že Bill by ji nepoznal, kdyby nevěděl, že v dubnu byla jenom krok od smrti.

Bill si vzpomněl na modlitbu, kterou vyslovil v tom mlhavém dubnovém ránu: „Pane, jestli uzdravíš tuto ženu, přijmu to jako znamení, že si přeješ, abych konal uzdravovací kampaň v Durbanu v Jižní Africe.“ Nyní držel potvrzení ve své ruce. Černobílou fotografii robustní Florence Shirlaw Nightingaleové. Bill zavolal svého manažera a požádal jej, aby začal dělat přípravy. Netrvalo dlouho a Ern Baxter obdržel potvrzený závazek Národní církevní rady z Jižní Afriky. Byli žádostivi toho, aby takový slavný americký evangelista stanul na jejich půdě. Předběžný termín byl stanoven na polovinu roku 1951.

Bill byl vzrušený. Jestliže jej Bůh volá takovýmto zvláštním způsobem do Durbanu v Jižní Africe, pak ho jistě budou provázet veliká znamení a zázraky. Jednoho dne, když pak byl ve Shreveportu v Louisianě, jej Duch svatý varoval a řekl: „Tak praví Pán: ‚Bud' opatrný, satan na tebe nalíčil v Africe léčku.‘“ Neřekl nic víc. Pouze toto a nechal Billa v nejistotě, o jaký druh léčky se bude jednat.

LÉTO ROKU 1950

splynulo s podzimem a Wiliam Branham nemohl v sobě potlačit vzrušující stesk po horách. Jeho oblíbený měsíc se blížil. Bill si vášnivě oblíbil říjen, protože říjen pro něj znamenal mysliveckou sezónu.

A lovecká sezóna s sebou přinášela změnu a výzvu i únik ke svobodě.

Ale lov pro Billa znamenal něco víc, než pouhé přerušení naplněného programu. Lov jej vracel k jeho kořenům. Už jako chlapce jej divočina citově udržovala. Byla mu utěšitelkou, štěstím i duševním zdravím. Bylo to jediné místo v jeho nepokojném dětství, kde mohl zakusit pokoj ve svém nitru. No, divočina tedy byla svým způsobem omlazovací kúrou. Byla příležitostí k úniku od neustálých požadavků jeho veřejné služby, byla klidným místem pro společnost se Stvořitelem v kráse neposkvrněného Božího stvoření. Lov mu poskytoval čas k odpočinku, a také čas k přemýšlení a hledání, hluboko ve svém nitru, opravdového smyslu svého života. Poskytoval mu čas k prozkoumání svých cílů a motivů a přesvědčení se o tom, zda se ještě nachází na správné stezce. Řídký horský vzduch povzbuzoval mysl, tělo a ducha.

Dosud každý podzim Billova života v dospělosti, jej přivedl na loveckou dovolenou. Dokonce ani svatba s Medou roku 1941 nenarušila tuto tradici. Jednoduše zkombinoval svatební cestu s loveckým výletem. Ale po tomto jediném výletu se Meda rozhodla, že už nechce prožívat takové drásání nervů a tak se víc nezúčastňovala lovu se svým manželem. Kvůli tomu pak během celého manželství už Bill a Meda nikdy netrávili výročí svatby společně, prostě Bill vždycky v tento den tábořil někde v divočině sám. Když byl mladší, lovil blízko domova. Ale během posledních několika let, kdy se jeho působíště rozšířilo na celý kontinent Severní Ameriky, Bill trávil svou loveckou dovolenou ve Skalnatých horách Colorada. Měl tam znovu namířeno v říjnu 1950.

Bill chtěl ulovit losa. Sezóna začala už před týdnem a tak se už stáda nenacházela v dolních částech údolí; ale to všechno bylo v jeho plánu. Bill věděl, že jakmile zazní první výstřely sezóny, losi se

KAPITOLA 52

OREL NA STEZCE PODÉL ŘEKY
TROUBLESOME

1950

přesunou blíž k vrcholům, kde je bude obtížnější ulovit. Většina lovců neměla ani čas ani sílu sledovat stopu těchto stád tak daleko do divočiny. Ale Bill měl to oboje. Se svým přítelem jeli na koních údolím proti proudu řeky Troublesome. Založili tábor na místě, kde se řeka rozbíhala. Nacházeli se asi 300 km od nejbližšího města a 50 km od nejbližší civilizované osady.

Na druhý den ráno se rozdělili, Bill sledoval jedno rameno řeky vysoko do hor, zatímco jeho přítel šel podél druhého ramena. Měli v plánu lovit v okolí stejné hory, s tím, že jí při lovu obejdou a setkají se za několik dnů.

Bill se proplétal houštím lesních porostů a křovím osik podél břehu řeky Troublesome. Když se cesta stávala neschůdná, vzdaloval se od řeky a šplhal strží. Musel zdolat velmi strmé svahy porostlé smrkem, modřínem, cedrem a borovicí. Když se nakonec přiblížil k hranici lesa, rozhodl se slézt dolů a prozkoumat úpatí hory. V této sezóně ještě nenapadal sníh a tak byla stáda losů roztroušená někde mezi těmi vrcholy. Koně v otevřeném prostoru přitahují příliš mnoho pozornosti. Kdyby šel tiše jako indián, měl by jistě lepší příležitost k tomu, aby ulovil nějakého trofejního býka. Bill tedy svázal své dva koně k sobě, dal jim dostatečně dlouhé lano, aby se mohli napít a napást během jeho nepřítomnosti. Potom s puškou v ruce strávil zbytek dne hledáním vhodné stezky mezi skalami na hranici lesa, ale zdržoval se v jehličnatém lese, který ho maskoval.

Tohoto odpoledne na rozeklaném obzoru zaburácel hrom. Blesk ozářil krajinu a hrom uhodil tak hlasitě, jakoby se rozpůlila hora. Začalo pršet. Bill vyhledal skryš pod jehličnatým doširoka rozvětveným stromem, jako pod deštníkem, který jej chránil před promoknutím. Pušku si opřel o kmen, stál a rozhlížel se po údolí. Uvažoval o tom, jak veliký a dobrý je jeho Pán a Stvořitel.

Asi po dvaceti minutách přestalo pršet. Studený vítr foukal z vrcholů dolů a kapky deště, které stékaly po větvích stromů, zamrzly a oblékly stromy v údolí do tisíců malých rampouchů. Byla to uchvacující scenérie. Mezi mraky začalo prosvítat slunce a dotýkat se západních vrcholů hor a koupat svět v oranžovém světle, které zesilovalo stíny a obkreslovalo drsné linie každé hory a trhliny. Pak velká duha překlenula údolí. Bill cítil, jak se zvedají jeho emoce a hlasitě řekl: „Ó, veliký Jahve, Bože, tady na obloze je duha, ta nádherná Starozákonní smlouva s Tvým lidem, ve které jsi zaslíbil, že

už nikdy nezničíš zemi potopou.“ Pak Bill uvažoval o Zjevení, 10. kapitole, která popisuje duhu překrývající Kristovu hlavu a znamenající smlouvu Nového zákona. To byla ta nejkrásnější smlouva všech dob. Smlouva krve, ve které Bůh zaslíbil spasit všechno, co pohlédne k oběti Jeho Syna Ježíše Krista. Slzy kanuly po Billových tvářích, když o tom přemýšlel.

Stádo losů muselo být během té bouřky rozehnáno. Kdesi z dálky Bill uslyšel troubit samce. Z jiného místa mezi vrcholky, ne příliš daleko, slyšel vytí šedého vlka. Jeho druh mu odpovídal kdesi z údolí. City, které se v něm probouzely, byly dědictvím po babičce. Byl přesvědčen, že to krev indiánů Cherokeeů v něm způsobuje tu hlubokou lásku k přírodě. Ty hory byly tak živé a prosycené Božím dechem, že měl dojem, jako by ho Stvořitel volal z každé borovice a z každého slunečního paprsku. Nemohl se déle udržet a začal běhat kolem dokola stromu tak rychle, jak mu to jen dovolovaly nohy a vykřikoval na slávu Boží tak hlasitě, nakolik mu stačil hlas. Nakonec se zastavil, opřel se o sukovitý kmen a lapal po dechu.

Asi 50 metrů níž, vpravo ve strži, seděla na pahýlu stromu borovicová veverka a nepřetržitě štěbetala.

„Proč jsi tak rozrušená, moje malá přítelkyně?“ zeptal se Bill. „Nechci ti ublížit.“

Ten malý obyvatel borového lesa se na něj ani nepodíval. Bill sledoval směr, kterým se veverka upřeně dívala, dolů až tam, kde na sobě leželo několik převrácených suchých stromů. A tam uviděl to, co přitahovalo její pozornost. Bouřka přinutila k přistání velikého bělohlavého orla. Ten stál na malé mýtině, kolébal se v křoví a rozhlížel se sem a tam. Sem na lidskou bytost a tam na obyvatele borového lesa.

Bill řekl: „Bože, vidím Tě v těch jehličnatých lesích, v těch rozeklaných vrcholcích, vidím Tě v bouřce, ve větru, v hromu, v blesku, v dešti, mohu Tě pozorovat v zapadajícím slunci a v duze, ale nevidím Tě nijak v tomto orlu. Je to prostě mrchožrout. Proč jsi upoutal mou pozornost právě na toho ptáka?“

Čím déle ho Bill pozoroval, tím více si uvědomoval, jak chladný a soustředěný vypadal tento orel. Bill si pomyslel: „Vím, že Bůh si přeje takové křesťany, kteří jsou odvážní, když je třeba uvěřit Slovu Božímu. Jsem zvědavý, jestli si Bůh přeje, abych pozoroval tohoto orla

pro jeho nebojácnost. Asi se budu muset přesvědčit o jeho statečnosti.“ Potom hlasitě řekl: „Proč se mne nebojíš? Copak nevíš, že tě mohu zastřelit?“

Když Bill promluvil, orel přestal věnovat pozornost borovicové veverce a podíval se přímo na tu lidskou bytost. Bill předstíral, že bere do ruky pušku, ale orel se ani nepohnul. „Stále se mne nebojíš? Proč asi?“ Pak si Bill všimnul, jak orel pozvolna, ale půvabně pohybuje křídly. „Teď tedy vidím, proč jsi tak statečný. Bůh ti dal tato dvě křídla, abys mohl odletět ve chvíli nebezpečí. A ty důvěřuješ tomuto daru, který ti Bůh dal. Jakkoli rychle bych uchopil pušku, odletíš z toho křoví dřív, než vystřelím. Tak dlouho, dokud máš tato křídla, víš, že jsi v pořádku. A dokud já cítím Ducha svatého ve svém životě, také vím, že jsem v pořádku.“

Orel a člověk se pozorovali dlouhou chvíli ve vzájemném respektu. Nakonec se pták podíval dozadu na veverku, která na něj stále štěbetala. Orel jako by tím byl už znechucený. Poskočil do vzduchu, udeřil dvakrát křídly, pak je nastavil na vítr a už víc nezamával křídly. Vzdušný vír jej vynesl vysoko k západu slunce.

Bill sledoval orla, jak se vznáší vysoko na obloze, dokud nebyl tak malý, jako špička tužky. Slunce, které se teď blížilo k průsmyku mezi dvěma vrcholky, připomínalo Billovi to všespátrující oko Boží, které hledí a pozoruje Svě stvoření. Bill zbožně zvedl ruce: „Nebeský Otče, jak nádherný je Tvůj svět. Pomož mi být jako tento orel. Pomož mi odpoutat se od všeho toho pozemského štěbetání. A nauč mne, jak mám rozprostřít křídla v moci Boží a pozvednout se v duchu do takové výšky, do jaké mne voláš.“

Večer v táboře se Bill posadil u ohniště se zkříženýma nohama, vytáhl z vaku u koňského sedla opotřebenou Bibli a nalistoval 2. Mojžíšovu 19. kapitolu, kde čteme:

„a tu rozbili Izraelští stany naproti hoře. Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin z té hory, řka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským:

Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás

k sobě.

Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všechna země.“

Jak neobvykle to vypadalo, že Bůh přirovnal svého proroka Mojžíše k orlím křídílům. Ale po tom, co Bill dnes viděl, nebyl překvapen. Věděl, že orel má ten nejostřejší zrak, ze všeho stvoření království zvířat, což znamená, že se může povznášet výš a vidět dál, než kterýkoli jiný pták. A to je právě to, k čemu je povolán prorok, aby viděl dál, než všichni ostatní, buď do minulosti, nebo do budoucnosti a rovněž do samotného Božího úmyslu.

Bill uvažoval o tom vidění, které mu dovolilo spatřit minulost i budoucnost. Byl si vždy vědom toho, že takový dar nemůže být použitý pro osobní potřebu. Spíše byl určen pro blaho církve Ježíše Krista na celém světě. Ale jaký je jeho nejzazší účel? Připomněl si hlas tam nad řekou, který řekl: „Jako Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Ježíše Krista, tak ty jsi poslán, abys předešel Jeho druhý příchod.“ Co to vlastně mělo znamenat? Copak jeho služba byla základem pro něco velkolepého? Copak příchod Ježíše Krista byl tak blízko?

Vznášel se v těchto myšlenkách výš, než ten orel na nebi, kde jsou atomy řidší. Procházel kolem měsíce a planet, mléčné dráhy, až nakonec měl dojem, že se vznáší mezi nespočetnými galaxiemi vesmíru, tak obrovskými, že jeho smrtelné smysly jsou k ničemu. Připadalo mu to hanebné, že by se měl vrátit zpět na zem. Ale právě dohasínající táborák mu připomněl, že cítí noční chlad. Rozfoukal tedy znovu žhavý popel, dokud nezačaly šlehat plameny, potom přihodil další poleno a táborák brzy plápolal.

Zatímco Bill pozoroval tyto plameny, uvažoval o tom nadpřirozeném ohni, který provázel jeho shromáždění. Jak se liší od toho pozemského ohniště. Mnohokrát se pokoušel popsát lidem tento nadpřirozený jev, ale vždy se jeho popis vzdaloval od skutečnosti. Co se týče velikosti toho světla, mohlo se měnit od jedné do několika stop v průměru. Někdy mělo kulovitý tvar, jako hvězda a někdy spíše válcovitý, který se postavil vzpřímeně, jako ohnivý sloup. Jindy byl

plošší vznášející se vodorovně, spředen jako mléčná dráha, miniaturní galaxie. Častokrát plápolal žárem jantarové barvy a někdy žlutozelené. Příležitostně blikal nebo se v něm ukazovaly záblesky všech duhových barev. Během nočních uzdravovacích kampaní, když se pohyboval od Billa směrem k publiku, vypadal jako neslábnoucí blesk fotoaparátu. Pak začal kroužit a pulzovat, jako kdyby žil nějakou vnitřní silou, zatímco vydával zvuky mohutného větrného víru. Ale bylo ještě něco většího, než velikost, barva a dimenze tohoto světla. I když ho Bill ještě neviděl, věděl kdy je nablízku. Mohl cítit Jeho vyzařující přítomnost, kterou nelze popsat.

Potom se zjevoval anděl Páně, který byl tak důvěrně spřízněný s tím světlem. Bill zjistil, že tento anděl Páně je zcela nepopsatelný. Jistě existovaly některé aspekty, které bylo možno popsat, jako: ruce anděla, dlouhé vlasy, tmavá pleť; ale když se Bill pokoušel načrtnout charakter té nadpřirozené tváře, pak jeho slova nestačila. Jak by mohl vylicít takový pokoj a upřímnost současně s takovou ohromující silou? Byl to zkrátka paradox, tajemství. A to byla pouze jedna z mnoha věcí u té nadpřirozené bytosti, kterým Bill nerozuměl. Neznal jméno toho anděla. Věděl s jistotou, že anděl není samotným Pánem Ježíšem Kristem. Nemohl úplně pochopit souvislost mezi andělem a tímto světlem. Ale nejdůležitější otázka byla, proč ten anděl k němu přichází? K čemu to všechno vede?

Bill se převracel ve spacím pytli. Natáhl si textilní povlak na ramena. Ležel na zádech a upřeně hleděl na jasnou oblohu posetou hvězdami. Kolem něj se vznešeně tyčily k nebi černé borovice. Na východní obloze právě vycházelo souhvězdí Orionu. Nad Orionem se třpytilo malé seskupení hvězd, kterým se říká Kuřátka. Bill uvažoval o tom, jak prorok Job před tolika tisíci lety, hleděl právě na tato dvě souhvězdí. Když se takto upřeně díval, jeho pohled se přesunul směrem k Velkému vozu. Všiml si blikajícího světla na křídle letadla, které směřovalo právě k východu. Když přemýšlel o tom letadle, zastesklo se mu po domově. Ó, jak mu chyběla manželka a děti. Právě v tento říjnový den, před devíti lety byli on a Meda oddáni. Za několik měsíců očekávali další dítě. Bude to krásné, až se opět setká se svou rodinou. I když věděl... a povzdechl si. Jeho pocity v této oblasti mu připadaly velice zvláštní. Toužil po domově vždy, kamkoli cestoval. Chtěl být se svou rodinou, ale po několika týdnech strávených doma, vždy toužil být znovu na cestách. Nesporně to byl Pán, který mu dal takovou zvláštní charakterovou vlastnost, která mu je nápomocna

v konání díla evangelisty. Vzpomněl si na vidění, jak kladl základní kámen Branhamovy modlitebny, které mu Bůh tehdy ráno ukázal. Ve vidění spatřil ukončenou budovu, do posledního místa naplněnou lidmi a to ho zcela přirozeně vzrušilo. Anděl Páně ho pak překvapil následujícími slovy: „To není tvoje modlitebna.“ Zvedl ho, postavil pod jasnou modrou oblohu a řekl mu: „Toto bude tvoje modlitebna.“ Krok za krokem se to stávalo skutečností. Od svých skromných začátků, jako pastor maloměstského kostelíka, se jeho služba rozrostla do takového rozměru, že pokrývala celý severoamerický kontinent a teď se šířila po Evropě, Africe a ještě dál.

Na noční obloze se ukázalo další letadlo. Tentokrát směřovalo k západu a Bill přemýšlel, odkud asi letí. Jeho myšlenky jej hnaly zpět k vlastním začátkům. Vzpomněl si na toho malého bosého chlapce, který byl nucen nosit vodu po svahu do destilačního přístroje, ve kterém jeho otec páčil kořalku. Tento den se navždy vryl do jeho paměti. Jeho sklíčení a slzy; ticho; topol; větrný vír; hluboký hlas, který řekl: „Nikdy nepij, nekuř a neposkvřňuj žádným způsobem své tělo. Až budeš starší, bude pro tebe připravené dílo.“ Během svého neklidného dětství a mládí Bill často uvažoval o těchto slovech. Jednou, když se pokusil vypít doušek whisky a podruhé, když si chtěl zakouřit cigaretu, zvuk tohoto větrného víru k němu znovu a znovu přiváděl ta slova a bránil mu opakovat chyby svého otce.

Bylo to nesnadné dětství, plné chudoby, odmítání a zmatku. Nenalezl pokoj, dokud jako mladý muž nakonec neodevzdal svůj život Pánu Ježíši Kristu. Ten zmatek však nezmizel, dokud se nesetkal s andělem Páně tváří v tvář. A onen večer 7. května 1946 se nesmazatelně zapsal do jeho paměti — jeskyně, tma, bolest a zoufalství, světlo, stopy, muž vystupující ze světla, Billova hrůza, která se rozplynula v pokoj, jakmile anděl řekl: „*Neboj se,*“ a jeho poselství. Bill nikdy nezapomněl na jeho slova: „*Jsem poslán z přítomnosti všemohoucího Boha, abych ti oznámil, že tvé zvláštní narození a nepochopený život ti měl ukázat na to, že máš být nositelem daru Božského uzdravení pro lidi celého světa.*“

Stalo se přesně tak, jak řekl anděl. V roce 1946 byl neznámým maloměstským kazatelem. Dnes, v roce 1950, pouze o několik let později, je známým a respektovaným kazatelem, kterého žádají o modlitby králové i jiní vysocí vládní hodnostáři. Kazatelé z mnoha různých denominací mu píší stále stejnou žádost: „Přijed' a konej

uzdravovací kampaň v našem městě.“ Žádostí z měst a oblastí měl víc, než je možné uskutečnit v průběhu jednoho roku. Bylo těžké pochopit, proč je tak žádán. Přesně tak, jak anděl zaslíbil, znamení na jeho ruce mu otevřelo cestu k rozpoznání skrze vidění, což probudilo u mnoha miliónů lidí vědomí, že Ježíš Kristus je vševědoucím Bohem.

Zvuk letadla sílil. Ó, jak nevhodně to znělo v té horské pustině. Tam nahoře letělo letadlo západním směrem a blížilo se k polovině dráhy mezi dvěma horizonty. Bill uvažoval, že jeho život možná už dosáhl toho prostředního bodu. Jeho služba jistě dospěla k vrcholu. Mohl tak vidět mocnou sílu Ježíše Krista, která způsobovala, že chromí chodí, slepí vidí, hluchí slyší, rakovina je uzdravována i jiné zázraky, včetně vzkříšení z mrtvých. Co většího se ještě mohlo stát? Samozřejmě čekal, že obdobné zázraky ho budou provázet i v Jižní Africe, protože Pán jej do této země zvláštním způsobem nasměroval skrze to velkolepé uzdravení Florence Shirlaw Nightingaleové. A co jestli tam satan na něj naličil léčku? Co asi satan mohl nachystat k jeho porážce zvláště, když byl před touto věcí varován?

Marně Bill pozoroval nad hlavou blikající světlo na křídle letadla, směřujícího parabolou směrem k západnímu obzoru. Přemýšlel, kam asi letí — do Los Angeles, Kalifornie? Do Tucsonu, Arizony? Bill uvažoval o tom, jak miluje tyto západní státy. Pak si vzpomněl, jak mu před léty naprosto cizí astroložka řekla o jeho narození, popsala provázející ho auru a pak mu řekla, že jeho osudem je západ. Bylo to zvláštní, protože mnohá jeho vidění měla něco společného právě se západem. Tehdy jako čtrnáctiletý chlapec při operaci, ve které mu byl odstraněn náboj z kulovnice a střepiny olova z oteklé nohy, měl vidění, jak stojí na prérii na západě se zdviženýma rukama ke světelnému kříži, který vysílá paprsky světla do jeho srdce a duše. Také potom, co Hope a Sharon Rose zemřely, se mu zdál velice živý sen, jak na západě prochází kolem starého vozu krytého plachtou s polámaným kolem. Sharon Rose jako mladá žena, se s ním setkala vedle toho vozu a ukazovala mu na sídlo, kde na něj čekala Hope. V tom snu zapadalo slunce a vysílalo oranžové paprsky světla na oblohu. Později, když se už oženil s Medou, spatřil znovu vidění, v němž se procházel na severovýchodě a anděl Páně jej otočil tak, aby směřoval k západu. Šel přes hory a obrovské pouště, a tam našel gigantický stan nebo klenutou katedrálu, překrývající velkou hromadu chleba života. Anděl mu řekl, aby nakrmil tímto chlebem tisíce lidí, kteří přicházeli napříč pouští ze všech stran. Bill si dokonce vzpomněl na sen své matky

o šesti holubicích, které sestupovaly z nebe ve formě písmene „S“ a posadily se na jeho hrudi. V tomto snu stavěl dům na západě.

Podle těchto záchytných bodů, mu bylo naprosto jasné, že jeho osud jej čeká opravdu na západě. Ale jaký osud to má být? Může se stát ještě něco většího, než vidění, uzdravování a zázraky, které již vyzařovaly z jeho služby? Letadlo zmizelo z jeho dohledu za západním obzorem. Sám ale nemohl uvidět svůj vlastní obzor. Nevěděl, že satan před něj vychytralým způsobem připraví v Jižní Africe léčku a jak blízko to bude k jeho pádu. Stejně tak nemohl předvídat, že přijde čas, kdy o jeho bohoslužby už víc nebude zájem. Nemohl také vědět, že Bůh se chystá změnit jeho službu tím, že ho povznese do vyššího povolání, než evangelista. Této chladem pronikající říjnové noci 1950 si Wiliam Branham nedovedl představit stezku těch nadpřirozených událostí, která jej povede do pohoří zapadajícího slunce v Arizoně. Tam bude nakonec jeho osud zpečetěn. Kdyby to věděl, jistě by se zachvěl uctívou bázní, protože se ozve hrom a hlas, který záchvěje zemí.

Pro ty čtenáře, kteří se zajímají o přesnost tohoto textu, jsem věnoval tyto osobní poznámky, které jim zajisté budou nápomocné.

VYSVĚTLIVKY AUTORA

Co se týče stylu, stejně jak v knize první: *Chlapec a jeho strádání*, většina rozhovorů v knize druhé se zakládá na osobních svědectvích vzatých ze záznamů. Tyto příběhy byly vyprávěny v některém z 1100 kázání v rozmezí let 1947 a 1965 samotným Williamem Branhamem. Jedinou výjimku z tohoto pravidla můžete nalézt v 23. kapitole, „Probojování se zpět“ a to v rozhovoru se svou matkou Ellou, ve kterém mu připomíná vidění z dětství, kde spatřil 16 pracovníků, kteří se zřítili do řeky a našli smrt v řece Ohio během stavby mostu na této řece. Tento rozhovor je mou osobní spekulací. Dodal jsem jej proto, abych zdůraznil, jak důležitým povzbuzením bylo pro něj v tomto temném období jeho života naplnění vidění z dětství. Zásadní informace se každopádně zakládá na skutečnosti. Ella Branhamová měla tehdy v té době penzión a její nejstarší syn byl u ní častým hostem, když se zastavil na večeři; i to, že Ella si zapsala toto dětské vidění a schovala si ho. Clarkův most, který překlenul řeku Ohio mezi Jeffersonville a Louisville, se stavěl právě v těchto letech. (Rovněž z většího z počtu mostů klenoucích se přes řeku mezi těmito dvěma městy, William Branham ukázal svému příteli Pearry Greenovi právě Clarkův most, a řekl mu, že to je ten, který spatřil ve svém vidění z dětství.)

Co se týče jeho pověření, po celou dobu 19 let své mezinárodní služby, William Branham se často zmiňoval o oné noci z května 1946, když se setkal v jeskyni s andělem, který k němu mluvil po dobu asi půl hodiny. Jeho rozhovor s andělem, který jsem popsal v 28. kapitole: *Anděl a jeskyně* — je souhrnem všeho, co William Branham, během několika let své služby řekl o této andělské návštěvě. A proto tento rozhovor v plném rozsahu nemůže být nalezen v žádném kázání vcelku.

Dalším významným bodem týkajícím se této klíčové noci — v mnoha ze svých kázání William Branham vysloveně řekl, že v době když se setkal s andělem, modlil se v opuštěné chatrči lesního správce. Nicméně, ve svém soukromém rozhovoru řekl Pearry Greenovi a jiným lidem, že anděl k němu přišel do jeskyně opodál této chatrče.

Nepochybně se obával toho, že pokud se veřejnost dozví o návštěvě anděla v jeskyni, lidé ji začnou v lesích hledat, dokud ji nenaleznou. Jelikož on tuto jeskyni používal jako svoji modlitební skrýši, chtěl její existenci utajit.

Každopádně existuje jeden záznam, ve kterém se zmiňuje o tom, že anděl se s ním setkal v jeskyni. Je to v kázání „Ohnivý sloup,“ Jonesboro, Arkansas, 3. května 1953. William Branham zde vysloveně řekl: „...když jsem byl malým chlapcem, Duch svatý promluvil ke mně a řekl: ‚Nikdy nepij a nekuř ani neposkvrňuj žádným způsobem své tělo. Je pro tebe připravené dílo, které máš vykonat, až budeš starší.‘“

...Tedy, jednou v noci v Greenově mlýně v Indianě se mi ukázal v jeskyni, ve které jsem se nacházel, anděl Páně a řekl: „Máš se modlit za nemocné lidi,“ a řekl mi, co potom bude následovat. Řekl: „Neboj se, budu s tebou.“ Šel jsem tedy a procestoval zemi skrz naskrz, až sem do Jonesbora, a říkal, co řekl On... a co se stane. A tak se stalo a bylo to dokázáno kolem světa.

Nakonec předkládám několik svých myšlenek o znamení na ruce. Ačkoliv toto znamení bylo nadpřirozeným darem, obsahovalo rovněž svou přirozenou stránku. Když se jeho levá ruka dotkla pravé ruky nemocného, ten zárodek nebo vir způsobil fyzickou reakci na jeho ruce. Vibrace byly předtím v té nemocné osobě, způsobené démonickým životem této nemoci. William Branham byl s to pomocí svého daru vycítit tyto vibrace a pozorovat, jak se mění na jeho ruce. Každá nemoc postihovala jeho ruku jiným způsobem. Ve svém kázání „Děti na poušti,“ 23. 11. 1947, řekl, že jeho ruka se stala „krvavě červená s bílými boulemi, které vyskočily podle toho, jaká to byla nemoc.“

Ze svého studia chemie si pamatuji, že všechny prvky vibrují na jiných frekvencích; to znamená, že elektrony neustále krouží kolem jádra atomu. A jelikož konfigurace elektronů atomu propůjčuje hmotě svoji formu, pak materie — hmota a pohyb jsou svým způsobem synonyma. Všechny atomy, všechny molekuly, a následkem toho buňky všech živých tkání, se skládají z vibrací. Z toho vyplývá, že démonický život v zárodcích a virech rovněž vibruje, ale na jiných frekvencích, jež jsou taktéž podrobené přírodním zákonům vesmíru.

Jsou tedy dvě stránky života — tělesná a duchovní. Je to patrné každému, kdo pozoruje smrt živé tkáně. Mohou v ní zůstat všechny

fyzické atributy, ale život je pryč. Život, v nejhlubším smyslu tohoto slova, je duchovní. Démonický život nemoci má rovněž stránku fyzickou a duchovní. Ač tedy to první znamenání zdůraznilo a projevilo fyzickou stránku nemoci, aby mohla být spatřena lidmi, jenom duchovní moc Ježíše Krista mohla skoncovat s tímto démonickým životem. Do jaké míry se musel William Branham učit, jak používat tento dar, přesně nevím, jedno je ale patrné, že určitá znalost byla potřebná, protože když uchopil za ruku Markétu Morganovou a poprvé pocítil vibrace, nevěděl, oč se jedná. Musel se zeptat jejího manžela, co s ní je. Nevím, jak dlouho toto učení trvalo. Mohlo být krátké. Ale i tehdy, když se učil, nikdy nedělal chyby, co se týče rozpoznání. Kdyby ale nepoznal nemoc, pak by se zeptal. Do roku 1947, kdy byly pořízené první záznamy jeho bohoslužeb, se už každopádně neptal, nýbrž sděloval lidem jejich nemoci a nikdy se nemýlil.

Byla i duchovní dimenze jeho daru, která se vzpírá každému lidskému chápání. Když anděl v jeskyni sděloval Williamu Branhamovi o jeho prvním daru, řekl mu: „Pod Božím pomazáním se nepokoušej prosazovat vlastní myšlenky; bude ti dáno, co bys měl říci.“ Toto nelze nijak vysvětlit, ale výsledky mohou být slyšeny na záznamech jeho modlitebních bohoslužeb.

William Branham byl vždycky stresován myšlenkou, že jeho dar nemohl uzdravit všechny. Každopádně, při pohledu na to, jak dar řešil diagnózy s 100% přesností, mohlo to být pro lidi postačujícím impulsem k přijetí svého uzdravení od Ježíše Krista. Víra je duchovním zákonem. Moc víry je dostupná každému křesťanu, který jí je schopen využít. Dovolte, že vám na konec zanechám tuto myšlenku, zvažte, jak toto můžete uplatnit sami pro sebe. Bůh v naší generaci znovu zjevil svou moc. Dovolí tvé víře se povznést do takové výše, kde můžeš přijmout vše, co ti je od Boha zapotřebí — spasení, uzdravení, všechno. Ježíš řekl: „Proste a vezměte...“